

1

凤倾天阙

นาง
สนม
บัลลังก์
ลับ

ตอนที่ 1 ไก่ขอทาน

คืนที่ไร้ดาวและเดือน ท้องนภาราวถูกปิด ปกคลุมภูเขาและแม่น้ำ
หนานฉีท่ามกลางแสงจันทร์

หนานฉี พื้นดินทางตอนใต้ ทิวทัศน์เงียบสงบและงดงาม พื้นที่
ที่มีลักษณะพิเศษเช่นนี้ สะท้อนให้เห็นถึงภูเขาและแม่น้ำที่
กระจายตัวอยู่ทั่วทั้งอาณาจักร ข้ามเขตแดนทางตอนใต้ของ
หนานฉีมีเมืองใหญ่อันดับหนึ่งนามว่าอันโจว มีภูเขาอยู่หนา
แน่น รวมถึงภูเขาลู่หมิงนอกเมืองอันโจวที่ทอดเป็นแนวยาว
เหยียดอยู่บนเส้นขอบฟ้า เป็นเส้นโค้งที่ดูนุ่มนวลเส้นหนึ่ง
ค่อยๆ ทอดยาวออกไปจากกำแพงเมืองสีเทาอ่อน ข้ามผ่าน
ที่ราบลุ่มที่เต็มไปด้วยหญ้าเขียวชอุ่ม จุดประกายดังสายคาดเอว
หยกสีเงินหนึ่งสาย นั่นคือแม่น้ำลู่หมิง

แม่น้ำลู่หมิงเป็นแถบแพรวไหมของภูเขาลู่หมิง เป็นสถานที่ที่เฝ้า
ชมอันเลื่องชื่อของอันโจว เป็นแหล่งบ่มเพาะบทประพันธ์อัน
ไพเราะของเหล่านักกวี ทว่าช่วงนี้ได้ถูกคนเข้ายึด เพราะคนผู้นั้น
ที่เข้ายึดบอกว่าแม่น้ำลู่หมิงมีความอบอุ่นของบ่อน้ำร้อนแต่กลับ
ไม่มีกลิ่นของกำมะถัน มีความบริสุทธิ์ของน้ำที่ใสสะอาดแต่กลับ
ไม่มีที่อาบน้ำเฉพาะ หุบเขาโอบล้อม คืบใบไม้ผลิเขียวสด
ดอกไม้ป่าโอนอ่อน วิหคบินโฉบกิ่งไม้ไหว มีเพียงการอาบน้ำท่า
มกลางสภาพแวดล้อมเช่นนี้ที่จะทำให้ผิวดุจไข่มุกของเขาไม่ผิ
ดหวัง

เวลานี้ โดยรอบภูเขาลู่หมิงในระยะสามลี้ แบ่งออกเป็นสามเขต

เขตนอกสุดเป็นทหารคุ้มกันสวมเกราะขี้น้ำถือแส้กลุ่มใหญ่คอย

ลาดตระเวนอยู่บนเนินเขาสูงไกลลิบ แต่ละคนอยู่ห่างกันสามจื่อ
* ดวงตาสาดส่องในพื้นที่บริเวณสามจื่อ* เสียงการเคลื่อนไหว
แผ่กว้างในขอบเขตสามลี้* ลมพัดต้นหญ้าพลิ้วไหว สกุนา
น้อยตกใจสัตว์ป่าชุ่มหมอบ หากเดินผ่านแล้วเห็นชาวนาทำตัว
เหลวไหลแอบมองดูหน้าแรกแย้ม พวกเขาจะถูกตักเตือนและขับ
ไล่จากเขตแดนในทันที

เขตตรงกลาง รวากับว่าไม่มีอะไรให้น่าชิมชั้บ ต้นหญ้านิ่งสงบ
เป็นพิเศษ สายลมที่พัดผ่านยังไม่ทำให้ขนสั้กเส้นกระดูก
กระต่ายตัวหนึ่งส่งเสียงร้องคราหนึ่ง กระโดดข้ามจากเนินหญ้า
ด้านบน เมื่อมันร้องอีกครั้งกลับหายสาบสูญอยู่ใต้เนินหญ้า
อย่างไร้ร่องรอย

ยอดหญ้าที่แน่นขนัดส่ายไปมา

“ตอนเย็นมีอาหารค้ำแล้ว...”

“หุบปาก! อย่ารบกวนนายท่านอาบน้้า!”

เขตในสุด ไม่มีทหารคุ้มกันสวมเกราะที่คอยเผชิญหน้ากับศัตรู
ไม่มีเงาสายลับที่แอบซ่อนตัวอยู่ในความมืด มีเพียงเหล่าสาว
งามก้มหน้าย้้มหวานกลุ่มหนึ่ง สวมใส่ผ้าแพรถักทอด้วยไหมดิบ
มวยผมสวยงาม ทั้งหมดต่างม้วนปลายเสื้อขึ้นเห็นแขนขาขาว
เนียน กำลังยุ่งอยู่กับการที่ร้มน้้ารอบด้าน

“หวานซุ่น สบู่ในค้ินนี้ใช้กลิ่นดอกต้าลี้ (ดอกรักเร่) เสีย นายท่้า
นกล่าวว่า พร้ຸงนี้ท้องฟ้าจะมีดคร้้ม ฉะนั้นกลิ่นตัวต้องหอมแฉ่่ม
กระอ้าง”

“เงี้ยวเม้ย กลิ่นดอกตำลึงหอมอยู่แล้ว กลิ่นกำยานของกระโปรง
ตัวนอกนะไม่ต้องใส่เพิ่มแล้ว ใช้สมุนไพรบางๆ ที่มีกลิ่นหอมก็ได้
เหมือนกัน”

“เสื้อตัวในใช้ผ้าไหมดิบของไทพวน อย่าใช้ผ้าฝ้ายนะ มันจะ
หยาบไป”

นกขมิ้นนางแอ่นส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้ว เป็นถ้อยคำรื่นหูของ
พวนฉวี เหล่าสาวงามเดินเท้าเปล่าอยู่บนพื้นหญ้า รวากับปีศาจ
จึงจอกโหมงามที่โดนประณามบนโลกมนุษย์

บนพื้นหญ้า จานหยก สบู่ ถั่วขัดผิว เครื่องหอม หวีไม้จันทน์
หนึ่งแถวจัดเรียงตามหมวดหมู่ แวนด้วยแผ่นป้ายเล็กๆ จากไม้
จันทน์สีดำ ทั้งหมดล้วนคลุมด้วยผ้าไหมสีส้มอมเหลืองสว่างไสว
เพื่อปิดบังฝุ่นผงที่จริง ๆ แล้วไม่มีอยู่ เหล่าหญิงสาวยิ่งเริ่มฝึกเร็ว
เท่าไรสายตาก็ยิ่งดี ใต้ท้องฟ้ามีดครีมีผืนนี้ ต้องการสบู่ห้าม
หยิบจ้าวเจีย* ต้องการผ้าเช็ดหน้าห้ามหยิบถั่วขัดผิว เพราะพวก
นางทั้งหมดต่างรู้ว่าหากทำผิดชีวิตที่เหลือก็จบสิ้น

ใต้เนินเขามีเสียงก๊วกน้ำกระเซ็นเป็นประกายขึ้นมา รวมทั้งแสง
นวลละอองของพระจันทร์ดวงหนึ่ง มีคนอยู่ในแม่น้ำส่งเสียง
เรียกด้วยท่าทีเกียจคร้าน น้ำเสียงต่ำลึกมีเสน่ห์ “เอาเลื่อมมา”

“เจ้าคะ”

รอยยิ้มตอบที่สดใสแพรวพราวกว่าคลื่นน้ำ เลือคลุมตัวยาวสี
หิมะหนึ่งตัวถูกส่งไปยังปลายนี้งามประหนึ่งหยกขาว รวากับ

แสงจันทร์ที่หักงอ นิ้วมืออันเรียวเล็กเหล่านั้นได้รับการบำรุงด้วย
มันส์ตัวทุกวันเพื่อที่จะได้ไม่หยาบกร้าน บนเนื้อผ้าที่สวมใส่ก็มี
ลวดลายประณีตงดงามของเส้นไหมถักทอ

หญิงสาวที่รูปโฉมงดงามที่สุดถือเสื้อผ้าไปวางไว้ในจานหยก
หญิงสาวคนอื่นได้แต่เฝ้าปากยิ้มมองไปที่นางอย่างอิจฉา การ
ได้รับใช้ข้างกายนายท่านคือสิ่งที่เด็กสาวทั่วทั้งอันโจวใฝ่ฝัน

เพราะเหตุนี้จึงไม่มีใครสังเกตเห็นขอบฟ้าสีดำทะมึนที่จู่ๆ ก็
ปรากฏแสงสีฟ้าสด ชั่วขณะเดียวกำลังจะมาถึงฝั่งริมแม่น้ำลู่หมิง

หญิงสาวที่ย่างก้าวเชื่องช้าสง่างามถือเสื้อเข้ามา ท่ามกลางแสง
จันทร์ปรากฏแสงสว่างรอบดวงจันทร์อย่างหนึ่งเจียบ งดงามดู
นางอัปสร

ในแม่น้ำ คนผู้นั้นที่พึงอยู่บนหินกลมก้อนหนึ่ง ประคองท่าทาง
เท้าแก้มอมยิ้มรอคอย มองนางฟ้าที่เดินเข้ามาด้วยแขนเสื้อพลิ้ว
ไสว ปลายนิ้วค่อยๆ เด็ดวัชพืชในน้ำ หนึ่งใบ สองใบ สามใบ

สาม...สอง...หนึ่ง...สิ้นลม!

“ว้าย!” เสียงร้องนารักดังขึ้นในขณะที่เขานับเจียบๆ ถึงเสียงที่
สาม หญิงสาวที่ถือเสื้อผ้าผู้นั้นสะดุดล้ม เหวบางโค้งงอคราหนึ่ง
ล้มลงมาในอ้อมอกของเขาราวอย่างแม่นยำ

ที่จริงแล้วแม่นยำอย่างมาก คนล้มลงไปแล้ว จานหยกในมือยัง
ถือไว้อย่างแนบแน่น เสื้อผ้าที่ซ้อนกัน ล้วนไม่กระจัดกระจาย

เขายิ้มน้อยๆ สนใจนิดหน่อย เบื่อหน่ายเล็กน้อย

ผู้หญิงนี่นะ

ถ้าหากพวกเจ้าสวย เช่นนั้นอารมณ์ของพวกเจ้าก็จะจี๊ดซี้ด

หน้าตาแบบเดียวกัน แต่งตัวแบบเดียวกัน กลิ่นหอมแบบ
เดียวกัน ทุกคิณลัมแบบเดียวกัน

เสียงน้ำดังจ่อมคราหนึ่ง เขายืนขึ้นด้วยท่าทีเกียจคร้าน ไม่ใช่
จะมีคนลัมมาในอ้อมอกอีกอย่างนี้หรือ ยังสามารถลัมด้วยการ
ใช้ลูกไม้ออกมาได้อีกหรือ หรือยังสามารถลัมแบบในฉาก
ตำนานรักได้อีกหรือ ยังสามารถมีคนงามผู้ทำให้คนแปลกหน้า
แปลกตาลัมลงมาอีกหรือ...

ทันใดนั้นบนท้องฟ้าพลันสว่างวาบ

ดูเหมือนว่าท้องฟ้าจู่ๆ ก็บังเกิดเป็นรอยแตก ข้างในปรากฏสีขาว
ออกมา แสงจ้าสายหนึ่งแววับจนทำให้คนตาพร่าเลือน

เสียงร้องตกใจดังระงมทั่วทิศ ผู้คนต่างปิดตาหนีห่าง แต่เขา
กลับเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่หрімองหนานฉีกกลับตาลปัตรจ้องมอง
ไปที่แสงสว่างจากข้างนอกนั้น

ที่ที่สว่างที่สุดก็คือความมืดมิดที่สุด โครงเส้นที่ส่องสว่างหนึ่ง
ผืนนั้นผ่าแยกท้องนภาออก เสมือนดวงตาที่ลึกมืดคู่หนึ่งของ
ท้องฟ้าเบิกโตทันใด หลังจากนั้นในรอยแยกสีน้ำเงินเข้มนั้น
พลันมีคนผู้หญิงหนึ่งตกลงมา

เขตกใจจนดวงตาทั้งคู่กลมโต

คนผู้นั้นราวกับถูกอะไรสักอย่างທີ່แข็งและใหญ่ดีดออกมาจากรอยแยกนั้น ร่างกายโซเซทรงตัวไม่อยู่ ชั่วพริบตา กำลังจะจนตรอกหกคะเมนร่วงลง คนผู้นั้นหันใดก็ยื่นมือขว้างสุดแรงไปในรอยแยก เสียงดังกล่าว “ยังเหลือฉัน!”

สิ่งของประหลาดแบบเดียวกันถูกขว้างออกมา ดูแล้วเหมือนกล่องหนึ่งใบ และยังเหนียวติดไปด้วยแสงสีแดงเล็กน้อย คนผู้นั้นยังไม่ยอมแพ้ มือหนึ่งคว้าไปที่ของสิ่งนั้น อีกมือหนึ่งหันไปที่รอยแยกไขว่คว้าอย่างว้าวุ่น “เยาอี? เสียวเคอ? เหวินเจิน ต้าป้า ยังเหลือฉันอยู่! เรอกล้าปิดประตู...SHIT!”

เสียงคำทอไม่จบสิ้น รอยแยกที่ดูคล้ายกับประตูปิดลงในทันใด ผลักผู้ที่คำทอด้วยความโกรธบนฟ้าสูงผู้นั้นออกมา แสงโค้งสีแดงกะพริบหนึ่งสายแกว่งไกวตกลง พุ่งตรงไปยังแม่น้ำลู่หมิงพอดี

เสียงร้องดังทั่วสารทิศ ชายผู้อยู่ในแม่น้ำไม่รีบไม่ร้อน ยื่นมือดึงหญิงสาวที่ตกลงมาในอ้อมกอดเขาโยนขึ้นมาจากน้ำ

เสียงโครมดังสนั่น ร่างของทั้งสองชนกันกลางอากาศ ร่วงลงมา เสียงร้องตกใจของหญิงสาวและเสียงของจานหยกที่แตก สะเียดดังขึ้น เสียง ‘เพล้ง’ ดังแผ่วเบาคราหนึ่ง ลมหายใจที่มอดไหม้ตลบอบอวนทั่วสารทิศ ผู้ที่ตกลงมาบนเสียงต่ำในลำคอบนึ่งประโยค “สมควรตาย!” กลิ้งตัวหนึ่งครั้งป็นขึ้นมา

บนพื้นหญ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นระเบียบผืนหนึ่ง เหล่าสาวงามแตก
ตื่นวิ่งกระเจิงออกไปก่อนแล้ว องค์กรที่นี้เข้มงวด ในระยะสาม
สี่ไม้อาจมีใครเข้าใกล้ได้ ดังนั้นเขตในสุดล้วนเป็นหญิงสาว
อ่อนแอที่ไร้เรี่ยวแรงเป็นไก่อ่อนเหล่านี้ ไม่เคยเผชิญหน้ากับ
ศัตรูเลยแม้แต่บ่อย และยังไม่มีสัญชาตญาณในการป้องกันหรือ
ระมัดระวังภัย แต่นี้ก็ไม่อาจโทษพวกนางได้ ใครจะคิดไปถึงว่า
ศัตรูจะสามารถตกลงมาจากท้องฟ้าได้กันเล่า

ตอนนี้ข้างในพื้นที่เหลืออยู่เพียงสามคน อยู่ในน้ำหนึ่งคน เป็น
ลมหมดสติหนึ่งคน เป็นผู้ที่มาเยี่ยมเยียนจากฟากฟ้าอีกหนึ่ง
คน

ผู้ที่มาเยี่ยมเยียนจากฟ้าไว้ผมสั้นยุ่งเหยิง ใบหน้าเต็มไปด้วยฝุ่น
มองเห็นเพียงดวงตาที่ไม่นับว่าโตมากแต่กลับแหลมคมอย่างยิ่ง
คู่หนึ่ง ตอนที่ติดตัวขึ้นมาแรงที่เอามีความยืดหยุ่น ขาวาวๆ ถีบ
ส่งออกมาเป็นองศาที่ดูกระฉับกระเฉงและสวยงาม

ดูจากรูปร่างแล้ว เหมือนเด็กหนุ่มวัยรุ่น

ผู้ที่อยู่ในน้ำพินิจพิเคราะห์คนบนฝั่งด้วยความสนใจเหลือล้น

“SHIT!” ดูเหมือนว่าไท่ลือหลันจะ 모르ตัวเลยสักนิดว่าถูกแอบ
มองอยู่ บ่นพึมพำคราหนึ่ง ทิ้งกระเป๋าน้ำใบเล็กในมือลงไป ภู
นี้่มือที่บวมแดงจนร้อน เมื่อครู่คว่ำอะไรออกมาจากรอยแยกกัน
นะ ร้อนจนน่าประหลาดใจ

มองดูโดยรอบ ใต้เท้ามีสาวงามผู้หนึ่ง จานหยกแตกละเอียดบน
พื้น และยังมีเครื่องแต่งกายที่มองปราดเดียวก็เห็นว่างดงาม

ประณีตหลากหลายขึ้น เพียงแค่ล้วนขาดเป็นเศษเล็กเศษน้อยปรากฏ
รอยเผาไหม้ออกมา ในอากาศมีกลิ่นดินประสิวและสารกำจัดวัช
พืชอ่อนๆ ที่ไม่มากพอจะก่อให้เกิดการลุกลไหม้

ไต้สือหลันไม่แม้กระทั่งจะมองหญิงสาวที่ล้มหมดสติอยู่ นั่งยอง
ลงเก็บเสื้อผ้าชิ้นมาชิ้นหนึ่ง เฟ่งมองดูอย่างพินิจอยู่ครู่ใหญ่
ทันใดนั้นพ่นไอเย็นออกมา

ข้าม! มิติ! แล้ว!

ลวดลายของเครื่องแต่งกายมีกลิ่นอายของยุคสมัยจีนโบราณ
อย่าบอกนะนี่คือการถ่ายหนัง เครื่องแต่งกายในหนังจีนย้อน
ยุคไม่ละเอียดอย่างยิ่ง หากเสื้อข้างในหนึ่งชิ้นล้วนทำได้ประณีต
สวยงามเช่นนี้ ผู้สร้างหนังคงขาดทุนกันพอดี

ไต้สือหลันใช้สองมือจับหัวเข่า กิ่งยืนกึ่งนั่งยอง คิดพินิจอยู่สาม
วินาที

ในสามวินาทีนั้น นางคิดถึงสถาบันวิจัย ไว้อาลัยให้กับสัตว์เลี้ยง
อย่างเจ้าเยาจี หวนรำลึกไปถึงเพื่อนสี่ทั้งสาม จากนั้นก็จบลง

ในเมื่อมาถึงนี้แล้ว ก็ต้องทำให้ดีที่สุด

ไปถึงที่ไหนต้องอย่าลืมคำว่าอะไรนะ...ชีวิต

ไต้สือหลันลุกขึ้นยืนตัวตรง ก้าวเท้าไปยังหญิงสาวคนนั้น ยื่นมือ
คว้าเอาเสื้อผ้าชิ้นหนึ่ง ฉีกมันออกแล้วผูกเป็นปมทำเป็นถุงใบ
หนึ่ง เสื้อผ้าชิ้นนั้นทั้งสั้นและกว้าง วัสดุที่ทำเสื้อผ้านี้สวยงาม

และราบเรียบ รูปแบบดูเหมือนว่าคุ้นตา แน่นหนาว่าไท่สื่อหลั่นไม่
เข้าไปยุ่งเรื่องธุระกงการของผู้อื่น เพียงแค่เอาเศษหยกเศษทอง
ต่างๆ ที่กระจัดกระจายเก็บเข้าไปในถุง แล้วก็นำถุงใส่เข้าไปใน
กระเป๋าหนังใบเล็กของนางซึ่งมีที่ว่างอยู่ครึ่งหนึ่ง ข้างกระเป๋า
หนังมีก้อนหินที่ดูไม่น่าสนใจสีเทาดำก้อนหนึ่ง ตอนที่หยิบขึ้น
มามีความร้อนเล็กน้อย นางคิดอยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนว่าก้อนที่ตน
จะตกลงมา ตอนที่คว้าเอากระเป๋าในรอยแยกนั้นได้เอาอะไรออก
มาด้วย หรือว่าจะเป็นสิ่งนี้

หินอุกกาบาตหรือ

หรือว่าเป็นของล้ำค่าที่ไม่รู้จักชื่อจากรอยแยกมิติเวลา

ตอนที่หล่นลงมาถึงที่เผาไหม้เสื้อผ้าพวกนี้ ที่ไหม้ฝ่ามือตัวเอง
บาดเจ็บก็คือสิ่งนี้กระมัง วัตถุที่ไม่รู้ที่มา มักจะมีอันตราย แต่ก็
อาจจะแฝงไปด้วยมูลค่าที่ซ่อนอยู่อย่างมหาศาล ไม่สู้เก็บไว้ก่อน
ดีกว่า

นางโยนหินเข้าไปในกระเป๋า เสียงดังปังคราหนึ่งกระแทก PSP
พัง ไท่สื่อหลั่นชักไห้ได้อย่างไม่เสียใจเลยแม้แต่น้อย เมื่อมายังที่
แห่งนี้ PSP ก็เหมือนขยะพลาสติก ยังมีประโยชน์ไม่เท่าเค้กข้าว
หนึ่งก้อนเลย

ชายผู้นั้นที่อยู่ในแม่น้ำพึงอยู่บนหินก้อนกลม มองดูเด็กนั้นที่
แต่งตัวแปลกประหลาดยุ่งอยู่กับการเก็บขยะ รวากับหวัชโหมยที่
ยัดทุกอย่างที่ไม่มีค่าและมีค่าเข้าไปในกล่องใบใหญ่ที่แปลก
ประหลาดใบนั้น

ดวงตาที่เหลือบขึ้นเล็กน้อยของเขารึลง รัศมีนั้นแทนที่จะพูด
ว่าน่าสนใจไม่สู้พูดว่าอันตรายจะดีกว่า

ของของเขา ยังมีคนกล้าหยิบหรือ

คราวก่อนคนที่เอาของของเขาไป กระดุกลั่นเปลี่ยนเป็นขี้เถ้า...
ไม่สิ ไม่มีแม้แต่เถ้ากระดุก

นิ้วมือชายในน้ำยับคราหนึ่ง กุ่มหินหนึ่งก้อนไว้ เตรียมทักทาย
เด็กหนุ่มประหลาดที่ทำตัวราวกับว่าไม่มีคนอยู่รอบข้างผู้นี้ได้ทุก
เมื่อ ทว่าทันใดนั้นแววตาเขาก็จ้องนิ่ง

เจ้านั้นกำลังทำอะไร

บนพื้นหญ้า ไทสี่อหั่นเก็บเสื้อผ้าทั้งหมดเข้าด้วยกัน และยัง
เก็บคบไฟอันวิจิตรสองสามอัน ศึกษาวิธีการใช้อย่างละเอียด ใน
ที่สุดจึงเลือกชุดยาวสีขาวปกคอเฉียงตัวใหญ่หนึ่งตัว สวมบน
ร่างของตน

ชายในแม่น้ำมวดคิ้วทันใด เขารู้สึกว่าเสื้อสีขาวที่เรียบร้อยตัวนี้
เหมือนว่ามีตรึงไหนติดปกติ เพียงแค่นี้ก็ไม่ออกชั่วครา

ไทสี่อหั่นสวมเสื้อขาว พลิกไปมาบนร่างหญิงสาวที่ไม่ได้สติ
เจอขาดทาแก้มกล่องหนึ่ง เอาขาดทั้งหมดทาลงบนเสื้อผ้าของ
ตน ขาดเนื้อมันชนิดนั้นเหนียวและมันส์สันสดใสรากับโลหิต
ทันใดนั้นบนตัวนางเมื่อมองดูแล้วคล้ายกับรอยเลือดเป็นจ้ำๆ

ชายในน้ำมองดูท่าทีของนาง ตอนแรกตกตะลึง หลังจากนั้นก็

รู้สึกตื่นตัวทันที สายตากะพริบแวบหนึ่ง

เจ้านี้ไหนเลยจะไม่รู้ถึงสถานการณ์ที่ตนยืนอยู่แม้แต่น้อย รู้
ชัดเจนว่าวงนอกมีทหารคุ้มกัน แล้วก็รู้ว่าเขาอยู่ในแม่น้ำ นี่ก็คือ
การวางแผนจะแต่งตัวเป็นเขา แล้วพุ่งฝ่าวงล้อมที่แน่นหนาออกไป

คนผู้นี้ตกลงมาจากฟ้าแต่กลับสงบนิ่ง ในสภาพแวดล้อมที่
แปลกตาชั่วแวบเดียววางแผนเสร็จสรรพ การจมดิ่งอยู่กับความ
สงบนิ่งเยือกเย็นลักษณะนั้น และยังมีความใจเย็นเล่นแผนลวง
ต่อหน้านายท่านลักษณะนั้น ช่าง...ไร้ยางอายเหมือนดังลักษณะ
ของแม่ทัพผู้ยิ่งใหญ่จริงๆ

มุมปากเขาเผยรัศมีมีความสนใจขึ้นคราหนึ่ง ยืนขึ้นจากน้ำช้าๆ

เพราะว่าไม่คิดปิดบัง เสียงชายผู้นั้นลุกออกมาจากน้ำท่ามกลาง
ความเงิบยามดึกจึงได้ยินค่อนข้างชัดเจน ไท่สื่อหลั่นที่ง่วนอยู่
กับงานก็ง่วงงอนหันหลังให้เขา ที่จริงแล้วฟังการเคลื่อนไหว
ของเขามาโดยตลอดพลันหันหลังกลับไปทันที

ดวงตาปราชญ์ผ่าน รัศมีของหยกขาวสายหนึ่ง แสงราตรีที่มีดสลัว
ล้วนคล้ายกับสว่างขึ้น คนที่เดินอยู่ในน้ำสีเขียวมรกต ที่ทำไม่
หวาดหวั่น ใบหน้าใสกระจ่าง ทุกย่างก้าวล้วนบรรจงวาดลายเส้น
และความสอดคล้องอันงดงามที่สุดของสรีระร่างกายท่ามกลาง
โครงร่างของราตรี

ความสวยงามและโดดเด่นเช่นนี้ แม้แต่ไท่สื่อหลั่นก็ตกตะลึงชั่ว
แวบหนึ่ง แวดตาพราเลือนราวกับถูกเมฆที่ขาวสะอาดกลุ่มหนึ่ง

โอบกอดดวงตาเอาไว้จับปล้น

แต่ถึงแม้ว่าตาตาย สมองของไต้สือหลันแต่ไหนแต่ไรสามารถ
แยกแยะคำสั่งได้ ดวงตาที่กำลังเต็มอิ่มกับความงาม มือที่แตะ
อยู่บนพื้นดินมาโดยตลอดกลับไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว ยกมือขึ้น
ทันใด ‘ตบ!’

โคลนที่ถูกปั่นเป็นก้อนไว้ตั้งนานแล้วก้อนหนึ่ง ลอยออกมาจาก
มือของนาง วาดเส้นโค้งสีดำสนิทหนึ่งเส้น แมนยำและเฉียบ
ขาด กระแทกลงอย่างคล่องแคล่วและแมนยำ

“โอ๊ย” ผู้ที่ถูกโจมตีร้องออกมาเพราะว่าบาดเจ็บและตกใจ

เสียงตกอกตกใจยังไม่สิ้นสุดลง ไต้สือหลันพลิกตัวหนึ่งครั้ง
คว่ำคบไฟอันวิจิตรอันหนึ่งที่วางอยู่ข้างมือของนางก่อนแล้วขึ้น
มา จุดไฟสว่างได้ลม ยกมือทุบเข้ามาอีกครั้ง

“สาวน้อย จะกินไก่ขอมาน*นี้ไหม”

คบไฟทวนลมเข้ามา แสงไฟกะพริบ ประจัญหน้ากับที่ใดสักที่
หนึ่งที่น้ำโคลนหยดลงตึงๆ...

*ฉือ 1 ฉือ เท่ากับ 10 นิ้ว

*จั้ง 1 จั้ง เท่ากับ 10 ฉือ

*ลี้ 1 ลี้ เท่ากับ 0.5 กิโลเมตร

*จ้าวเจีย สมุนไพรจีนชนิดหนึ่งสามารถนำมาสระผมได้

*ไก่ขอกทาน เป็นอาหารมีชื่อเสียงของจีน สมัยก่อนใช้ดินเหนียวพอกทั้งตัวไก่ขนไก่จากนั้นเอาไปเผา พอสุกก็นำมาแกะเอาเนื้อออกมาก็จะหลุดมาด้วย ซึ่งวิธีนี้จะทำให้ไก่หอมอร่อย

ตอนที่ 2 ผู้ใดขโมยกางเกงชั้นในเข้าไป

เมื่อฟ่งชนและแผดเผาเสร็จสมบูรณ์ ‘ไก่’ ขอกทานที่ล้ำค่าที่สุดของหนานฉีกำลังจะถือกำเนิด ณ บัดนี้...

แต่เงาสีขาวกะพริบแวบหนึ่ง คนหญิงหลังลงไปรวดเร็วอย่างยิ่ง ดูพายุหมุนหอบหนึ่ง ต้นหญ้าริมฝั่งถูกลมกลุ่มนั้นม้วนขึ้นจนใบไม้โชนไหว เสียงน้ำดังตูมครั้งหนึ่ง คนบางคนกลับลงน้ำไปอีกครั้ง...

ไท่สื่อหลันรีบหันหลังวิ่งอย่างบ้าคลั่ง ที่ไกลๆ เงาสีดำกะพริบอย่างต่อเนื่อง เสือเกราะกระเพื่อมเคลื่อนไหว ทหารคุ้มกันได้ยินความเคลื่อนไหวรีบร้อยแล้วจึงพุ่งเข้ามา พุ่งเข้ามาด้วยการเห็น ‘นายท่าน’ ‘ข่มไปด้วยโลหิต’ ไกลๆ จึงตกใจหน้าเผือดสี

ไท่สื่อหลันก้มหน้าลง กระแทกผ่านไปทันที ตะโกนเสียงต่ำ “ข้างหลังมีศัตรูตัวฉกาจ! จอมโจรไก่ขอกทานผู้เลื่องชื่อทั่วยุทธภพรีบนำกองกำลังทหารเข้าสกัด!”

“ขอรับ!”

เหล่าองค์กรพากันกระโดดลงจากม้า ไท่สื่อหลันยกมือขึ้น คบ

เปลingsว่างจ้ำ ปรกะยไฟกะพริบวาบ โฉบผ่านพงหญ้ำ ตกลงใต้
ขาของม้า

ม้าตัวนั้นตื่นตกใจในทันที กระโดดดิดตัวอย่างบ้าคลั่ง พาให้ม้า
ที่อยู่โดยรอบแตกตื่นตกอยู่ใต้สถานการณ์วุ่นวาย เหล่าทหารค้มน
กันไม่รู้ว่เกิดเรื่องอะไรขึ้น ตะโกนให้กักตัวอย่างต่อนื่อง ไท่สื่อ
หลั่นมุ่งไปถึงด้านข้างม้าตัวหนึ่งที่ใกล้ที่สุดก่อนแล้ว เสียงดังตบ
นางโยนกระเป๋ารขึ้นไปก่อน ขาเมื่อยกขึ้นตัวคนก็กระโดดขึ้นไป
แล้วเช่นกัน ยื่นมือตบสะโพกม้าอย่างแรง “ไป!”

ม้าพันธุ์ดีร้องเสียงดังยาว ยกกีบเท้าทะยานตัวออกไป พริบตา
เดียวลมโหมกระหน่ำออกไปไกลนับจ้ง เหล่าทหารค้มนกันที่ก้มน
หน้าควบม้าเตรียมต่อสู้กับศัตรูรับมือไม่ทัน เงยหน้าขึ้นมา ตก
ตะลึงมองไท่สื่อหลั่นที่กำลังจะหนีไป

“เพ็งจะมาก็ไปเสียแล้ว ไม่ไร้มารยาทไปหน่อยหรือ” ทันใดนั้นก็
มีเสียงหัวเราะดังเข้ามา เสียงลมพลันดังสนั่น ภู่ร้องราวกับร่ำให้
แสงแวววาวหนึ่งสายสาดยิงออกมาจากใต้เนินหญ้ำ ชั่วขณะ
เดียวลอยผ่านไปไกลนับสิบจ้ง ตรงประชิดม้าที่ไท่สื่อหลั่นปี้ออก
ไปอย่างเดือดพล่าน

บริเวณที่ไท่สื่อหลั่นอยู่ได้ยินเสียงนั้นลอยเข้ามา เสมือนว่มา
จากในแม่น้ำใต้เนินหญ้ำอย่างคาดไม่ถึง วัตถุแหลมคมแยกชั้น
บรรยากาศออกจากกันส่งเสียงดังสวบสาบ ดุจกระบี่บินที่
ทะยานสู่ฟากฟ้า นางเลิกคิ้วขึ้น ใช้คนในน้ำที่เกือบจะได้เป็นไก่
ขอทานนั้นหรือไม่ แต่เมื่อครู่ก็เห็นอยู่ชัดเจนว่เขาไม่ได้มีอาวุธ
นี้

ความคิดนั้นยังไม่ทันเลือนหาย สุดขอบท้องฟ้าอันมืดครึ้มแสงสี
ขาวหิมะกะพริบวาบ กระบี่พุ่งตามเข้ามาแล้ว เสียงลมรุนแรงยิ่ง
ไต่สือหลั่นเมื่อหันหน้ากลับก็มองเห็นได้อย่างชัดเจน ทางม้ายก
ลอยขึ้น สีขาวหิมะหนึ่งกลุ่ม แสงกระบี่โฉบผ่านทันที

ทางม้าที่สวองามนุ่มหนานั่น ปลิวว่อนกระจายออก กลายเป็น
ไหมบางสีขาวหิมะนับไม่ถ้วน รวากับหญ้าผุกองอิง*ที่นุ่มและหนา
ในคืนใบไม้ผลิ แตกกระจายดังพริบ

แสงกระบี่ยังไม่ทันจะมาถึงก็ได้ทำลายล้างทางม้าไปแล้ว ความ
เย็นอีมครึ้มแยกผิวหนังและกล้ามเนื้อออกจากกัน อีกประเดี๋ยวก็
จะพุ่งปักที่ใจกลางหลังของนางแล้ว!

ไต่สือหลั่นแต่ไหนแต่ไรไม่เคยเห็นและไม่คาดคิดว่าในโลกนี้มี
เหตุการณ์ที่แปลกประหลาดเช่นนี้อยู่ แต่นางมีข้อดีที่แข็งแกร่ง
ที่สุดอย่างหนึ่งคือสงบนิ่งใจเย็น แม้พบอันตรายที่ยิ่งใหญ่เท่า
สวรรค์ชั้นฟ้าก็ยังสงบนิ่งอย่างยอดเยี่ยมได้ภายในชั่วพริบตา ดัง
นั้นเมื่อนางกะพริบตาพลันพบว่ากระบี่นั้นบางคมและโปร่งใส
ไม่ใช่กระบี่ที่มีด้ามเป็นพู่หรือแกะสลักรูปสัตว์เทพอย่างใน
จินตนาการ!

นั่นเหมือนกับกระบี่น้ำแข็งที่ก่อตัวขึ้นจากน้ำที่จับตัวกันเป็นแท่ง
น้ำแข็ง!

ไต่สือหลั่นยื่นมือออกไปทันใด นิ้วมือปะทะเข้ากับปลายกระบี่!

เสียงฉับดังขึ้นแผ่วเบา แทบจะในชั่วพริบตา กระบี่ที่รวดเร็ว
รุนแรงไร้สิ่งใดเทียบเล่มนั้นนำเอาความหนาวเย็นที่ไร้ขอบเขต

เสียดแทงผ่านผิวหนังของไต้สือหลัน ปลายนิ้วปรากฏโลหิต
สดกระเซ็นออก ดุจดอกเหมยแดงสีฉูดฉาดอย่างถึงที่สุด

ความรู้สึกหนาวเหน็บที่น่าหวาดกลัวแซ่เบ้งให้ไต้สือหลันสั่นเทา
ทั่วทั้งร่าง สีหน้าเริ่มเขียวขึ้นในทันที แต่นางกลับไม่ลังเลเลย
แม้แต่บ่อย ฝ่ามือปิดลง กุมไปยังตัวกระบี่อย่างเด็ดเดี่ยว ตะโกน
แน่นำ “คืนสภาพ!”

เสียงสั้นและเฉียบขาด

ที่สั้นและเฉียบขาดยิ่งกว่าก็คือเสียงแตกเป็นเสียงๆ ของกระบี่!

แทบจะพริบตาเดียว หลังจากเสียงแกรกพัทหนึ่ง กระบี่โปร่งแสง
ที่ถูกความเร็วและรุนแรงราวกับว่าแม้แต่ผีसांगเทวดาล้วน
สามารถทำลายได้นั้น จู่ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีขาว คว้นพวยพุ่ง
แตกเป็นเศษเล็กเศษน้อย เปลี่ยนเป็นน้ำใสหนึ่งแอ่ง ไหลโกรก
ลงจากซอกนิ้วและฝ่ามือของไต้สือหลัน

น้ำเป็นสีชมพู เพราะว่าโลหิตในมือของไต้สือหลันไหลซึมออกมาด้วย

กระบี่ได้สลายไปแล้ว

ทั่วทั้งสี่ทิศเงียบสงบพัทหนึ่ง ทุกคนต่างยืนนิ่งอยู่กับที่
เหตุการณ์นี้ที่จริงแล้วเหนือกว่าจินตนาการของมนุษย์ กระทั่ง
ผู้คนลืความสามารถในการพูดและเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ

รวมถึงคนผู้นั้นที่ใช้น้ำในแม่น้ำเปลี่ยนเป็นกระบี่น้ำเบ้งพุ่ง

ทะยานออกมา

เขาผู้เป็นมือหนึ่งแห่งหนานฉีไม่มีผู้ใดเทียบได้ ในยุคสมัยนี้
น้อยนักที่จะมีคู่ต่อสู้ที่มีความสามารถ ดังนั้นแม้แต่เขายังไม่
เข้าใจ กระบี่เล่มนี้เหตุใดจู่ๆ จึง ‘สลาย’ หายไปได้

เมื่อไท่สื่อหลันเงยหน้าขึ้นพลันมองเห็นคนผู้นั้น คืบใบไม้ผลิ
และสายลม ต้นไม้เขียวชอุ่มดูเครื่องประดับหยก คนผู้นั้น
ทะยานลงบนต้นไม้ข้างเนินหญ้าที่ไกลๆ ดูเหมือนว่าเขายังคงไม่
ยินยอมใส่เสื้อผ้าของคนอื่น ไม่นึกว่ายังเปลือยกายไล่ตามออกมา
เพียงแต่แสงแวววาวระยิบระยับบนร่างกาย ทำให้คนตาพรั
ไม่มีทางจะมองเห็นจุดสำคัญใดๆ ได้ชัดเจน เมื่อสังเกตอย่าง
ละเอียด จึงพบว่าแท้จริงแล้วใช้น้ำแข็งปกคลุมตนเองไว้สามจุด

ช่วงเวลานี้เป็นฤดูใบไม้ผลิอันแสนอบอุ่น ในแม่น้ำไม่มีน้ำแข็ง
เช่นนั้นคนผู้นี้ใช้กำลังภายในทำให้ น้ำแข็งตัว เกิดเป็นกระบี่น้ำ
แข็งเมื่อครู่กับเครื่องแต่งกายน้ำแข็งในขณะนี้

ความคิดอันยอดเยี่ยมเช่นนี้ การตอบสนองที่รวดเร็วและพลัง
ยุทธ์ระดับสูงอย่างยิ่ง ทำให้ดวงตาไท่สื่อหลันปรากฏแสงที่ร้อน
แรงและแผดเผาขึ้นมา

นางจะต้องจับเขาไว้ให้ได้ ให้เขาคายความลับของเขาออกมา!

นางเองก็ต้องการทำให้น้ำแข็งตัวเป็นกระบี่ ตัดศีรษะคนในระยะ
พันลี้ ผู้ใดกล้าไล่ตามนาง เจอหนึ่งคนตัดหนึ่งหัว เจอสองคน
ตัดสองหัว!

มองตากันและกันเพียงชั่วขณะเดียว

คนผู้นั้นฝั่งตรงข้ามพรางพราวแวววับ ลำแสงหักเห ข้างหลัง
ดอกไม้ต้นไม้และใบไม้สีเขียวข่มกระจายตัวปลิวอ่อนตาม
กระแสลม ดูแล้วคล้ายกับหยกแกะสลักรูปคนที่เพิ่มปีกสีเขียว
มรกตหนึ่งคู่ มีความสวยงามของจิตวิญญาณที่ซึมซับเข้ามาใน
ใจคนชนิดหนึ่ง

มุมปากไท่สื่อหลันเบ้ลง เป็นรัศมีเคร่งขรึมเหยียดหยาม ที่มีปีก
ยาวแท้จริงแล้วไม่ได้มีแค่เหล่าทวยเทพ ยังมีปีศาจด้วย

คล้ายกับว่าปีศาจที่มีประกายวิบวับตนนั้นจ้องมองนางอยู่ตลอด
ไกลเพียงนั้น ราวกับว่ามองเห็นการแสดงออกของนางอย่างคาด
ไม่ถึง มุมปากกระตุก ยิ้มออกมาเล็กน้อย

รอยยิ้มนี้ ยิ้มจนทำให้ไท่สื่อหลันหดமானตา ไม่พูดพร่ำทำเพลง
ถืบท้องม้าทันที

ไปก่อนละ!

ม้าวิ่งห้ออย่างบ้าคลั่งออกไป วินาทีนี้ผู้คนต่างตกตะลึง เพียงชั่ว
แวบเดียวก็ตามไปไม่ทันแล้ว

ปีศาจปีกยาวบนต้นไม้ไม่ขยับตัวอีก จ้องมองแผ่นหลังของนาง
แวตาราวกับจมดิ่งอยู่ในความคิด

เหล่าทหารคุ้มกันอกสั่นขวัญหาย เร่งรุดถลันเข้ามา “นายท่าน
ท่านเป็นอย่างไรบ้างขอรับ จอมโจมไก่อของท่านนั้นละขอรับ...”

“เหวอออ...”

เสียงตื่นตกใจเสียงหนึ่งดังขึ้น ปีศาจสะบัดมือ ทหารคุ้มกันผู้โชคร้ายตกลงไป เสียงดังชู้คราหนึ่ง น้ำในแม่น้ำกระเซ็นสูงขึ้นไปสามจั้ง

เจ้าของร่างที่ระยิบระยับเปล่งประกายยังคงยืนอยู่บนต้นไม้ มองไปยังทิศทางที่ไท่สื่อหล่นหนีไป

ทหารคุ้มกันหลายนายเร่งรีบสำรวจดูความเรียบร้อยทั่วบริเวณอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งยังตรวจสอบสภาพที่เละเทะกระจัดกระจายทั่วพื้นที่ที่สุดเข้มารายางายด้วยสีหน้าซีดเผือก “นายท่านขอรับ จานวางสนู่ทองคำ ช่อไข่มุกสีอำพัน ทองคำ เงิน หยกทั้งหมดสิบสองชิ้นหายไป จานหยกสิบใบถูกทำลาย แหวนหยกสามวงแตกละเอียด...” รายงานสิ่งของหนึ่งกองใหญ่มากมายแล้ว ทำยที่สุดจึงกล่าวด้วยเสียงคลุมเครือ “ยังมี...ตะขอสายคาดเอวหยกของท่านก็หายไปด้วยขอรับ...”

เหล่าทหารคุ้มกันก้มหน้าเห่เก ในใจคิดว่าที่ยิ่งกว่าตะขอสายคาดเอวหยกกางเกงซั่ในผ้าไหมของท่านก็หายไปแล้วเช่นกัน...

แต่ว่าเรื่องนี้ไม่ต้องรายงานน่าจะดีกว่า...

คนบนต้นไม้ไม่ได้สะทกสะท้านกับเครื่องใช้เงินทองและหยกที่เสียหายหนึ่งกองใหญ่นั่นเลย ไม่แม้แต่จะชายตามองทหารคุ้มกันที่ถือเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อยเข้ามา จะมองก็เพียงแต่เส้นทางที่ไท่

สื่อหลันทันทีไปไกลแล้ว เอ่ยถามอย่างเอื้อระเหย “ถุงหอมหมิ่นลิ
ที่อยู่บนม้าตัวนั้นไม่ได้เออลงมาใช้ไหม”

“ทูลนายท่าน ไม่ได้เออลงขอรับ”

“หิ” เขายิ้มแฝงไปด้วยความหมายลึกซึ้ง ลงมาจากต้นไม้อย่าง
แผ่วเบา มือยกขึ้น เครื่องแต่งกายที่วางซ้อนกันอยู่ที่ฝั่งหนึ่งร่วง
ไปได้เท่าเขา

“คืนนี้ยังต้องไปงานเลี้ยงของผู้การที่อันโจว เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน
”

สาวใช้หน้าตาสะสวยก้าวเข้ามา เสียงพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าดัง
ขึ้น ผู้คนก้มหน้ากลั้นหายใจ ความตื่นตระหนกก็ขึ้นเรื่อยๆ

เป็นดังคาด ไม่นานนักก็ได้ยินเสียง “เอ” ที่ทุ้มต่ำ ทางเสียงสูง
ขึ้น แสดงถึงความสงสัยระคนความโมโห

“ผู้ใดขโมยกางเกงชั้นในข้าไป”

*หญ้าผูกงอิง หมายถึง ดอกแดนดีไลอ่อน

ตอนที่ 3 คนอัปมงคลของแคว้น

หนานฉีปีแรกในรัชสมัยจิ้งไท่ ปลายเดือนหนึ่ง ต้นฤดูใบไม้ผลิ
ช่วงเวลากลางคืน

ในคืนนี้มีคนที่ตกลงมาจากฟากฟ้าขโมยกางเกงชั้นใน มีคนที่

ทลายผืนน้ำออกมาแล้วถูกขโมยกางเกงชั้นใน นอกเหนือจากนี้ แล้วคืนนี้ก็ดูเป็นคืนฤดูใบไม้ผลิที่แสนธรรมดาอย่างมากอีกคืนหนึ่ง ผู้คนหลับใหลอยู่ใต้ชายคาแต่ละหลัง ผืนสรวงงามถึงการได้เลื่อนตำแหน่ง ร่ำรวยมั่งคั่ง และสูญเสียภรรยาภายใต้แสงดาว สุกสว่างและเลื่อนราง

อันที่จริงแล้วในคืนนี้มีคนได้เลื่อนตำแหน่ง

“ฝ่าบาททรงพระเจริญ อ่องเต้เสด็จขึ้นครองราชย์” ภายในพระตำหนักจึงหยางแห่งพระราชวังหนานฉี ไทเฮาทรงพระเยาว์วัยผู้ที่ส่วนท้องนูนออกกำลังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม กล่าววาจาอันนิมนวลแก่เหล่าขุนนางอาวุโสของอ่องเต้ทั้งสามคน “พระราชประสงค์ของอ่องเต้องค์ก่อน จากที่ซานกง*เป็นขุนนางใหญ่ช่วยบริหารแคว้นเลื่อนตำแหน่งเป็นช่างจู้กั้ว*พร้อมกัน พระราชทานอำนาจในการเข้าออกพระตำหนักของอ่องเต้กล่าวทูลสาสน์ขอราชการลับ วันหน้าใต้หาล้าของอ่องเต้คงต้องไหว้วานท่านเสนาบดีทั้งหลายแล้ว”

“กระหม่อมมิบังอาจเนรคุณต่อการฝากฝังของอ่องเต้องค์ก่อนและไทเฮา!” ซานกงก้มกล่าว “ไทเฮาขณะนี้ทรงอุ้มพระครรภ์บุตรของอ่องเต้องค์ก่อนที่สวรรคต จักต้องทะนุถนอมพระวรกายให้ดี”

“พวกท่านเสนาบดีรักดีต่อแคว้น แต่ไหนแต่ไรมาข้าก็วางใจ” ไทเฮายกแขนเสื้อเช็ดเหงื่อเบาๆ “อ่องเต้องค์ก่อนจากไปเร็วยิ่งนัก ทั้งแคว้นที่ใหญ่เช่นนี้ ทั้งบุตรกำพร้าบิดาและหญิงหม้าย เรื่องภายในยังไม่ได้รับความยุติธรรม แผ่นดินข้างนอกยังไม่มี ความสงบ ความโกลาหลใต้หาล้านี้ ข้าจักต้องทำอะไรจึงจะ

สามารถแบกรับเอาไว้ได้...”

ตะเกียงทองแดงเดี่ยวสว่างเดี่ยวมืด แสงเงาผลุบๆ โผล่ๆ ไทเอา
สีหน้าท่าทางอ่อนช้อยสง่างาม เหล่าขุนนางอาวุโสส่วนหน้าตาย
หลุบตาลง แว่ตาดั่งไก่อชน เพียงกวาดตามองไปรอบๆ ด้านหน้า
บริเวณสามจื่อ

การกวาดตาไปมาเช่นนี้ ร่างกายต่ำช้อคงจางหนึ่งแฉ่งที่อเล็ก
น้อย

ด้านหน้า บนบัลลังก์หงสา ล่างกระโปรงสีฟ้าอมเขียวของไทเอา
เผยร่องเท้าที่วาดลายหงส์ด้วยทองคำออกมาเล็กน้อย สีชมพู
บานเย็น ขอบเคลือบสีทอง ด้านบนเป็นนกยวนยาง*หลากสี ปีก
เขียวสลับสีส้มสวยงาม สดใสราวกับมีชีวิต

พิธีฉาปนกิจแห่งแคว้นเพิ่งจะผ่านไป ทัวทั้งพระราชวังสามใส่สี
ขาว ไทเอาทำเป็นแบบอย่างก่อน มวยผมไว้ข้างบน แม้แต่ปิ่น
ปักผมล้วนเป็นสีเงิน ขาวสะอาดราวกับตุ๊กตาหิมะ ไม่คิดว่าใต้
ชายกระโปรงตัวนี้แท้จริงแล้วเป็นทัศนียภาพที่ไร้ขอบเขต!

เสียงหายใจของคนทั้งสามต่างหยุดลง ทันใดนั้นพลันเบน
สายตา ตอบไทเอาสองสามประโยค แล้วจึงถวายนั่งออกมาออกไป
ด้วยความเคารพ กำลังจะออกจากด้านหน้าประตู ได้ยินไทเอา
กล่าวอย่างเรงร่า “อ๋มอ๋องเต้เข้ามา”

ต่ำช้อคงจางหนึ่งกึ่งหันหลังอยู่ริมธรณีประตู มองเห็นนางกำนัล
อ๋มอ๋องเต้อายุสองพรรษาเข้ามา หางตาไทเอามองบุตรชาย
ปราดหนึ่ง ทันใดนั้นกล่าวว่า “เหตุใดสีหน้าอ๋องเต้ถึงได้นำเกลียด

เช่นนั้น”

จางหนิงอดไม่ได้มองไปแวบหนึ่งอีกครั้ง เด็กน้อยน่ารักผิวขาว
ดั่งหยกและหิมะนั้น คิริชะโตะๆ ดันไปบนอกนางกำนัล ดวงตาดำ
และเป็นประกายคู่หนึ่งกลอกไปมามองคนในพระตำหนัก แก้มมี
เลือดฝาดราวกับว่าฟันไอร้อนของเมื่อคืนออกมา ไหนเลยจะมี
ความ ‘น่าเกลียด’ สักเศษเสี้ยวเดียว

นางกำนัลผู้นั้นกลับตอบอย่างทะมัดทะแมง “ทูลไทเฮา เมื่อคืน
ฝ่าบาทนอนหลับไม่ตื่น ร้องให้ตลอดทั้งคืน”

ชานกงทั้งหมดหันหน้ากลับ เพ่งมองใบหน้าเล็กๆ ที่เกลี้ยงเกลา
และดวงตาที่ไม่มีเค้าลางบวมแดงเลยแม้แต่น้อยนั้นของฮ่องเต๋

ฮ่องเต๋องค์น้อยเงยหน้าขึ้น ยื่นมือด้วยรอยยิ้มเบิกบานออกไป
แตะริมฝีปากแดงที่แต่งแต้มไปด้วยชาดของนางกำนัล

“ลูกน้อยที่น่าสงสารของข้า” ไทเฮาถอนหายใจอย่างระทมทุกข์
“หรือว่าฝันไม่ดี จางเทียนซือ*ครั้งก่อนกล่าวว่าในวังมีผู้หญิง
เยอะ พลังหยินหนักเกินไป ไม่ดีต่อพระวรกายฮ่องเต๋ ข้าเดิมคิด
ว่าผู้หญิงในวังเองก็น่าสงสารนัก จะให้พวกนางไปที่ใดกันเล่า
ตอนนี้ดูแล้ว...”

ชานกงฟังอยู่เงียบๆ คิดในใจ บทละครอันยอดเยี่ยมมาถึงแล้ว

ฮ่องเต๋น้อยผู้ ‘น่าสงสาร’ ลูบไล้ชาดไปหนึ่งครั้ง หัวเราะคิกคัก
เลียริมฝีปาก ลิ้นสีชมพูม้วนกลมอยู่ข้างปาก

“ยังจำได้ว่าเดิมทีพวกเรามีจาริตเดิม” ไทเอาเอียงกาย ดูเหมือนว่ากำลังพูดคุยกับชั้นที่หลวงหลี่ชีวหรง “หลังจากบรรพบุรุษอ่องเต๋อคงก่อนสวรรคต ในพระราชวังผู้ที่เคยปรนนิบัติอ่องเต๋อในห้องบรรทม ล้วนติดตามไปด้วย ส่วนผู้ไม่ได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้บำเพ็ญตบะอธิษฐานเพื่อโชคดียะจะได้เกิดแก่แคว้นเหมือนกันทั้งหมด ใช้มีเรื่องเช่นนี้หรือไม่”

“ไทเอาผู้ทรงพระปรีชาญาณ จำไม่ผิดสักนิดเดียวขอรับ”
ใบหน้าด้านหน้าผิวเปลือกส้มของหลี่ชีวหรงลมแปดทิศมีอาจสะท้อน

ชานกงร่างกายสันสะท้อน เท้าหยุดอยู่บนธรณีประตู ไม่ขยับแล้ว

ซุ่นจิ้ง*...

จาริตเก่าแก่**ยมโหดที่ยกเลิกไปนานแล้ว หญิงผู้นี้คาดไม่ถึงว่าพูดออกมาอย่างไม่สะทกสะท้านเพียงนี้แล้วหรือ

บรรยากาศในพระตำหนักค่อนข้างเคร่งขรึม เพียงเสียงหัวเราะคิกๆ ของอ่องเต๋อดังขึ้น เขาซุกศีรษะโตะๆ เข้าไปในอกนางกำนัล กระแทกเสียงดังตบๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็เอาตามนี้แล้วกัน” น้ำเสียงของไทเอาเสมือนกล่าวว่าอากาศวันนี้ไม่เลว

“รับพระราชโองการ” น้ำเสียงของหลี่ชีวหรงเองก็เสมือนกับพูดว่า...อากาศวันนี้ไม่เลว

“ไท...” จางหนิงหันกายทันที แต่ในขณะที่กำลังหันกลับ ถูกชื่อ
ถูเว่ยข้างกายดึงแขนเสื้ออย่างรุนแรงคราหนึ่ง ห้ามไม่ให้ปรปักษ์
เอ่ยคำพูดครึ่งหลังออกมา

ไทเฮาเงยใบหน้า ‘ประหลาดใจ’ ขึ้นมา ดูเหมือนว่าตอนนี้เพิ่งจะ
เห็นว่าชานกงยังไม่เดินไป

“ต้าซือคงยังมีกิจธุระอะไรอีกหรือไม่” นางยิ้มอย่างอ่อนโยน
มองจางหนิง “ทำไมหรือ นอกธราชสำนักไม่ยุ่งหรือ มีอะไรจะสั่ง
สอนกิจธุระในวังข้าหรือไม่”

เพียงคำว่า ‘ในวังข้า’ สามคำ กัดฟันอย่างหนักแน่นยิ่ง คล้ายกัด
เอ็นวัวหนึ่งเส้น พลิกไปมาระหว่างช่องฟัน พลิกกลืนดาวโลหิต
เล็กน้อยออกมา

จางหนิงหลับตา กลืนลมหายใจเอือกหนึ่งทีจุกอยู่ในลำคอลงไป

นี่เป็นกิจราชสำนักภายใน ไทเฮามีอำนาจควบคุมและตัดสินใจ
นางกล้าต่อต้านสังคมทำเรื่องเช่นนี้ แน่แน่นอนว่าไม่อาจยินยอมให้
มีผู้ใดขัดขวางได้

หลังจากพวกเขากล่าวทูลลาออกจากพระตำหนักแล้ว นางจึง
ตัดสินใจอย่างไม่สนใจสิ่งใด ทั้งยังจงใจให้พวกเขาได้ยิน ยืนยัน
การตัดสินใจของนาง ไม่ใช่อารมณ์ชั่ววูบอย่างแน่นอน

นี่เป็นการชั่วร้ายและยังเป็นการกล่าวเตือน

อย่างไรเสียพวกเขาก็ทำได้เพียงแคื่อยอมรับ

ชานกงพลาเงอบต่อว่าอย่างลับๆ เหตุใดอ่องเต๋อองค้ก่อนถึงได้
จากไปเร็วเช่นนั้นและเหตุใดก่อนที่พระองค์สิ้นลมถึงได้
โปรดปรานสตรีนางนี้ ให้นางแย่งชิงอำนาจปกครองแคว้นอยู่
หลังม่าน พลาเงอออกไปอย่างจนปัญญา

ไทเฮายิ้มบางๆ ด้านหลังนาง หล่ชีวทรงยกสมุดหนึ่งเล่มขึ้น ข้าง
บนเป็นรายชื่อนางสนมทั้งหมดของอ่องเต๋อองค้ก่อน ด้านซ้าย
เป็นรายชื่อที่เคยเสด็จไปเยี่ยมเยียน ด้านขวาเป็นรายชื่อที่ไม่
เคยเสด็จไป ตรงกลางเป็นเส้นหมึกสีแดงหนึ่งเส้นกั้นระหว่าง
ความเป็นและความตาย

ไทเฮาองเจ้งอู่ยทรงเพ่งมองรายชื่อปราดหนึ่ง ไม่พูดจา คิ้วที่
บางตาของหล่ชีวทรงเลื่อนต่ำลง เจียบไม่ส่งเสียงยกสมุดรายชื่อ
ลงไป

ชะตาชีวิตของนกจีนชื่อ*ถูกสตรีที่สูงศักดิ์ที่สุดของราชสำนัก
ตัดสินใจเพียงมองปราดเดียว

“ซ้าก่อน”

หล่ชีวทรงหยุดฝีเท้าทันที ไม่ขยับเลยแม้แต่หน่อย

ไทเฮายกมือขึ้น ทองคำทับทิมพร้อมกับดอกเหมยห้ากลีบเลื่อน
เกาะเบี่ยงแกร่งวาดแสงสีฉูดฉาดสายหนึ่งกลางอากาศ รวากับ
เงามืดเป๋อนโลหิตที่ตัดลงมาจากแท่นประหาร

สมุดรายชื่อถูกยกขึ้นไปใหม่อีกครั้ง ครั่งนี้ไทเฮายกพู่กันหมึก

แดงขึ้นด้วยตนเอง วาดวงกลมเส้นหนึ่งบนเชือกบางชื่อด้านขวา
อย่างหนักแน่น และยังวาดปัดขึ้นไปหนึ่งเส้น ปัดขึ้นไปถึงด้าน
ซ้าย

“นางเคยเข้าไปปรนนิบัติฮ่องเต้ในห้องบรรทม ข้าจำได้ว่าในคืน
นั้นที่ฝ่าบาทสวรรคตก็คือนาง เพียงแต่หลังจากที่ฝ่าบาท
สวรรคต ฅงสื่อลิมจดบันทึก” ไทเอากล่าวเช่นนี้ น้ำเสียงเบา
สบายราวกับกำลังพูดว่าลิมเก็บผักกาดขาวแล้ว

“ไทเอาผู้ทรงพระปรีชาญาณ แท้จริงแล้วลิมไปจริงๆ” น้ำเสียง
ของหลี่ชีวเองก็เหมือนกับกำลังพูดว่าลิมเก็บผักกาดขาวไป
แล้วจริงๆ

สมุทรายชื่อปิดลง ชื่อที่วาดวงกลมสีแดงไว้ชื่อนั้นเด่นชัดอย่าง
ถึงที่สุด

‘ไถชื่อหลัน’

ไทเอาโบกมือ พิงไปบนหมอนนุ่มปักลายหงส์และดอกบัวสีสัน
งดงาม ทันใดนั้นก็กล่าวอย่างอ่อนเพรีย “ได้ยืมว่าในสมัยนั้น
ตระกูลไถพบเจอกับเรื่องประหลาด ของชิ้นนั้นที่อยู่ในมือตระกูล
เขาถึงแม้ว่าจะหลายปีมาแล้ว แต่ก็เล่ากันว่ายังมีเพียงหลานสาวใน
สายโลหิตตระกูลไถเท่านั้นจึงจะสามารถครอบครองได้ ไถชื่อ
หลัน ดูเหมือนว่าจะเป็นบุตรสาวของภรรยาหลวงในครอบครัวลูก
คนโตกระมัง”

“หม่อมฉันทราบแล้ว” หลี่ชีวทรงโค้งตัวถอยออกไปช้าๆ “หม่อม
ฉันจะไปตรวจสอบให้แน่ชัด”

ศีรษะโตๆ ของอ่องเต้ตลอดมาถูอยู่ที่หน้าอกของนางกำนัน
ทันใดนั้นก็อ้าปากจับ “อา...อู”

“โอ๊ย...” ผู้ที่ถูกจู่โจมหน้าอกอดกลั้นไว้ไม่อยู่ ร้องเสียงเบาหนึ่ง
ครา หลังจากนั้นพลันได้สติรับรู้ถึงหายนะที่มาประจัญหน้าใน
ทันที ประหวั่นพรั่นพริ้งคุกเข่าลง หน้าทั้งใบซีดขาวราวคนตาย
แม้แต่คำพูดขอให้ประทานอภัยล้วนไม่กล้าพูดออกมา เพียงแค่
อ้อมอ่องเต้ไว้อย่างสิ้นเทา

ไทเฮาโบกมือ ขณะที่ผู้หนึ่งเดินเข้ามา อ้อมอ่องเต้ ออกเท้าข้าง
หนึ่งถีบนางกำนัลผู้หนึ่งล้มแล้วใช้มือลากออกไป ตอนที่ออกจาก
ประตูพระตำหนัก ขณะที่ผู้หนึ่งยังยืมให้กับชานกงที่ยืนแข็งนิ่งไม่
ขยับ

ชานกงหันศีรษะหนีไปเงียบๆ

ในทันทีอ่องเต้ที่พรวดจากอ้อมอก พลันกะพริบตาปากเบะทันใด
คล้ายกับกำลังจะเริ่มร้องไห้ออกมา หัวหน้านางกำนัลเอวบาง
ร่างน้อยผู้หนึ่งเร่งรีบเข้ามาอ้อมเขาขึ้น ศีรษะโตๆ ชำเลียงมอง
พื้นที่ราบแห่งนั้น หันศีรษะกลับไปอย่างเหยียดหยาม

ไทเฮาปรายตามองอ่องเต้ปราดหนึ่งด้วยท่าทีเกียดคร้าน “
อ่องเต้มีพระชนมายุได้สองพรรษาแล้ว เหตุใดยังต้องกินนมอยู่
อีก และยังเรื่องมากเช่นนั้นด้วย”

น้ำเสียงคล้ายกำลังตำหนิ แต่ความหมายที่แฝงว่าไม่ดีใจล้วนฟัง
ไม่ออกเลยแม้แต่บ่อย

“ทูลไทเฮา ฝ่าบาทประสูติมาร่างกายก็อ่อนแอ หมอหลวงกล่าวว่าจำเป็นต้องใช้น้ำนมดีมบำรุงจนเติบโตอย่างดี” น้ำเสียงของหลี่ชีวหรงราบเรียบเหมือนดังแพงอกของผู้ชายมาโดยตลอด ทำให้คนเป็นกังวลว่าท่อในลำคอเขาใช้ถูกรูดตรงแล้วหรือไม่

“ได้ยินมาว่าเปลี่ยนแม่นมคนใหม่ เขามักจะร้องไห้โวยวายตอนกลางคืนอย่างนั้นหรือ” ไทเฮาขมวดคิ้วบางๆ ไม่เหมือนกับว่ากำลังเป็นกังวล กลับเหมือนว่านี่ก็เรื่องบางเรื่องที่ไม่น่ายินดีเล็กน้อยขึ้นได้

“ใช่ ขอรับ”

“แล้วแม่นมคนก่อนเล่า ไม่ใช่บอกว่าอ่องเต๋ทรวงโปรดปรานหรือเกิดเรื่องอันใดถึงไล่ออกจากวัง”

“กล่าวว่าลูกคนสุดท้ายในครอบครัวนางป่วยหนัก กระทบอัมกัณฐ์ใจว่าร่างกายของนางอาจจะมีโรคซ่อนอยู่ จึงไล่นางกลับบ้านไปเสียขอรับ” หลี่ชีวหรงหรีดตาลง นึกถึงแม่นมที่มารับหน้าที่คนก่อนที่ถูกคลื่นมเหสีมาขัดสาตอย่างน่าตกใจนั้น

ไทเฮาโบกมืออย่างไม่ได้ใส่ใจ “ฝ่าบาทร้องไห้โวยวายกลางดึกมิใช่เรื่องเล็กๆ ในเมื่อเขาโปรดปรานแม่นมคนนั้นก็เรียกนางกลับมา”

“ขอรับ”

อ่องเต๋หัวเราะคิกคักขึ้นมา จับหน้าอกของหัวหน้านางกำนัลผู้

นั่นเต็มฝ่ามือ

ชานกงก้าวเดินเชื่องช้าอย่างยิ่ง ยังเดินไปได้ไม่ไกล พังบท
สนทนาข้างในอยู่ พวกเขาไร้สีหน้าอารมณ์ แต่ทางคิ้วและมุม
ปากต่างก็กระตุกอยู่เล็กน้อย

การกระตุกนี้ยังคงต่อเนื่องไปตลอดจนทั้งสามคนกลับถึงจวน

ในคืนนั้น ตำซือหมาปิดประตูฝึกกระบี่ เสียงกระบี่ดังสวบสาบ
บนประตูห้องสมุดเพิ่มร่องรอยสามรอยแปดสิบเส้น

“สองขวบ! สองขวบข้าก็เริ่มต้นตอนยามสี่*ฝึกกังฟูพื้นฐานแล้ว!
เขาแม้แต่จะเดินยังเดินไม่เป็นเลย!”

ในคืนนั้น ตำซือฉูบิบลูกมันอ่อนหยกที่เขาชอบบิบเล่นมากที่สุด
ถอนหายใจยาวอย่างซึมเซา

“สองขวบ ข้าก็เริ่มอ่านสี่ตำราแล้ว เขาแม้แต่ชื่อยังไม่หมดเลย
!”

ในคืนนั้น ตำซือคงดื่มสุราที่ซ่อนอยู่ในจวนจนหมด เงยหน้ามอง
ท้องฟ้าแผดเสียงดัง

“สองขวบ! สองขวบแล้วเขายังดื่มนมอยู่เลย!” กาสุราแตก
ละเอียดยังดังเพี้ยง ฟันคำก่นด่าหยาบคายครั้งแรกในชีวิต “
ดื่ม ดื่มมารดาเขาสี!”

คืนนั้นคนรับใช้ในจวนทั้งสามล้วนคาตเดาอยู่เจียบๆ เด็ก

ประหลาดที่สองขวบแล้วยังเดินไม่เป็นไม่รู้จักอักษร ยังต้องกินนมอยู่เป็นลูกผู้ดีในตระกูลไหนกัน...

คืนนั้น ในม่านเตียงสีเหลืองอร่าม เด็กประหลาดที่อายุสองขวบแล้วยังเดินไม่เป็นไม่รู้จักอักษรยังต้องกินนมอยู่ท่านั้น พลั๊กแม่นมที่เข้ามาพลัดเวรออกด้วยความเกลียดชัง ก่นด่าเสียงดังด้วยการออกเสียงที่ไม่ชัด “ติ่ม! ติ่ม...นมแม่!”

ท้าวทั้งพระตำหนักเสียงดังตบนางกำนัลคุกเข่าลงทั่วพื้น...

คืนนั้น ไทเฮาแห่งพระตำหนักว่านโซ่ว ฟังคนทูลกล่าวเรื่องที่เกิดขึ้นในจวนขุนนางผู้ช่วยบริหารบ้านเมืองทั้งสามท่าน หัวเราะออกมาอย่างตามอำเภอใจ

“สามคนนี้ ก็แค่พยัคฆ์ไร้เขี้ยว หงส์ที่ตกลงบนพื้น ปล่อยให้พวกเขารุ่นวายใจไปเถิด...” นางเอียงศีรษะมองผู้ใต้บังคับบัญชาที่จงรักภักดีของตน รอยยิ้มในดวงตาค่อยๆ จางลงเล็กน้อย “อันที่จริง แต่ไหนแต่ไรข้าสนใจเพียงผู้เดียว”

“ที่ท่านกล่าวก็คือ...”

“ใช่” ไทเฮาทรงพระเยาว์เชิดคางอันมันเงาขึ้น ในแววตาเผยท่าทางแปลกประหลาดแวบหนึ่ง “ทรงฉู่”

คืนนั้น ชานกงในราชสำนักปัจจุบัันที่ระบายความในใจเสร็จสิ้นแล้ว ได้มารวมตัวกันที่ลานบ้านอย่างมิได้นัดหมาย มองแสงจันทร์สลับดวงนั้น เกลี้ยงเกลาเย็นสบาย แต่ริมขอบกลับปรากฏแสงสีแดงอ่อนบางๆ อย่างไม่เป็นสิริมงคล ราวกับโลหิต

ของปากฟ้าถูกทางช้างเผือกนับหมื่นสี่เจือจางลง

ในเวลาเดียวกันชานกงถอนใจอย่างระทมทุกข้อออกมาคราหนึ่ง
นึกถึงการเปลี่ยนแปลงของราชวงศ์หนานฉีในหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ฝ่าบาทสวรรคตกะทันหัน ไทเฮานั่งอยู่สูงสุด คุณอำนาจอยู่
หลังม่านอย่างรวดเร็ว คิดว่านางเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง ที่แท้แล้วมี
สิทธิ์อะไรถึงได้รับการสนับสนุนของกองทหารทั้งห้าภายในและ
กองทหารส่วนตัวทั้งสามภายนอก แย่งชิงตำแหน่งที่สูงที่สุดใน
หนานฉีแห่งนี้

คิดว่าถ้าหากจะมีสักวันหนึ่ง สตรีผู้มีความคิดที่จะสังหารซ่อนอยู่
ในรอยยิ้มผู้นี้ ใช้มืออันเรียวเล็กบดขยี้ภูเขाम่น้ำกว้างใหญ่สุด
ลูกหลูกลูกตานี้จริงๆ เมื่อถึงเวลานั้นใครกันจะสามารถขัดขวางนาง
ได้ ใครกันจะสามารถช่วยเหลือแผ่นดินทางตอนใต้แห่งนี้ได้
ราชวงศ์สกุลหลั่นหรือ

ในใจชานกงชั่วแวบเดียวต่างก็มีชื่อชื่อหนึ่งแวบผ่าน

ทรงฉู่...

ทั้งสามล้วนส่ายหัวในทันที

จิ้นกั้วกง*แห่งหนานฉี ไม่มีผู้ใดรู้ผิดรู้ถูก ไม่มีผู้ใดรู้รักรู้โกรธ
ไม่มีผู้ใดรู้ว่าจิตใจเขาลึกล้ำมากน้อยเพียงใด ไม่อยู่ในฝ่ายราช
สำนักและฝ่ายประชาชนแต่กลับกุมอำนาจบนผืนดินที่ผู้อื่นยาก
จะเทียบเท่า ไม่พัวพันการเมือง แต่กลับเพียงพอที่จะควบคุม
สถานการณ์ทางการเมืองได้อย่างง่ายดาย

ปีกพลังอำนาจของเขากางออก ราวกับเงามืดแผ่คลุมภูเขาแม่น้ำ
หนานฉี ไม่เห็นพรมแดน

คนเช่นนี้ ผู้ใดจะกล้าไว้วางใจมอบหน้าที่ให้โดยง่าย

ซางกงถอนหายใจ เหม่อมองไปที่ท้องนภา ขอบฟ้าจู่ๆ ก็มี
ดาวตกร่วงผ่าน สีแดงเข้มหนึ่งสายบิดแยกท้องนภาสีฟ้าเข้ม

“แคว้นกำเนิดคนอัปมงคล ใครกันจะสามารถสังหารได้!”

*ตำแหน่งซางกง คือระบบราชการส่วนกลางของราชวงศ์ ประกอบ
ไปด้วยตำชีอู๋ดูแลเรื่องการทหาร ตำชีอู๋หม่าดูแลเรื่องการเมือง
การปกครอง และตำชีอู๋คงดูแลเรื่องการตรวจสอบกำกับ
การทำงานของเหล่าขุนนาง

*ช่างจู้กั้ว ตำแหน่งขุนนางเทียบเท่ากับเสนาหลักของแคว้น

*นกยวนยาง หรือนกเป็ดน้ำ หรือนกแมนดารี สำหรับชาวจีน
ถือเป็นนกคู่ที่มีสัญลักษณ์ของสามภรรยา

*เทียนซือ ใช้เรียกอาจารย์ที่บำเพ็ญลัทธิเต๋า

*ประเพณีชุนจั้ง ประเพณีสมัยโบราณที่เมื่อมีกษัตริย์หรือชนชั้น
สูงใดเสียชีวิต ภรรยาและทาสของผู้นั้นจะต้องถูกฝังกลบทั้งเป็น
ไปพร้อมกับผู้ตาย บ้างก็ฝังของใช้ผู้ตายลงไปด้วย

*นกจินซือ หรือนกคานารี

*ยามสี่ ช่วงเวลาตีหนึ่งถึงตีสาม

*กั๊วกง เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์สำหรับเชื้อพระวงศ์ชายชั้นที่หนึ่ง

ตอนที่ 4 เลื่อนตำแหน่ง ร่ำรวยมั่งคั่ง สูญเสียภรรยา

ยังคงเป็นคำคินนี้

ในคินที่นอกจากจะมีคนได้เลื่อนขั้นแล้ว ยังมีคนที่ร่ำรวยเงินทองอีกด้วย

“ข้าไม่ไป..” ภายในห้องโกโรโกโส หญิงสาวนางหนึ่งปาดน้ำตาตรงหน้าขามที่เต็มไปด้วยเงินตำลึง “ลูกข้าป่วยหนักจนตายแล้ว ข้าไหนเลยจะมีกะจิตกะใจเข้าวังเพื่อไปเป็นแม่นมให้ฝ่าบาท!”

“พูดจาเหลวไหลอันใด!” สามีนางนางฉู่ฝามีมือไปมาอย่างร้อนรน “นี่เป็นพระราชเสาวนีย์ของไทเฮา เจ้ากล้าขัดคำสั่งหรือ” เขาพลางดึงแขนเสื้อของนางออกไปข้างนอก “อย่าอึดอาด ด้านนอกชั้นที่รออยู่!”

“ไม่ไป!” เสียงของหญิงสาวเศร้าสลด คว่ำขอบเตียงของบุตรชายไว้แน่นมือ “ให้ข้าได้อยู่กับเขาเถิด ให้ข้าได้อยู่กับเขาอีกหนึ่งคิน...ครึ่งคิน...หนึ่งเค่อ*...เพียงแค่นี้แค่อ!”

“แม่นางσύ บอกว่าดูลูกประเดี๋ยวก็มา โยจึงชักช้าถึงตอนนี้” เสียงที่อึมครึมของชั้นที่ด้านนอกดังขึ้น “ฝ่าบาทจำเจ้าได้ ไทเฮา

เรียกใช้เจ้าโดยเฉพาะ นั่นคือโชคดีที่แม่แปดชั่วโคตรล้วนไม่อาจ
สร้างขึ้นมาได้ของเจ้า คาดไม่ถึงว่ายังร้องห่มร้องไห้อยู่อีก ไม่น่า
ดูเสียจริง!”

ผู้เป็นสามีฟังออกถึงความรู้สึกหงุดหงิดและโมโหในคำพูด ตัว
สั่นเทา มือที่ตึงกรรยาใช้แรงเพิ่มมากขึ้น กรรยาก็มั่นหน้าลง กัด
ไปบนมือเขาอย่างแรงหนึ่งครั้ง

“โอ๊ย” สามีร้องเสียงต่ำ แต่กลับไม่ปล่อยมือออก กล่าวเสียงสั่น
ข้างหูภรรยา “แม่ส่วย เก็บนิสสัยดีรึนั้นนั่นของเจ้า...ราชสำนักไม่ใช่
บ้านของเรา...เจ้าขัดคำสั่งเช่นนี้...ขัดคำสั่งจะต้องถูกประหารเก้า
ชั่วโคตรนะแม่ส่วย!”

ผู้เป็นภรรยาฟังไม่เข้าหู หันหน้ากลับไปมองดูบุตรชายที่หายใจ
รวรินบนเตียง สามีจิตใจโหด**ยมลางนางออกไปข้างนอก
สั่นเท้าเคลื่อนไปบนหน้าพื้นที่ละซุ่น* ขูดออกเป็นรอยแผลลึก
ยาวๆ เส้นหนึ่ง

คนที่อยู่ข้างนอกกลับโมโหแล้ว

“ทำใจไม่ได้ใช่ไหม เช่นนั้นเดี๋ยวข้าจะช่วยเจ้าเอง!”

พูดไม่ทันจบดี แสงสีด้ามืดสว่างวาบครั้งหนึ่ง เสียงดังฉีกหนึ่ง
ครา ม่านประตูลีฬารากับคลื่นน้ำถูกพายูซัดให้แตกออกจากกัน
สายหนึ่ง แตกกระเจิงดังปังแยกออกเป็นสองส่วน เสียงพายู
ร้องคำรามเข้ามา ปะทะเข้ากับร่างน้อยๆ บนเตียง ร่างนั้นถูก
กระแทกจนเด็นขึ้นข้างบน ทั้งยังตกกลับลงมาอย่างหนักหน่วง
ผ้าสีฟ้าครึ่งผืนหล่นลงมาซำๆ คลุมใบหน้าของเขาไว้

“ซิ่งเออร์!”

เสียงร้องตะโกนราวกับหัวใจถูกฉีกขาดของภรรยา ครึ่งทางก็ถูก
ปิดกั้นให้กลับไป คนผู้ไร้ซึ่งสีหน้าหนึ่งกลุ่มนั้นโบกมืออย่างตาม
อำเภอใจ ปิดปากของหญิงสาว ยัดเข้าไปในรถด้วยความป่า
เถื่อน

“กลับวัง!”

รถเคลื่อนออกไปอย่างรวดเร็ว ภายในรถมีคนกำลังต่อสู้ดิ้นรน
ร่างชนเข้าไปบนตัวรถเสียงดังปึงปึง ม่านรถถูกกระแทกจนเปิด
ทางสายหนึ่งเล็กน้อย ในรอยแตกริมขอบ สายตาที่แดงก่ำ
อาฆาตแค้นของหญิงสาวกะพริบแวบหนึ่ง

.....

ในคำคืนนี้ยังมีคนสูญเสียภรรยา

“ก๊วกง ชุนชื่อคุณหนูตระกูลกลางเฟิงจะ...เสียชีวิตขอรับ” อัน
โจว ผู้ดูแลที่ฟ้านักของจิ้นก๊วกงโค้งเอว ระมัดระวังเฟิงมอง
สีหน้าของนายท่าน ในใจรู้ว่านายท่านที่เฟิงจะถูกขโมยกางเกง
ชั้นในคาดว่าอารมณ์อาจจะไม่ค่อยดีนัก

“ตระกูลชุนแจ้งข่าวมาถึงจวนหลัก ผู้การใหญ่หลีเร่งม้าส่ง
หนังสือ ถามว่าท่านจะกลับเมืองหลวงด้วยตนเอง หรือจะให้
เขาส่งจดหมายพิธีศพหนึ่งฉบับไป”

“หิม” ใต้แสงไฟสลัว มีคนกำลังตะไบเล็บอยู่ มีดบางๆ หนึ่งด้าม ระหว่างนิ้วมือ ส่องสว่างราวหิมะ บางราวกับสายต้ายั่วเย้าของ หญิงสาวน่ารัก นิ้วมือที่คิบบิดกลับขาวและเกลี้ยงเกลากว่ามีด แสงไฟอ่อนๆ ทำให้ปลายนิ้วนั้นหรือแสงนวลสีทองอ่อนบางลง หนึ่งชั้น นิ้วมือนั้นคล้ายกับถูกเคลือบไว้ชั้นหนึ่ง งดงามและดูชุ่มชื้น

ตะไบเล็บดูจุกจิก แต่ใบหน้ากลับเลือนรางอยู่ในเงามืดของแสง ไฟ ลายเส้นเรียบง่ายและราบรื่น สวยงามจนตกตะลึง

การตอบสนองในคำตอบกลับของเขามีเพียงพยางค์เดียว ฟังไม่ ออกว่าชอบหรือโกรธ แต่ผู้ดูแลกลับดูเหมือนว่าจะเข้าใจแต่แรก แล้ว อธิบายต่อในทันที “คุณหนูคนที่สองแห่งตระกูลขุนบอร์บ ครึ่งปีก่อนกลายมาเป็นคู่หมั้นของท่าน สามวันที่แล้ว เป็นลมชัก เสียชีวิตบอร์บ”

“คนที่เท่าไรแล้ว” ถามอย่างส่งเดชเช่นเคย

“คนที่สามบอร์บ” ผู้ดูแลก้มหัวลง ทำปากขมขื่นบิบอย่าง กัดกลุ้ม

ชายหนุ่มหัวเราะขึ้นมา กวาน*หยกห้อยพู่สายซ้าๆ อยู่ข้างแก้มเขา พู่สีม่วงแก้มขับให้ผิวอ่อนโยนเปล่งปลั่งราวกับไข่มุกสว่างไสวที่ เปล่งประกายอ่อนๆ ในที่มืดมิด

‘ตระกูลทรงมีบุตร งามเด่นไร้ใครเปรียบ ทะเลสีครามมุกมณีเจิดจ้า แสงจันทร์ธารานภาแว้งว้าง’

นี่คือเพลงกลอนหนึ่งบทของเขา ประชาชนหนานฉีต่างคนต่าง
ร้องต่อกันไป เพียงแต่ได้ยินมาว่าพักหลังมานี้เนื้อเพลงได้
เปลี่ยนไปแล้ว

‘ตระกูลหรงมีบุตร งามเด่นไร้ใครเปรียบ ทะเลสี่ครามมุกมณีเจิด
จ้า กำเนิดปีศาจบนนภาแว้งว้าง’

ไ่่มุกเอ๋ย สูงส่งล้ำค่า ปีศาจเอ๋ย เปี่ยมเสน่ห์ร้ายกาจ ตั้งแต่เงิน
ทองของตระกูลร่ำรวยดั่งมุกดั่งหยกเหล่านั้น เพราะว่าเขาล้วน
กลายเป็นปีศาจในตอนหลัง เพลงกลอนบทนี้เองก็เปลี่ยนเป็นก
ลีนอายปีศาจน่าสยดสยองเช่นเดียวกัน

ภายในระยะเวลาสามปีคู่นั้นตายไปแล้วสามคน ตามท้องตลาด
ข้างนอกนั้นต่างก็พูดกันไปต่างๆ นานา หนึ่งในมี ‘จิ้งกั้วกงดวง
ตกลำโซคร้ายมาให้ภรรยา’ ‘จิ้งกั้วกงหลงไหลในภูตผีปีศาจ ใช้
ดวงจิตสาวงามคงความอ่อนเยาว์’ ‘จิ้งกั้วกงที่จริงแล้วนกเขาไม่
ขัน หญิงสาวเปื้อนหน้า’ หัวข้อสามลักษณะนี้มีผู้สนับสนุนเยอะ
ที่สุด

ผู้ดูแลถอนหายใจออกมาเจี๊ยบๆ

เหลวไหล ทั้งหมดล้วนเหลวไหล

ใช้ดวงจิตสาวงามคงความอ่อนเยาว์หรือ?

เจ้าเคยเห็นแสงจันทร์ที่สุกสกาวยิ้มแสงหึ่งห้อยหรือ?

นกเขาไม่ขันหรือ?

เจ้ารู้หรือไม่ว่าแครอทที่หัวเราะเยาะหัวโซเท้าที่เล็กเกินไปน่าบ่
กว่าอีก

แต่ว่า...หากเป็นอย่างนี้ต่อไป เกรงว่านายท่านคงไม่สามารถแต่ง
ภรรยาได้แล้วจริงๆ กั๊วกงผู้เป็นนายท่านแห่งจวนกั๊วกงที่สง่า
ผ่าเผย สืบทอดบรรดาศักดิ์อันดับหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลง กุมทหา
วิญญูณมังกรหนานฉีและอำนาจมหาศาลใต้หล้าที่ใครต่างก็ทำ
ไม่ได้ คาดไม่ถึงว่าไม่อาจจะแต่งภรรยาได้

นี่ยังมีความยุติธรรมอยู่อีกไหม

ผู้ดูแลส่งเสียงคร่ำครวญเล็กน้อย คิดว่าเรื่องบนโลกก็เป็นเช่นนี้
เหตุผลที่ปรากฏอยู่ข้างหน้าไม่มีวันเป็นความจริง ความจริง
ปรากฏออกมากลับไม่มีใครกล้าเชื่อ เช่นเดียวกันกับว่าที่ภรรยา
ที่ตายไปทีละคน แทนที่จะพูดว่าดวงตก ไม่สู้พูดว่า...

“อันโจวดียิ่งนัก ข้ายังอยากอยู่ต่ออีกสักพัก” ผู้ที่กำลังจะไม่
สามารถแต่งภรรยาได้ท่าทางเศร้าเสียใจแม้แต่น้อยล้วนไม่มี เป่า
เล็บมืออย่างเอ้อระเหย “ให้หลี่ฉูโจวไปเถิด” เขาคิดอยู่พักหนึ่ง
แล้วกล่าวต่อ “บอกเหล่าขุน ข้าเสียใจอย่างยิ่ง”

เขาถอนหายใจคราหนึ่งอย่าง ‘เสียใจ’ รู้สึกว่าเล็บบนนิ้วชี้มือ
ซ้ายตะไบได้ไม่ดี

ผู้ดูแลถอยหลังออกไป ผ่านานหนักอึ้งตกลงเป็นชั้นลำดับ ห้อง
อบอุ่นโดดเดี่ยวที่กว้างโล่งรอบด้านห้องนี้เงียบสงบลงแล้ว

ครูใหญ่ หรงฉู่ลุกขึ้นยืน ชายในเสื้อตัวยาวบางเบาสาวยาคาดเอว
หลวมๆ เดินสองสามก้าวไปทางหน้าต่างทิศใต้ช้าๆ ฟังขอบของ
หน้าต่าง มองทอดยาวไปข้างหน้า

ทิศทางนั้น ใจกลางของหนานฉี ในวันหนึ่งกลิ่นอายของ
จักรพรรดิแผ่คลุม ความเจริญรุ่งเรืองหลายยุคสมัย สถานที่ที่
โอ้อ่าที่สุดกลับกลอกที่สุดบนโลกมนุษย์

หรงฉู่จ้องมองใจกลางที่ว่างเปล่า นั่น มีอยกขึ้น มีดตะไบเล็ก
ระหว่างนิ้วมือค่อยๆ ซึ่ออกไปยังอาณาจักรทั่วสารทิศ

แสงของมีดสะท้อนแสงบางๆ ใต้แสงไฟและแสงจันทร์ดั่งดวงตา
ที่เย็นเยียบกะพริบแวบหนึ่ง

มีดชี้ไปไกล บนใบหน้าของเขามีรอยยิ้ม แต่น้ำเสียงกลับเย็นยะ
เยือกราวกับน้ำแข็ง

“เจ้าเล่นสนุกพอหรือยัง”

.....

แสงจันทร์ในคืนนี้ที่ช่างดีจริงๆ

มีดของหรงฉู่ช่างแหลมคมจริงๆ

ผลลัพธ์ของแสงจันทร์ที่ดีเกินไปและมีดที่แหลมคมเกินไปก็คือ
มีดบางกลางฝ่ามือหรงฉู่สะท้อนแสงจันทร์ ส่องสว่างออกไป
ไกลลิบคล้ายกับแสงเจิดจ้ากลางดวงอาทิตย์ ส่องกระทบไปที่

พระที่นั่งในตำหนัก ส่องออกไปไกล ก่อตัวเป็นจุดสว่างของแสงอาทิตย์ที่เจิดจ้าเผาไหม้หนึ่งสาย ส่องไกลไปที่พระตำหนักบางแห่งยอดกำแพงบางที่บนใบหน้าคนบางคน แทงตาจนคนผู้นั้นหรีตาลง

“เด็กแสนบ้านไหนเล่นกระจก” บนยอดกำแพง คนผู้นั้นหันหน้าหนีอย่างรำคาญ

แสงสว่างกะพริบแวบหนึ่ง สะท้อนใบหน้าทั้งใบสว่างไสว

ผิวพรรณที่ไม่นับว่าขาวแต่กลับดูชุ่มชื้นสุขภาพดี จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางเป็นสีชมพูระเรื่อ ผมสั้นทั้งศีรษะถูกสายลมกลางคืนพัดให้ยุ่งเหยิง เผยให้เห็นดวงตาแคบยาวและเปล่งประกายคู่หนึ่ง มุมปากที่ยกขึ้นน้อยๆ ทำให้รัศมีที่ดูด้นเล็กน้อยสมดุลขึ้น ท่าทางเย็นชาสามส่วน เหยียดหยามสามส่วน

เครื่องหมายของหญิงสาวผู้นี้ หากแยกออกมาดูแล้วทำให้คนรู้สึกคล้ายกับแป้งที่อเล็กลง รูปโฉมที่แทบจะเป็นเพศกลางๆ ทว่ารวบรวมอยู่บนใบหน้ารูปไข่ได้มาตรฐานใบหนึ่งกลับกลายเป็นกระบี่แหลมชักออกจากฝักทันที เมฆาห่อหุ้มหินเปียมรกต ปรากฏความงามขัดแย้งที่บ้ำระห่ำทั้งยังลึกลับบางส่วนออกมา

เหมือนกับทิวทัศน์ในฤดูใบไม้ผลิ ในความหนาวเย็นซ่อนความอบอุ่น ในสายลมเหน็บหนาวเศษดอกแพร์ไม่กี่ดอกลอยผ่านไป

บนข้อมือที่ยกขึ้นของนางสาวมเชือกดำไว้เส้นหนึ่ง บนเชือกร้อยสิ่งของที่ใหญ่เท่านี้วโป้งอยู่สองชิ้น ชิ้นแรกเป็นกระดุกศิระสีเงินโบราณ ฝังพลอยสีขึ้นการเวก ท่ามกลางราตรีมืดมิดแสงสี

เขี้ยวสองสลับ ข้อมือหันไปยังองศาใดๆ กระตือรือร้นลั่น
คล้ายกับกำลังจ้องมองเจ้าอยู่ ส่วนอีกชิ้นหนึ่งเป็นเขี้ยวแหลมสี
ขาวประดับอยู่ เหมือนเขี้ยวของสัตว์ หากผู้ใดสายตาเฉียบ
แหลมก็จะสามารถมองเห็นตัวอักษรสองตัวสลักอยู่บนเขี้ยว... ‘
ไท่สื่อ’

ไท่สื่อหลันที่นั่งไขว่ห้างแบบผู้ขายอยู่บนยอดกำแพงเมือง
สีหน้าท่าทางดูไม่ค่อยดีนัก

นางแย่งชิงน้ำริมแม่น้ำออกไป แต่กลับไม่ได้ขี้น้ำเลย เดินไปถึง
เมืองแห่งหนึ่งก็ขายม้าทิ้ง เงินที่ขายม้าแลกเครื่องแต่งกายทั้งใน
และนอกมาได้ นางไม่ชอบใส่เสื้อผ้าของผู้อื่น แต่กลับสามารถ
ถอดการติดตามร่องรอยของถุงหอมพันลือออกชั่วคราวได้โดย
บังเอิญ

ไท่สื่อหลันล้างหน้าผ้าไหมสีขาวหนึ่งห่อออกมา ชั่งดูในฝ่ามือ นั่น
เป็นของมีค่าที่เก็บจากริมฝั่งแม่น้ำ เพียงแต่ตอนนี้ไม่ค่อยเหมาะ
ที่จะขายทิ้ง

ตอนที่ได้อบรมครองห่อนี้ นางจู่ๆ ก็รู้สึกว่ารูปร่างของผ้าที่ห่อ
พิเศษเล็กน้อย เพียงแต่ไม่ได้สนใจ

นางจมดิ่งอยู่ในความคิด ตอนนี้ปัญหาที่สำคัญที่สุดก็คือไม่รู้ว่
ควรจะไปทีใด หากคน คนสามคนกระจายร่างลงมาในยุคสมัยที่
แตกต่างกันมากมายขนาดนี้ เช่นเดียวกันกับน้ำที่หยดลง
มหาสมุทร ช่วงเวลาสั้นๆ แม้แต่เงื่อนงำล้วนไม่มี หาสุนัขหรือ?...
เช่นนั้นไม่สู้หาคนที่ฟังได้จะดีกว่าหรือ

หรือไปหาของกินรองท้องก่อนดีกว่า ยามดึกตื่น ร้านอาหาร
เล็กๆ ได้ปิดประตูแล้ว ไท่สื่อหลันที่ชินกับการทานอาหารมือดึก
ท้องร้องโครกคราก เลือกเรือนที่มีขายคาแบบจีนเป็นชั้นๆ หลัง
หนึ่ง ปีนขึ้นยอดกำแพงที่ติดกับปล่องไฟของบ้านคนอื่นแห่ง
หนึ่ง จากที่นางคิด คนในตระกูลใหญ่และร่ำรวยกลางดึกน่าจะมี
อาหารมือกกลางคืนเตรียมไว้

คาตการณ์ไวไม่ผิด กลิ่นหอมกรุ่นด้านล่างไม่นานพลันโชยขึ้น
มา ดมกลิ่นแล้วคล้ายกับไก่ตุ๋นยาจีนเห็ดหอม อาหารที่น่า
น้ำลายสอที่สุดในคืนที่หิวโหยและหนาวเย็นเล็กน้อย

แต่ไท่สื่อหลันกลับนิ่งไม่ขยับ ในแววตาเต็มไปด้วยความรำคาญ

เพราะว่าด้านล่างมีคนกำลังลักลอบรักกันกันอยู่

ใช่แล้ว ลักลอบรักกัน

ด้านล่างห้องครว้นนั้นขนาดไม่เล็ก ห้องใหญ่โล่งกว้างสามห้อง
ห้องข้างในสุดจัดวางเตียงไว้ น่าจะเอาไว้ให้แม่ครัวที่ดูไฟทั้งคืน
เหล่านั่นหลับ ตอนนี้หน้าต๋างบานใหญ่ห้องนั้นเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง
เผยให้เห็นขอบเตียงหนึ่งมุม บนเตียงผ้าปูสีแดงยับยู่เหยิง
เสียงหัวเราะสนิสนมไร้เตียงสา เสียงหนักแน่นของร่างกายที่
กระทบกันเบาๆ เล็กน้อยดังขึ้น บ่อยครั้งยังสามารถมองเห็น
ร่างกายขาวดุจหิมะที่จู่ๆ ก็ไพล่ออกมาจากมุมที่แปลกประหลาด
บางมุม สันไปมาอยู่กลางอากาศ บนเล็บมีอน้ำมันทาเล็บสีแดง
สดกะพริบแวววับอยู่ใต้แสงไฟ ตามมาด้วยเสียงร้องตะโกนและ
หายใจหอบราวกับเกิดอาการชัก

เล่นสนุกกันอย่างบ้าคลั่ง

ภาพลามกอนาจารแต่ไหนแต่ไรเป็นวิธีการทดสอบอันยอดเยี่ยม
ที่เผยให้เห็นนิสัยที่แท้จริงของผู้ชม ยกตัวอย่างเช่นเพื่อนซี้ที่
สถาบันวิจัย จึงเหิงปั๋วเมื่อมองเห็นจะต้องกระโดดลงไปเรียนรู้
ประสบการณ์ในสถานที่จริงอย่างใกล้ชิด จวินเคอแน่อนอนว่า
ต้องหน้าแดงเบนหน้าหลบหนีไปทั้งวัน เหวินเจินเป็นธรรมดาจะ
ร้องตกใจ ‘ตายแล้ว น่าไม่อาย บ้ากาม อายุคนจะแย่แล้ว’ พลัง
ปิดตาแอบมองผ่านซอกนิ้วมือ ดูจบแล้วยังต้องบ่นอยู่ในลำคอ ‘
จะว่าไปแล้วขนาดเล็กเกินไป...’ ส่วนไท่สื่อหลัน...

ไท่สื่อหลันเกยค้าง หนูนขา หนังตาหล่นต่ำลง หลับ

ถือโอกาสหลับไปด้วย

“คนที่สาม” นางพุด

เสียงกุกกักดังครั้งหนึ่ง ประตูเปิดออกแล้ว ชายเปลือยท่อนบนผู้
หนึ่ง หอบกางเกงตัวนอกของตน เดินท่าทางลับๆ ล่อๆ ออกมา
ไม่ได้เข้าไปในที่มืด

ไท่สื่อหลันนิ่งไม่ขยับ

เป็นดังคาด ชายผู้นี้เพิ่งจะไป ชายผู้หนึ่งแอบออกมาอีกครั้งจาก
หัวมุมอีกแห่งหนึ่ง เคาะประตูห้องครัวเบาๆ ในห้องเสียงหัวเราะ
น่ารักคึกๆ หนึ่งคราดังขึ้น “เข้ามาสิ...”

ชายผู้นี้ย่องเข้าไปด้วยสีหน้าท่าทางลึกลับ ปิดประตูลง ไม่นาน

นัก เสียงฝนในฤดูใบไม้ผลิจึงออกแจ็กดังขึ้นในห้องอีกครั้ง...

“คนที่สี่” ไท่สื่อหลันพูด

พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ นี่ได้เป็นคนที่สี่ที่นางรออยู่ที่นี่แล้ว

เหล่าหญิงสาวข้างล่างนี้ พละกำลังดีจริง

ช่องโสเภณีอันใหญ่โตห้องนี้ ค่าขายดีจริง

โสเภณีที่ชอบรับแขกในห้องครวนี้ ดูมีเอกลักษณ์เล็กน้อย

ไท่สื่อหลันชอบมองเพียงแค่ไก่ที่เปลือยขาว แต่กลับไม่ชอบมอง
คนที่เปลือยกาย ผู้ชายหรือผู้หญิงล้วนไม่ได้ นางรู้สึกว่ารื้อน
ร่างที่สวยงามที่สุดบนโลกใบนี้ก็คือรูปร่างของนางไท่สื่อหลัน
มองคนอื่นล้วนเป็นการดูถูกสายตาของนาง

ดังนั้นนางสีหน้าเย็นชาลู่บ่ท้อง แล้วจึงมองสี่ห้องฟ้า ตัดสินใจ
ว่าจะรอเพียงแค่คนผู้นี้ หลังคนผู้นี้เสร็จสิ้นแล้วยังไม่ไป นางก็
จะขึ้นยอดกำแพงลั่นฆ้อง

ผู้ใดไม่ให้นางกินอิ่ม นางก็จะไม่ให้ผู้นั้นหลับสบาย

แต่ด้านล่างจู่ๆ ก็เกิดเสียงดังเลื่อนลั่นหนึ่งครั้ง ฟังแล้วเหมือนกับ
เตี๋ยพังลงมา ร่างคนบนเตี๋ยเอียงทันที ไกลเลื่อนลง ลื่น
เข้าไปในทัศนวิสัยของไท่สื่อหลัน

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันสั่นไปทั้งตัว เทบจะหล่นลงจากยอดกำแพง

นางเห็นใบหน้านั้นแล้ว!

*หนึ่งเคอ เท่ากับ 15 นาที

*ชุด 1 ชุดเท่ากับ 3.33 เซนติเมตร

*กวาง เป็นเครื่องประดับที่ชนชั้นสูงชาวจีนสมัยโบราณใช้สวม
ครอบบนศีรษะ เพื่อเป็นเครื่องบอกระดับพระยศพระเกียรติ

ตอนที่ 5 ความคิดฆาตกรรมกลางดึก

หน้าใบนั้น!

หน้ารูปไข่ จมูกโด่ง ริมฝีปากบาง ดวงตาแคบยาว

ไต้สือหลันค้นพบด้วยท่าที่ตกตะลึงอย่างหาได้ยาก หญิงสาวที่
เล่นสนุกสุดเหวี่ยงจนเตียงกระจัดกระจายในห้องครัวผู้นี้ ใบหน้า
ที่โผล่ออกมากะทันหันนั้นคล้ายคลึงกับนาง!

แม้ว่าคิ้วบนหน้าใบนั้นจะบางกว่า ผิวขาวกว่า คางแหลมกว่า
เพราะว่ากามารมณ์ปะทุขึ้นลงและพวงแก้มแดงช้ำแวววาวปรา
เลือน มองดูอย่างละเอียดบุคลิกและรสนิยมไม่เหมือนกันโดย
สิ้นเชิง แต่ไต้สือหลันยังคงจำเรือนร่างของตนได้ในแวบเดียว!

นางลุกขึ้นยืนบนยอดกำแพงทันที

ก่อนหน้านี้ไม่เคยเห็นหน้าใบนี้ นางจึงไม่สนใจว่าคนผู้นั้นจะ

รับแขกในหนึ่งคืนมากน้อยเพียงใด แต่ว่าตอนนี้มองเห็นใบหน้า
ที่คล้ายเคียงกับตนเองใบหนึ่งแสดงท่าทียั่วยวนที่ทำให้คน
คลีนไสล้อเจียน ทันใดนั้นนางรู้สึกเหมือนกับว่าชั่วพริบตาได้กิน
แมลงวันหนึ่งหมื่นตัวเข้าไป หรือไม่ก็ของดอง

ไท่สื่อหลันไม่ได้คิดว่าเหตุใดที่แห่งนี้ถึงได้มีคนรูปร่างหน้าตา
ละม้ายตนเอง นางเองก็ไม่รู้ว่าที่ตำเยียนอันไกลโพ้น เพื่อนชื่อ
วินเคอในตอนนี้อะไรก็เป็นเพราะว่าใบหน้าที่คล้ายเคียงใบหนึ่ง
ได้เริ่มต้นการเดินทางเส้นใหม่ของนางเช่นกันหรือไม่ เรื่องราว
บนโลกจะดีหรือกินก็ต้องมีชะตาที่สวรรค์ลิขิต ในความสับสน
วุ่นวายของที่ว่างไร้ขีดจำกัด เป็นเพราะว่าการพลิกผันที่มีอยู่บน
แผ่นดินใหญ่ผืนนี้เข้าใกล้กับสนามแม่เหล็กบนตัวคนทั้งสี่ จึง
ช่วยให้ตกลงในสถานที่แห่งนี้ดังต้องการ

ไท่สื่อหลันกำลังจะกระโดดลงมา ทันใดนั้นก็หยุดนิ่งอีกครั้ง

ในแสงราตรีมีคนไม่กี่คนเดินเข้ามาอย่างรีบร้อน

ดูจากรูปร่างแล้วเป็นผู้หญิงทั้งหมด สวมหมวกกันลมหนาวใน
อากาศที่ไม่ได้เย็น ปิดใบหน้าไปกว่าครึ่ง ทัวทั้งร่างต่างมีท่าที
ลึกลับอย่าง ‘เรื่องที่ข้าทำไม่อาจพบคนได้’ ชนิดหนึ่งลอยออกมา

พวกนางมุ่งตรงมายังห้องครัวแห่งนี้ ไท่สื่อหลันหรีตา ค่อยๆ นั่ง
ลงไปอีกครั้ง

ทันใดนั้นนางก็คิดคำถามขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

อย่างเช่น ที่อยู่อาศัยใหญ่โตห้องนี้ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นช่อง
โศภณีโดยสิ้นเชิง ครอบครัวตระกูลใหญ่เช่นนี้ ข้างบนเป็น
เจ้าของบ้าน ข้างล่างเป็นคนใช้ แน่่อนว่ากฎข้อบังคับทั้งหมด
ต้องเข้มงวด จะปรากฏหญิงสาวผู้เสเพลใญ่อย่างอายเช่นนี้ได้
อย่างไร

ยกตัวอย่างอีกว่า หญิงสาวผู้นี้เป็นแม่ครัว? มีแม่ครัวที่ทาเล็บ
ด้วยหรือ

ยกมาอีกหนึ่งตัวอย่าง คนในตระกูลใหญ่ต่างก็มีทหารคุ้มกัน
กลางคืนต้องออกตรวจเวรตึก ที่นี้ถึงแม้ว่าจะสันโดษ แต่ก็ไม่ใช่
มุมอับโดยสิ้นเชิง นางอยู่บนยอดกำแพงนี้มาหนึ่งถึงสองชั่ว
ยามแล้ว ยังไม่เห็นผู้ใดปรากฏตัว มีบ้านตระกูลใหญ่ที่การรักษา
ความปลอดภัยหละหลวมขนาดนี้เชียวหรือ

หญิงสาวไม่กี่คนนั้นเข้ามาอย่างรีบร้อน เปิดประตูห้องด้านนอก
ห้องครัวออก นำหน้าโดยหญิงพอมสูงผู้หนึ่ง ยืนอยู่ที่ข้างประตู
คล้ายกับกำลังฟังการเคลื่อนไหวภายในห้อง

แสงจันทร์เย็นเยียบ จากมุมมองของไท่สื่อหลัน มองเห็น
ใบหน้าด้านข้างใต้ผ้าคลุมที่ปิดอยู่ของนางพอดิ หน้าขาวดุจดิมะ
คิ้วเป็นเส้นโค้งสวยงาม รัศมีดุจันที่ส่งออกมา น่าสะพรึงกลัวบาง
ส่วนดุร้ายบางส่วน

นางฟังเสียงหยอกล้อแนบชิดด้านในประตู ในสีหน้าที่ขาวย้งขึ้น
เริ่มเป็ยวจัด แสงที่ซ่อนอยู่ในหางตากะพริบถี่

หญิงสาวไม่กี่คนข้างหลังนาง บ้างสีหน้าอึมครึม บ้างท่าทาง

เคื่องแค้น บ้างที่ท่าตลาดกลัว

‘ปัง’ เสียงดังลั่นหนึ่งครั้ง ชายหญิงที่เสพสุขกันอย่างสนุกสนาน
ด้านในห้อง และไม่ใช่เพราะว่าเตียงที่พังลงมาจะหยุดสมรภูมิรบ
แต่กลับเป็นการเปิดฉากสงครามในที่แห่งนั้น ครั่งนี้ไม่รู้เช่นกัน
ว่าเป็นใครปลุกปล้ำใคร ก่อให้เกิดเสียงหัวเราะแหลมที่สะกด
กลั่นไว้พักหนึ่ง

เสียงนี้ที่ดังขึ้นมา ก็เหมือนกับเสียงฟ้าร้องครั้งสุดท้าย ทำลาย
ความล่งเลสุดท้ายของเหล่าหญิงสาวข้างนอกห้องแตกกระ
กระเจิง จุดการเริ่มต้นอันน่าประหลาดพรันพริงในคืนนี้ให้ดังขึ้น

หญิงพอมสูงนางนั้นเงยหน้าขึ้นทันใด แวตาเดือดดาลกะพริบ
แวบหนึ่ง พลันไม่ล่งเลอีกต่อไป ยกมือขึ้นทันที นำหญิงสาวไม่กี่
คนผลักประตูออก

คนทั้งสองที่กำลังพั่วพ่นอยู่ด้วยกันบนพื้นในห้องเงยหน้าขึ้น
อย่างตื่นตระหนก สีหน้าชายผู้นั้นเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวง
ตื่นตกใจกล่าว “ชื่อจู้ เจ้ามาได้อย่างไร...” สनลานคลานขึ้นมา
หญิงสาวข้างล่างยังคงหัวเราะคิกคักดังเอวของเขาไว้ ถูกเขาใช้
เท้าข้างหนึ่งเตะออก

หญิงพอมสูงนามว่าชื่อจู้ผู้นั้นสีหน้าเขียวจัด แต่กลับไม่ตอบ
คำถามของเขา ยกมือขึ้น เลือคลุมสีดำตัวหนึ่งที่แขวนอยู่บน
แขนลอยขึ้น ร่วงลงบนร่างของผู้ชาย ทันใดนั้นนางกล่าวเสียง
เย็นเยียบ “ยังไม่รีบไปอีก! กลับไปแล้วค่อยคิดบัญชีกับเจ้า!”

ชายหนุ่มตะลึงงัน เมื่อเงยหน้าก็เห็นกองทัพภรรยาสีหน้าอาฆาต

เคียดแค้นชัดเจน ในใจรู้ว่าไม่ดีแล้ว คำพูดประโยคหนึ่งยังไม่
กล่าวพูดต่อ ห่อเสื้อคลุมอย่างลวกๆ แล้ววิ่งออกไปข้างนอก

เมื่อเขาไป หญิงสาวสองคนเดินขึ้นไปปิดประตูให้สนิททันที ฝ้า
ซ้ายขวา หญิงสาวสามคนที่เหลือ ก็ก้าวซำๆ เดินไปทางผู้หญิง
บนพื้น

คนเหล่านี้ถึงอย่างไรก็ยังคงตื่นตระหนก ปิดประตูดีแล้วแต่กลับ
ลืมหน้าต่าง หน้าต่างที่หันเข้าหากำแพงลานบ้านเปิดออกครึ่ง
บาน เหตุการณ์ทั้งหมดต่างอยู่ภายใต้สายตาของไท่สื่อหลัน

หญิงบนพื้นทางข้อศอกอย่างเหนื่อยล้า ประคองร่างกายครึ่ง
หนึ่งขึ้นจากพื้นอย่างเกียจคร้าน เงยหน้ามองหญิงพอมสูงผู้นั้น
ที่นำหน้ามา ยิ้มกล่าว “ที่แท้ก็เป็นน้องชื่อจู่ ทำไมหรือ กลางดึก
ยามสาม*นี้มาเยี่ยมพี่สาว มีเรื่องด่วนอันใด”

ท่าทางที่แสดงถึงเหตุการณ์ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตนเองของนาง
ยั่วให้คนที่เหลือโมโห หญิงหน้ากลมผู้หนึ่งก้าวมาข้างหน้าหนึ่ง
ก้าว ตบลงบนหน้านางหนึ่งทีดังเพียะ โมโหตะโกนกล่าว “ไอชื่อ
หลัน! นางหญิงหน้าไม่อาย สมแล้วที่เจ้าเป็นนางสนมที่ถูกทอด
ทิ้งของราชวงศ์! กฎระเบียบในพระราชวังเด่นหราก็ไม่อาจสอน
คุณธรรมของสตรีให้หญิงชั่วอย่างเจ้าได้! ฮ่อองค์ก่อน
สวรรคตส่งเจ้ากลับบ้านเกิดออกบวช เจ้าก็ควรจะอยู่ในอาราม
แม่ชีสวดมนต์ทำจิตใจให้สะอาด คิดไม่ถึงว่ากล้าฝ่าฝืนพระราช
เสาวนีย์ ล่อลวงสามีของน้องชื่อจู่ แล้วยัง...ยัง...” นางหายใจจน
หน้าอกระเพื่อบรรเทาขึ้นลง นิ้วมือที่ชี้ไอชื่อหลันอยู่สั่นระริกพักหนึ่ง

การตบหน้าฉาดนั้นตบจนศีรษะไอชื่อหลันหัน บนใบหน้าปรากฏ

รอยฝ่ามือสีแดงสดรอยหนึ่งในทันที เห็นได้ว่าลงมือไม่เบา แต่นางกลับไม่สะทกสะท้าน หญิงสาวไม่ก็คนนั้นเองก็ไม่แสดงสีหน้าเลยแม้แต่น้อยเช่นกัน ชัดเจนว่าการลงมือเช่นนี้เป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นในครอบครัวตั้งนานแล้ว

“แล้วอะไรเล่า” ไถชื่อหลันลูบใบหน้า ถอยหนีไปข้างหลัง หยิบไม้กระดานเตี้ยหนึ่งแผ่นกั้นตัวเองไว้ แล้วจึงกล่าวเสียงขึ้นจมุก “พูดสิ เหตุใดไม่พูดให้จบเล่า” นางจู่ๆ ก็หัวเราะคิกคักออกมา ยื่นนิ้วมือไปยังหญิงสาวใบหน้าเขียวจัดไม่ก็คนนั้นตรงหน้า “เจ้าไม่ยอมพูด ข้าพูดแทนเจ้าแล้วกัน ข้าไม่เพียงแต่ขโมยสามีของน้องชื่อจู่ ข้ายังขโมยสามีของเจ้าพี่สาวคนโต แล้วก็เจ้าน้องสาวคนรอง แล้วก็เจ้า เจ้า...” นางชี้ออกไปที่ละคน แต่ละคนที่ถูกชี้สีหน้ายิ่งโกรธเดือดดาลขึ้นไปอีกส่วน

ครบแล้วนางก็เก็บมือกลับไป เบิกตาโตแส้งว่าตกใจ ยกมือทาบบไปที่อก “ตายแล้ว เยอะเพียงนี้ ข้าล้วนไม่ได้สังเกตเลย! ข้าว่าเหล่าพี่สาวน้องสาวของข้า ตั้งแต่เล็กพวกเจ้าร่วมมือกันรังแกข้า โตขึ้นแล้วเลือกสามียังมีใจเดียวกันดังคาด...” นางเงยหน้า หัวเราะว่า “ครั้นปรารถนาจะมา พอถูกจับได้ก็รีบหนีไป ราคะใหญ่กว่าทองนภา ขี้ขลาดยิ่งกว่าหนู!”

“เจ้า!”

หญิงหน้ากลมโกรธจนถึงขีดสุด ก้าวขึ้นมาหนึ่งก้าว แต่ไถชื่อจู่กลับยื่นมือขวางไว้อย่างว่างเปล่า

“ไถชื่อหลัน” นางก้มหน้าลงมองพี่สาวของตนเอง ในแวตาคมไปด้วยความเกลียดชัง กล่าวซ้ำๆ “เจ้าพูดถูก ที่จริงแล้วพวกข้า

พบคนไม่ดี แต่เทียบกับเจ้าแล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรนั้นก็ยังเป็นคนที่อยู่ในชีวิต ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ยังสามารถอยู่กับข้าทั้งชีวิต ข้าเชื่อหลังจากผ่านเรื่องราวนี้ไป เขาก็จะจงรักภักดีต่อข้าตลอดชีวิต เป็นผู้ที่อยู่แทบเท้าของข้าชั่วนิรันดร์ ส่วนเจ้า พี่สาวของข้า ข้าจะบอกเจ้าให้ เจ้าตอนนี้ ยังเหลืออะไรอยู่อีก”

“เช่นนั้นข้าเองก็ขอบคุณพวกเจ้าอย่างซาบซึ้ง” ไถ่ชื่อหลันเงยหน้า ดวงตาปรากฏประกายน้ำตาเล็กน้อย “ตอนที่คัดเลือกสนมเข้าราชสำนัก คนที่ไปเดิมทีควรเป็นเจ้า!”

“ตอนแรกข้าให้โอกาสเจ้า แต่เจ้ามักจะอ่อนแอเช่นนั้นอยู่เสมอ ไม่กล้าเผชิญหน้ากับความตายต่อสู้เพื่อมีชีวิตอยู่ ดังนั้นข้าจึงอยู่ต่อ ให้เจ้าเข้าวังไป เพียงแต่ ข้าให้เจ้าเป็นผู้หญิงของฮ่องเต้ สำราญกับฐานะเงินทองตลอดกาล มีตรึงไหนดที่ไม่ดี” ไถ่ชื่อจู่ยิ้มเล็กๆ “ดูเจ้าสิ ตอนนี้แม้ว่าไม่มีฐานะ ต้องอยู่ที่อารามรักษาพรหมจรรย์ตลอดชีวิต แต่โชคดีที่เจ้าเคยเป็นผู้หญิงของฮ่องเต้ทั้งชีวิตนี้ ไม่มีใครกล้าแต่งเจ้าเป็นภรรยาอีก ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้เจ้าอีก นี่ก็ดีไม่ใช่หรือ”

“ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ข้าอย่างนั้นหรือ” ไถ่ชื่อหลันหลุบตาลง “เช่นนั้นเมื่อครู่ ผู้ชายของพวกเจ้าเหล่านั้น มาได้อย่างไรกันเล่า”

นางกัณฑ์คำว่า ‘ผู้ชายของพวกเจ้า’ อย่างหนักแน่น

ภายในห้องเงียบสงัดพักหนึ่ง

ครู่ใหญ่ เสียงหัวเราะที่แปลกประหลาดและแผ่วเบาดังขึ้นครู่หนึ่ง ทำลายความเงียบราวกับหยดหายใจชั่วขณะนั้นลง

“วางใจได้” ไถชื่อจู้หัวเราะ กล่าวเบาๆ รวากับร้องเพลง “ต่อจากนี้ก็ไม่มีอีกแล้ว”

“เจ้ามีเหตุผลอะไรจะต้อง...” ไถชื่อหลันเงยหน้าขึ้น รวากับคิดจะโต้แย้ง แต่ทันใดนั้นสีหน้าของนางก็เปลี่ยน นางป็นขึ้นมากอຍไปด้านหลังอย่างรีบร้อน สายตาหวาดกลัว

ในเวลาเดียวกัน ไถชื่อจู้พลันก้าวออกมาหนึ่งก้าว มือสะบัดครึ่งหนึ่ง ในมือได้ปรากฏผ้าไหมสีดำชิ้นหนึ่งออกมาแล้ว นางยื่นมือคว้าผมไถชื่อหลัน ออกแรงเหวี่ยงใหญ่ดังไปข้างหลัง ดึงจนศีรษะไถชื่อหลันเงยขึ้นไป ทั้งลำคอปรากฏองศาที่หักลงไปด้านหลัง อย่างแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ไถชื่อจู้ไม่ลังเลเลยแม้แต่บ่อยหัวเข่ายันไปบนหลังไถชื่อหลัน พันผ้าไหมสีดำบนลำคอของนาง สองมือจับปลายผ้าไหมสองด้านแน่น รวบรวมแรงทั้งหมด!

กระตุกคอไถชื่อหลันส่งเสียงเบาก็ก็กักักหนึ่งออกมา ในคืนที่เงียบสงบได้ยินแล้วทำให้คนหวาดกลัว นางยื่นมือไปคว้าผ้าไหมบนลำคอที่มัดแน่นอย่างสุดชีวิต แต่กลับทำได้เพียงคว้าชายผ้าไหมที่พันรอบ นางพยายามอย่างยิ่งห็นศีรษะไปมองไถชื่อจู้ ในแววตาเต็มไปด้วยความไม่อาจเชื่อถือ ตอนที่กระตุกคอหมุนไปเสียงแผ่วเบาอันน่ากลัวนั้นก็ดังขึ้นมาอีกพักหนึ่ง

ผ้าไหมสีดำที่มัดแน่นอยู่ในลำคอที่ขาวดุจหิมะ ใต้แสงไฟสลัวมองดูแล้วเศร้าระทมอย่างชัดเจนจนทำให้คนอกสั่นขวัญหาย บรรยาอากาศภายในห้องราวกับถูกแช่แข็งไว้ แม้แต่เสียงหายใจล้วนไม่มี ไท่ชื่อหลันที่อยู่บนยอดกำแพงนอกหน้าต่าง ท่าทางที่ยื่นมือจับกิ่งไม้ประครองตัว หยุดนิ่งลง

ฉากพี่น้องร่วมกันฆาตกรรมฉากนี้ คินสัจด์รัตลำคอ โหด**ยม
ฉับพลัน ไม่ถอยกลับ

เดิมคิดว่าเป็นเพียงแค่ฉากพี่น้องทะเลาะกัน ไม่คิดว่าจะเดา
แต่ละฉากได้ แต่กลับเดาไม่ถึงตอบจบ

ไถชื่อหลันเหมือนจะรู้ว่าถึงช่วงเวลาระหว่างความเป็นความตาย
ต่อสู้ดิ้นรนอย่างรุนแรงมากขึ้น ไถชื่อจู้ค่อยๆ ประคองไว้ไม่อยู่
พลันตะโกนต่ำ “ตะลึงอะไรกันอยู่ ทั้งหมดมาช่วยเดี๋ยวนี้!”

หญิงสาวที่หน้าซีดราวคนตายไม่กี่คนล้วนสั่นเทา

“ไม่อาจให้นางมีชีวิตอยู่ต่อไป!” ไถชื่อจู้กัดฟัน “ยานั่นที่ทำให้
นางถูกพิษ ตอนแรกพวกเจ้าเองก็มีส่วน!”

ประโยคนี้น่าเหมือนเข็มหนึ่งเล่ม ทิ่มแทงจนหญิงสาวไม่กี่คน
เปลี่ยนสีหน้า ทันใดนั้นเงิบไม่ส่งเสียงก้าวไปข้างหน้า หญิง
หน้ากลมนั่งลงไปบนขาไถชื่อหลัน หญิงอีกสองคนที่เหลือกด
มือและเท้าของไถชื่อหลันไว้

แวตาของไถชื่อหลันหมดหวัง จู่ๆ ร่างกายก็ดิ้นพล่านทันที
หลังกระแทกกับกระดานไม้ของเตียง เสียงกังวานดังแผ่วเบาครา
หนึ่ง สิ่งของบางอย่างกลิ้งออกมาจากในกระดานไม้

นั่นคือสิ่งของที่มีรูปร่างเป็นเข็มสีเขียวอ่อนชิ้นหนึ่ง วัสดุคล้าย
หยกไม่คล้ายหยก ใต้แสงจันทร์สะท้อนแสงสีเขียวอ่อนรอบด้าน
มีสามสัน มุมสันแบนเรียบ มองไปแล้วเหมือนว่าเป็นอาวุธ แต่

อาวุธที่แหลมคมชื่อดังชนิดนี้คาดไม่ถึงว่าใช้หยกทำขึ้นมา เช่น
นั้นก็เท่ากับว่าไม่มีค่าอะไร ไม่มีประโยชน์ที่แท้จริงเลยแม้แต่น้อย

ไถชื่อจู้กลับดูเหมือนว่าตกตะลึง หลังจากนั้นก็ยิ้มเยาะทันที “
ของสิ่งนี้ไม่นึกว่าเจ้ายังเก็บมันไว้ตลอด หึๆ ของล้ำค่าตกทอด
ในตระกูลที่บิดาให้เจ้า ของล้ำค่าตกทอดในตระกูลที่ใครต่างก็
ไม่รู้ว่าจะใช้อย่างไร เจ้ายังหวังว่ามันจะช่วยเจ้าได้หรือ”

เบ้มสามคมกลิ้งมาใต้ฝ่ามือไถชื่อหลัน นางเลื่อนนิ้วมืออย่างยาก
ลำบาก พยายามที่จะกำมันไว้ หญิงนางหนึ่งคิดจะขัดขวาง ไถ
ชื่อจู้หัวเราะเยาะบ๊วยปาก หญิงสาวผู้นั้นหยุดลง

กระทั่งไถชื่อหลันกำเบ้มสามคมไว้ในฝ่ามือ ไถชื่อจู้จึงยื่นเท้า
ออกไปทันที

นางใช้เท้าเหยียบหลังมือของไถชื่อหลัน เหยียบมือของนางและ
เบ้มสามคมที่ทำจากหยกไว้ใต้เท้า หลังจากนั้น ฝ่าเท้าขยับทันที
บดจนแตกละเอียดซำๆ

มือของไถชื่อหลันชั่วพริบตามีเลือดเนื้อปะปนกัน คราบโลหิต
เปื้อนเบ้มสามคม

เบ้มสามคมส่งเสียงแตกเป็นเสียงเล็กน้อยพักหนึ่งออกมา วัตถุ
ที่เปราะบางในที่สุดก็ทนรับแรงชนิดนี้ไม่ไหว แตกออกเป็นสาม
ส่วน

ไถชื่อจู้ส่งเสียงหัวเราะเยาะสั้นๆ หนึ่งครา ขาเตะครึ่งหนึ่ง เบ้ม

สามคมกลิ้งหลุนๆ ไปที่มุมกำแพง

แสงจันทร์ส่องไปบนเข็มนาฬิกาที่เปื้อนโลหิตแตกเป็นเสี่ยง
คล้ายคลึงว่ามีหมอกสีขาวเทาค่อยๆ ซึมออกมา

แต่ภายในห้องไม่มีใครรู้สึกตัว แต่ละคนต่างก็จมอยู่ใน
บรรยากาศที่ตึ่นตระหนกของการฆาตกรรม บวกกับการต่อสู้
ดิ้นรนเหือกสุดท้ายที่ดูเหมือนไร้ประโยชน์ของไอชื่อหลัน ไม่มี
ใครสนใจบทเล็กๆ ที่แทรกเข้ามาบนนี้

แสงจันทร์ส่องเข้าไปยังกำแพงทิศตะวันตก ภายในห้องก็สว่าง
จ้าสลัว ในเขตที่ขาวสว่างและดำสลัว ร่างกายที่ถูกกดไม่ให้ดิ้น
พล่าน ผ้าไหมที่ตึงแน่นไร้เสียง ข้อต่อกระดูกที่กดแน่นอยู่
เจียบๆ ใบหน้าที่ขาวซีดแตกออกเป็นเส้นโลหิตดำ รอยทิวทัศน์
น่าสะพรึงกลัวบนโลกมนุษย์เข้าด้วยกัน

การต่อสู้ดิ้นรนของไอชื่อหลันค่อยๆ อ่อนลงแล้ว

ทันใดนั้นไอชื่อหลันพลันร่วงลงจากยอดกำแพง

*ยามสาม ช่วงเวลาประมาณห้าทุ่มถึงตีหนึ่ง

ตอนที่ 6 หนามโลกยะ ทีมแทงโลกมนุษย์

ไอชื่อหลันไม่ได้กระโดดลงไปด้วยตัวเอง

หนึ่งเคื่อก่อนกระโดดลงไป นางกำลังหาเศษอิฐและกำลัง
พยายามเล็งเป้า วางแผนยิงตรงเป้าให้ไอชื่อหลันหัวระเบิด

เหมือนกับว่านางไม่ยอมมองเห็นใบหน้าที่คล้ายคลึงใบหน้านั้น กำลังปรนนิบัติบุรุษด้วยรอยยิ้มพราวเสน่ห์ และนางก็ไม่ยอมมองเห็นใบหน้านั้นปรากฏสีหน้าปางตายออกมาเช่นกัน นี่ทำให้ทั่วทั้งตัวนางไม่อาจขยับ ราวกับได้ถอดวิญญาณมองตัวเองถูกฆ่า

แต่ในขณะนั้นที่นางกำลังจะลงมือ จู่ๆ ก็รู้สึกถึงลมเบาๆ หอบหนึ่งข้างหลัง ทันใดนั้นร่างกายเอียงคราหนึ่ง ร่วงหล่นลงมาจากยอดกำแพง

เสียงโครมดังขึ้นครั้งหนึ่ง ไท่สื่อหล่นชนหน้าต่างครึ่งบานนั้น เปิดออก ร่วงลงในห้องด้านใน ก่อนที่จะร่วงลง นางคิดว่าได้เพียงฝุ่นบนกำแพงกำหนึ่ง ตกลงบนใบหน้า

หญิงสาวไม่กี่คนที่กำลังฆาตกรรมคนในห้อง ถูกเสียงดังสนั่นที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้ทำให้ตกใจจนปล่อยมือออกพร้อมกัน เมื่อหันหน้าก็มองเห็นคนผมสั้นผู้หนึ่งร่วงเข้ามาในหน้าต่าง บนใบหน้าสีดำสนิทมองโคมหน้าไม่ออก เพียงแค่ดวงตาแคบยาวแหลมคมคู่หนึ่ง มองไปแล้วทั้งคุ่นเคยทั้งแปลกหน้า

หญิงสาวทั้งหมดเหล่านี้อถึงแม้ว่าโหด*ยม แต่อย่างไรเสียการฆ่าคนกลางดึกก็เป็นครั้งแรกเช่นกัน เป็นวิหคตื่นเกาทัณฑ์*อยู่ก่อนแล้ว ตอนนี้จู่ๆ ก็มีคนหล่นลงจากฟ้ามาช่วยเหลือ คิดว่าเจออโรบโมย ภายใต้ความตื่นตระหนกตกใจก็ไม่สนใจจะฆ่าคนต่อ เร่งรีบแย่งประตูกันหนีออกไป

คนที่วิ่งหนีอยู่ข้างหลังสุดคือไอชื่อจู่ ก่อนนางออกประตูหันหน้า

กลับมามองปราดหนึ่ง ไถ่ฮื่อหลันบนพื้นพลันแน่นิ่งไม่ขยับ อด
ไม่ได้มูปากกระตุกขึ้น ยิ้มออกมาอย่างพอใจ

นางมันใจอย่างยิ่ง กระตุกคอของไถ่ฮื่อหลันได้หักลงแล้ว ไม่
อาจกลับสู่สภาวะปกติได้ ผู้ใดก็ช่วยนางไว้ไม่ได้แล้ว

เสียงปั้งดังคราหนึ่งนางกระแทกประตูออกไป วินาทีที่พุ่งออก
ทันใดนั้นศีระก็รู้สึกมี

ตอนที่ได้สติขึ้นมาอีกครั้งหลังจากมีศีระ นางได้ยืนอยู่
ท่ามกลางสวนดอกไม้เรียบร้อยแล้ว ท่าทางตกตะลึง

อาการตกใจเมื่อครู่ เดิมฉากที่คิดว่าทั้งชีวิตนี้ไม่มีทางลืมเลือน
ตอนนี้จู่ๆ ก็เลือนรางไม่ชัดเจนเล็กน้อย เสมือนกระดาษาขาวที่
เขียนเต็มไปด้วยตัวอักษรสีดำหนึ่งแผ่น ค่อยๆ จมสู่แม่น้ำแห่ง
ความทรงจำ เปื้อนซึม เปื้อนยุ่ย จมดิ่ง กลายเป็นร่องรอยที่ปิด
มัวไว้ขอบเขต

นางคิดอยู่นานกว่าจะนึกเรื่องราวเมื่อครู่ขึ้นมาได้ ตนเองรู้สึกพึง
พอใจอย่างมาก ความตื่นตระหนกชนิดนั้นก็ไม่คงอยู่แล้ว เดิน
กลับไปช้าๆ

ที่น่าแปลกก็คือ นางลืมไถ่ฮื่อหลันที่ปรากฏตัวออกมาตอน
สุดท้าย...

.....

ไถ่ฮื่อหลันอยู่ในห้องข้างใน

ตอนนี้หญิงสาวผู้นั้นหายใจรวรินนอนราบอยู่ที่พื้น นางค่อยๆ
เดินเข้าไป เพิ่งจะนั่งยองลงคืบก็ขมวดทันที

ลำคอไถ่ชื่อหลั่นหักลงอย่างแปลกประหลาด อดศาเช่นนี้...หมด
โอกาสที่จะรอดชีวิตแล้ว

ไต้สือหลั่นตบหน้าของนางเบาๆ เห็นนางแน่นิ่งไม่ขยับ ก็อดไม่
ได้ถอนหายใจคราหนึ่ง ชั่วพริบตามองเห็นเข็มสามคมที่แตก
เป็นเสี่ยงนั้นตรงมุมกำแพง ใจเต็นขึ้นมาอย่างอดไม่ได้

ก่อนที่ไถ่ชื่อหลั่นจวนเจียนใกล้ตายก็ต้องการนำของสิ่งนี้ออก
มา น่าจะสำคัญอย่างยิ่งกระมัง

ฝังลงไปพร้อมนางแล้วกัน

เข็มสามคมจากหยกได้กลายเป็นเศษชิ้นเล็กชิ้นน้อยหนึ่งกอง
แล้ว จะเก็บรวบรวมขึ้นมาลั่นยากลำบากยิ่ง แต่นี้กลับไม่ใช่
ปัญหาสำหรับไต้สือหลั่น มือของนาง คลุมไปบนเข็มสามคม
ซ้ำๆ

ไต้ฝ่ามือ เข็มสามคมเหมือนว่ากำลังอ่อนลง เปลี่ยนรูปร่าง
ทันใดนั้นเกาะกลุ่มกันอีกครา...หลังจากนั้นรวมตัวกันใหม่อีก
ครั้ง

ตอนนี้หากว่ามีคนอยู่ที่นี้ มองเห็นเหตุการณ์ประหลาดที่ของสิ่ง
เดิมคืนสภาพลักษณะนี้ คงต้องร้องตกใจ ตอนนี้ถ้าหากไต้สือ
หลั่นก้มหน้ามองไต้ฝ่ามือตนเอง กลับอาจจะประหลาดใจเช่น

กัน

เข็มสามคมที่คืนสภาพรูปร่างเดิมนั้นก็ไม่ได้คืนสภาพเหมือนกับ
รูปร่างเดิมนัก ส่วนในของเข็มสามคม มองด้วยตาเปล่าอาจจะ
เห็นของเหลวที่กึ่งแข็งตัวแต่ละสายกำลังเคลื่อนไหวอยู่
ของเหลวเหล่านั้นต่างก็เป็นสีเขียวกึ่งโปร่งใสชนิดนั้น ตรงกลาง
ระหว่างของเหลวสีเขียวเหล่านี้ปรากฏร่องรอยโลหิตเล็กๆ เส้น
หนึ่ง รอยโลหิตนั้นแทรกซึมไหลไปมาอยู่ระหว่างของเหลวสี
เขียว แยกของเหลวสีเขียวออก สีของของเหลวเหล่านั้นเริ่ม
เปลี่ยนไปช้าๆ ปรากฏสีสามสี สีขาวเงิน สีฟ้าอ่อน สีทอง เล็ก
บางอย่างถึงที่สุดแต่กลับแบ่งแยกอย่างชัดเจน

ตอนที่เข็มสามคมเปลี่ยนรูปครั้งสุดท้าย วัสดุหยกสีเขียวอ่อนกึ่ง
โปร่งใสในทุกส่วนของสภาพเดิมได้เปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเป็นสี
ขาวเงิน สีฟ้าอ่อน สีทองอ่อนสามสี แต่ละสียังคงเป็นสภาพ
กึ่งโปร่งใสเหมือนเดิม ของเหลวกึ่งแข็งตัวที่คล้ายกับกำลัง
เคลื่อนไหวตรงกลาง ส่งแสงเปล่งประกายระยิบระยับภายใต้แสง
เทียน

ถ้าหากตอนแรกพูดว่าเข็มสามคมนั้นดูเหมือนงานศิลปะที่ไร
ประโยชน์บนพื้นฐานความเป็นจริง ตอนนี้อย่างคงเป็นงานศิลปะ
เช่นเดิม แต่เพิ่มกลิ่นอายอันลึกลับน่าค้นหาหลายส่วน

ไท่สื่อหลันยกมือขึ้น ชั่วพริบตาเห็นเข็มสามคมที่เปลี่ยนรูปร่าง
โดยสมบูรณ์ก็ร้อง “เอ” ออกมาคราหนึ่ง

ในยุคปัจจุบันภพนั้นนางมักจะคืนสภาพของวัตถุต่างๆ นานา
ทั้งหมดล้วนเป็นการถอดแบบสภาพเดิม แต่ไหนแต่ไรไม่เคย

ปรากฏเหตุการณ์ลักษณะนี้

เมื่อถือเข็มสามคมไว้ในมือ ความรู้สึกที่สัมผัสก็พิเศษเช่นกัน
ความเย็นเล็กน้อยของสีขาเงิน ความอบอุ่นเล็กน้อยของสีฟ้า
อ่อน แต่สีทองกลับเป็นความรู้สึกแปลกประหลาดที่อธิบายไม่
ถูกชนิดหนึ่ง คล้ายมีแรงดึงดูดที่พิเศษลักษณะหนึ่ง ทำให้ผู้คน
ต่างก็ใจเต้นขึ้นมา

นิ้วมือไท่สื่อหล่นกดไปยังจุดที่เด่นขึ้นมาจุดหนึ่งในทันใด เสียง
แกรกดังขึ้นหนึ่งครา ตัวสั่นพลันเคลื่อนไหว สันแหลมสีทองนูน
ออก สามสันของเข็มสามคมนี้ คาดไม่ถึงว่าสามารถขยับได้

มือของไท่สื่อหล่นแกว่งเล็กน้อย สันแหลมสีทองที่มโตนหลังมือ
ของไท่สื่อหล่นอย่างไม่ได้ตั้งใจ

ไท่สื่อหล่นทันใดนั้นก็ลืมตาขึ้น!

ไท่สื่อหล่นกึ่งนั่งยอง กุมเข็มสามคมไว้ ไม่ขยับสักนิดเดียว

ผีหลอกแล้ว!

เมื่อครูลองดูลมหายใจนางแล้ว ชัดเจนว่าตาย เหตุใดชั่วแวบ
เดียวก็นึกขึ้นมาอีกเล่า

ไท่สื่อหล่นไม่พูดไม่จา คว่าเซียงเทียนอันหนึ่งบนพื้นขึ้นมา หมายถึง
จะพาดลงไปยังไท่สื่อหล่น

ผีหลอกไม่ใช่เรื่องดี พาดให้สลบก่อนแล้วค่อยว่ากัน!

“อย่า...” เสียงห้ามปรามที่อ่อนแรงดังขึ้นหนึ่งครั้ง มือของไท่สื่อ
หล่นหยุดกะทันหัน ห่างจากศีรษะไถ่ฮื่อหล่นอยู่สามกมเพิน*

“คน? ผี?” ไท่สื่อหล่นจ้องไถ่ฮื่อหล่น “เรื่องในใจยังไม่หมด
ต้องการสั่งเสียหรือ ไม่จำเป็น ข้าไม่ใช่ผู้กอบกู้โลก”

ตาไถ่ฮื่อหล่นเหลือกขาว ฎกการตัดสินใจตรงไปตรงมาและไม่ฟัง
เหตุผลของไท่สื่อหล่นจนทำให้ล้าคราหนึ่ง ครู่ใหญ่กว่าจะ
หายใจได้ราบรื่น กล่าวอย่างติดๆ ขัดๆ “...ข้าอยู่ได้อีกไม่นาน
แล้ว...เจ้าไม่อยากฟังความลับหรือ...”

“ไม่อยาก” ไท่สื่อหล่นไร้สีหน้าอารมณ์

คนที่ชอบฟังความลับ บ่อยครั้งตำแหน่งที่ตั้งสุดท้ายล้วนกลายเป็นความลับ

นางไม่สนใจ

ไถ่ฮื่อหล่นยังส่งเสียง ‘อีก’ ขึ้นอีกครั้ง หายใจหอบสองสามที
สายตาหันไปบนเขมสามคมที่มีสีสนสามสีแพรวพราวบนมือไท่
สื่อหล่น ในดวงตาจู่ๆ ก็เป็นประกายแวบหนึ่ง พึมพำกล่าว “...
ที่แท้แล้วเป็นเช่นนี้เอง...เจ้า...เจ้า...” นางพยายามยื่นมือออกไป
“เจ้าคิดต้องการของล้ำค่าอย่างยิ่งที่ตกทอดในตระกูลไถ่ของข้า
หรือไม่...”

ไท่สื่อหล่นข้งเขมสามคมกลางฝ่ามือ ตกตะลึงถามกลับ “นี่ไม่ใช่
ของของข้าหรือ”

ไถชื่อหั่นสลัก เริ่มไ...

“เอาเถอะ...” สีหน้าของนางค่อยๆ มีดลง หัวเราะขึ้นขมอย่าง
จนใจ “เดิมที...ที่มันต้องการก็คือเลือดของหลานสาวที่สืบสาย
โลหิตสกุลไถ...คาดไม่ถึงว่าท้ายที่สุดท้ายแล้วช่วยให้เจ้าสมหวัง..
..ความเป็นมาของสิ่งนี้...ภายหลังเจ้าก็จะรู้เอง...มันชื่อว่า ‘โลกยะ
, ...”

ไถห่อหุ้มนาม ชื่อนาม ‘โลกยะ’

“โลกยะ...” ไถชื่อหั่นทวนซ้ำอีกรอบ รู้สึกว่าชื่อนี้ อักษรง่าย ๆ
แต่ความหมายลึกซึ้ง อ่านวนคิดซ้ำไปมาไม่จบไม่สิ้น คลับคล้าย
ว่าใจเต้น

จากการเล่าเรื่องที่ตลกๆ ขัดๆ ของไถชื่อหั่น ไถชื่อหั่นเพ่ง
เข้าใจ นามโลกยะ นามหนึ่งลึกลับ นามหนึ่งคายสัตย์
นามหนึ่งคินจิต ทางความเท็จของใจคน ทางความโอ้อวดของ
ไถห่อหุ้ม ทางความไม่แน่นอนของชีวิตความตาย

ปั่นป่วนใจคน ทลายไถห่อหุ้ม ควบคุมเป็นตาย

ก็คือ โลกยะ

‘โลกยะ’ มาจากเผ่า ‘ฉางซือ’ เผ่าต่างชาติหลายปีก่อน ชนเผ่านี้
ชำนาญสารพิษการแพทย์ มีอิทธิพลเป็นสัญลักษณ์ประจำเผ่า ที่
เรียกว่า ‘อิทธิพล’ แท้จริงแล้วก็คืองูพิษล้ำค่าและหายากอย่างยิ่ง
ชนิดหนึ่ง พวกเขาเช่นไถวัวบูชา เกล็ดงู พิษงู ตลอดจนน้ำลายงู

ของงูชนิดนี้ แต่ละประเภทมีฤทธิ์แปลกประหลาดไม่เหมือนกัน คนของเผ่านี้ทู่เมเทแรงกายแรงใจทั้งหมด ศึกษาค้นคว้าจากรุ่นสู่รุ่น ในที่สุดก็กลั่นยาที่มีสรรพคุณ ‘ลิมส์ัน คายสตัย คินจิต’ ทั้งสามชนิดออกมา และยังรวบรวมของล้ำค่ามีเอกลักษณ์พิเศษ ใช้สรรพคุณยาสามชนิดหลอมเป็นหนามโลกยะ

ลิมส์ัน จะทำให้คนลิมส์ันชั่วครว ระดับความลึกในการถูกพิษจะกำหนดระยะเวลาลิมส์ันสั้นยาว คายสตัย ความหมายตามชื่อภายในระยะเวลาสั้นๆ ที่ถูกพิษ สามารถถูกควบคุมจิตใจได้ คายความจริงออกมา คินจิตแน่นอนว่าไม่ใช่ทำให้คนคินจิตจริงๆ แต่กลับสามารถทำให้คนคินจิตในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตภายในระยะเวลาสั้นๆ ดันรนเพื่อมีชีวิตต่ออีกหนึ่งเค่อ

ฤทธิ์ทั้งสามประเภทล้วนเป็นระยะเวลาสั้นๆ แต่ต่างก็สำคัญอย่างยิ่ง ลิมความทรงจำชั่วพริบตาที่ดี คายความจริงชั่วแวบหนึ่งก็ดี กลับมามีชีวิตในเวลาอันสั้นก็ดี ทั้งหมดล้วนสามารถแสดงประโยชน์ที่สำคัญอย่างถึงที่สุดออกมาในช่วงเวลาสำคัญ หากว่าผู้ที่มีความเกี่ยวเนื่องสำคัญมากพอกับเรื่องราว จะพูดว่ามันสามารถทลายใต้ห้ำป่นป่วนใจคนก็ไม่ใช่สิ่งที่เกินไป ยิ่งไปกว่านั้นว่ากันว่าความสามารถของหนามโลกยะจะเพิ่มความแข็งแกร่งและความแปลกประหลาดมากขึ้นตามความสามารถของผู้ครอบครองมัน ถ้าหากพบกับผู้ครอบครองที่มีอภินิหารชะตาฟ้าลิขิต ก็จะมีภัยนะทำลายโลกมนุษย์

และด้วยเหตุนี้ คนย่อมไร้ความผิด แต่ผิดที่ถือครองหยก ชนเผ่านี้ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเผชิญพายุฝนโลหิต เกิดภัยนะไม่จบสิ้นท้ายที่สุดนำไปสู่การทำลายเผ่า รวมถึงหนามโลกยะเองก็ถูกอ่องเต้หนานฉีแย่งไป ภายหลังส่งต่อฆ่าแล้วฆ่าเล่า ตกอยู่ในมือ

คนในตระกูลไถ

คนในตระกูลไถแท้จริงแล้วเป็นทายาทของชนเผ่ากลุ่มนี้ เพียงแต่เปลี่ยนชื่อสกุลเท่านั้นเอง ในตอนนั้นคนในเผ่านั้นใช้โลหิตหล่อเลี้ยงงู โลหิตเป็นส่วนผสมที่ใช้เปิดหนามโลกยะ หลายปีต่อมาความลับนี้ก็ถูกฝุ่นจับ แม้แต่คนในตระกูลไถเองส่วนไม่ทราบ

ตอนนี้ไถชื่อหลั่นคืนจิตในช่วงสุดท้ายของชีวิต แน่่อนว่าไม่อาจลงรายละเอียดลึกเพียงนั้นได้ มีบางเรื่องนางเองก็ไม่แน่ชัดขนาดนั้น แต่ส่วนใหญ่ไถชื่อหลั่นก็ฟังเข้าใจ

ถึงอย่างไรช่วงเวลาคืนจิตก็มีจำกัด สีน้าของไถชื่อหลั่นหม่นหมองห่อ*ยวลงอย่างรวดเร็ว ทันใดนั้นนางก็สูญหายใจลึกหนึ่งครา คว่าไปที่มีมือของไถชื่อหลั่นแน่น

“...ช่วยข้าแก้แค้น!”

“ไม่ช่วย” ไถชื่อหลั่นปฏิเสธตรงไปตรงมา

“...เจ้า...เจ้าถือของล้ำค่าที่สุดที่ตกทอดในตระกูลไถของข้า...”

ไถชื่อหลั่นชำเลื่องมอง ‘หนามโลกยะ’ ในมือปราชญ์หนึ่ง ที่ก่อนหน้านี้นางถือไว้ก็เพราะว่าชอบ ตอนนี้รู้ที่มาของสิ่งนี้ กลับไม่ได้สนใจขนาดนั้นแล้ว

“เช่นนั้นคืนเจ้า” นางยื่นมือทิ้งทันที ทั้งเข็มสามคมกลับไปบนร่างไถชื่อหลั่น หมุนตัวเดินออกไป

ไถ่ชื่อหลันจ๋องนึ่ง พึมพำหายใจหอบ “เพราะเหตุใด...”

“ข้อแรก ข้าตัวคนเดียว และภาระแก่แค้นคนในตระกูลของเจ้าใหญ่เกินไป ข้าไม่หาเรื่องใส่ตัว” ไถ่ชื่อหลันตั้งนิ้วสองนิ้วขึ้นมา “ข้อสอง เจ้าหน้าด่านไม่เจียมตัว เป็นผลให้เหล่าพี่น้องลอบกัดลับหลัง ต้องการทำอะไรไม่ดีแต่กลับไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ ตายก็สมน้ำหน้าแล้ว”

“ข้าไม่ได้...หน้าด่านแต่กำเนิด...” ไถ่ชื่อหลันเงยหน้ามองไถ่ชื่อหลัน น้ำตาใสๆ สองสายไหลรินลงช้าๆ “...ข้าเกิดมาในฐานะเช่นนี้ จะไม่รู้จักษยางายเช่นนั้นได้อย่างไร...เป็นพวกนางให้ข้ากินยา...ข้าต้องเสพสุขไม่รู้คืนวัน ทัวทั้งร่างกายเจ็บปวดยากจะทนไหว..ตอนนี้ข้ารูปร่างเช่นนี้ ตายเสียยังดีกว่า ไม่เชื่อ เจ้าดู...” มีนางสิ้นเทา เปิดกระโปรงตัวนอกของตนออก

ไถ่ชื่อหลันเหลือบมองปราดหนึ่ง หันสายตาทันทีในกระเพาะปั่นป่วนพัวพัน

“หนามโลกยะ...ส่งให้เจ้า” ไถ่ชื่อหลัน ค่อยๆ ปิดส่วนหน้าของกระโปรง หลับตาลง “แล้วก็ไม่ขอให้เจ้าช่วยข้าแก้แค้นแล้ว...พวกนางมีกรรมที่ต้องชดใช้ของตัวเอง...ข้าเพียงขอร้องเจ้าเรื่องเดียว ในกระเป๋าสี้อันในบนตัวข้ามีขวดยา ขวดหยกสีม่วงเล็กๆ อันนั้น...เป็นยาลับที่ข้าเอากลับมาจากวัง ทาภายในหนึ่งชั่วยามหลังข้าตาย...จะสามารถคงใบหน้าข้าไว้ราวกับมีชีวิต...ข้าปรารถนาจะตายด้วยใบหน้าที่สะอาดสดใส...”

“ตกลง” ไถ่ชื่อหลันรู้สึกว่าการขอร้องนี้สมเหตุสมผลอย่างยิ่ง ตอบปากรับคำทันที

มูมปากไถชื่อหลันกระตุกขึ้นเล็กน้อย ถอนหายใจออกมาเบาๆ
หนึ่งครา

นางไม่เปิดตาขึ้นมาอีก

ดอกไม้ราตรีหนึ่งดอกบนโต๊ะ หยดน้ำค้างที่เปล่งประกายหนึ่ง
หยดตกลงอย่างไรเสียงไร้กลิ่น ราวหยดน้ำตา

ไอน้ำที่นอกหน้าต่างหนาขึ้นเล็กน้อย ใสแจ๋วบนยอดใบไม้สี
เขียวข่ม ฟาใกล้สว่างแล้ว

ไถสือหลันถึงคุกเป่าอยู่ข้างร่างไถชื่อหลัน บมวดคิ้วจ้องรอยยิ้ม
ข้างริมฝีปากนาง มักจะรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้ซ่อนไว้ด้วยแผนการ
แปลกประหลาดอย่างถึงที่สุด

แต่คนที่ตายไปแล้วผู้หนึ่ง จะสามารถวางแผนอะไรได้

ไถสือหลันสะบัดหัว สะบัดความคิดแปลกประหลาดออกจาก
สมอง ยื่นมือ จัดทรงผมให้ไถชื่อหลันซ้ำๆ

ในคืนนี้ แรกพบคนที่มีความเกี่ยวพันลึกซึ้งกับตนผู้นั้นในต่าง
ภพ หลังจากนั้นก็จากกันตลอดกาลทันใด เห็นการตายของนาง
ด้วยตาของตัวเอง มองเห็นใบหน้าเหมือนตนราวกับแกะใบนั้น
จมดิ่งอยู่ในการหลับไหลตลอดกาลด้วยตาของตัวเอง

นิ้วมือของนางหยุดอยู่ตรงทางคิ้วที่คุ่นเคย คล้ายทะเลสาบอัน
เงียบสงบที่มีสายลมพัดผ่าน

ความทุกขประหลาดๆ เต็มเต็มชีวิตตอนนี้

เสมือนมองเห็นตัวเองอีกคน อ้างว้างถึงจุดสิ้นสุดบนเส้นทาง
ชีวิตคน

นี่ไม่เหมือนกับเป็นการเริ่มต้นที่ดีเลยจริงๆ

แต่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ใครจะรู้กันเล่า

ไทม์สล็อตหล่นลุกขึ้นช้า ความหาขวดเล็กๆ นั่นในเลื้อยชั้นในไถชื่อ
หล่น ในขวดเป็นผงสีเทาขาว ดูแล้วไม่มีอะไรพิเศษ นางปฏิบัติ
ตามคำสั่งเสียของไถชื่อหล่น เทพงยาเข้าไปในบาดแผลบนลำ
คอของนาง

ผงยาเมื่อเทเข้าไป สีหน้านางก็เย็นชืด!

*วิหคตื่นเกาทัณฑ์ ใช้เปรียบเทียบกับผู้ที่ผ่านเหตุการณ์ร้ายแรง
หรือเกิดความตื่นตระหนกในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นทุนเดิม ภาย
หลังเมื่อมีสิ่งใดมากระทบแม้เพียงเล็กน้อยก็มักจะตื่นกลัวอย่าง
ยิ่ง

*กงเฟิน หมายถึง เซนติเมตร

ตอนที่ 7 พี่สาวคนสวยกับน้องชายน่ารัก

ย้อนเวลากลับไปก่อนที่ไทม์สล็อตหล่นจะถูกลมประหลาดหอบหนึ่ง
ผลัดตกลงจากกำแพง

หอสูงที่ห่างไกลออกไปท่ามกลางสมฤตูปไม้ผลิ รั้วสีเขียวหยก
มืดของทรงฉูชี้ท้องฟ้าทิศใต้อยู่บนหอสูง

ตอนที่แสงมืดส่องวาบอยู่บนใบหน้าไท่สื่อหลัน ไท่สื่อหลันเคย
โบกมือปิดด้วยความรำคาญ

ระยะห่างที่ไกลลิบเช่นนั้น การปิดมือตามอำเภอใจนั้น แม้ว่า
ตอนนั้นยืนอยู่ใต้กำแพงก็ไม่อาจรู้สึกได้ ทว่าบนหอสูง มืดที่อยู่
ในมือทรงฉูพลันหยุดลงทันใด

ปลายนิ้วยับยั้งคราหนึ่ง มืดเล็กไม่ได้เข้าไปในแขนเสื้อ แสงไฟ
แนวโค้งสว่างวาบ คล้ายดวงตาใสวาวที่ปลายผ่านของหญิงงาม

ทันใดนั้นเขาทะยานตัวขึ้น

เสื้อตัวใหญ่กว้างกางออกส่องลอยกลางอากาศ และเป็นชั่วแวบ
เดียวที่เมฆก้อนหนึ่งถูกเป่ากระจาย เขาได้ตกลงบนยอดหอสูง
แล้ว

คนยืนอยู่โดดเดี่ยวบนหอสูง สายลมยาวกำลังพัดดังหวีดหวิว
เสื้อตัวยาวบิดพลิ้วลอยม้วน ม้วนแสงดาวทั่วฟ้าขึ้น

ดวงตาของเขาเองก็เปล่งประกายราวกับดวงดารา ดอกไม้สีหยก
หนึ่งดอกตั้งตรงอย่างล้ำค่าอยู่กลางฝ่ามือสักระยะแล้ว ทรงฉู
เหม่อมองทิศทางของไท่สื่อหลัน ที่ปลายนิ้วดอกไม้หมุนครา
หนึ่งเล็กน้อย

คล้ายตอบอนงกับสายลม กลิ่นที่ผ่านมานั้นนานไม่รางเลือน
ของหอมพันธุ์ ดอกไม้ตูมดอกนั้น เริ่มบานออกช้าๆ ทันใด

นี่คือดอก ‘รู้กลิ่น’ ‘รู้กลิ่นจำเพียงแค่กลิ่นหอมพันธุ์’ ไม่ว่าจะอยู่บน
ตัวผู้ใดก็ตาม เพียงแค่มีกลิ่น ‘หอมพันธุ์’ เล็กน้อย ล้วนสามารถ
นำเข้าสู่ฐานบรรจุของดอก ‘รู้กลิ่น’ ความหอมพันธุ์ยิ่งเข้มข้น
ดอกไม้ยิ่งบานสะพรั่ง

ทรงฉู๋ยิ้มน้อยๆ

ดอกไม้ในมือฉู๋ๆ ก็ร่วงลงไป

ข้างล่างแบนเลื้อยพัดพาเสียงลมดังขึ้นทันที เงาคนสายหนึ่งบิน
โฉบผ่าน กระโจนร่างรับดอกไม้ หลังจากนั้นพลันข้ามผ่าน
กำแพงสูงทันที ตกลงบนผ้าพันธุดีหลังกำแพง ที่นั่นมีสีดำและ
ทหารม้าแถวหนึ่งสูงตระหง่านเฝ้ารอ ท่ามกลางแสงยามราตรี
ดวงตาแต่ละคู่ส่องสว่างแจ่มใส

ผู้รับดอกไม้เป่าปากเรียกหนึ่งครา เหล่าทหารม้าเขียนฝูงม้า
อย่างพร้อมเพรียง ดุสายลมห่อหุ้มบึงพุ่งออกไป ชั่วพริบตา
หายไปจากมุมถนน

ตั้งแต่ทรงฉู๋กระโจนร่างบนยอดหอสูงจนถึงทหารคุ้มกันใต้
กำแพงรับคำสั่งออกไป เป็นช่วงเวลาเพียงแค่พริบตาเดียว

ม้าเร็วห่อหุ้มบึงผ่านถนนสายยาว เลื้อยคลุมที่ยกขึ้นตัดแยกแสง
ราตรี ร่างที่ปีม้านำหน้าท่าทางดังอาวุธ ฝ่ามือชูดอกไม้สีหยกหนึ่ง
ดอกขึ้น

บุปผาท่ามกลางแสงจันทร์ส่องสว่างสายไหว ค่อยๆ ผลิบาน ใต้
กำแพงด้านหลังลานบ้านใหญ่ใกล้กับห้องครัวของบ้านตระกูล
ไถ ผลิบานโดยสมบูรณ์

ในตอนนี้ ไท่สื่อหลันเพิ่งจะเผลอเผลอเข้าไปที่บาดแผลไถสื่อหลัน!

.....

ผงยาเฒ่าเข้าไปในบาดแผลบนลำคอของไถสื่อหลัน ทันใดนั้นก็
ปรากฏควันสีชมพูอ่อนกลุ่มหนึ่งออกมา กลิ่นแสบจมูก หลังจาก
นั้นในบาดแผลก็ส่งเสียงดังฟู่ๆ พักหนึ่งทันที แทบจะในชั่วแวบ
เดียว บาดแผลแม้ใช้ตาเปล่ามองก็สามารถเห็นได้ว่าการล้าง
ทลาย แผลขยาย อ่อนลง สูญหาย...อย่างรวดเร็ว...

กลิ่นที่แสบจมูกกลุ่มนั้นมีพลังแทรกซึมอย่างมหาดลาลอยผ่าน
กำแพงรั้ว ดอกไม้ในมือทหารม้าที่กั้นเพียงกำแพงหนึ่งแห่ง
พลัน**ยวบยาบลงทันที

ทหารม้าก้มหน้าลงก็เห็นดอกไม้**ยวบยาบ สีหน้าเปลี่ยนทันที
ควมม้าออกไป

ไท่สื่อหลันไม่รู้บทที่แทรกเข้ามานี้นอกกำแพง ไม่รู้ว่าตนเกือบจะ
ถูกหาบอย่างง่ายดายเพียงเพราะดอกไม้หนึ่งดอก มือของนาง
แข็งนิ่งอยู่กลางอากาศ สีหน้าเขียวจัด

ถูกหลอกแล้ว!

คาดไม่ถึงว่าจะเป็นยาสลายศพ!

ไถ่ซื้อหล่นเกิดเสียสติอะไร ศพสภาพดีๆ ไม่ต้องการ ต้องการพัง
ศพบร่องรอยตนเองหรือ

อีกทั้ง ไถ่ซื้อหล่นมองเห็นใบหน้าของตนได้อย่างไร

ไถ่ซื้อหล่นลุ่มหน้าคราหนึ่ง ถึงพบว่าตัวเองก่อนหน้านี้ตอนที่ถู
มือ ใช้แขนเสื้อเช็ดใบหน้าอย่างไม่ได้ตั้งใจ หรือว่าไถ่ซื้อหล่นได้
สังเกตเห็นแล้วแต่กลับนิ่งเงียบ คาดไม่ถึงว่าเป็นคนที่มีแผนสูง
เช่นกัน

เช่นนั้น...

ไถ่ซื้อหล่นคิดถึงความเป็นไปได้บางอย่าง ลุกขึ้นยืนเดินออกไป

เมื่อขึ้นขึ้น นางทนไม่ไหวร้องเสียงต่ำคราหนึ่ง ความเจ็บปวด
แทงสู่ข้อเท้า เมื่อครู่ที่ตกลงจากกำแพงรั้ว ดูเหมือนว่าข้อเท้าจะ
เคล็ดแล้ว

เท้าเจ็บการเคลื่อนไหวไม่สะดวก นางทำได้เพียงไปหายาก่อน
ด้วยวิทย์ยายุทธ์ชั่วครู่เช่นนี้ ศพของไถ่ซื้อหล่นได้หายไปมากกว่า
ครึ่งแล้ว ยานี้ช่างร้ายแรงจริงๆ

หยิบน้ำมันยาสลายเลือดคั่งออกมาจากในลิ้นชัก ไถ่ซื้อหล่นเพิ่ง
จะนั่งลงมาเตรียมจะทายา ทันใดนั้นด้านนอกก็มีเสียงฝีเท้าดัง
ขึ้นพักหนึ่ง เสียงเด็กหนุ่มคนหนึ่งตะโกนเรียก “ท่านพี่! ท่านพี่!
ท่านไม่เป็นอะไรใช่ไหม” เขาพลงมุงเข้ามาในห้อง

ไต้สือหลันเงยหน้าขึ้นจับพลัน มองไปรอบด้าน ชั่วโมงแรกที่แรกคิด
อยากหลบหนี แต่กลับพบว่าประตูของห้องนี้หันหาห้องด้าน
นอก หากออกประตูไปจะต้องชนเข้ากับผู้ที่มาอย่างแน่นอน
เมื่อหนีไม่ได้ ก็ต้องนำศพของไถซือหลันซ่อนไว้ก่อน ไม่เช่นนั้น
คนเห็นเข้าเกรงว่าจะเสี่ยงการฟ้องร้องคดีสถานหนึ่งไม่ได้

ทว่าภายในห้องไม่มีที่ซ่อนศพโดยสิ้นเชิง เสียงเด็กหนุ่มผู้นั้นยิ่ง
ดังยิ่งเข้ามาใกล้ ก่อนหน้าที่เขาพลักเปิดประตู ไต้สือหลันพลัน
ลากไม้กระดานเตี้ยเข้ามา วางไปบนศพไถซือหลัน ส่วนตนเอง
นั่งอยู่บนไม้กระดานเตี้ย

“ท่านพี่!” นางเพ็งจะนั่งลง ประตูเสียงดังปังคราหนึ่งถูกผลัก
ออก เด็กหนุ่มที่สวมเพียงเสื้อชั้นเดียว คลุมเสื้อคลุมตัวนอก
อย่างสบายๆ ผู้นั่งพุ่งเข้ามา ชั่วแวบเดียวเห็นนางนั่งอยู่บนพื้น
ก็ตกตะลึง

ไต้สือหลันนั่งเป็นภูเขาสีหน้าสงบนิ่งและเยือกเย็น

ในเวลานั้นเองนางเข้าใจเจตนาของไถซือหลันแล้ว

เหล่าหญิงสาวที่ปลิ้นปล้อนเหล่านี้ ปากบอกไม่ต้องการให้นาง
แก้แค้น แท้จริงแล้วก่อนใกล้ตายยังวางกับดักไว้ให้นาง นางน่าจะ
เดาได้ว่าอีกประเดี๋ยวก็จะมีคนมา ดังนั้นจึงหลอกให้นางใช้ยา
สลายศพตัวเอง

พอไถซือหลันสลายไปไร้ร่องรอย ไต้สือหลันก็จะกลายมาเป็นผู้
ต้องสงสัย อาจจะถูกจับตัวส่งเข้าวัง ต้องคิดหาหนทางหลุดออก

จากสถานการณ์ที่ยากลำบากนี้ ไท่สื่อหลันจำเป็นต้องใช้ใบหน้าที่คล้ายคลึงกับไถ่ซือหลันใบหน้านั้น ปลอมแปลงเพื่อให้ผ่านด่านนี้ไปก่อน

แต่เพียงแค่ว่าไท่สื่อหลันปลอมตัวเป็นไถ่ซือหลันชั่วคราว พี่สาวน้องสาวเหล่านั้นแน่นอนว่าไม่อาจปล่อยนางไปได้ ถึงเวลานั้น ไท่สื่อหลันจำต้องกลายเป็นศัตรูของพวกนางเป็นแน่ นี่เท่ากับว่าช่วยไถ่ซือหลันแก้แค้นทางอ้อม

ถึงแม้ว่าตอนนี้ในใจเต็มไปด้วยความโกรธแค้น ไท่สื่อหลันก็ต้องแอบชมเชยความเฉลียวฉลาดของไถ่ซือหลันคราหนึ่ง ในช่วงเวลาใกล้ตายสามารถคิดแผนนี้ได้ กระทั่งไม่เสียดายที่ต้องสูญเสียไป โหด*ยมและยังเด็ดขาด

เพียงแค่ว่าไม่เข้าใจ คนที่ฉลาดคนหนึ่งเช่นนี้ เหตุใดท้ายที่สุดถึงตกอยู่ในสถานการณ์อย่างนี้ได้

“ท่านพี่...” เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าประตู มองความสับสนในใบหน้าที่ตกใจ คิดจะยอมรับยังไม่กล้ายอมรับ “หน้าของท่าน...”

“พวกนางป้ายโคลน”

“เส้นผม...”

“พวกนางเผาทิ้ง”

“เหตุใดท่านถึงนั่งลงที่พื้น...”

“บาแพง”

“เสียงของท่าน..”

“น้ำพริก”

หนุ่มน้อยมองนางอย่างระหวาดระแวง รู้สึกเหมือนใช้แต่ก็ไม่ใช่อยู่เล็กน้อยตลอดเวลา แต่ว่าตอนนี้ปรากฏตัวอยู่ที่นี่ นอกจากพี่สาวไถชื่อหลันแล้วจะยังมีผู้ใดอีก

“ท่านพี่ท่านไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว” เขาวางใจลง ยิ้มออกมาอย่างเรงรำ เดินเข้ามานั่งยองข้างหน้าไถชื่อหลัน “ข้าได้ยินว่าพี่ชื่อจู้ และพวกนางมาที่นี่ พูดว่าจะ...จะ...” จู้ๆ เขาก็พูดติดอ่างขึ้นมาหยุดอยู่พักหนึ่งจึงกล่าว “ข้ากังวลใจมาก คิดอยากมาดู แต่กลับถูกแม่คุมขังไว้ ยังดีที่ท่านไม่เป็นอะไร” เขาถอนหายใจยาว

ไถชื่อหลันจ้องดวงตาของเขา โฉมหน้าเด็กหนุ่มละม้ายไถชื่อหลันหลายส่วน ดวงตาใสสะอาด ใบหน้าหล่อเหลา แต่โชคดีที่เกิดมามีเอกลักษณ์สดใสสง่างาม ลักษณะของเด็กเล็กน้อยนั้นก็เหมือนกับไหมดิบที่มีเฉดสีงดงามละเอียดอ่อนล้นทอบนภาพวาด ซึมผ่านแสงอาทิตย์ที่แจ่มใสเล็กน้อย สว่างแต่อ่อนโยน

เด็กหนุ่มรูปงามล้นเหลือ ผ่านไปอีกสองปี เพียงแค่ใบหน้านี้ก็ไม่ว่าจะหักอกเด็กสาวได้มากน้อยเพียงใด

แวตไถชื่อหลันอ่อนโยนเล็กน้อย พยักหน้ากล่าว “ข้าไม่เป็นไร”

“ท่านพี่ท่านเท้าเจ็บหรือ” เด็กหนุ่มมองเห็นน้ำมันยาที่วางอยู่บนพื้น หยิบขึ้นมาทันที กิ่งคูก่เข้าบนพื้นทลายให้ไต้สือหลัน การเคลื่อนไหวของเขาค่อยคล่องแคล่ว แต่กลับตั้งใจอย่างมาก เสร็จแล้วยังก้มหัวเป่าลม ยิ้มกล่าว “เช่นนี้ก็ไม่ว่าแล้ว”

ไต้สือหลันก้มหน้ามอง ยอดศีรษะที่ก้มลงของเด็กหนุ่มมีบัวหวัดสองหวัด ผมดำหนาแน่น ทันใดนั้นนึกถึงเยาจีสูนขี้สาวตัวน้อยของตน มันก็มักจะชอบนั่งลงข้างหน้านาง หมอบอยู่บนรองเท้าางคอยอดอ้อน

ทันใดนั้นไต้สือหลันยื่นมือออกไป จับไปที่หลังคอของเขา จับเสร็จแล้วถึงนึกได้ ไม่ใช่เยาจี อุ่มขึ้นไม่ได้

เด็กหนุ่มลูบหลังคอ หัวเราะอ่าๆ มองออกว่านี่คือเด็กที่อารมณ์ดีอย่างมากคนหนึ่ง ไต้สือหลันพูดคุยกับเขา ก็ได้รู้ว่าเด็กหนุ่มไต้สือเถาผู้นี้ เป็นน้องชายต่างมารดาของไต้สือหลัน ตั้งแต่เล็กรู้จักในนามของมารดาไต้สือหลัน เติบโตพร้อมกับนาง ภรรยาหลวงตระกูลไต้ก็คือมารดาของไต้สือหลันที่ลาโลกไป ไต้สือหลันเข้าวังท้ายที่สุดตอนที่กลับมา ก็ได้กลายเป็นนางสนมไร้เกียรติที่บำเพ็ญเพียรอยู่ในอารามแล้ว ไต้สือเถาอยากไปหาพี่สาวหลายต่อหลายครั้งล้วนถูกคนมากมายในบ้านขัดขวาง วันนี้บังเอิญได้ยินว่าจะมีคนมารังควานไต้สือหลัน จึงไม่สนใจใดๆ วิ่งตามมา

ไต้สือเถาเห็นพี่สาวไม่ถูกทำร้าย เขาใจลง ยิ้มอย่างดีใจเป็นพิเศษ ไต้สือหลันเล่าเรื่องมองเขาแวบหนึ่งคิดในใจมีน้าเล่าคนปลอมอยู่ตรงหน้าก็ดูไม่ออก ที่แท้ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้ว เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าไต้สือหลันอยู่ในตระกูลใหญ่ที่ผู้คนไร้ความรู้สึกนี้

ยังมีน้องชายที่มีความผูกพันแน่นหนาเพียงนี้อยู่ผู้หนึ่ง

ไถซือเทานั่งลงสักพัก ทันใดนั้นก็สุดลมหายใจอย่างสงสัย “
กลืนอะไร?”

หรือว่ากลืนแปลกประหลาดตอนที่สลายศพ ถูกเขาพบแล้วหรือ

“มือเย็นท่านทานกุยช่ายใช้ไหม” ไท่สื่อหลันไร้สีหน้ามองเขา
ปราดหนึ่ง “อาหารที่มีกลิ่นฉุน เวลาเหงื่อออกอาจจะมีการกลืนติด
ปกติ”

ไถซือเทาไปหาน้ำบ้านปากอย่างถูกคนไม่ดีบางคนพูดจน
ใบหน้าแดงช้ำ ภายใต้ความแกล้งเขินก็ลืมหืมตาสลายศพและ
เรื่องไม่เป็นเรื่องของฝักกุยช่ายไปแล้ว...

ไท่สื่อหลันฝั่งนี้ก็เตะนิ้วมือนิ้วหนึ่งที่โผล่ออกมาจากใต้ไม้
กระดานเตียงกลับไปอย่างสงบนิ่ง

แต่ว่าไถซือเทาเร็วอย่างยิ่งก็พุ่งกลับมา ตอนที่กลับมาสีหน้าตื่น
ตระหนก “ท่านพี่...แย่แล้ว...”

ไท่สื่อหลันเหลือบตามองเขา

ไถซือเทาสัมผัสได้ถึงสายตาที่เย็นชาจนแทบจะเหยียดหยาม
ของนาง ตกตะลึง จู่ๆ ก็รู้สึกว่าคุณตรงหน้าไม่คุ้นเคย สงบจิต
สงบใจแล้วจึงกล่าวอย่างร้อนรน “พี่รอง...พี่รองพวกนางมาหา
ข้าแล้ว!” เขาวนไปมาที่เดิมอย่างร้อนใจ “ที่นี่ใกล้กับที่พักของ
เหล่าพี่สาว ข้าไม่อาจมาได้...ข้าบอกเลี้ยวขวาแล้วว่าห้ามพูด พี่

รองพวกนางรู้ได้อย่างไรกัน...”

เขาหมุนหนึ่งครั้ง ในแขนเสื้อก็ส่งเสียงดังกรู้งกริ้งพักหนึ่ง
ทันใดนั้นไต้สือหลันกล่าวว่า “แขนเสื้อของเจ้า?”

ไต้สือเทาตกตะลึง ล้วงแขนเสื้อ ล้วงปิ่นระย้าทองคำเลิศล้ำ
เคลือบสีเขียวหนึ่งอันออกมา

เด็กหนุ่มจ้องมองเครื่องประดับอันเลื่องชื่อและล้ำค่าชิ้นนั้น ทว่า
ทั้งใบหน้าไม่อาจเชื่อ “นี่...นี่มาจากไหน”

ไต้สือหลันหัวเราะเยาะออกมาหนึ่งครั้ง

เป็นดังคาด!

ไต้สือเทาอาศัยอยู่ที่ส่วนด้านหน้า ระยะทางไกลขนาดนี้ จะ
บังเอิญรู้ว่ามีคนมารังควานไต้สือหลันเช่นนี้ได้อย่างไร

ตลอดทางที่เขาผ่านมา เดินจากส่วนที่พัkd้านหน้ามาถึงที่พัก
ด้านหลังกลางดึกเช่นนี้ ก็ไม่มีใครพบเห็นหรือ เขามาถึงที่นี่ ก็มี
คนมาทันทีอย่างนั้นหรือ

ดูเหมือนว่าไต้สือจู่คนเหล่านั้n ไม่เพียงแค่ต้องการกำจัดไต้สือ
หลัน แต่ยังต้องการถือโอกาสตัดรากถอนโคน น้องชายที่ญาติดี
กับนางเพียงคนเดียวก็ยังจะขับไล่ออกไปหรือ

โทษตามข้อบังคับ...ขโมย? ออกจากที่พักกลางดึก?

เกรงว่าจะยังขัดขวางไม่ได้กระมัง

ถ้าหากว่าไม่ใช่นางตลกเข้ามาที่นี่ ตอนนี้คงเป็นศพที่เสื้อผ้าขาด
รุ่งริ่งของไถซื่อหลันอยู่บนพื้น ทัวทั้งห้องล้วนเป็นกลิ่น
กามารมณ์หลังเสพสุขของชายหญิง เพิ่มเด็กหนุ่มที่เสื้อผ้าไม่
ครบชุดเช่นเดียวกันเข้าไปอีก ปิ่นระย้าทองคำที่ปรากฏขึ้นอย่าง
ไม่มีเหตุผล...ที่เหมือนกันอย่างยิ่งก็คือหลักการประพฤติตนที่
อกตัญญู ท่องระเบียบการปฏิบัติตนสามประการและจารีตห้า
ประการ ละครฉากใหญ่ของตระกูลที่อกสั่นขวัญหาย...น้องชาย
ขโมยเครื่องประดับหญิงสาว ประจบประแจงมีความสัมพันธ์
ชู้สาวกับพี่สาวคนสนิทที่ชอบยั่วสวาทไรรยางอาย ฆ่านางตาย
ท่ามกลางความรักความเข้าใจผิด

เช่นนั้น ที่รอคอยพี่สาวน้องชายสกุลไถอยู่จะเป็นอะไรไปได้

ที่ตายไปก็แอบฝังศพ ที่มีชีวิตอยู่ก็ขับไล่ออกจากบ้าน

ไม่นับเป็นความคิดที่เหนือชั้นจริงๆ แต่กลับเป็นแผนยอดเยี่ยม
ที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายของผู้หญิงหน้าเนื้อใจเสือที่โหด**ยมและ
เด็ดขาด

ข้างนอกเสียงเอะอะโวยวายยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ ไฟก็สว่างแล้ว คนก็
เยอะแล้ว ทหารคุ้มกันที่ตลอดมาไม่ปรากฏก็ปรากฏตัวแล้ว คน
หนึ่งกลุ่มใหญ่มาแล้ว ผู้ที่นำหน้าเป็นผู้อาวุโสสีหน้าแดงคล้ำ
ราวกับพุทราจีนผู้หนึ่ง ใบหน้าดั่งแตงผลหนึ่งยาวจนจะจรดขอบ
ฟ้ายันพื้นดิน แต่เครื่องหน้ากลับอัดแน่นจนแทบจะติดอยู่ด้วย
กัน ตอนนี้อารมณ์ไม่ดี ย่นหน้าทั้งใบ ยิ่งดูเหมือนกว่าจมูกกำลัง
จะทิ่มไปในลูกตา

ที่ตามมาด้านหลังเขาเป็นไถชื่อจู้และคนอื่นๆ ที่โผล่ออกมาจับพลัน ทั้งหมดล้วนเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นปกติเรียบร้อยแล้ว ทัวทั้งใบหน้าพึงพอใจ

ไถชื่อจู้ไม่อาจไม่พอใจได้ แผนการอันยอดเยี่ยมเฉลียวฉลาดที่ยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวลักษณะนี้ ใช่ว่าใครจะสามารถทำได้ และยังเสียเงินแค่เล็กน้อย แต่เทียบกับการตัดประโยชน์ที่พี่สาวน้องชายสกุลไถจะได้รับทั้งหมดทิ้งไป เงินทองแค่นี้ไม่นับว่าเป็นอะไรเลย

นางและไถชื่อหลันต่างก็เป็นบุตรสาวภรรยาหลวงของไถไป๋ หัวหน้าตระกูลไถผู้การอันใจ แต่มารดาไถชื่อหลันเป็นภรรยาหลวงที่เกิดในตระกูลใหญ่ มารดาของนางเป็นเพียงภรณาน้อยที่ได้เลื่อนขั้นให้เป็นภรรยาหลวง ยศถาบรรดาศักดิ์ต่างกันไม่รู้เท่าไร ส่วนไถชื่อเทาแม้ว่าเป็นลูกภรรยาเล็ก แต่ตั้งแต่เล็กก็โตอยู่ใต้เท้าฮูหยินใหญ่ ได้รับการจดจำว่าเป็นลูกภรรยาหลวงแล้ว หากต้องการถือตามฐานะนี้ นางและเหล่าน้องชายของนางล้วนเทียบไถชื่อหลันพี่สาวน้องชายไม่ได้เลย

ชัดเจนมากกว่า เพียงแค่ไถชื่อหลันพี่สาวน้องชายอยู่ อนาคตไม่ว่าจะเป็นฐานะหรือมรดก นางล้วนไม่มีทางเทียบเท่าสองคนนี้ ตอนนี้นางทั้งกำจัดเสียนหนามดำตาอย่างไถชื่อหลัน ทั้งยังไล่บ่เกิดความหายนะอย่างไถชื่อเทา เมื่อสองพี่สาวน้องชายไปวันหน้าตระกูลไถนี้ก็คือใต้เท้าของนาง

ไถชื่อจู้ยังคิดก็ยังมีความสุข หลังจากที่ถูกฮูหยินคนก่อนลาโลก มรดกจำนวนมหาศาลที่ทิ้งไว้ล้วนตกอยู่ในชื่อไถชื่อหลัน ตอนนี้

นางตายไป ทรัพย์สมบัติกองนี้ก็จะกลับคืนสู่มือของบิดา บิดามีเงินแล้ว ไหนเลยจะกังวลว่าวันหน้าไม่อาจเลื่อนขั้นก้าวหน้าในตำแหน่งได้ ที่ไกลไปไม่พูด ตอนนี้มีเงินก้าวหน้าอยู่ที่อันโจว ได้ยินมาว่าคืนนี้เขามาร่วมงานเลี้ยง ตอนนี้อยู่ที่ห้องโถงด้านหน้า ชั้นชมจิวตอนเด่นที่มีชื่อเสียงของอันโจวอยู่ มีเขาพูดให้ตระกูลตนไม่กี่ประโยค บิดาเลื่อนขั้น เป็นเพียงแค่เรื่องที่ไม่ไกลเกินเอื้อม!

ทันใดนั้นนางนึกถึงสภาพการตายของไถซือหลันขึ้นมาอีกครั้ง มุมปากอดปรากทรอยยิ้มพึงพอใจขึ้นคราหนึ่งไม่ได้ แ่ให้หญิงชั่วผู้นั้น หลังจากตายไปจะต้องถูกทำให้อับอายอีกครั้งภายใต้สายตาจับจ้องของทุกคน!

นางยิ่งยิ้มก็ยิ่งมีความสุข ฝึเท้าเบาและเร็วเดินไปข้างหน้า

ภายในห้อง ไถซือหลันลุกตัวขึ้นยืน

ตอนที่ 8 วิญญาณยังวนเวียน?

“ชื่อจู่” ไถไปผู้การอันโจว หัวหน้าตระกูลไถขมวดคิ้วจ้องมองประตูห้องครัว ทามบุตรสาว “เจ้ากล่าวว่าที่แห่งนี้มีเงาดำเข้าออก กล่าวว่ามีบโมยทำร้ายชื่อหลันที่บำเพ็ญฌานอยู่สะพานนี้ กระทั่งลอบสังหารจิ้นกั๊วกง สั่งคนมาแจ้งข่าวแก่พ่อ ตอนนี้เห็นหน้าประตูบานนี้เป็นปกติดีทั้งหมด หรือว่าเจ้าระมัดระวังเกินไป กระมัง”

“ลูกจะบังอาจหลอกหลวงท่านพ่อได้อย่างไร” ไถชื่อจู่เม้มปากยิ้ม ชี้ไปบนพื้น “ท่านพ่อท่านดูสิ เมื่อคืนห้องครัวใหญ่ที่พักผ่อน

หลังแห่งนี้น้อยคนจะมา แต่พื้นปากประตูไร้ระเบียบแบบนี้
ชัดเจนว่าผิดปกติ”

ไถไปมองดูอย่างละเอียด พยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “ยังคงเป็นजू
เออร์ผู้เฉลียวฉลาด” โบกมือทันใด ทหารผู้คุ้มกันยืนล้อมห้อง
ครัวเป็นวง ไถชื่อजूยืมพอใจ ทันใดนั้นตกใจกล่าว “ตายแล้ว!
ท่านพี่มาอยู่ในนี้ได้อย่างไร!”

ชี้ไปยังชอกประตูที่เปิดแง้มไว้ ก้าวไปข้างหน้า “ข้ากลับคล้าย
ว่ามองเห็นเงาของท่านพี่ปรากฏแวบหนึ่ง!”

“เหลวไหล ชื่อหลั่นบำเพ็ญเพียรอยู่ในอารามข้างหลัง ไม่อาจ
ออกจากประตูได้เพียงก้าวเดียว จะอยู่ในนี้ได้อย่างไรกัน!” ไถไป
ดำหนิเบาๆ แต่กลับตามเข้าไปอย่างไม่รู้ตัว

ไถชื่อजूเร่งฝีเท้าผลักประตู จากที่ที่มีแสงสว่างเดินเข้าสู่ที่มืด
ภายในทศวิสัยรอบด้านมืดสนิทผืนหนึ่งไม่อาจแยกแยะสิ่งรอบ
กาย นางหลับตาลง รอยยิ้มมุมปากจุดขึ้น ยืนนิ่ง ร้องเสียง
แหลม

“ว้าย! ท่านพี่! ท่านเป็นอะไรไป! ว้าย! เทาเออร์! เจ้าอยู่ที่นี่ได้
อย่างไรกัน...พวกเจ้า! พวกเจ้า...”

เสียงตกใจหวาดกลัวเล็กแหลม ราวเข็มแหลมแทงเข้าไปใน
แก้วหูทุกคน ทุกคนชั่วพริบตาต่างเร่งรีบเข้ามา

“พวกเจ้าอยู่ที่นี่ได้อย่างไรกัน แล้วยัง...แล้วยังสภาพเช่นนี้...
พวกเจ้ามีสภาพเช่นนี้ได้อย่างไร! ตายจริง!” ไถชื่อजूยังคง

หลับตาร้องเสียงแหลม ร้องอยู่พักหนึ่ง แต่กลับไม่ได้ยินเสียง
ร้องตกใจุ่นวายตามที่คาดการณ์ รอบด้านเงียบสงบจน
ประหลาดใจเล็กน้อย มีคนกระแอมซ้ำๆ คราหนึ่ง “จู้เออร์...”

“พวกเจ้าไม่รู้สึกละอายใจเช่นนี้ได้ยังไง...” บทพูดในการ
แสดงของไถซือจู้ยังร้องไม่จบ

“จู้เออร์!”

เสียงหนักแน่น ไถซือจู้ตกใจสะดุ้ง เปิดตาออก ดวงตามองผ่าน
ทันใดนั้นราวกับถูกฟ้าผ่า

ภายในห้องโหลนเลยจะมีศพที่นอนยาว เสื้อผ้าที่รุ่งริ่ง น้องชายที่
ตื่นตระหนก เตียงแม้ว่ายังคงพังทลาย กระดานไม้ของเตียง
กระจัดกระจายทั่วพื้น แต่บนพื้นกลับยังดูสะอาดสะอ้าน
หน้าต่างเปิดออก มีกลิ่นแปลกประหลาดเล็กน้อยส่งกระจาย แต่
ก็ไม่ใช้กลิ่นกามารมณ์หลังเสร็จกิจของชายหญิงชนิดนั้นก่อน
หน้า น้องชายตรงหน้า เสื้อผ้าสภาพสมบูรณ์ สีหน้าสงบเยียบ
กำลังมองนางอย่างแปลกประหลาดเช่นเดียวกับกลุ่มคนที่เหลือ
ที่เข้ามาในห้อง

เหตุการณ์เหล่านี้พูดได้ว่าน่ากลัวอย่างยิ่งแล้ว แต่ยังไม่สำคัญ
มากพอ ที่สำคัญกว่า ที่น่ากลัวกว่าก็คือ...

ทันใดนั้นไถซือจู้รู้สึกตัวเองไม่อาจหายใจได้แล้ว

ตรงหน้า คนผู้หนึ่ง กำลังใช้ท่าทางที่ทั้งแปลกหน้าทั้งคุ้นเคย
เดินเข้ามาทางนาง ชัดเจนว่าเดินอย่างโชเซ แต่พลังอำนาจที่แผ่

กระจายออกมาราวกับว่าเป็นฮองเฮา เดินไปพลาง ถามไปพลาง
“สภาพเช่นนี้หรือ เจ้าพุด สภาพแบบไหนหรือ”

“.....”

“กรีด!”

หลังจากชั่วขณะเดียว เสียงร้องแหลมดังคราหนึ่ง แทบจะผลิก
หลังคาบ้าน

ไถซือจู้ใช้ท่าทางเสียมารยาทที่คุณหนูอย่างนางไม่อาจมิได้
กระโดดไปสามนิ้ว แล้วตกลงพื้นเสียงดังตึง ตอนที่เท้าสัมผัส
ลงพื้นก็ร้องเสียงเจ็บปวดหนึ่งครา เผยให้เห็นว่าเท้าเคล็ดเช่น
เดียวกัน แต่นางกลับตื่นตระหนกไม่สนใจความเจ็บปวด หันร่าง
หนีไปข้างนอกทันที

ไม่ว่าใครก็ตามที่มองเห็นคนที่ตายไปต่อหน้าตน พลันปรากฏ
อย่างมีชีวิตขึ้นอีกครั้ง ความหวาดกลัวชนิดนั้นยากที่จะเอ่ยคำ
แสดงสีหน้า และเพราะว่าตื่นตระหนกเกินไป ไถซือจู้ไม่ได้สังเกต
ถึงการเปลี่ยนแปลงของทรงผมและโฉมหน้าคนที่อยู่ตรงหน้า
อย่างสิ้นเชิง ตอนนี้ทั้งจิตใจนางตกตะลึงหวาดกลัว คิดเพียงแต่
จะหนีไป

นางเพิ่งจะวิ่งออกไปหนึ่งก้าว ตรงหน้าทันใดนั้นก็มิขาข้างหนึ่ง
พาดขวาง ไถซือจู้หลบไม่ทัน สะดุดจนลอยตัวตรงออกไป เสียง
ดังตบคราหนึ่งล้มหน้าคะมำ

ขาข้างนั้นขวางอย่างสงบนิ่ง ไม่มีเจตนาที่จะเก็บกลับไปแม้แต่

น้อย เสียงหนึ่งดังขึ้นเหนือตัวนาง

“เจ้ายังไม่ได้ตอบข้าเลย สภาพเช่นใดหรือ”

ไถชื่อจู้สองมือดันพื้น พยายามจะคลานขึ้นมาอย่างสุดชีวิต ไม่
แม้แต่จะกล้ำองไถ่สือหลันสักปราดหนึ่ง แขนเลื้อยปิดใบหน้าไว้
พุ่งออกไปข้างนอก

สายรัดเอวแน่นคราหนึ่ง ถูกมือข้างหนึ่งคว้าไว้ น้ำเสียงที่สงบนิ่ง
เย็นเยียบดังขึ้นข้างหลังของนาง

“สภาพเช่นใด”

ไถชื่อจู้ร้องเสียงแหลมออกมาเบาๆ คราหนึ่ง แกว่งมือของไถ่สือ
หลันออก มุ่งไปยังธรณีประตู

เสียงดังปังคราหนึ่งม้านั่งหนึ่งตัวลอยออกมา เสียงดังตบพักหนึ่ง
กระแทกลงบนขาไถ่ชื่อจู้ กระแทกนางอย่างรุนแรงล้มลงไปที่พื้น
อีกครา

เสียงอันน่าสะพรึงกลัวดังขึ้นมาจากข้างหลัง

“สภาพเช่นใด”

ไถ่ชื่อจู้เสียงต่ำดังโอ๊ยๆ ร้องอย่างน่าเวทนา ลากขาบาดเจ็บ
คลานชวนเซไปทางด้านนอก คลานไปไม่กี่ก้าวก็ขยับไม่ได้ หัน
หน้ากลับทันที ขาข้างหนึ่งเหยียบไปบนชายกระโปรงของนาง

ไต่สือหลันที่เหยียบนางไว้ ข้อศอกดันหัวเข้า ชะโงกใบหน้าลง
น้ำเสียงสงสัยแต่ใบหน้ากลับไร้อารมณ์

“สภาพเช่นใด”

ไถ่ซือจู้สึกว่าตัวเองกำลังจะเป็นบ้า!

วิญญาณยังวนเวียน* ตื้อดั่งอย่างไม่มีใครเทียบ ตามมาติดๆ ที่
ละก้าว ไม่ตายไม่หยุด นี่เป็นคนหรือว่าผี!

ไต่สือหลันเหยียบชายกระโปรงของนางไว้ ยืนมือถึงผมของนาง
ขึ้น เป็นท่าทางตอนที่ไถ่ซือหลันถูกไถ่ซือจู้ดึงผมขึ้นก่อนหน้านี้
ศีรษะไถ่ซือจู้ถูกดึงไปข้างหลังจนเป็นเส้นโค้งที่ใหญ่ยิ่งเส้นหนึ่ง
หนังศีรษะเจ็บปวด น้ำตาไหลรินออกมาพักหนึ่ง

ไต่สือหลันไม่แสดงสีหน้าเลยแม้แต่บ่อย จ้องแววตาของนาง
ถามทีละคำ “ส-ภาพ-เช่น-ใด”

ตอนนี้นางหันหลังให้กับทุกคนที่ยังไม่ตอบสนองกลับมา แบน
เลื้อยยับ หนามโลกยะได้ตกลงในฝ่ามือแล้ว สันหนามสีฟ้าอ่อน
แทงลงไปที่หลังคอของไถ่ซือจู้

หนามโลกยะ หนึ่งหนาม คายสัตย์!

.....

วินาทีที่ไถ่ซือจู้ร้องเสียงแหลม

ในห้องโถงใหญ่ที่แสงไฟสว่างไสวของลานด้านหน้าจวนตระกูล
ไท คนที่กำลังชื่นชมการร้องและเต้นรำของจีวขนาดเล็กอยู่อย่าง
สบายอกสบายใจ ทันใดนั้นก็เงยหน้า

*วิญญาณยังวนเวียน เปรียบเทียบกับคนชั่วหรือเรื่องราวไม่ดีที่
แม้จะถูกกำจัดไปแล้ว แต่ผลกระทบเชิงลบยังคงปรากฏอยู่

ตอนที่ 9 สวัสดิ์ ลาก่อน!

ห้องโถงใหญ่ลานด้านหน้าจวนตระกูลไท วันนี้มีการจัดวางฉาก
กันที่ดีที่สุด ใช้ชุดเครื่องขามที่ประณีตที่สุด ตระเตรียมสาวใช้ที่
งดงามที่สุด แต่งองค์ทรงเครื่อง ม่านสีเขียวมุก แสงเทียนส่อง
สว่าง ความงามล้ำค่าปกคลุม

นักร้องสาวใบหน้านนประคองผีผา* บรรเลงสายทั้งห้า ดวงตาใส
ราวกับน้ำในฤดูใบไม้ผลิ ส่งสายตาผ่านแขกผู้มีเกียรติบนที่นั่ง
แต่ละสายตาล้วนเป็นการหวานเสน่ห์

คนผู้นั้นพึงผูกปักลาย พักผ่อนและลิ้มรสสุรา ริมฝีปากทาบรอย
ยิ้ม ราวคนเจ้าชู้

ที่ไกลออกไปคล้ายมีเสียงเอะอะโวยวายลอยเข้ามาเรื่อยๆ แต่กลับ
ถูกเสียงของเครื่องดนตรีทั่วห้องโถงกลบไว้ เหมือนที่ไม่มีคน
ได้ยิน แต่ผู้ที่ก้มหน้าดื่มสุราก็กลับเงยหน้าขึ้นทันใด

วินาทีที่เขาเงยหน้าขึ้น หญิงงามทั้งห้องโถง ความงดงาม
ตระการตาทั่วห้อง ทั้งหมดราวกับไร้สีสันในช่วงพริบตา

“ไฟเราะยั้งนัก” หรงฉู่ยืมซ้ำๆ แฝงด้วยความหมายลึกซึ้ง

นักร้องหญิงที่กำลังดีดสายเครื่องดนตรีขับเพลงเบาๆ คิดว่าที่
ขึ้นชมคือนาง ทัวหน้าแดงชาน ทนไม่ไหวก้มหน้าลงไปอย่างเป็น
อาย

แต่หรงฉู่ไม่แม้แต่จะมองดูนางสักเศษเสี้ยวเดียว ยกแก้วสุรา
อย่างสบายๆ กล่าวกับไถหลินผู้อาวุโสรองแห่งบ้านตระกูลไถที่
นั่งอยู่ในตำแหน่งเจ้าบ้านสานสัมพันธ์กับเขา “ได้ยินว่าสาม
เอกลักษณ์ของจวนท่าน ร้องรำ เล่นจ๊ว แสงจันทร์เจียบสงัดใน
สวนดอกไม้ข้างหลัง เอกลักษณ์สองอย่างหน้าได้เห็นแล้ว สม
ดังคำรำลือจริงๆ เอกลักษณ์สุดท้าย คินนี้จันทร์กระจ่างพอดี
ไม่รู้ว่าจะมีวาสนาได้เห็นสักครั้งหรือไม่”

ไถหลินตกตะลึง บ้านของตนมี ‘สามเอกลักษณ์’ นี้ตั้งแต่เมื่อ
ไหนกัน ในคืนที่ความมืดดำปกคลุมนี้ สวนดอกไม้ข้างหลังมี
อะไรให้น่าดูกัน

แต่จิ้นกั้วกงผู้มีตำแหน่งสูงส่งอำนาจมากเหลือ เบิกตาโตกล่าว
ไปปดเพียงนี้ เขาผู้เป็นเจ้าของบ้านจะยังสามารถพูดอะไรได้ เรงริบ
ลุกขึ้นประสานมือโค้งคำนับแบก “กั้วกงสนใจ เป็นโชคดีของ
ตระกูลผู้น้อย สวนดอกไม้ข้างหลังแม้ว่าจะธรรมดาและคับแคบ
กลับมีดอกไม้ใบหญ้าอยู่แห่งสองแห่งสามารถชมได้ เชิญกั้วกง”

หรงฉู่อมยิ้มวางแก้วสุราลง เดินออกไปอย่างสบายอกสบายใจ
ไถหลินอยู่ข้างหน้าเดินนำทางอย่างนอบน้อมและระมัดระวัง กั้ว
กงผู้สูงศักดิ์ที่มองดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถึงสวนดอกไม้ข้างหลัง
แล้ว ไม่มองดอกไม้และยังไม่มองใบหญ้า เอาแต่พูดสนทนา

เรื่อยเปื่อยอย่างเอ้อระเหย ทว่าบทสนทนาเหล่านั้นดูเหมือนจะ
ง่ายตาย แต่เมื่อคิดอย่างละเอียดทีละประโยคกลับมีความหมาย
ลึกซึ้ง แต่ประโยคล้วนไม่อาจตอบตามอำเภอใจได้ เพราะเหตุ
นี้ไถหลินจึงใช้สมองอย่างมาก ได้ตอบอย่างไตร่ตรองทุกตัว
อักษร เหนือแตกท้วมทั้งตัว เมื่อการรับมือที่ยากลำบากของเขา
สิ้นสุดลง พอเงยหน้าขึ้น อดไม่ได้เผยแววตาโง่เขลา

เหตุใดจู่ๆ ก็ออกจากสวนดอกไม้ข้างหลังแล้ว

เหตุใดจู่ๆ ก็มาถึงห้องครัวด้านหลังที่เชื่อมต่อกับที่พักผ่อนด้าน
แล้ว

แยละ ตอนที่พี่ใหญ่ออกไปชั่วคราวกำชับว่าไม่อาจทำให้กัวงที่
เคารพตกใจได้อย่างเด็ดขาด ตอนนี้เขาคาดไม่ถึงว่าสมองเลอะ
เลือนพาคนมาแล้ว!

.....

ตอนนี้ปากประตูห้องครัวใหญ่แห่งนี้กำลังร่นวายอย่างถึงที่สุด
ไถซือจู่ตอบสนองแปลกประหลาดเกินไป ทำให้ไถไปเองก็ตกใจ
ยากจะคาดเดา ชั่วพริบตาไท่สือหลันพลันบังคับข่มเหง ไถซือจู่
จนตรอกอย่างถึงที่สุด เร่งรีบตามเข้ามาตะโกนบอกให้หยุด ทั้ง
ยังสั่งให้ทหารผู้คุ้มกันไป ชั่วขณะร่นวายจนเงาคนสะเปะสะปะ
เสียงร้องดั่งน้ำเซียว และไม่ได้สังเกต หรงฉู่คาดไม่ถึงว่าได้
กะพริบวาบเข้ามาแล้ว

มือทั้งสองข้างของหรงฉู่จับรวบกันอยู่ในแขนเสื้อ มองความ
ร่นวายฝั่งนั้นจากที่ไกลๆ คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มกล่าว “จวนท่าน

ครีกครีนยิ้งนักร”

เหงื่อทั่วศีรษะของไถหลินแตกพลั๊กออกมา รีบโค้งตัวออกภัย
คราหนึ่ง แรงเท้าเข้าไปขัดขวางพีใหญ่ฝั่งนั้น จะได้ไม่เสียภาพ
ลักษณะตระกูลต่อหน้าแขกผู้ทรงเกียรติ

เมื่อเขาออกไป เงามคนสายหนึ่งเฉียดผ่านเข้ามาอย่างไร้เสียงไร้
ลมใด ยืนอยู่ที่ข้างหลังทรงฉู่ ทรงฉู่ดูเหมือนไม่รู้สีกตัว เงยหน้า
ขึ้นเล็กน้อย ดมกลิ่นหอมจางๆ ที่คล้ายมีคล้ายไม่มีในอากาศ
ทันใดนั้นกล่าว “ฝ่าบาทช่วงนี้เป็นอย่างไร”

“เหมือนเดิมทุกอย่าง ได้ยินมาว่าไทเฮาหาแม่นมคนก่อนผู้นั้น
กลับไปให้เขาอีกครั้ง” คนผู้นี้กล่าวเรื่องลับที่เพิ่งจะเกิดขึ้นใน
พระราชวังได้ราวกับเป็นเรื่องร่วนวายในลานบ้านของเขา ยิ้มอย่าง
พอใจ “ไทเฮากลับรักใคร่ฝ่าบาทจริงๆ”

“จริงหรือ” ทรงฉู่คล้ายตั้งใจคล้ายไม่ตั้งใจมองเขาแวบหนึ่ง แต่
น้ำเสียงฟังแล้วกลับไม่เหมือนว่าเห็นด้วย

“ยังมีเรื่องอะไรน่าสนใจอีกหรือไม่”

“ไทเฮาสั่งนางสนมนางกำนัลที่ไม่มีลูกชายทั้งหมดของฮ่องเต้
องค์ก่อนปฏิบัติตามชุ่นจิ้ง”

“นางอำมหิตเช่นนี้ตลอด” น้ำเสียงของทรงฉู่ไม่มีความแปลกใจ
เลยแม้แต่น้อย

คนด้านหลังไม่รับคำ คล้ายยิ้มออกมาเช่นกัน

ทั้งสองนั่งเจียบ ลมพัดผ่านมา ลบล้างแสงดารา หรงฉู่พลัน
กล่าวทันใด “ฝ่าบาทสวรรคตคตินั้น ช่วงเวลานั้นผู้ใดอยู่ข้างกาย
เขา”

“เป็นนางสนมที่เข้าวังมาได้ไม่นานผู้หนึ่ง ยังไม่มียศตำแหน่ง
หลังฝ่าบาทสวรรคต นางก็ถูกส่งกลับบ้านเกิดบำเพ็ญเพียรตาม
กฐระเบียบ ประจวบเหมาะยิ่งนัก” คนผู้นั้นเชิดคาง “เป็นบุตร
สาวของไท่ไป่ผู้การอันโจวพอดี”

สายตาของหรงฉู่ ตกลงไกลๆ ที่ฝั่งตรงข้าม มองเห็นไท่ซือฉู่
ตะเกียกตะกายออกมาพอดี ไท่ซือหลันตามอยู่ด้านหลัง
วิญญานยังคงวนเวียน

ชัดเจนว่าไท่ซือหลันผมสั้นยุ่งเหยิง บนใบหน้ายังหลงเหลือเศษ
ฝุ่นสีดำ แต่ว่าในฝูงคนมากมาย หรงฉู่ยังคงมองเห็นนางเป็นคน
แรก

แววตาเขาตกลงเล็กน้อย

หญิงผู้นี้มีเอกลักษณ์และลักษณะท่าทางที่พิเศษชนิดหนึ่งโดย
กำเนิด หญิงชายไม่อาจแยก โฉมงามแบบเพศกลางๆ มีเสน่ห์
แบบผู้ชายและมีความอ่อนโยนแบบที่ผู้หญิงควรมี เย็นชาแต่ไม่
เคร่งขรึม กระชับสั้นแต่ไม่ไร้เมตตา ความเรียบง่ายอย่างถึงที่สุด
ชนิดนั้น ก่อให้เกิดกลิ่นอายน่าหลงใหลแบบที่ต้องหักห้ามใจ

หญิงลักษณะนี้ ที่จริงแล้วไม่เหมือนนางสนมที่รับบุตรถูกส่ง
กลับผู้หนึ่ง

แววตาของทรงฉู่ หยุดอยู่บนผมสั้นๆ ของไท่สื่อหลัน

ผมสั้นของนางกลับแปลกประหลาดเช่นกัน เป็นเพราะว่าได้
รับคำสั่งบำเพ็ญเพียร ตนจึงตัดผมสั้นแสดงเจตนาหรือ

“นางอยู่บนรายชื่อชุ่นจิ้งหรือไม่”

“ตอนที่ร่างรายชื่อ ไม่อยู่ แต่ภายหลัง อยู่แล้ว”

ทรงฉู่ดูคล้ายกับหัวเราะ ไม่พูดอะไรต่ออีก เพียงแค่กล่าวซ้ำๆ “
อันโจว เป็นที่ที่ดีจริงๆ...”

คนด้านหลังโค้งตัวออกไปด้วยความเคารพ เขาทราบดี ตอนที่
นายท่านเผยสีหน้าท่าทางลักษณะนี้ออกมา มักจะมีเรื่องอะไรที่
ผู้อื่นยังไม่รู้สึกตัวตกอยู่ท่ามกลางดวงตาของเขา

ทรงฉู่มองออกไปครู่ใหญ่ หันศีรษะกลับอย่างไม่มีอะไรน่าสนใจ
แต่ชั่วพริบตาที่หันศีรษะกลับมา หางตาล้ายชำเลื่องเห็นแสง
ประหลาดกะพริบผ่านเส้นหนึ่ง

เขาร้อง “เอ๊ะ” แผลวเบาคราหนึ่ง โฉบผ่านไปทันที

ตอนนี้ไท่สื่อหลันกำลังจะเอาหนามโลกยะแทงเข้าหลังหูของไถ
ซือจู้ ทันใดนั้นหัวใจเต้นเตือนคราหนึ่ง

ไท่สื่อหลันแต่ไหนแต่ไรเป็นคนทีประสาทสัมผัสส่วองไวเฉียบ
แหลม มีลางบอกเหตุคล้ายสัตว์ป่าแต่กำเนิด ตอนแรกที่อยู่ที

สถาบันวิจัย เหวินเจินบอกว่าถ้าหากนางข้ามทะเลลุมิตีจะต้อง
เหมาะอย่างยิ่งกับการเป็นผู้นำทัพในสงคราม จึงเหิงปัวก็กดดัน
ยืนยันว่าทั้งชีวิตของนางจะต้องเป็นสุนัขล่าเนื้อตัวหนึ่ง จวินเคอ
...จวินเคอเอาแต่ก้มกราบคำนับ

ไต้สื่อหลันเอียงหัวเล็กน้อยก็มองเห็นทรงฉูที่โฉบผ่านท่ามกลาง
แสงราตรี

ท่ามกลางสายลมในราติไต้แสงดวงดารา เลื้อยตัวยาวของคนผู้นั้น
ประหนึ่งเต็นระบำ อ่อนช้อยปานภูติผี ราวกับเมฆก้อนหนึ่งถูก
ลมพัดกระจายออกแล้วกลับมารวมตัวอีกครั้งในชั่วพริบตา ตอน
ที่ปรากฏขึ้นอีกครั้งได้กะพริบเคลื่อนไหวในระยะทางราวพันลี้แล้ว

ชั่วพริบตาที่ไต้สื่อหลันมองเห็นคนผู้นี้ เซลล์ประสาททั่วทั้งตัว
ล้วนตื๊ดเต็งขึ้นมา...ศัตรู!

ไก่อ๋ขอทาน!

นิ้วมือขยับทันที หนามโลกยะกลิ้งกลับไปในแขนเสื้อ

ตอนที่ลงมือ แน่นอนว่าอาจจะตกอยู่ในสายตาคนผู้นั้น นางไม่
อยากเสี่ยงอันตรายนี้

มีนางปล่อยลงทันใด ไถ่ซือจูรีบวิ่งตะบี้ตะบันไปข้างหน้า นาง
ได้ตื่นรณก่อนหน้านี้ สองมือพลิกไปทางด้านหลังออกแรงคว้า
อย่างสุดความสามารถ คว้าสายคาดเอวของไต้สื่อหลัน ตอนนี้
ปล่อยลง เสียงดัง ‘พริบ’ ครั้งหนึ่ง สายคาดเอวของไต้สื่อหลัน
ถูกดึงขาด ถุงสีขาวใบหนึ่งที่มัดไว้บนเอวตกสู่พื้น

ไต้สือหลันยื่นมือไปฉวยทันที

มือคู่หนึ่งไวยิ่งกว่านาง ข้ามอากาศมายึดถุงใบนั้นไว้กลางฝ่ามือ
ทรงฉู่ลูปวัสดุของถุงใบนั้นทันใด สายตาก็หริ่ลง

ตามหามาทุกวิถีทาง ใครจะรู้ว่ากางเกงชั้นในอยู่ที่ลานแห่งนี้!

เสียง ‘ควับ’ ดังขึ้นหนึ่งครา มือของไต้สือหลันไปถึงแล้วเช่นกัน
ไม่ได้ถอดใจเพราะของโจรคืนถึงมือเจ้าของแล้ว คว่ำฝ่ามือของ
ไว้อย่างรุนแรงเช่นเดียวกัน

นิ้วมือทั้งสองพันตัดสลับกัน ไต้สือหลันออกแรงดึงคราหนึ่ง
แน่นอนว่าดึงไม่ได้

“เจ้า...” ทรงฉู่ยื่นตระหง่านไม่ขยับ ข้อมือพลิกทีหนึ่งจับมือซ้าย
ไต้สือหลันไว้ ข้อต่อนิ้วมือทั้งสองติดกัน ทรงฉู่ทันใดนั้นก็ยืม
ออกมา ใช้แรงเล็กน้อย ดึงไต้สือหลันเข้ามาในอ้อมอกตัวเอง
ทันที “เจ้ากล้าดีอย่างไร...”

ร่างของไต้สือหลันแกว่ง ก่อนหน้าที่จะล้มเข้าไปในอ้อมอกทรงฉู่
พลันเงยหน้ามองเขาหนึ่ง กล่าวเสียงต่ำแต่ชัดเจน “สวัสดิ ลา
ก่อน!”

ทรงฉู่ตกตะลึง

ช่วงเวลาตกตะลึงเช่นนี้ ข้อมือไต้สือหลันขยับทันที ‘หนาม
โลกยะ’ ที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ สันแหลมสีขาวเงิน ทิ่มเข้ากลางฝ่า

มือของทรงฉู่!

*ผีผา เป็นเครื่องดนตรีจีนประเภทพิณ เล่นด้วยการใช้นิ้วดีดสาย
เครื่องดนตรีนี้มีรูปร่างเหมือนลูกแพร์

ตอนที่ 10 ข้าสวयेกินไป!

เหตุการณ์เกิดขึ้นชั่วพริบตา

แทบจะในทันทีที่ทรงฉู่เพิ่งจะรู้สึกถึงความแสบร้อนเล็กน้อย
หนามแหลมของไต้สือหลันได้เก็บกลับไปบนแขนเสื้อเรียบร้อยแล้ว

โชคดีที่หนามโลกยะจะหนาและสั้นกว่าเข็มสามคมปกติอยู่มาก

หลังจากนั้นนางคว่ำหน้ากางเกงขึ้นในกลับมาอย่างสงบนิ่ง
ท่ามกลางความวุ่นวายทันที ยัดไปในเสื้อคลุม ดึงมือที่ถูกจับไว้
ของตนออกมา ยังถือโอกาสเช็ดนิ้วมือไปบนแขนเสื้อของทรงฉู่
แล้วจึงก้าวยาวเดินกลับไป

หันศีรษะกลับไปเผชิญหน้ากับไถไปสองพี่น้องที่สีหน้า
กระวนกระวายใจ ทั้งสองคนมองทรงฉู่ รู้สึกว่าจิ้งกัวงงคล้ายมี
ท่าทางตกตะลึงเล็กน้อย ทั้งยังไม่กล้าเอ่ยถามทรงฉู่ ต่างก็หัน
กลับมองไต้สือหลัน

ไต้สือหลันไม่แม้แต่จะมองพวกเขาสักปราดหนึ่ง

“อ้อ ข้าสวयेกินไป เขาเลยตกตะลึง”

“.....”

ไถไปสองพี่น้องทั้งสองสะดุดก็กราหนึ่ง...

ไถสี่ล้อหันเดินออกไปไม่กี่ก้าว หันศีรษะมอง หรงฉูได้กลับมา เป็นปกติแล้ว กำลังตอบคำถามกับพี่น้องสกุลไถที่ทักทาย ปราศรัย ที่จริงได้ลืมการกระทำและคำพูดเมื่อครู่ของนางแล้ว แต่ ไถสี่ล้อหันกลับประหลาดใจอยู่เจียบๆ...นางจำตอนที่ไถสี่ล้อ ต้องฤทธิ์ ‘คายสัตย์’ ได้ งุนงงอยู่นานกว่าจะคืนสติ หลังจากนั้น ความคิดก็ยังเชื่ออย่างมากร อีกทั้งไถสี่ล้อยังไม่ได้ถูกเข็ม แหยมแทงโดยตรง

แต่คนผู้นี้ตรงหน้า หลังจากต้องฤทธิ์สติเลอะเลือนชั่วแวบเดียว ทันใดนั้นก็กลับสู่ความเป็นจริง ความคิดไหลลื่นไม่ได้รับผลกระทบเลยแม้แต่น้อย ถ้าหากว่าไม่ใช่นางดึงมือเร็ว ก็อาจจะถูกเขา พบความผิดปกติเอาไว้ได้

มีพลังการตอบสนองที่น่ากลัวอย่างยิ่ง

ไถสี่ล้อหันจัดหรงฉูเข้าไปในรายชื่อ ‘หลบเลี่ยงอย่างสุดชีวิต ชั่วคราว’ ทันที

ไถสี่ล้อวิ่งหนีออกไปไกลแล้ว พาให้เหล่าหญิงสาวเหล่านั้นที่มี ส่วนในการฆ่าไถสี่ล้อในคืนนี้ต่างมีสายตาหวาดกลัว หนีห่าง จากนางราวกับหนีผีเช่นเดียวกัน

ไถสี่ล้อไม่ได้วิ่งตามไปต่อ นางได้พลาดโอกาสที่ดีที่สุดไป

แล้ว ตอนนี้ไม่สามารถใช้หนามโลกยะได้ มีหน้าซ้ำใน
สถานการณ์ที่ 'ไถชื่อหล่น' ยัง 'มีชีวิตอยู่' จะผลิผลามกล่าวหา
ไถชื่อจู้เช่นนี้ ไม่ได้เปรียบโดยสิ้นเชิง

ทางด้านนั้นทรงฉู่ภายใต้การพาชมสถานที่และอธิบายของพี
น้องสกุลไถ กลับมายังห้องโถงด้านหน้าอีกครั้ง ไถชื่อหล่นรู้สึก
ว่าหลังจากหลงลงไปครานั้น ทรงฉู่ไม่มองตนอีก ในหัวใจก็อด
ไม่ได้ผ่อนคลายลมหายใจออกมาครั้งหนึ่ง

ที่จริงแล้ว หลังต้องฤทธิ์ 'ลิมสิ้น' ไม่อาจหลงเหลือความทรงจำ
ใดๆ ได้

แต่นางไม่เห็น...

ทรงฉู่ที่เดินผ่านข้างหลังไป จู่ๆ ก็กางฝ่ามือออก มองดูฝ่ามือ
ของตน

ฝ่ามือที่ขาวดั่งหยก ร่องรอยเล็กน้อยหนึ่งจุด แดงสดราวโลหิต

เขายิ้มออกมาในทันใด

แฝงความหมายลึกซึ้ง

.....

ทรงฉู่ออกไป ไถไปก็เร่งเท้าเดินตามไปห้องโถงด้านหน้าด้วยกัน
จ้องไถชื่อจู้ปราดหนึ่งอย่างโหด*ยม รีบเร่งออกไป ไถชื่อจู้ยืน
นิ่งอยู่กับพื้น สิ้นหนัารวกับเก้าอี้ที่มอดไหม้ รู้ถึงกระทำการ

แปลกประหลาดของตนเองวันนี้ คิดต้องการจะอธิบายให้ชัดเจน
ไม่รู้ว่าจะต้องสูญเสียพลังงานมากน้อยเพียงใด

ทันใดนั้นสีหน้าของนางก็เปลี่ยนอีกครั้ง

ตรงข้าม ไท่สื่อหลันพลันล้วงปิ่นทองคำเลิศล้ำเคลือบสีเขียว
หนึ่งอันออกมาจากข้างในแขนเสื้อ ไท่สื่อจู้เมื่อมองก็จำได้ นั่น
คือเครื่องประดับที่นางจัดให้คนยึดไว้ในแขนเสื้อของไท่สื่อเทา
เตรียมใช้เป็นของกลาง

ตอนนี้ของสิ่งนี้ถูกหยิบออกมาในลักษณะนี้ ไท่สื่อจู้รู้ในทันที
กลยุทธ์ถูกอ่านออกแล้ว

ห้องรับแขกตอนนี้คุณชายคุณหนูล้วนอยู่ที่ไกลๆ อุหยินรอง
ตระกูลไถก็นำคนตามเข้ามาอย่างรีบร้อน ไท่สื่อจู้เห็นแม่ทัพกอง
กำลังหนุนมาถึง ฝ่ายตนจำนวนคนเยอะกว่า ผ่อนลมหายใจครา
หนึ่ง กำลังจะเปิดปาก

ไท่สื่อหลันคืบเครื่องประดับราคาแพงหูฉี่นั้น มองดูด้วยสีหน้าที่
ไร้อารมณ์ ทันใดนั้นก็ปล่อยมือ

ปิ่นทองร่วงสู่พื้น ปลายแหลมของปิ่นทองคำกระทบพื้นเสียงดัง
แผ่วเบา ปักลงบนพื้นโคลน

รองเท้าหนังของไท่สื่อหลันเหยียบลงไปซ่าๆ

บด บี้

รอบด้านไร้เสียง ดวงตานับสิบคู่จ้องตรงไปที่สันรองเท้าของไท่
สื่อหลัน รองเท้าหนังขยับอย่างเด็ดขาดและเชื่องช้า ไช่มุกสี
เคลือบส่งเสียงแตกละเอียดยดดังกรอบแกรบเล็กน้อยอยู่ใต้สัน
รองเท้า เศษผงสีเขียวและสีขาวเงินเล็กๆ พุ้งออกมาจากขอบ
รองเท้าหนัง โปรงกระจายอยู่บนพื้นดินสีดำสนิท

สีหน้าของคนรอบด้านเองเป็นสีเขียวและสีขาวเงินอย่างน่า
สมเพช สีหน้าของไถ่ชื่อจู่มีสีสันเป็นพิเศษ ปิ่นทองคำนี้ มาจาก
‘ผู้ลี้วีเซวียน’ ในเมืองหลวง ผู้ลี้วีเซวียนเป็นร้านเครื่องประดับ
พิเศษของราชวงศ์ เครื่องประดับถวายให้เฉพาะในพระราชวังรวม
ถึงเชื้อพระวงศ์ โดยทั่วไปไม่รับงานฝีมือจากภายนอก เป็น
สัญลักษณ์ทางฐานะสังคมของบุตรสาวตระกูลมั่งมีในเมือง
หลวง ผู้ใดครอบครองเครื่องประดับของ ‘ผู้ลี้วีเซวียน’ วัหนึ่งชิ้น
ก็เพียงพอที่จะสามารถโอ้อวดได้หลายปี ด้วยเหตุนี้ปิ่นอันนี้จาก
มุมมองของนางจึงเป็นทรัพย์สมบัติที่มีค่ามากที่สุด หากไม่ใช่
เพื่อที่จะกำจัดพี่สาวน้องชายตระกูลไถ่ในคราเดียว นางไหนเลย
จะตัดใจเอาออกมาได้

นางหยิบปิ่นทองอันนี้ออกมา ไม่เคยคิดว่าจะหยิบกลับไปไม่ได้
ไม่คิดว่าการกระทำเพียงอย่างเดียวของฝ่ายตรงข้าม จะทำให้
นางพ่ายแพ้ยับเยิน

ทุกคนหวาดกลัวตลอดทั้งคืน ตอนนี้อความสนใจถูกการกระทำ
ของไท่สื่อหลันดึงดูดอีกครั้ง ทุกคนเอาแต่จ้องมองเพียงปิ่นปัก
ผมที่แตกเป็นเศษเล็กเศษน้อย แต่ไถ่ชื่อเทากลับจ้องรองเท้า
หนังของไท่สื่อหลัน

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ เมื่อครู่พี่สาวให้เขาหลบไปที่ห้องด้าน

นอก จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้าออกมา ตอนนั้นเขาระวนกระวาย
ใจดังไฟเผาจึงไม่ได้คิดเยอะ ตอนนี้อย่างจะจำได้ เสื้อผ้าที่พี่สาว
สวมบนร่างกายตอนแรก ดูเหมือนจะเป็นเครื่องแต่งกายของ
ผู้ชาย

ไท่สื่อหลันเปลี่ยนไปสวมใส่เสื้อคลุมที่วางอยู่บนเตียงของไถ่ซือ
หลัน แต่กลับไม่สามารถเปลี่ยนรองเท้าได้ นางสังเกตเห็นแว
ตาที่แปลกประหลาดของไถ่ซือเทา แต่กลับไม่ได้ใส่ใจโดยสิ้นเชิง

เดิมทีนางก็ไม่ได้คิดจะปลอมตัวนานนักหรอก

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ไท่สื่อหลันยกเท้าออก บนพื้น ผงไข่มุก
เคลือบและดินโคลนผสมรวมเข้าด้วยกัน บัดนี้เครื่องประดับอันมี
มูลค่ามหาศาลอันนี้ เทพเทวดาลงมาก็ไม่มีทางคืนสภาพกลับมา
ได้แล้ว

ไท่สื่อหลันสีหน้านิ่งเฉย ไม่รู้สึกอะไรราวกับเหยียบมดตายหนึ่ง
ตัว ก้าวข้ามโคลนหลากสีกองนั้น เดินออกไปอย่างองอาจ

ไม่เอ่ยปากสักคำ แต่กลับเหยียดหยามอย่างถึงที่สุด

ทั้ง ‘เหล่าพี่น้อง’ ไ่ว่หนึ่งกอง อ้าปากค้าง กินลมหนาวที่ทำให้คน
ล้าล้ากยามคำคืน

.....

ไท่สื่อหลันรู้สึกว่ามีไถ่ซือเทา ‘น้องชาย’ แบบนี้คนหนึ่ง บางครั้ง
ก็เป็นเรื่องที่ไม่เลวเลยจริงๆ

“ท่านพี่! ให้ข้าช่วยพยุ่งท่านไปอาราม!” ไถชื่อเทาวิ่งหนี
สถานการณ์ที่เลวร้ายออกมา ทั้งยังขุนเคื่องเล็กน้อย
กระตือรือร้น ตามมาอย่างใจใส่ ชี้ทิศทางของอารามให้ไถสื่อ
หลัน

ดียิ่งนัก รู้สึกว่านางแม่แต่ ‘อารามตนเอง’ ล้วนไม่รู้ว่าจะเดินทางไปทาง
ไหน ปราภฏพิรุณออกมา

“นั่นเป็นที่พักส่วนหลัง ท่านจะ去做อะไร” แค่ว่าประโยคเดียวไถ
สื่อหลันก็หยุดและหันกลับมาหาเขา เขาอยู่ที่นี่ก็ยังมีประโยชน์

เป็นดังคาด นางเดินไปได้ไม่ไกลนักก็เห็นไถหลันตามกลับมา
อย่างรีบร้อน ตอนนี้เรื่องราวผ่านไป ทั้งไถชื่อจู่เหล่าพี่สาวน้อง
สาวที่อยู่ข้างในต่างก็รู้สึกถึงจุดที่แปลกประหลาดของ ‘ไถชื่อ
หลัน’ ผู้นี้แล้ว ทันใดนั้นก็ได้ยินไถชื่อเทาขึ้นเสียงสูงตะลေးกับ
คนกลุ่มหนึ่ง

“จู่ๆ นางก็ผมสั้น? ผมของนางถูกพี่ชื่อจู่ล่าคนมาเผาออก!”

“เสียงผิดปกติ? พี่ชื่อจู่เทน้ำพริกให้พี่ชื่อหลัน!”

“ทำทางไม่เหมือนเดิม? พี่ชื่อจู่รังแกพี่ชื่อหลัน แน่แน่นอนว่านาง
ต้องการต่อต้าน เมื่อครูพวกเจ้าทั้งหมดต่างเห็นแล้ว นางยัง
พยายามจะใส่ร้ายพวกข้า!”

เสียงตะโกนดังของไถชื่อเทามาพร้อมกับเสียงแหลมตะโกนด่า ‘
เหลวไหล! ไร้สาระ! คนชั่ว!’ ต่างๆ นานาที่ทั้งโกรธทั้งเกลียดของ

ไถ่ซื้ออยู่และคนอื่นๆ ผสมเข้าด้วยกัน ใต้แสงไฟที่กะพริบขึ้นลงมีคนหน้าตาชั่วร้าย มีคนสับสนและฉุนเฉียว มีคนที่ไม่ได้สนใจ มีคนที่หัวทิ่มใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย...ส่วนไถ่สื่อหลัน เดินออกไปไกลตั้งนานแล้ว

.....

ไถ่สื่อหลันยืนอยู่ที่ธรณีประตูของอาราม กวาดสายตารอบด้าน ขมวดคิ้วลง

ห้องที่ผูกพันลำสมัยแห่งนี้ก็คือที่พักของไถ่สื่อหลันอย่างนั้นหรือ

แต่ละทีในจวนตระกูลไถ่ฟุ้งเพื่อหรรษา แท้จริงแล้วกลับทารุณโหด**ยมกับคุณหนูตระกูลไถ่ผู้นี้

ไถ่สื่อหลันก้าวเข้าประตู ในห้องมีหนึ่งเตียงหนึ่งตั้งและของอีกไม่กี่อย่าง เทียบกับที่อยู่ของแม่ชีในสมัยก่อนแล้วยังเรียบง่ายกว่าด้วยซ้ำ

ไถ่สื่อหลันวางแผนจะพักอยู่ที่นี้ครู่หนึ่ง รอให้เรื่องวุ่นวายเงียบลง ทหารคุ้มกันออกไป แล้วค่อยหลบหนี

กระเป๋านั่งใบเล็กของนางเนื่องจากสะดุดตาเกินไป ไม่พกไว้ข้างกาย ซ่อนอยู่ในแท่นบูชาที่เก่าโทรมแห่งหนึ่งนอกเมืองอันโจว เมื่อนางออกจากอันโจวแล้ว ไปเอาสัมภาระ แล้วค่อยเปลี่ยนสถานที่ซ่อนเร้นไปทั่วอาณาจักร

ไถ่สื่อหลันไม่นับว่าเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานแรงกล้า ไม่

เหมือนคนที่ทะลุมิติทั่วไปที่ตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ หรือพลิก
เพลงไต้หวัน หรือใช้วิทยาศาสตร์สมัยใหม่มาส่งเสริมกำลังการผลิต
ยุคโบราณและความก้าวหน้าทางประวัติศาสตร์ แต่นางมี
นิสัยอยู่อย่างหนึ่ง นางไม่ชอบอยู่ใต้บังคับบัญชาของใคร

นางเป็นคนที่ไม่แคร์ที่นอนชั้นล่างในรถไฟล้วนไม่ยอมนอน ยิง
ไม่ต้องเอ่ยถึงการอยู่ในจวนที่บรรยากาศไร้ชีวิตชีวา เจอผู้ใดต้อง
คำนับ ขยับไม่ขยับก็ต้องแสดงความเป็นห่วง

ดึงผ้าปูที่นอนทิ้ง ไท่ล้อหล่นล้มตัวลงบนพุกทันที เสียงดังตบ
คราหนึ่งกระแทกลงบนหมอน คลับคล้ายกับได้ยินเสียงเอี๊ยด
อัดดังขึ้น

ไท่ล้อหล่นพลิกมือ ลูบไปหมอนแข็งๆ สัมผัสได้ว่าด้านหลังมี
รอยแตกอยู่หนึ่งที่ นางยกหมอนขึ้นทันที โยนลงไปบนพื้น

หมอนแตกกระจายออกหลายส่วน กล่องเล็กใบหนึ่งกลิ้งออกมา
ฝาปิดกล่องสีเหลืองทอง ฝังไข่มุกและหยก งามล้ำค่าอย่างยิ่งที่
สุด ไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับอารามที่ทรุดโทรมแห่งนี้

ฝาไม่ได้ปิดสนิท ฝากล่องหล่นลงพื้นจึงเปิดออก กระดาษ
จำนวนหนึ่งกระจัดกระจายอยู่ข้างใน

ไท่ล้อหล่นหยิบออกมาดู เป็นเพียงแค่สิ่งของประเภทบทกวี
บทเพลงในห้องนอนของหญิงสาวต่างๆ นานาจำนวนหนึ่ง ไท่
ล้อหล่นแต่ไหนแต่ไรไม่ได้เป็นคนขี้สงสัยมากนัก พลิกอ่านสาม
สี่แผ่นตามอำเภอใจ กำลังจะทิ้งลงไปอีกฝั่ง ทันใดนั้นก็พบเศษ
กระดาษสองสามแผ่น ในนั้นมีตราประทับชนิดหนึ่งอยู่ด้านล่าง

มุมกระดานมุมหนึ่ง ทำให้นางตกตะลึงเล็กน้อย นางคิดครุ่นหนึ่ง ยื่นมือออกไป กดไปบนเศษกระดานกองนั้น

เศษกระดานคินสภาพชำๆ ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้านางก็คือ กระดานจดหมายที่ย่นยับหนึ่งแผ่น บนกระดานจดหมายมีตราประทับสีทองเข้ม รูปทรงแปลกประหลาด เกล็ดมังกร ร่างม้า มีหงอน เพลิงไฟพันรอบตัว ไท่สื่อหลันรู้สึกว่เหมือนกับ ‘โหว่’ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของกิเลน กิณศิระมะงักรเป็นอาหาร กล่าวอยู่ใน ‘คัมภีร์ภูผามหาสมุทร*’ เหมือนอย่างมาก ไม่น่าเชื่อว่าในต่างภพนี้จะมี ‘คัมภีร์ภูผามหาสมุทร’ ด้วย

แต่ที่นางสงสัยไม่ใช่สัญลักษณ์สัตว์หายากในคัมภีร์ภูผามหาสมุทรอันนี้ แต่เป็นตัวสัญลักษณ์ของมันเอง คล้ายกับว่าเคยเห็นที่ไหนมาก่อน อีกทั้งยังเป็นช่วงนี้ด้วย แต่คิดอย่างไรก็คิดไม่ออกว่าเคยเห็นที่ไหน นางทะลุมิติมาถึงที่นี่เพียงแค่วันนี้ วันตลอดทางหลบหนีผู้คน จะเห็นลวดลายแปลกประหลาดลักษณะนี้ได้อย่างไร

คิดไม่ออกก็ทำได้เพียงไม่ต้องคิดอีก พลิกกระดานจดหมายไปมา กระดานที่ประทับตราโหว่แผ่นนี้ ไม่ใช่บทกวีบทเพลงในห้องนอนหญิงสาวของไถซือหลัน แต่เป็นจดหมายฉบับหนึ่ง

จดหมายที่ไม่มีการขึ้นต้นและลงท้าย เนื้อหาก็คือหาหาไม่สมบูรณ์ มองเห็นเพียงไม่กี่ประโยคน้อยยิ่งนัก “...วันนี้เจ้ากล้ากลืนความไม่เป็นธรรม ไม่ลังเลที่จะเบียดตัวเข้าไปในราชวังอันยิ่งใหญ่เพื่อข้า วันหน้าข้าจ้กต้องใช้ความรักตอบแทนเป็นร้อยเป็นพันทวีคูณ...ไม่จำเป็นต้องกังวลใจ ตนเองสามารถกำชับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในวังได้ แต่จงเลี่ยงการเรียกเข้าไป

ปรณิบัติในห้องบรรทม...”

ไต้สือหลันหัวคิ้วขมวดทันที

หรือว่าการเข้าวังของไถซือหลันไม่ได้เรียบง่ายขนาดนั้น แต่ไปเป็นผู้สอดแนมให้คนอื่น ดูแล้วฝ่ายตรงข้ามน่าจะเป็นคนรักของนาง ไม่เช่นนั้นเหตุใดบอกว่า ‘ใช้ความรักตอบแทน’ ทั้งยังเตือนล่วงหน้าว่าให้เลี่ยงการปรณิบัติในห้องบรรทม แต่คำพูดนี้ก็ยังพูดได้แปลกประหลาด พระราชวังเป็นสถานที่แบบไหนกัน แต่ไหนแต่ไรมีทางเข้าไม่มีทางออก เจตนาในคำพูดของคนผู้นี้ ดูเหมือนกำหนดแน่นอนว่าไถซือหลันในอนาคตจะต้องออกจากวัง เขามีเหตุผลใดจึงพูดเช่นนี้

สามารถให้คำเตือนล่วงหน้าในพระราชวัง เลี่ยงการปรณิบัติในห้องบรรทมแก่ไถซือหลันได้ ฐานะตำแหน่งคนผู้นี้เกรงว่าคงไม่ต่ำเช่นกัน อยู่เหนือกว่าอีกฝ่าย ขุนนางคนสนิทจักรพรรดิหรือ

บนตัวไถซือหลัน แท้จริงแล้วยังมีความลับมากน้อยเพียงไร

ไต้สือหลันพับกระดาษจดหมายลง เดิมคิดจะวางสภาพเดิมกลับไปในกล่อง จู่ๆ ในใจก็เต้น แนบกระดาษจดหมายติดตัวมัดใส่กระเป๋าด้านหลังในของตน

นางพลิกสิ่งของที่เหลือไปมาอีก มีจดหมายร่างของไถซือหลัน สองสามฉบับ บรรยายรายละเอียดความรักความแค้นของนาง และเหล่าพี่สาวน้องสาว เอ่ยถึงตอนแรกที่นางแสดงฝีมือทางศิลปะแทนไถซือจู่ ช่วยให้นางได้สามีดั่งปรารถนาสำเร็จ และยังเอ่ยถึงตอนแรกที่ราชสำนักมาอันโจวคัดเลือกนางสนม เดิมที

ราชสำนักชอบก็คือไอชื่อจู้ ไม่รู้เพราะเหตุใด ไอชื่อจู้เชิญนาง ออกไปจุดธูปบูชาหนึ่งรอบ คนเลือกก็ได้เปลี่ยนเป็นนาง กระทั่ง ชื่นชมดอกเบญจมาศด้วยกันกับเหล่าพี่สาวน้องสาว ภายหลัง จึงเป็นการกังวลถึงเรื่องราวแปลกประหลาดที่ยากจะเอ่ยปาก เกินคำบรรยายต่างๆ นานา

เจตนารมณ์ในคำพูดของไอชื่อหลั่นเต็มไปด้วยความอาฆาต แค้นและสงสัย แต่กลับไม่เคยเอ่ยถึงการซักถามต่อหน้าไอชื่อจู้ หรือการค้นหาความจริง ไท่สื่อหลั่นนึกถึงการประเมินค่าที่ไอ ชื่อจู้มีต่อนาง ในใจคิดว่าหญิงผู้นี้อ่อนแอจริงๆ รู้อยู่ชัดเจนว่า เรื่องราวมีความไม่ยุติธรรม แต่กลับไม่กล้าไปเผชิญหน้าหรือแก้ แค้นเลย

มีเพียงสติปัญญา ไม่มีความกล้าหาญ ยังคงไม่มีทางอยู่ใน ตำแหน่งสังคมที่มีการขัดแย้งขัดขากันไม่หยุดไม่หย่อนได้

ยุ่งอยู่นาน ไท่สื่อหลั่นเองก็เหนื่อยแล้วเช่นกัน ได้ยืมว่าในจวน ยังไม่เจียบสงบลงกินนอนแผ่ลงมา นางไม่เชื่อว่าตอนนี้ไอชื่อจู้ และคนอื่นๆ จะสามารถลงมืออีกครั้งได้ ไม่ว่าจะอย่างไรก็อาจจะ ต้องรอให้ถึงตอนเช้าก่อนค่อยพูด

แสงจันทร์สลับ ระหว่างที่กึ่งหลับกึ่งตื่น ทันใดนั้นนางก็รู้สึกได้ว่า มีคนเข้ามาใกล้

* คัมภีร์ภูผามหาสมุทร หรือเรียกทับศัพท์ว่า ซานไห่จิง เป็น คัมภีร์โบราณอายุเก่าแก่กว่า 2,000 ปี คัมภีร์นี้บันทึกเรื่องราว

เกี่ยวกับแม่น้ำ ทะเล ภูเขา พืชพันธุ์และสัตว์นานาชนิด รวมไปถึง
ตำนานเทพต่างๆ ได้รับการยกย่องว่ามีคุณค่าในเชิงวรรณคดี
เป็นแหล่งความรู้ทั้งด้านภูมิศาสตร์ เทพปกรณัม พิธีกรรม
ศาสนา ประวัติศาสตร์ ชาติพันธุ์ วิทยาการและยารักษาโรคของ
จีนยุคโบราณ

ตอนที่ 11 ยินดีเป็นคู่หมั้น

มีคนเข้ามาใกล้ ทั้งหมดนั้นเป็นความรู้สึกประเภทหนึ่ง รอบด้าน
ไม่มีเสียงเลยแม้แต่หยดน้ำ สงบนิ่งราวกับหยุดหายใจ แต่นางกลับ
รู้สึกว่าในอากาศเต็มไปด้วยเสียงหายใจของคนผู้หนึ่ง เบาบาง
อย่างมาก สะอาดอย่างมาก ไม่มีกลิ่นพิเศษอื่นใดโดยสิ้นเชิง แต่
ความรู้สึกที่มีอยู่ชนิดนั้นรุนแรงไร้สิ่งใดเทียบ นางปิดตาสนิท
ทั้งหมดล้วนคล้ายกับว่าสามารถรับรู้ถึงโครงร่างของคนผู้นั้นได้
ค่อยๆ ปรากฏตัวอยู่บนแผ่นกระดานปิดหน้าต่างก่อน แล้วจึง
โฉบผ่านเข้ามาจากในหน้าต่างประหนึ่งลมเย็น ยืนอยู่ข้างเตียง
ของนางแล้ว

ไม่มีเสียงหายใจ ไม่มีกลิ่น แต่คนผู้นั้นยังคงอยู่อย่างชัดเจน
บางทีเขาอาจจะก้มตัวลงเล็กน้อยมองนาง แวตาสงบนิ่งอย่าง
มาก...เขาโค้งเอวลงแล้ว เส้นผมหนึ่งปอยของทั้งสองต่างสัมผัส
กัน เคลื่อนไหวแผ่วเบาอย่างถึงที่สุด

ทันใดนั้นไฟส่องหลังเปิดตา ตายังไม่เปิดกว้าง หนามโลกยะใน
มือได้แทงออกไปแล้ว!

‘ฉีก’ เสียงดังคราหนึ่ง ความรู้สึกจากการสัมผัสหนามแหลม
บางเบาและชัดเจน มีความรู้สึกฟืดและติดขัดเล็กน้อย ไม่ใช่
ความรู้สึกที่แทงเข้าไปในผิวหนังของหนามอย่างแน่นอน ทันใด
นั้นคล้ายกับมีเสียงคนหัวเราะเบาๆ ครั้งหนึ่ง ลมสายหนึ่งพัด
ผ่านใบหน้า พาเอากลิ่นที่มีลักษณะพิเศษเล็กน้อยเข้ามาด้วย

ไฟส่องหลังลุกขึ้นนั่งทันที มอบดูโดยรอบ ห้องว่างเปล่าโชนเล่า
เงาคน แม้แต่ประตูหน้าต่างล้วนไม่มีความผิดปกติใดๆ ความ

รู้สึกเมื่อครู่ คล้ายกับความฝัน

นางกำลังตามออกไป ทันใดนั้นก็ได้กลิ่นแรงฉุนอมุกกลุ่มหนึ่ง

น้ำมันก๊าดหรือ

กลิ่นของน้ำมันก๊าดเพิ่งจะลอยเข้ามา เสียงพริบดังขึ้นหนึ่งครั้ง นอกประตูอารามก็จุดแสงเพลิง เปลวไฟขนาดใหญ่ม้วนเข้ามา จากในชอกประตู เสมือนวงสีแดงสดของสัตว์ประหลาดที่ยื่น ออกมานับไม่ถ้วน

เปลวไฟสะท้อนใบหน้าของไท่สื่อหลัน สีหน้านางเย็นชา...หรือว่าจะประเมินค่าความกล้าหาญและความโหด*ยมของไถ่ซือจู่ และคนเหล่านั้นต่ำไป คาดไม่ถึงว่าพวกนางจะก่อเพลิงฆ่าคนใน คินนี้จริงๆ!

สถานการณ์เพลิงไหม้ลุกลามเร็วอย่างยิ่ง อารามที่เดิมชำรุดทรุดโทรมกองเต็มไปด้วยวัสดุไม้และขยะห้องนี้ชั่วพริบตาก็ถูกกองเพลิงโอบล้อม ไท่สื่อหลันกำลังจะทะลุผ่านออกไปข้างนอก จู่ๆก็รู้สึกได้ว่าข้างหลังคล้ายมีคน นางหันกลับไปในที่ ยังกคงเป็นปกติทุกอย่าง เพียงระหว่างที่โฉบผ่านทางตา รู้สึกว่าบนเตียงคล้ายมีอะไรผิดปกติ ทว่าตอนนี้สถานการณ์เพลิงไหม้ดับขัน นางเองก็ไม่ทันได้คิดเยอะ รีบร้อนพุ่งออกไปข้างนอก พุ่งไปถึงข้างประตูใช้แรงดึงประตูทันที เสียงดังตึงคราหนึ่ง คาดไม่ถึงว่าประตูลงกลอนไว้!

ไท่สื่อหลันปีเถี่ยจะก่นดำ หันตัวพุ่งออกไปด้านหลังทันที นางจำได้ว่าด้านหลังก็มีประตูเช่นกัน! บางที่ฝ่ายตรงข้ามอาจจะยัง

ไม่ทันได้ลงกลอน!

นางยังไม่ได้พุ่งไปถึงด้านหลังอาราม เสียงดังครืนครืนหนึ่งครา คานยาวหนึ่งท่อนหล่นลงมาแล้ว อารามแห่งนี้เป็นโครงสร้างไม้ทั้งหมด หลายปีไร้การซ่อมแซม ชั่วพริบตาพังลงมาครึ่งหนึ่ง เส้นทางข้างหน้ายากจะไป

คล้ายคล้ายว่าที่ไกลๆ มีเสียงตะโกน “ท่านพี่” ดังขึ้น เป็นเสียงของไถซือเทา แต่ไถซือหลันรู้ แน่นอนว่าไถซือฉู่ไม่อาจให้เขาเข้าใกล้ตนอีกครั้งได้ ตอนนี้กองเพลิงทั้งสี่ด้านประชิดคนเข้ามา ผมสั้นของนางชั่วขณะถูกไฟเผาไหม้กลายเป็นผงขี้เถ้า ถูกเหมือเหนียวติดหน้าผาก เป็นภาพยุ่งเหยิงภาพหนึ่ง ทั้งควันดำและความร้อนอย่างยิ่งภายในหลอดลม ประหนึ่งถูกมีดเล็กนับไม่ถ้วนตัดออกเป็นเศษเล็กละเอียด

ทั้งหน้าทั้งหลังไร้ทางไป ข้างบนไร้ประตู แต่ไถซือหลันกลับไม่ยอมตาย ชั่วแวบเดียวข้างหลังคานยาวคล้ายว่าสถานการณ์ไฟไหม้ไม่หนัก เพียงแค่สามารถพุ่งผ่านคานยาวได้ก็อาจจะมีโอกาสหนีเอาชีวิตรอด ทันทีทันใดไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย หัวก้มต่ำ ขาถีบ ท่าเตรียมวิ่ง เตรียมทะลุผ่านคานยาวท่ามกลางกองไฟที่ลุกโชน!

ขาของนางเพิ่งจะยกขึ้น

“ฮือ”

ข้างบนหน้าต่างบนหลังคาจู่ๆ เชือกไหมหนึ่งเส้นก็ลอยลงมา เสียงดังพริบพันรัดไปบนเอวนาง ทันใดนั้นร่างของนางก็เบาหวิว

ถูกคนยกขึ้นไปแล้ว

ทะลุออกจากหน้าต่างบนหลังคา สายลมโผเข้ามาที่ใบหน้า
แม้ว่ายังพัดพากลิ่นไฟที่ลุกโชนมาด้วย แต่เทียบกับความร้อนร
หายใจไม่ออกเมื่อครู่ ตอนนี้สบายขึ้นเยอะแล้ว ไท่สื่อหล่นอดไม่
ได้ที่จะถอนหายใจออกมาหนึ่งเอือกใหญ่ เปิดตามอง

นางตกตะลึง

บนหลังคา มีคนนั่งขัดสมาธิ พาดเสื่อคลุมไหมสีดำหนึ่งตัว เสื่อ
ตัวยาวสีเงินอ่อนทั่วทั้งร่าง เสื่อตัวนั้นเกลี้ยงเกลากว่าแสงจันทร์
สว่างกว่าสีเมฆ บริสุทธิ์กว่าสีหยก เรืองรองกว่าสีมุก สายคาด
เอวสีเดียวกันพลีวกระจายซ้าๆ ท่วมกลางสายลม ทำให้คนนึกถึง
ทางช้างเผือกที่มีแสงดวงดาวเจิดจ้าสว่างไสว

ผิวของเขาเองก็เปรียบดั่งเมฆจันทร์หยกมุก ความเกลี้ยงเกลาใส
บริสุทธิ์ที่ยากจะพรรณนาบนโลกใบนี้ ดวงตาสีกลุ่มหนึ่งเองก็
ประดุจเมฆจันทร์หยกมุกบนโลกใบนี้ถูกเคลือบเงาให้เปล่ง
ประกายแวววาว สีสันแพรวพราวงดงามที่สุดของสรรพสิ่งที่
งดงามที่สุด เวลาที่มองคนคล้ายเย็นคล้ายร้อน คล้ายมีอารมณ์
คล้ายไร้อารมณ์ ส่งสายตากำเนิดคลื่นซัดสาด และริมฝีปากแดง
ประหนึ่งลูกอิง*สดใหม่บนพื้นหิมะ เป็นสีแดงที่ชวนหลงใหล
หนึ่งเส้น

หลังคาสีเทาดำ ตั้งสีเงินในเงาจันทร์ เปลวไฟสีแดงเข้มลุกโชน
ราวต้นระบำ บ้างสงบนิ่ง บ้างเคลื่อนไหว บ้างมิดทึบ บ้างสีสัน
เจิดฉาย ประกอบเป็นฉากหลังที่ฉูดฉาดและโคกเศร้าภาพหนึ่ง
แต่กลับสู้สีสันสักเศษเสี้ยวเดียวของเขาไม่ได้เลย

เขาอยู่ที่ใด ล้วนเหมือนกับอยู่ในใจกลางฟ้าดิน ใจกลาง
แสงจันทร์ ใจกลางให้คนบนโลกแหงนหน้าขึ้น

แน่นอนว่าไท่สื่อหลันจำเขาได้ พูดได้ว่าทะลุมิติคนแรกที่ยังมอง
เห็นก็คือเขา แต่แม้ว่าจะนับครั้งที่เจอเขาได้ แต่ทุกครั้งล้วนรู้สึก
แปลกหน้า ชัดเจนว่ายังคงเป็นหน้าใบนี้ แต่ทุกครั้งต่างก็เป็น
สาเหตุที่ทำให้หวาดกลัว

เดิมเขาควรจะอยู่ที่ลานด้านหน้าเข้าร่วมงานเลี้ยงยิ่งใหญ่ของ
ตระกูลไถต่อ หรือไม่ก็จะได้มีความสุขเปี่ยมล้นกลับที่พักไปแล้ว
แต่ไม่คิดว่าตอนนี้จะนั่งอยู่บนหลังคาอารามที่น่าเกลียดแห่งนี้
มองดูนางจนตรอกวิ่งหนีเพลิงไหม้อย่างสบายอกสบายใจ ข้าง
กายคาดไม่ถึงว่ายังมีของไม่ก็อย่าง กาน้ำหนึ่งกาและแก้วหยก
หนึ่งใบ

ฝากาเปิดออกแล้ว ในแก้วเหลือสุราเล็กน้อย เป็นภาพของการ
ดื่มด่ำอย่างพึงพอใจภาพหนึ่ง

ตอนที่นางพยายามวิ่งหนีเอาชีวิตรอดอย่างสุดชีวิต เขาก็นั่งอยู่
บนหลังคาจิบสุราชมไฟอย่างนั้นหรือ

เมื่อครู่คนที่พุ่งเข้ามาในห้องนางราวกับสายลม ก็คือเขาหรือ?

ตอนนี้ดวงตาคู่นั้นมองมาที่นางอย่างเอือมระเหย และยังไม่ได้
ปล่อยเชือกไหมที่รัดเอวของนางอยู่ ทันใดนั้นพลันกล่าว “เพลิง
ไฟนี้ช่างสวยงามยิ่งนัก”

ไต้สือหลันทำเสียงไม่พอใจหนึ่งครา คิดในใจว่าคนที่ชอบกลั่น
แกล้งน่ารังเกียจที่สุด

“ดูเหมือนเจ้าเองก็เห็นด้วยอย่างมาก” หรงฉู่ก้มหน้าลงมองนาง
สะบัดมือครั้งหนึ่ง ไต้สือหลันรู้สึกว่าจะอยู่ที่นั่นคงทนที
หงายหลังคราหนึ่งทั้งยังเอนลงไปอีก ร่วงลงคราวนี้เข้าใกล้ไฟไป
อีกสามนิ้ว หรงฉู่ปล่อยมือครั้งหนึ่ง เสียงพริบดังขึ้นหนึ่งครั้ง
นางถูกกวัดแกว่งห้อยหัวอยู่เหนือกองเพลิง

ไอร้อนของกองเพลิงข้างล่าง กระเอนตัวเล็กน้อยโหมมาถึง
ใบหน้าของนาง

“คนชั่ว!” ไต้สือหลันเหลือบสายตาเย็นชาขึ้นไป จ้องหรงฉู่หนึ่ง
หมอนี่โรคจิต? ซาติสม?

หรงฉู่มองนางด้วยความสนใจอย่างมาก ผู้หญิงคนนี้ น่าสนใจ
ในเวลาเช่นนี้นึกไม่ถึงว่าไม่โกรธและยังไม่กลัว มองสายตา
เหยียดหยามนั้น กลับเหมือนว่าคนที่ห้อยหัวอยู่บนกองเพลิง
เป็นเขา

“ข้ามีคำถามอยากจะถามเจ้า ดังนั้นจึงให้เจ้าฟื้นคืนสติสักครู่
ก่อน” หรงฉู่ยิ้มอย่างไม่แม้แต่จะสนใจ กางฝ่ามือออกไปตรง
หน้านาง “เจ้าสามารถบอกข้าได้หรือไม่ว่า รอยแผลนี้ อะไรกันที่
ทำให้เกิด”

ไต้สือหลันพยายามเงยหน้าขึ้นสุดแรง ควันไฟลุกโหมโอบอย่าง
ต่อเนื่อง ไทหนเลยจะมองเห็นสิ่งที่เรียกว่าบาดแผลนั้นได้ชัดเจน
แต่ในใจกลับรู้ดี แผนการร้ายถูกเปิดโปงแล้ว

‘ลืมนั่น’ ไม่ใช่ว่าควรจะมีให้หมดสิ้นหรือ กับไถ่ซื้อจู้และคนอื่นๆ ล้วนได้ผลเป็นอย่างยิ่ง เหตุใดเขาถึงรู้สึกตัวได้

“ไม่รู้!” นางตอบอย่างเด็ดขาด ให้ตายก็ไม่บอก

“เอ่ จริงหรือ” หรงฉู่มิ้มหัวเราะเบาๆ มือปล่อยลงอีกนิด

ไต้สือหลันร่วงลงไปดังพริบตันที แต่หลังจากร่วงลงไปหนึ่งจื่อ ร่างกายก็รัดแน่น ถูกยกไว้อีกครั้ง ตอนนี้นางอยู่ใกล้กับไฟข้างล่างยิ่งขึ้น ใกล้จนบางครั้งเปลวไฟที่ลุกขึ้นมาเกือบจะแตะหน้าของนางได้อยู่แล้ว คว้นไฟพุ่งกระจาย ลอยเข้าไปในหลอดลมของนาง คอหอยเจ็บแสบราวกับถูกไฟคลอก

“ตอนนี้รู้หรือยัง” เสียงข้างบนลอยลงมาอย่างสบายใจ

ไต้สือหลันแน่นปาก ไม่พูดอะไรทั้งสิ้น หรงฉู่มิ้มเล็กน้อย เขาดูออกว่าหญิงผู้นี้ดีจริง เพิ่มขึ้นตอนลงไปเล็กน้อย เพียงแค่นางยอมแพ้ แน่แน่นอนว่าจะช่วยขึ้นมาทันที

ทว่าเขาชะงักคิระชะ แวตาดลลงทันที

ไต้สือหลันที่ห้อยหัวจู้ๆ ก็ยื่นมือออกไปคว้า คว่ากรรไกรหนึ่งเล่มจากบนตู้ที่เอียงล้มด้านข้าง และยังไม่สนว่ากรรไกรนั้นจะลวกมือ พยายามออกแรงดันครั้งหนึ่ง ตัวดีดขึ้น กำลังจะไปตัดเชือกไหมที่ห้อยตนอยู่

หรงฉู่มิ้มมือขึ้นทันที ไต้สือหลันแกว่งคราหนึ่งถูกห้อยขึ้นไป

กรรไกรในมือชนเข้ากับคานเสา ร่วงลงพื้นเสียงดังกังวาน

“ความลับมีค่ามากกว่าชีวิตหรือ” หรงฉู่บมวดคิ้วไท่สื่อหลันที่
ใบหน้าได้ถูกรมควั่นจนมองโฉมหน้าไม่ออกแล้ว อีกครั้งที่รู้สึก
ว่าหญิงผู้นี้อยู่เหนือความคาดหมายของเขา

ไท่สื่อหลันไอออกมาหนึ่งครั้ง ครู่ใหญ่จึงจะฝืนกล่าวว่าเสียง
แหบแห้ง “ไม่ใช่”

“เอ”

“ข้าไม่มีวันยอมรับการคุกคาม” ไท่สื่อหลันไม่เกรงใจแม้แต่น้อย
ฉิกชายเสื้อคลุมมุมหนึ่งของเขา เช็ดใบหน้า “ผู้ที่ยอมก้ม
หัวให้การคุกคามล้วนแต่เป็นคนขี้ลาด คนขี้ลาดมีชีวิตอยู่บน
โลกใบนี้ต่อไปไม่ได้หรอก”

“ทัศนคตินี้ของเจ้ากลับแปลกใหม่” แวตาหรงฉู่ประหลาดใจ “
แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมรับการคุกคาม อาจตายได้”

“ถูกคุกคามได้ ก็ต้องคุ้มค่าที่จะถูกคุกคาม แน่่อนว่าไม่ตาย
ง่ายขนาดนั้นหรอก” ไท่สื่อหลันยื่นมือออกไปฉีกด้านหน้าของ
เสื้อหนึ่งชิ้นอีกครั้งเอามาเช็ดลำคอ “ไม่เช่นนั้นเหตุใดเจ้าจึงช่วย
ข้า หรือเพราะเจ้าเป็นคนใจบุญสุนทาน ใจเจ้าหรือ”

“ดำได้ดียิ่ง” หรงฉู่จ้องนางครู่ใหญ่อีกครั้ง ไม่โกรธแต่กลับยิ้ม “
คุ้มกับที่ข้าจะคุกคาม แล้วยังคุ้มกับที่จะช่วยเจ้า” เขาเปลี่ยนท่า
นั่งอย่างขี้เกียจ คอกข้างหนึ่งดันขา ท่าทางเจ้าชู้ “ในเมื่อเจ้าไม่
ชอบการคุกคาม เช่นนั้นพวกเราเปลี่ยนวิธี พวกเรามา

ปรึกษากัน...”

ไต้สือหลันกำลังคิดว่าจะพูดอะไรออกมาหลอกชายผู้นี้ที่
เพียงแค่ดูก็จะเหมือนหลอกง่ายอย่างยิ่ง แต่แท้จริงแล้วยากจะ
รับมือได้โดยสิ้นเชิง ทันใดนั้นก็ได้ยินเขากล่าว “ปรึกษาลัก
หน้อย ข้าเหน็ดเหนื่อยเมื่อช่วยเจ้าออกจากเปลวเพลิง ส่วน
เจ้ายินดีเป็นคู่หมั้นของข้า เช่นนี้เป็นอย่างไร”

*อิง หรือเซอริ่

ตอนที่ 12 เยาจี VS ก้าวง

“ ... ”

ไต้สือหลันจ้องมองไปที่เขา

ลำบาก

ลำบากจริงๆ ทั้งจะดื่มสุรา ทั้งจะชมเพลิงไฟ ทั้งจะเลือกมุมให้
ขายหน้า และยังจะห้อยคนเล่นเพื่อออกกำลังแขนอีก

มีความสุข

มีความสุขมากจริงๆ ถูกชมไฟข้ามชายฝั่ง* ถูกแวนกลับหัว
เหนือกองเพลิง ถูกคุกคามขู่เบียด ถูกบังคับให้สารภาพด้วยการ
ทรมาน

เคยเห็นการขอมันโดยการห้อยหัวคนบนกองไฟ ไม่สนใจไยดี

กึ่งเฮอร์จากึ่งคุกคามหรือไม่

เขาจะต้องมีตำราอักษรอยู่เล่มหนึ่ง เมื่อปิดลงก็ทำตัวอักษรคำว่า ‘ไรรยางอาย’ ‘ต่ำช้า’ เหล่านี้ตกหล่นไปโดยเฉพาะ

เสียง ‘โครม’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง เปลวเพลิงพังทลายคานยาวหนึ่ง อันสุดท้ายลง หลังคาครึ่งฝั่งพังลงมา ตำแหน่งที่ใกล้ที่สุดอยู่ ห่างจากข้างหลังของทรงฉุสามฉือ ทรงฉุไม่ได้มองเลยแม้แต่ ปราดเดียว ชะโงกหน้าลงมา คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มจ้องมองไต้สื่อ หล่น “ว่าอย่างไร เรื่องนี้ก็คิดจะใช้ความตายคัดค้านหรือ”

“ตกลง”

เขายังพูดไม่สิ้นเสียง ไต้สื่อหล่นก็ตอบกลับมาแล้ว เด็ดขาดจน ทำให้ทรงฉุเองก็ตกตะลึง

ทันใดนั้นเขาก็เลิกคิ้วแย้มยิ้ม มือปล่อยลง ร่างไต้สื่อหล่นเบา ไหวง ตามเขาทะยานออกจากหลังคาที่ไฟลุกโชนแล้ว

คนที่อยู่นอกสถานการณ์ไฟไหม้เห็นกองเพลิงใหญ่ ได้ละทิ้ง การช่วยคนแล้ว ทันใดนั้นมองเห็นในแสงราตรีสีดำลึก มีคนสอง คนทะยานข้ามท้องนภา

ผู้คนต่างเงยหน้าขึ้นไปมอง แต่กลับเห็นเพียงแค่แสงสีเงิน ราวกับดาวตกปลุกสายรุ้งให้ตื่นกลัว ข้ามผ่านสถานการณ์ไฟ ไหม้ที่เปลวไฟติดตัวเต็นรำ ตอนที่ร่วงลงสู่พื้นดินอีกครั้ง ปรากฏ เป็นทรงฉุผู้งดงามโดดเด่น แขนเสื้อปลิวลอยขึ้นตามแรงลม

แน่นอน ไม่ว่าผู้ใดมีไท่สื่อหลันยีนนิ่งเป็นหุ่นกระบอกอยู่ข้างกาย เนื้อตัวเปื้อนสีดำสนิท เส้นผมยุ่งเหยิงราวกับโดนหนูแทะ ก็ล้วนทำให้ยังมีสีสันเปี่ยมล้นและมีความความสงบบเยือกเย็นมากขึ้นได้

ไท่ซือจู้สึหน้าเปลี่ยนอีกครั้ง นางคำนวณแม่ว่าคินนี้ดูเหมือนคลื่นลมไม่หยุดหย่อนไม่เหมาะสมจะลงมือ ที่จริงแล้วจึงจะเป็นโอกาสที่ดีที่สุด ยิ่งเป็นสถานการณ์ที่เป็นไปไม่ได้ เรื่องที่จะลงมือยิ่งทำให้คนไม่ได้เตรียมตัวป้องกัน เพียงแต่คิดไม่ถึงอย่างสิ้นเชิง จิ้นกั้วกงที่ได้ออกจากจวนไปแล้ว คาดไม่ถึงว่ากลับมาอีกครั้ง

ไท่สื่อหลันจำลองมองไท่ซือจู้ด้วยสายตาเฉยเมยปราดหนึ่ง มองจนนางสะดุ้งตกใจตัวสั่นเต็ม

“คุณั้น” หรงฉู่กล่าวเสียงต่ำข้างหูนาง “ในจวนนี้ดูเหมือนจะไม่ค่อยสงบนัก ต้องการไปที่พักอื่นของว่าที่สามีหรือไม่”

ไท่สื่อหลันปรายตามองเขาปราดหนึ่งด้วยสายตาที่เพิ่มความเย็นเฉยมากยิ่งขึ้น “เจ้าเป็นใคร”

“เจ้าจะกลืนคำพูดรี” หรงฉู่สับสนเล็กน้อย

“ข้าไม่เคยกลืนคำพูด” ไท่สื่อหลันเดินไปข้างหน้าด้วยท่าที่สนใจแต่ตัวเอง “แต่ข้ารับปากเป็นคุณั้นของเจ้า แสดงว่าข้ายอมรับว่าเจ้าเป็นคุณั้นของข้าอย่างนั้นหรือ”

“ไม่ใช่หรือ” คิ้วของหรงฉู่เลิกขึ้นน้อยๆ

“ไม่ใช่” ไท่สื่อหลันพยักหน้า

“เอ” ที่ทำของทรงฉู่ค่อยๆ สนใจขึ้นมาแล้ว “เช่นนั้นแล้วผู้ชายแบบใดเล่าที่เจ้าจะทุ่มเทความรักให้?”

ไท่สื่อหลันสังเกตได้ว่าตั้งแต่ต้นจนจบเขาไม่ได้เรียกตนว่าเป็นคุณหนูใด ชายผู้นี้ แท้จริงแล้วเขาจำนางได้หรือไม่กันแน่

“ข้าชอบ...” ไท่สื่อหลันหรี่ตาลง คิดถึงเยาจีสัตว์เลี้ยงสุดรักของตนเอง สีหน้าอ่อนโยนลงหนึ่งส่วนอย่างยากจะเห็นได้ “บนสีขาวดูหิมะ...”

ทหารคุ้มกันจวนของกั้วกงที่รีบตามเข้ามาเป็นกำลังหนุนกลุ่มหนึ่ง เหลือบมองผมยาวสีดำเป็นมันเงาประหนึ่งผ้าตัวนของกั้วกง

“ตอนที่วิ่งอย่างรวดเร็ว ลำแสงสีฟ้าเงินบางๆ ลอยขึ้นมา คล้ายพื้นน้ำแข็งที่แสงอาทิตย์ส่องสะท้อนลง...”

ทหารคุ้มกันกลุ่มหนึ่งเพ่งมองผมดำกลับที่ปลิวลอยอยู่กลางอากาศของกั้วกง สีและความมันวาวที่ดำอย่างถึงที่สุด แสงจันทร์สะท้อนปรากฏเป็นสีน้ำเงินเข้ม เอ่อ...ยังห่างจากสีเงินและฟ้าอ่อนๆ บนพื้นน้ำแข็งที่แสงอาทิตย์ส่องสะท้อนลงมาอยู่เล็กน้อย...

“จมูกสิงโต ฟันแหลมคม...”

เหล่าทหารคุ้มกันเพ่งมองนายท่าน จมูกมีวาสนาดี ดูเหมือนจะ
งดงามกว่าจมูกสิงโตอีกกระมัง สิริมฝีปากแดงอ่อน คล้ายไม่
กว้างมากนัก ฟัน...เอ่อ นายท่านแม้ริมฝีปากแน่นเช่นนั้นเพื่อ
อะไรกัน

“แขนขาแข็งแรง การส่งตัวมีพลัง เมื่อเคาะที่หลังขาก็อาจจะ
กระโดดเป็นสิงโลดได้...”

เหล่าทหารคุ้มกันเพ่งมองนายท่าน แขนขาแข็งแรง...รูปร่างสูง
โปร่งก็นับด้วยไหมนะ นายท่านสูงสง่างดงาม แต่ไม่มีลักษณะ
เหมือนผู้หญิงอย่างสิ้นเชิง เป็นรูปร่างที่งดงามดึงดูดสายตา
อย่างถึงที่สุดลักษณะนั้น การส่งตัวมีพลัง วิชาตัวเบาก็นับว่า
เป็นการส่งตัวไหมนะ เมื่อเคาะหลังขา...หลังขา...

ทหารคุ้มกันผู้น้อยที่โง่เขลาคนหนึ่ง จู่ๆ ก็ยื่นมือออกไปลูบที่ขา
ของทรงฉู่ด้วยจิตใต้สำนึก...

เสียง ‘พริบ’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นทรงฉู่ใช้เสื้อคลุมม้วนร่าง
ไว้ ชายเสื้อคลุมที่ลอยขึ้น ม้วนองครักษ์ผู้น้อยที่ทำตัวบุ่มบ่ามจน
กระเด็นออกไปไกลลิบ...

เหล่าทหารคุ้มกันพร้อมใจกันส่งเสียง “ซี้ด” หนึ่งครั้ง แวตาทิ
มองทรงฉู่เห็นใจเล็กน้อย

ไม่แปลกที่นายท่านทำรุนแรง พวกเราเองก็คิดว่ายังขาดอยู่เล็กน้อย
จริงๆ...

จะว่าไปแล้ว แม่นางไถผู้นี้ ชื่นชอบอะไรที่โดดเด่นเสียจริง

อ่าๆ ช่างโดดเด่นจริงๆ

ไท่สื่อหลันไม่สนใจสีหน้าของทรงฉู่ หันหลังกลับไปมองอารามที่ถูกไฟเผาเผาเป็นที่เรียบร้อย ทันใดนั้นก็ตัดสินใจไม่ไปแล้ว

นางเป็นผู้เล่นเกมที่ชำนาญในเกมแนวเลือดสาดทำลายล้าง อย่างเกม ก๊อด ออฟ วอร์ ภาคสาม (God of war 3) และ แมน ฮันต์ (Manhunt) ไท่สื่อหลันตลอดมารู้สึกว่สิ่งที่หลอกลวงที่สุดในยุคปัจจุบันภพนั้นก็คือการถูกผูกมัดไว้ที่สถาบันวิจัยทำได้เพียงอาศัยเกมออนไลน์เสมือนจริงมาจำลองให้ชีวิตมีความตื่นเต้นเร้าใจ ขณะนี้ในที่สุดก็ข้ามมิติมาหนึ่งรอบ ทั้งยังไร้ที่ไปชั่วคราว ไม่รู้พักอยู่ในสภาพแวดล้อมที่รอบล้อมไปด้วยศัตรูแบบนี้ไปเสียเลย ชีวิตต่างภพที่ยากและอันตรายน่าหน้าประสบการณ์ เพิ่มค่าประสบการณ์และค่าความชำนาญเล็กน้อย หลังจากนั้นจึงจะเพิ่มเลเวลกำจัดมอนสเตอร์ฆ่าบอส

ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือ นางได้เข้ามาอยู่ในทัศนวิสัยของทรงฉู่แล้ว นางรู้สึกว่าการเข้าใกล้ทรงฉู่ถึงจะเป็นเรื่องที่อันตรายที่สุดบนโลกใบนี้ เทียบกับที่พักที่อื่นของทรงฉู่แล้ว ไม่แน่ว่าพักอยู่ที่บ้านตระกูลไถ่อาจจะมอีอิสระมากกว่า

“ชื่อหลัน...” พี่น้องสกุลไถ่ที่คินนี้รุ่นวายอย่างยิ่งตามมาอีกครั้ง แวตาไถ่ไปมองนางอย่างประหลาดใจและสงสัย “เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ไม่เป็นไร” ไท่สื่อหลันสองมือกอดอก มองอารามที่ได้ถูกเผาไหม้เป็นสีขาวแล้ว ตอนนี้ได้กรับใช้เหล่านั้ันเพ็งจะเริ่ม

กระตือรือร้นดับไฟ แต่ที่ไถ่ล่ออกไปนั้น ที่ประตูโค้งตรงที่พัก
ด้านหลัง เงาเลือนรางของคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ในความมืด คลับ
คล้ายว่ามีร่างของไถ่ชื่อจู่

“ข้าไม่มีที่พักแล้ว” นางหันไปยังทิศทางของไถ่ชื่อจู่ มุมปากยก
ขึ้นอย่างแฝงเลศนัย เปลี่ยนเป็นแววตาที่ทำให้ฝ่ายตรงข้าม
หวาดกลัวและไม่สงบสุขดังคาด

“ท่านจัดเตรียมที่พักให้แห่งหนึ่งได้หรือไม่” ดูเหมือนไถ่ถาม ที่
จริงได้ตัดสินใจไว้แล้ว นางชี้ไปที่ไถ่ชื่อจู่ “พักที่ของน้องสาวตรง
นั้น ถึงอย่างไรน้องเขยก็นอนอยู่ที่เรือนด้านหน้า ข้านอนกับ
น้องสาวตรงที่พักเก่าของนาง รออารามซ่อมเสร็จดีก่อนค่อย
ย้ายกลับ”

“ดีเหมือนกัน” ไถ่ไปพยักหน้า การจัดเตรียมลักษณะนี้สมเหตุ
สมผล เขาไม่มีเหตุผลจะปฏิเสธ เพียงแต่...

เขามองไถ่สื่อหล่นปราดหนึ่งด้วยความสงสัยอีกครั้ง

นิสัยของบุตรสาว...ดูเหมือนว่าจู่ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปเยอะมาก
เมื่อก่อนไม่เคยมีการตัดสินใจลักษณะนี้ กระทั่งมีกิริยาท่าทางที่
เหยียดหยามบางส่วน แววตาเวลาที่มองคนราวกับอยู่บน
ภูเขาน้ำแข็งที่สูงและไกล แสงเงาของดวงจันทร์และความหนาว
เหน็บของม่านหมอกสะท้อนจากที่ไกลๆ

เมื่อฟังพิจารณาโฉมหน้าของไถ่สื่อหล่น จู่ๆ เขาก็รู้สึกตาพร่าไป
พักหนึ่ง บุตรสาวกลับมาจากพระราชวัง ตำแหน่งฐานะของ
คนในราชสำนักแตกต่างกันหลากหลาย ตอนที่กลับมาเขาพาลูก

และภรรยาทั้งครอบครัวก็มานั่งคุกเข่ารับ หลังจากนั้นก็ส่งตรงไปยังอารามที่สร้างไว้ดีแล้ว อารามอยู่ที่ลานด้านหลัง ทั้งยังเป็นสถานที่บำเพ็ญเพียร ห้ามส่งเสียงเรียก เขาเองก็ไม่สามารถเข้าไปตามใจชอบได้ ดังนั้นเมื่อคิดดูแล้ว รวมระยะเวลาที่บุตรสาวได้เข้าวังไปสองปีนั้น เขาเองก็เกือบสามปีแล้วที่ไม่ได้เห็นบุตรสาว

ตอนนี้มองไท่สื่อหลัน รูปร่างลักษณะคร่ำๆ ไม่ผิดแปลก เว้นเสียแต่ว่า ที่เหลือล้วนคล้ายว่าผิดปกติ

บางที...พระราชวังเป็นสถานที่ดำมืดที่สุด เป็นสถานที่ที่มีการปิดบังปิดบาอย่างดุเดือดที่สุด อยู่ในสถานที่เช่นนั้นสองปี เปลี่ยนคนล้วนสามารถเปลี่ยนได้ยันกระดูกเลยกระมัง

ไถ่ไปส่งสั้ยแล้วส่งสั้ยอีก แต่ถึงจะให้ความกล้าแก่เขาอีกสักพันหมื่นเท่า ก็ไม่อาจจะคิดได้ บุตรสาวได้เปลี่ยนเป็นอีกคนโดยสิ้นเชิงแล้วจริงๆ

สาวใช้รีบร้อนไปบอกข่าวกับไถ่ซือจู่ก่อน นางบอกว่าจะมีผู้ร่วมอาศัยคนใหม่ผู้หนึ่ง คล้ายคล้ายว่าประตู่ทรงพระจันทร์ฝั่งนั้นมีเสียงร้องแหลมดังขึ้นมาคราหนึ่ง ทันใดนั้นไถ่ซือจู่ไม่สนใจอะไร ทั้งสิ้นพุ่งเข้ามา โผเข้าไปตรงหน้าไถ่ไป “ท่านพ่อ ไม่ได้นะเจ้าคะ!”

ไถ่ไปใช้มือหนึ่งจับนางไว้ ที่ทำอ่อนโยน “จู่เอ๋อร์ เป็นอันใดไปแล้ว”

ไท่สื่อหลันมองอยู่ด้วยสายตาเย็นชา ท่าทีที่ท่านผู้ใหญ่มิมีต่อ

หญิงสาวสองคนแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว ฟังน้ำเสียงนี้ อบอวนจนแทบจะทำให้หน้าหยดลง

“ข้าไม่อยากอยู่กับ...” ไถชื่อจู้สงบลงมาเล็กน้อย ดวงตากลอกไปมาต้องการจะหาข้ออ้างมาปฏิเสธการอยู่ร่วมกันกับไท่สือหลั่น ยังไม่ทันนึกเหตุผลที่ต้อออก ไท่สือหลั่นก็ก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าวแล้ว

“ไม่ยินยอมที่จะอยู่กับข้าหรือ”

ไถชื่อจู้ตกตะลึงมองนาง ตรงหน้าเหมือนกับว่ายังคงเป็นพี่สาวที่เมื่อก่อนนางรังแกคิดร้ายแต่ไหนแต่ไรไม่เคยคัดค้านผู้นั้น แต่ว่าภายในชั่วแวบเดียวทุกอย่างล้วนเปลี่ยนไป คนผู้นี้ในตอนนี้เคร่งขรึม เด็ดขาด ตรงไปตรงมา กระชั้นสั้น แต่ละประโยคล้วนเหมือนกับกำลังทุบค้อน ทุบคราห์หนึ่งพลันทำให้ส่วนลึกในใจคนส่งเสียงดังกังวานหนึ่งครา เป็นดอกไม้ไฟที่กระเซ็นไปทั่วทิศทาง

“ข้า...”

“เพราะเจ้าอาจจะสังหารข้าได้หรือ”

“เจ้า...” ไถชื่อจู้ผู้มีวาทศิลป์ในการพูดเริ่มติดๆ ขัดๆ

“หรือว่าข้าอาจจะสังหารเจ้าได้”

“เอ่อ...” ไถชื่อจู้กลับต้องการจะพูดว่าใช่ แต่ภายใต้สายตาที่จ้องมองของทุกคน ประโยคนั้นไหนเลยจะออกจากปากได้

“เช่นนั้นยังจะพูดเหลวไหลทำไม” ไท่สื่อหลันโบกมือทันที ลั่น
สุดบทสนทนาครั้งนี้

บรรยากาศเงียบสงัด ทุกคนจ้องมองแววตาแปลกประหลาดของ
ไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันไม่ได้สนใจ นางไม่สามารถพยายามสวมบทบาทเป็น
อีกคนหนึ่งได้ นางก็คือนาง รับไม่ได้ก็ต้องยอมรับให้ได้

“ข้างवंแล้ว อยาถอน” นางยัดเอาบิตขี้เกียจ เดินนำหน้าไปยัง
ที่พักด้านหลัง ตอนที่เดินผ่านข้างกายทรงฉู่ที่ตลอดมาคล้ายยิ้ม
คล้ายไม่ยิ้มมองนาง ดูเหมือนนี่ยังคงมีท่าทีสนใจอย่างยิ่งไม่คิด
จากไป นางกล่าวเบาๆ “อ้อ ยังมีอีกเล็กน้อย คนผู้นั้นที่ข้าชอบ
ตอนนอนนอนอยู่ที่ปลายเตียงข้า กลางดึกอุ่นเท้าให้ข้า เจ้า
อยากเรียนรู้ไหมล่ะ”

“.....” ทรงฉู่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป

.....

กั้วกงผู้สูงศักดิ์ในที่สุดก็ไปแล้ว ก่อนจากไปก็กระตุกมุมปาก
คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มกับไท่สื่อหลัน ทำรูปปากกล่าวว่า “รอข้าไป
อุ่นเท้า...” ทำให้เหล่าคุณหนูตระกูลไท่ที่แอบดูอยู่หน้าประตูโค้ง
ตรงที่พักส่วนหลังสุดลมหายใจอย่างตกระลึงเอือกหนึ่ง ไท่สื่อ
หลันเหลือบมองริมฝีแดงที่ทลายหนานฉินั่น คิดในใจว่ายังสวย
สู้ปากใหญ่ๆ ของเยาจีไม่ได้

ทรงฉู่เดินอย่างสง่าผ่าเผยยิ่งนักและเบาใจยิ่งนัก ถ้าหากทายไม่ผิดล่ะก็ เรืออย่างยิ่งก็อาจจะได้พบกันอีก

ไท่สื่อหลั่นมองส่งเขาออกไป ถึงจะสังเกตเห็นว่าในมือตัวเองตลอดมาถือเศษเสื้อผ้าของทรงฉู่อยู่ นางกำลังโยนทิ้ง ทันใดนั้นมือก็หยุด นำวัสดุผ้ามุมหนึ่งมองดูใกล้ๆ ตาทันที

บนชายผ้าคล้ายว่ามีลวดลายภาพวาดสีทองเข้มเล็กน้อย ดูคุ้นเคย แต่ว่าภาพวาดไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถมั่นใจได้ว่าแท้ที่จริงแล้วเป็นอะไร

ไท่สื่อหลั่นมองแผ่นหลังทรงฉู่ แวตาทริลงเล็กน้อย เย็นเยียบเล็กน้อย

ทันใดนั้นนางก็โยนเศษผ้า

นางเดินไปทางไถซือฉู่

ท่าทางสง่างามอย่างยิ่งเบาใจอย่างยิ่งเช่นกัน

นางเริ่มต้นการใช้ชีวิตร่วมกันเป็นระยะเวลาสั้นๆ กับไถซือฉู่อย่างสง่างามและเบาใจ

และได้ปลุกชีพพญามารของตระกูลไถขึ้นมา...

*ชมไฟข้ามชายฝั่ง หมายถึง การเห็นคนอื่นมีความสุขแล้วตนเองกลับมีความสุข

ตอนที่ 13 พญามารตนใหม่แห่งตระกูลไถ

คืนแรก

สีหน้าไถชื่อจู้ซิดเผือด ผินใจกำหมัด พาไท่สื่อหลันกลับ ‘ทิงจู้เซวียน’ ที่พักของนาง ตอนแรกขอร้องให้ไท่สื่อหลันพักที่ห้องทางปีกบ้าน

ถูกปฏิเสธ

“ไม่ชอบ” ไท่สื่อหลันกล่าว

ทันใดนั้นไถชื่อจู้ขอร้องไท่สื่อหลันให้แยกเตียงกับนาง

ถูกปฏิเสธ

“ไม่จำเป็น” ไท่สื่อหลันกล่าว

ไถชื่อจู้กลั่นลมหายใจ กัดฟันกรอด กำหมัดแน่น เวียนศีรษะ ดาวขึ้นเต็มหัวครู่ใหญ่ ขอร้องให้สาวใช้เข้ามาในห้องนอนที่ปลายเท้า

ถูกปฏิเสธ

“กรน เสียงดัง” ไท่สื่อหลันกล่าว

ไถชื่อจู้อยากจะกรีดร้องออกมา อยากจะด่าคน อยากจะวิ่งออกนอกห้องไม่กลับมาอีกตลอดกาล อยากใช้เครื่องเคลือบภาชนะ

ใส่สุราอันวิจิตรที่อยู่บนโต๊ะยาวพาดหญิงสาวที่เป็นศพแข็งที่อ
สีหน้าไร้ความรู้สึกตลอดกาลผู้นี้ตรงหน้าให้แตก

แต่นางไม่กล้า

หลังจากที่บุคคลข้างหน้า ‘ตายแล้วฟื้นคืนชีวิต’ นางก็เริ่มหวาด
กลัว อีกครั้งที่มองเห็นกับตาว่าคนที่ตนสังหารด้วยมือตนเองยืน
อยู่เบื้องหน้าของตน แม้ว่าในใจจะสงสัย ความน่ากลัวลักษณะ
นั้นเองก็ทำให้คนสั่นเพิ่มไปทั้งร่าง

ความโหด*ยมนไม่เหมือนแต่ก่อนโดยสิ้นเชิงที่เผยออกมาของ
คนที่ ‘ตายไปแล้วฟื้นคืนชีวิต’ ยิ่งทำให้นางตกใจกลัวไปจนถึง
เบื้องลึกของหัวใจ ไม่กล้ากระทำการใดที่หุนหันพลันแล่น

ไถ่ชื่อจู่สุดลมหายใจ กำหมัด มองไปที่ท้องฟ้าสามวินาที ไม่ส่ง
เสียงเดินไปปูที่นอนด้วยตัวเอง ปูเครื่องนอนสองชุด ตั้งใจแยก
ออกให้ห่างกันอย่างมาก ตนเตรียมที่แทรกตัวเข้าไปในผ้านวม
นั้นจากด้านนอก

มือข้างหนึ่งยกนางออกมา

ตั้งแต่เด็กไถ่ชื่อหลั่นบ๊าคลังก็หา ออกกำลังกายอย่างดุเดือด ดัง
นั้นร่างกายจึงแข็งแรง พลละกำลังมากพอ ยกไถ่ชื่อจู่ที่เอวบาง
ร่างน้อยขึ้นก็เหมือนกับการอุ้มลูกนก

นางยกไถ่ชื่อจู่ จ้องดวงตาของนาง ไถ่ชื่อจู่ถูกสายตาที่ตลอด
กาลไม่เคยหลบสายตาเลยแม้แต่บ่อยของนางมองจนขาดความ
มั่นใจพักหนึ่ง ปิดตาลง แม้แต่คำถามแถมตำหนิต่างก็ลืมไป

หมดแล้ว

ไต้สือหลันหรือตามองนาง สะบัดมือทันที

ไถซือจู้ตกลงบนพื้นหน้าเตียงเสียงดังตึงคราหนึ่ง

นางเจ็บปวดจนร้องเสียงแหลม รอนกว่าจะปีนขึ้นมาได้ภายใต้การประครองของสาวใช้ ไต้สือหลันก็มุดตัวเข้าไปในผ้านวมพึ้นนั้นของนางเรียบร้อยแล้ว ยื่นมือโยนเครื่องนอนของไถซือจู้ลงไปบนพื้น

ไถซือจู้มุดนอนอยู่บนพื้น มองผู้หญิงที่นอนแผ่ยัดตำแหน่งทั้งหมดบนเตียงผู้นั้น โกรธจนตัวสั่นไปทั้งร่างกาย

นางยอมนอนร่วมกับหญิงผู้นี้ก็กล้ากลืนอย่างถึงที่สุดแล้ว คิดไม่ถึงว่าหญิงผู้นี้ไม่มีที่สุดจริงๆ มีแต่จะมากขึ้นไปเรื่อยๆ ไม่นึกว่าจะไล่นางผู้เป็นเจ้าของห้องนี้ลงไปจากเตียง

“เจ้า...”

“เจ้ามีกลิ่นตัว” ไต้สือหลันพลิกตัว เสียงดังตบหนึ่งคราโยนหมอนของไถซือจู้ออกไป ดึงหนังสือไม่กี่เล่มจากในตู้หนังสือข้างเตียง ภูไปภูมา บนหมอน

ไถซือจู้เหลืออกตาขาว แทบจะเป็นลม

ตำราเพียงฉบับเดียวที่ลำบากหุ่มเทแรงหามาของนาง! เดิมทีไต้ยินว่าจิ้งกัวกงมาอันโจว สืบถามได้ว่าเขาชอบเหล่าตำราหา

ยากที่เหลืออยู่เพียงฉบับเดียวประเภทนี้ ตามหาหลายต่อหลาย
คน เสียทรัพย์สินเงินทองไปไม่น้อยจนได้มา เพื่อที่จะได้มี
โอกาสใช้ของขวัญที่มีระดับทั้งยังล้ำค่าเช่นนี้มาถึงดูความสน
ใจจันทักก และตนเองได้เตรียมสละสามที่จ่ายเงินเพื่อตำแหน่ง
ขุนนางให้ไปทางราชการที่เกาหลีนี้อ

ตอนนี้คาดไม่ถึงว่าถูกหญิงผู้นี้หมอนจนขาดวิน!

คนโกรธเดือดดาลอย่างถึงที่สุดจนสามารถลืมความหวาดกลัว
ไปได้ โธ่ชื่ออุบายใจหอบครู่ใหญ่ ค่อยๆ ทำจิตใจให้สงบนิ่งลง

นางเหลือบตามองไท่สื่อหลันที่นอนนิ่งบนเตียงหายใจนิ่งลึก
ดวงตาเองก็ค่อยๆ จมลึกลงมา พลันไม่เอ่ยปากสักหนึ่งคำ กอด
หมอน นอนหลับอยู่บนเตียงสั้นผืนหนึ่ง

นางนอนเปิดตากว้างอยู่บนเตียง เงยหน้านอนตรง ในใจคิด
ใคร่ครวญ รอให้ผ่านางแล้ว จากนั้นให้สาวใช้ด้านนอกคนไหน
สักคนเป็นแพะรับบาป...

ไท่สื่อหลันแน่วแน่ไม่ขยับ ดูเหมือนไม่กังวลใจแม้แต่น้อยว่านาง
กำลังวางแผนและมีสภาพจิตใจอย่างไร

ตอนนี้ใกล้รุ่งสางแล้ว แสงจันทร์กว้างผ่านผ้าซิ่นเล็กน้อย ส่อง
แสงให้เห็นเงาที่ลากยาวของคนผู้นี้ ค่อยๆ ขยับลงมาจาก
เตียงสั้น...เท้าเปล่าเหยียบไปที่พื้นอิฐเย็นเยียบ...เข้ามาใกล้ข้าง
เตียงอย่างไรเสียง...นิ้วมือทั้งห้ากางออก...ตกลงไปทันที!

“โอ๊ย...”

เสียงร้องเบาและสั่นดังขึ้นหนึ่งครั้ง แต่กลับไม่ใช่เสียงของไต้สือ
หลั่น

ร่างของไถ่ชื่อจู่แป๋งที่อยู่ข้างเตียง ใต้แสงจันทร์นางผมกระ
เซอะกระเซิง และยังคงท่าทางที่นิ้วมือทั้งห้ากางออกตบลง
ท่าทางดงาม ประหนึ่งผีสาว

เพียงแค่แววตาเฉื่อยชา เป็นพื้นที่ว่างเปล่าหนึ่งผืน

บนเตียง ไต้สือหลั่นหันกลับมาแล้ว หนามโลกยะในมือ หนาม
แหลมสีขาวเงินส่องแสงมันวาว

ไถ่ชื่อจู่แป๋งตกอยู่ในภวังค์ของ ‘ลึมลึน’

ทันใดนั้นไต้สือหลั่นก็แกว่งมือ ฝ่ามือตบไปบนใบหน้านางอย่าง
แรงหนึ่งฉาดเสียงดัง ‘เพี้ยะ!’

เสียงฝ่ามือดังกังวาน พลังโหดร้ายทารุณอย่างที่ไม่สามารถโหด
ร้ายไปกว่านี้ได้อีก บนหน้าไถ่ชื่อจู่แป๋งพริบตาปรากฏรอยฝ่ามือที่
ชัดเจนห้านิ้วขึ้นมา นางโซเซ สายตายังคงงุนงงเช่นเคย ชักพัก
หนึ่งจึงหมุนตัว ลูบใบหน้ากลับไปยังเตียงของตน

ไต้สือหลั่นลึมลงนอนหลับต่อ จนถึงชั่วเวลาฟ้าสว่างถูกเสียง
ร้องแหลมปลุกให้ตื่น นางเปิดตาก็มองไถ่ชื่อจู่แป๋งนางอย่าง
หวาดกลัว ทั้งยังมองใบหน้าที่บวมเป่งของตนเองในกระจก
อย่างหวาดกลัว เสียงสั่นกล่าว “หน้าของข้า...เกิดอะไรขึ้นกับ
ใบหน้าของข้า...”

บางทีนางอาจจะอยากถามมากกว่านี้ แต่ประจัญหน้ากับแววตาอันเย็นชาสงบนิ่งของไต้สือหลันก็ลืมไปหมดทุกสิ่งอย่างแล้ว

ไต้สือหลันลุกขึ้น ดึงผ้าห่มให้เรียบ กระทั่งรอยยับสักรเส้นเดียวล้วนไม่มี แล้วจึงออกจากเตียงไป รื้อของไปมาในตู้ใหญ่ รื้อเครื่องแต่งกายตัวนอกสีดำล้วนไม่มีลวดลายดอกไม้หรือไข่มุกประดับตัวหนึ่งออกมา เสียงดัง ‘แฉก’ หนึ่งคราฉีกแขนเสื้อที่ยาวไม่ได้ตั้งใจทิ้ง สวมลงไป ทั้งยังหารองเท้านิ่มคู่ใหม่มาสวมใส่ กระโดดอยู่บนพื้นสองที พยักหน้าอย่างพอใจ

ไถซือจุ่มองไต้สือหลันเลือกของใช้ของนางราวกับเป็นเจ้าของบ้านตาค้างหมดคำพูด กระทั่งไต้สือหลันเสร็จสิ้น เดินอย่างสงบนิ่งผ่านข้างนางไป จึงยื่นมือดึงแขนเสื้อของนางไว้

“ใครตอบข้า ใช้เจ้าหรือไม่!”

จู่ๆ ไต้สือหลันก็ยื่นมือออกไป

ไถซือจู้ตกใจจนกระโดดถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว

ไต้สือหลันกางนิ้วมือทั้งห้าออก กวาดแกว่งตรงหน้านาง ทั้งยังชี้หน้านางอีกครั้ง ผลักนางออกทันที ออกประตูไปออกกำลังกายตอนเช้า

ไถซือจู้ยืนอยู่ที่เดิมอย่างโง่เงา ลูบใบหน้า มองกระจก คิดถึงการกระทำสุดท้ายของไต้สือหลัน ครุ่นใหญ่ถึงเข้าใจ

ไต้สือหลันกำลังให้นางเทียบรอยนิ้วมือ!

โลหิตเต็มปากไถ่ซื้อจู่แทบจะกระอักออกมา

ไต้หล้า คาดไม่ถึงว่าจะมีผู้หญิงที่โหดถึงเพียงนี้!

.....

ในวันนี้

เกิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ขึ้นจำนวนหนึ่ง

เรื่องแรก ไต้สือหลันวิ่งรอบทะเลสาบจำลองข้างหลังลานบ้าน พบบุคคลผู้มีฐานะไม่รู้จักเข้ามาใกล้ พยายามล่อนางไปที่ริมทะเลสาบ

ผลลัพธ์ บุคคลที่ไม่รู้จักผู้นั้นสิ้นตกลงไปในน้ำด้วยตนเอง ไต้สือหลันนั่งยองอยู่ริมทะเลสาบศึกษาท่าทางการว่ายน้ำอย่างตั้งใจ อยู่สิบวินาที เมื่อเริ่มร้องขอความช่วยเหลือ นางก็เดินจากไปทันที

เรื่องที่สอง นางวิ่งไปได้ครึ่งรอบ จู่ๆ ก็ถูกคนขวางไว้ บอกว่าทางด้านหน้าเปิดแปลงดอกไม้ ให้นางไปทางอ้อม ดังนั้นนางจึงอ้อมไป อ้อมไปถึงสวนกุหลาบจำลอง ด้านในของกุหลาบจำลองจู่ๆ ก็พังทลายลง

ผลลัพธ์ ไต้สือหลันปลอดภัยออกมาจากสวนกุหลาบจำลอง ทันใดนั้นก็มีคนเดินเข้าไปดูอย่างงุนงง พบว่ากุหลาบจำลองทั้งหมด

ล้วนสมบูรณ์ไม่เสียหาย ประหลาดใจอย่างถึงที่สุด อดไม่ได้เดิน
ไปใต้ภูเขาลงที่สร้างขึ้นไปใส่ร้ายคนนั้นแล้วทดสอบดู ใน
ตอนนี้เอง ภูเขาลงพังครืนลงมา

เรื่องที่สาม หลังจากเรื่องทั้งสองเกิดขึ้น มีคนส่งข่าวบอกว่าอุ
หยินเชิญนางไปดื่มน้ำชา พอนางไปแล้ว น้ำชาหอมอย่างมาก อุ
หยินมอบถุงชาให้นาง

ผลลัพธ์ หญิงรับใช้อาวุโสที่ส่งถุงชาให้นางจู่ๆ สีนําก็เหม่อ
ลอย ทันใดนั้นร้องเสียงดังบอกว่าชานี้โดนวางยา ผู้ที่รับพิช
แม้ว่าไม่อาจตายได้ แต่ก็อาจจะสูญเสียสติปัญญาบ้าง กลาย
เป็นคนปัญญาอ่อน อุหยินเดือดดาล ไม่รอให้หญิงรับใช้อาวุโส
พูดจบ ลากนางออกไปเขียนตีจนตาย หลังจากนั้นประกอบพิธี
ฌาปนกิจอันยิ่งใหญ่ให้ผู้ที่ติดตามตนมาสิบสองปี แม่มนผู้ที่ยัง
คงเก็บเอาไว้หลังจากที่ได้ออกมาจากบ้านผู้นี้ทันที คนหมู่มา
พร้อมใจกันสรรเสริญนายหญิงลงโทษอย่างยุติธรรม ใจกว้างมี
เมตตา

ไท่สื่อหลั่นเองก็พยักหน้าแสดงความเห็นด้วยเช่นกัน อยู่ในที่
ของอุหยินตรงนั้น ทานของว่างต่างๆ จนหมด

...

ในคืนนั้นนางหลับสบาย หลายต่อหลายคนหลับไม่สบาย

.....

วันที่สาม

วันที่สามสงบเงียบไร้เรื่องใดๆ เหล่าหญิงสาวในจวนต่างก็เหมือนมะเขือยาวที่น้ำค้างหยดลง* ขุ่นเคืองอย่างไม่แสดงอารมณ์โกรธเลยแม้แต่น้อย ไท่สื่อหลันข้ามผ่านหายนะไปอย่างสงบนิ่งและน่าประหลาดใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำให้เหล่าหญิงสาวที่เดิมมันใจเต็มเปี่ยมเริ่มไม่นิ่งนอนใจ เรื่องที่บอกต่อกันในจวนค่อยๆ เริ่มขยายไปในทิศทางที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับภุตผีปีศาจ ล่าสุดที่พูดกันคือไถซือหลันถูกวิญญาณเข้าสิง ไถซือหลันตอนนี้ ไม่ใช่คนเดิมคนนั้นอีกต่อไปแล้ว

ความสามารถในการจินตนาการมากเกินไปนัก ใครพูดว่าคนโบราณล้นใจเวลา ไท่สื่อหลันคิด

แต่เร็วอย่างยิ่งนางก็เข้าใจ สาเหตุที่เหล่าหญิงสาวปฏิบัติตัวในกรอบเหตุผลแรกก็คือการพบอุปสรรคซ้ำแล้วซ้ำเล่า ต้องการให้เวลาตกตะกอนเพื่อหาวิธีอื่น อีกหนึ่งเหตุผลกลับเป็นเพราะว่าตระกูลไถได้รับบัตริเชิญ

สามวันให้หลังจิ้งกัวงจะเดินทางกลับปักกิ่ง รัฐอันโจวจัดงานเลี้ยงอำลาให้จิ้งกัวง ในวันนั้นเป็น ‘วันที่สอง เดือนสอง เทศกาลมังกรเชิดเคียว’ พอดี จัดกิจกรรมการละเล่นขึ้นเป็นพิเศษเพื่อช่วยให้สนุกสนาน หนึ่งในนั้นยังมีการเชื้อเชิญคุณหนูทุกจวนรวมตัวกันที่ภูเขาลู่หมิงของอันโจวในการ ‘ประลองความงาม’

*มะเขือยาวที่น้ำค้างหยดลง เปรียบเทียบกับคนที่หัดหุ่ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีคำพูดที่จะสามารถพูดได้

ตอนที่ 14 ผู้ใดคิดจะยุ่งกับข้า ข้าจะต้องฆ่าผู้นั้น!

วันที่สอง เดือนสอง เทศกาลมังกรเชิดเคียวของทุกๆ ปี ที่อันโจว
ล้วนมีกิจกรรมเฉลิมฉลองมากมาย ปีนี้จิ้งกัวกงอยู่ จึงยังเป็น
เทศกาลที่ยิ่งใหญ่อลังการ ว่ากันว่าวันที่สองเดือนสองปีนี้ ไม่
เพียงแต่มีการ ‘ประลองความงาม’ ที่หญิงสาวเข้าร่วม เหล่า
คุณชายแต่ละจวนทั่วอันโจวยังต้องประลองศิลปะทาง
วรรณกรรมและการต่อสู้ ดังนั้นไม่เพียงแต่บุตรสาวในแต่ละ
ตระกูลสูงส่งรวบรวมพลังทั้งหมดเพื่อที่จะแสดงตัว เหล่า
คุณชายช่วงนี้เองก็ยุ่งอยู่กับการหาอาจารย์ส่วนตัว ช่วย
สร้างสรรค์บทกลอนเลิศล้ำจำนวนหนึ่ง ให้ใต้หล้าตกตะลึง และ
ทำให้จิ้งกัวกงโปรดปรานด้วยเช่นเดียวกัน ไท่สื่อหลันรู้สึกว่
ตามหลักแล้วจิ้งกัวกงต้องมาก่อน พวกนางทั้งหมดจึงไม่มีกระ
จิตกระใจจะต่อสู้กับนาง

ด้วยเหตุนี้นางรู้สึกเบื่ออย่างมาก

ดังนั้นไม่มีอะไรทำจึงไปเดินเล่นที่สวน คิดแต่ว่าอยากจะให้ทรง
ฉุนนั้นไปให้พ้น จะถือว่าเป็นข่าวดีที่สุดที่ได้รับในช่วงนี้

นางเดินเล่นในสวน คนข้างกายเพียงคนเดียวล้วนไม่มี ทุกคน
ต่างเก็บตัวอยู่ที่ไกลๆ กลัวว่าหากไม่ระมัดระวังจะตกน้ำหรือเกิด
เรื่องบ้านอะไรขึ้น

ตรงหน้าจู่ๆ ก็มีคนผู้หนึ่งเดินเข้ามา ตลอดทางปิดฝาดอกไม้ใบ
หญ้า ท่าทางยังสบายใจกว่านาง เทียบไม่ได้กับงานที่วุ่นวายเต็ม
จวน เมื่อไท่สื่อหลันมองเห็น แวตากก็อ่อนโยนขึ้นมาเล็กน้อย

เป็นไอชื่อเทา

น้องชายที่นับได้ว่าสนิทที่สุดสำหรับไอชื่อหลัน เด็กหนุ่มที่อบอุ่นต่อนางที่สุดในจวนตระกูลไถ อารมณ์ของไท่สื่อหลันเองก็ดีขึ้นมาอย่างมาก “เจ้ามีเวลามาเดินเล่นเช่นนี้ได้อย่างไร?”

“ท่านพี่” ไอชื่อเทาเองก็ตื่นเต้นดีใจอย่างมาก หัวเราะคิกๆ พลาญลู่ศีรษะไปมา “อาจารย์บอกว่าการประลองศิลปะวรรณกรรมและการรบ ข้าเล่าเรียนได้เพียงพอแล้ว ตอนนี้ที่ขาดก็คือประสบการณ์และการเปิดหูเปิดตา นี่ต้องอาศัยความรู้จากการสั่งสมประสบการณ์ ออกไปเผชิญโลกจึงจะสามารถประสบความสำเร็จได้ กลับไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมการประลองศิลปะวรรณกรรมการรบเล็กๆ ที่อันโจวนี้หรอก”

“ท่านชายเป็นเด็กหนุ่มอัจฉริยะอันดับหนึ่งของพวกเราอันโจว ไท่หนเลเยจำเป็นต้องกราบแทบเท้าขอความช่วยเหลือในตอนท้ายเหมือนกับท่านชายที่เหลือ” สาวใช้นางหนึ่งข้างกายเขาเฝ้าปากยิ้มแยมอดอ้อน

“มัวเหอ อย่าพูดเช่นนี้ เหล่าพี่น้องฟังเข้าจะหัวเราะเอาได้” ไอชื่อเทาตำหนิคราหนึ่ง ริมฝีปากยังคงมีรอยยิ้ม ดูท่าทางแล้วจะชอบสาวใช้นางาน่ารักผู้นี้เอาอย่างมาก

ไท่สื่อหลันมองสาวใช้นามว่ามัวเหอผู้นั้นปราดหนึ่ง รู้สึกไม่ชอบโดยลางสังหรณ์ แต่งหน้าแต่งตัวโดดเด่นเกินกว่าสาวใช้ทั่วไปก็เท่านั้น คำพูดนั้นเมื่อครู่ก็ไม่ใช่คำพูดที่ดี เป็นความไร้เดียงสาหรือว่าตั้งใจกันแน่ ยิ่งไปกว่านั้นแวตานั้นเปล่งประกาย แม้ว่ากำลังยิ้ม แต่กลับมีท่าทีกังวลถึงเรื่องหนักใจอยู่ เพียงแค่ไอชื่อ

เทาที่ใส่ชื่อบริสุทธิ์จะดูออกหรือไม่ก็เท่านั้นเอง

แต่ว่าไท่สื่อหลันแต่ไหนแต่ไรไม่อาจสิ้นเปลืองความคิดมากมายให้กับคนแปลกหน้า นางกลับเกิดความรู้สึกสนใจกับ ‘อาจารย์’ ที่ใส่ชื่อเทาพูดถึง “อาจารย์เจ้าผู้นี้กลับดูมีประสบการณ์”

“ใช่แล้ว” ไถ่ชื่อเทายิ้มอย่างภาคภูมิใจ ก้มหน้าลงทันที “แต่ว่าอาจารย์หลี่ไม่ใช่อาจารย์ส่วนตัวในจวนข้า เป็นอาจารย์ที่ข้าพบที่ห้องสมุดข้างนอก เป็นคนดีทีเดียว ทั้งมีวิชาความรู้ ทั้งคงแก่เรียน และทุกๆ ปีก็จะไปท่องโลกกว้างกว่าครึ่งปี บางครั้งจึงจะแวะมาอันโจวเยี่ยมเยียนข้า” เขากล่าวเบาๆ ข้างหูไท่สื่อหลัน “เดิมข้าธรรมดามากในหมู่พี่น้อง ล้วนได้เขาจุดประกายจึงมีวันนี้ได้”

ไท่สื่อหลันมองความเลื่อมใสบนใบหน้าเขา ในใจร้องเตือนคราหนึ่ง ฟังดูแล้วอาจารย์หลี่ท่านนั้นกลับเหมือนผู้วิเศษแห่งหุบเขาและท้องทุ่ง แต่ว่าคุณลักษณะเช่นนี้ปรากฏตัวที่อันโจว เป็นเหตุบังเอิญจริงๆ หรือ ในเมื่อไถ่ชื่อเทาแต่เดิมก็ปกติธรรมดา นิสัยทั้งยังไม่ได้โดดเด่นอย่างถึงที่สุด เช่นนั้นตอนแรกมีเหตุผลอะไรได้ถึงได้สนใจในตัวเขาเล่า

“ท่านพี่ ข้าได้หนังสือดีหนึ่งชุดมาใหม่ อาจารย์มอบให้ข้า ข้าอ่านไม่ทัน ในเมื่อท่านมาแล้ว พวกเราไปด้วยกันเถอะ” ไถ่ชื่อเทาถึงแขนเสื้อนาง เดินไปทางลานบ้านเขาราวกับจะนำสิ่งของล้ำค่ามาให้ชม

ไท่สื่อหลันเดินตามเขาอย่างง่ายดาย หางตาชำเลืองสีหน้าของมั่วเหอ คล้ายกับว่าเปลี่ยนไปแล้ว

ตลอดทางเข้าไปยังลานบ้านของไถชื่อเทา ตอนที่เข้าประตูไป
ไถสื่อหลันสังเกตเห็นว่ามั่วเหอให้เด็กรับใช้ทั้งหมดออกไป
ตัวนางเองเดินตามเข้ามา

“ท่านพี่” ไถชื่อเทาไปเคลื่อนหนังสือบนชั้นวางอย่างมีความสุข
หนังสือชุดนั้นใช้ผ้าตัวนประดับหน้ากล่องไว้ ลวดลายเรียบง่าย
วิจิตรงดงาม มองดูแล้วไม่ใช่สิ่งของธรรมดา ดูแล้วนึกเล็กน้อย
ไถชื่อเทาออกแรงหยิบเล็กน้อย

ไถสื่อหลันกำลังก้าวไปข้างหน้าช่วยถือ เมื่อเอียงตัว ทันไฉนนั้นก็
มองเห็นมั่วเหอ

สาวใช้หน้าตาน่ารักผู้นี้ ยืนอยู่ใต้ประตูดอกไม้ ร่างกายดูแข็งแกร่ง
ริมฝีปากเข้มกักแน่น แสงอาทิตย์ที่แทรกเข้ามาสะท้อนลงบน
ใบหน้าของนาง เป็นใบหน้าที่ชัดเจนที่ตื่นตระหนกใบหน้าหนึ่ง

ไถสื่อหลันหมุนตัวทันใด

แต่ก็สายไปแล้ว

ทันใดนั้นมั่วเหอก็กมือขึ้น สะบัดมวยผมของตนเองกระจาย
ออก หลังจากนั้นก็ฉีกเสื้อผ้าทันที เผยให้เห็นผิวเนียนอกที่ขาว
ดุจหิมะหนึ่งภาพใหญ่ออกมา และใช้ความเร็วที่เห็นได้น้อย
นักชนิดหนึ่ง โผเข้ามาอย่างรุนแรงทันที กระแทกแทนวางพู่กัน
บนโต๊ะหนังสือว่า เสียงดังปึงคราหนึ่งสั้นไหว

นางโผไปบนแทนวางพู่กันที่แตกกระจาย เสียงแหลมเสียด

แก้วหูทำให้ตกใจ “ท่านชาย! ท่านไม่อาจทำเช่นนี้กับข้า! ท่านไม่อาจขายข้าให้ช่องโสเภณี! ท่านชาย ขอร้องท่านล่ะ! ขอร้องท่าน!”

ไถ่ชื่อเทาตกใจจนหมุนตัวครึ่งหนึ่ง ประคองท่าทางดิ้นหนีสือไม่ขยับ กล่องหนังสือนั้นเพิ่งจะถูกดึงออกจากชั้นวางหนังสือเอียงลงมาข้างล่างเล็กน้อย

ไม่มีผู้ใดมองเห็น มีฝุ่นผงสีขาวละเอียดกลุ่มหนึ่ง ร่วงกระจายจากในกล่องหนังสือ ปลิวเข้าปากและจมูกของไถ่ชื่อเทาที่ยืนอยู่ข้างล่างพอดี

ไถ่ชื่อเทาหันเองก็มองไม่เห็นเช่นกัน ตอนนี้นางยืนอยู่ข้างกายไถ่ชื่อเทา เห็นเขาตกใจจนวิญญานจะหลุดออกจากร่าง กลัวว่ากล่องหนังสือหนักๆ นั้นจะหล่นทับเท้าของนางจึงยื่นมือไปข้างบนยันกล่องหนังสือไว้ สายตาจ้องมองที่มั่วเหอเช่นเดิม

กล่องหนังสือกลับไปเหมือนเดิม ฝากล่องปิด ฝุ่นผงเหล่านั้นร่วงลงมาอยู่ที่ขอบชั้นวางหนังสือ ถูกลมพัดปลิวกระจาย

.....

ตอนนี้ นี่เป็นเพียงบทเล็กๆ ที่แทรกเข้ามาบทหนึ่ง สำคัญหรือไม่ หรือว่าเป็นสายธารแห่งชีวิตคนในวันหน้าที่คุ้มค่าจะมองเห็นด้วยเหตุนี้สามารถไหลลงสู่โศดหินสกปรก*แห่งหนึ่งได้หรือไม่ เพียงแค่กระแสน้ำแห่งความจริงไหลขึ้นไหลลง ละครฉากใหญ่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า ยังคงอยู่ตรงหน้า

“ท่านชาย!” มัวเหอร้องเสียงเศร้าสลด โผเข้าไปจับข้อเท้าของไถ
ซือเทาแน่น “ท่านไม่อาจทำเช่นนี้กับข้าได้ ไม่อาจทำกับลูกของ
เราเช่นนี้ได้!”

ไถซือเทาเบิกตากว้าง ไท่สื่อหลันแทบจะสำลัก

นอกบทไปแล้วกระมัง

พอมัวเหอก่อเรื่อง นางก็ได้สติกลับมา ส่วนใหญ่จะเป็นไถซือ
เทาที่ดีเลิศเกินไป พี่น้องตระกูลไถที่เหลือกแล้วว่าจะถูกเขาดบับ
ความสนใจ นี่คือการลงมือใส่ร้ายเขา แต่ว่าวิธีนี้...

เอาเถอะ คนในครอบครัวใหญ่ วิธีการนี้ที่จริงแล้วก็เหมาะสม
อย่างมาก เพียงแต่นางไม่เข้าใจ มัวเหอจะพิสูจน์อย่างไรว่าลูกใน
ท้องเป็นของไถซือเทา ใช้โลหิตพิสูจน์บุคคลนอกบทหรือ

เมื่อครู่รอบด้านยังสงบเงียบอย่างถึงที่สุด ตอนนี้มัวเหอก่อเรื่อง
ขึ้นมา ก็ดูเหมือนว่าจะปลุกฟ้าดินให้ตื่น ตระกูลไถทั้งตระกูล
เสียงดังเซ็งเซ่ขึ้นมาอีกครั้ง คล้ายคล้ายว่าได้ยินเสียงฝีเท้าของ
คนกลุ่มหนึ่ง ทั้งยังมาทางฝั่งนี้อีกด้วย

นำสงสารเหล่าคุณชายตระกูลไถ ช่วงนี้ไต่ร่องเท้าหนึ่งล้วนถูก
พื้นดินบดขยี้จนแตกแล้ว

มัวเหอร้องเรียกไม่กี่เสียง รับประกันได้ว่าคนที่มาจากข้างนอก
ได้ยินเสียงอันน่าเวทนาของนางเรียบร้อยแล้ว มัวเหอไม่ลังเล
เลยแม้แต่บ่อยกัมน้ำลงทันที

‘โครม’

เสียงของศีรษะชนเข้ากับเสาดังกังวานอย่างยิ่ง ไท่สื่อหลันชั่ว
พริบตาก็นึกถึงลูกเตงโมที่แตกกระจายในหน้าร้อน

เมื่อนางก้มหัวลง เตงโมก็แตกกระจายออกจริงๆ

ไท่สื่อหลันนั่งยองลง ตรวจสอบหลมหายใจนาง อดไม่ได้ขมวดคิ้ว
เดิมยังคงเป็นเรื่องที่คาดการณ์ได้ นางทายบั้นตอนได้ แต่ทาย
ผลลัพธ์สุดท้ายไม่ได้ คาดไม่ถึงว่ามั่วเหอจะหาที่ตายได้เปิดเผย
เช่นนี้

เด็ดเดี่ยวแน่วแน่

เสียง ‘โครม’ ดังขึ้นอีกครั้ง ไถ่ซือเทาเองก็หมดสติไปแล้ว

เสียง ‘โครม’ ดังขึ้นอีก ประตูกฎกิบออกในทันที

ทั้งสามเสียงแทบจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ราวฟ้าแลบชั่วพริบ
ตา ไท่สื่อหลันเพียงแค่ทำเรื่องหนึ่งเรื่องได้ทันพอดี

นางเอาหนามโลกยะในแขนเสื้อ หนามแหลมสีทองแทงเข้าไปที่
เส้นชีพจรของมั่วเหอ

“เทาเออร์!” ผู้ที่พุ่งเข้าประตุมาร เสียงตะโกนดังสะเทือนฟ้าดิน

ผู้การอันโจว หัวหน้าตระกูลไถ่ ไถ่ไป๋ เขาอยู่ข้างนอกได้ยินเสียง
ร่ำร้องนำเวทนาของมั่วเหอตอนนี้สีหน้าเขียวจัดเป็นที่เรียบร้อย

แล้ว เมื่อเขาเดินตามมาถึงอย่างรีบร้อน ชั่วแวบเดียวเห็นศพม้าว
เหอนอนราบอยู่บนพื้น เลือดผ้าส่วนบนเปิดออกและยังสามารถ
มองเห็นคราบโลหิตแต่ละแห่งได้ ทันใดนั้นความโกรธก็ไหล
ทะลักออกมาราวบน้ำท่วม

เขาจ้องไล่ชื่อเทาด้วยความโกรธจัด โบกมือขึ้นก่อน หยิงชราผู้
หนึ่งเข้ามาทันที ลูบหน้าท้องของโมเหอ แล้วจึงพยักหน้ากับเขา
ในทันใด

ไถไปสั่นสะท้านทั้งร่าง

“เจ้ามันลูกอกตัญญู...เจ้าลูกอกตัญญู...” ท้วร่างเขาสั่นเทิ้ม
สายตาโกรธแค้นจ้องมองไล่ชื่อเทาที่ถูเขาตวาดดังราวกับอัสนิ
บาตปลุกให้ตื่นขึ้น ยังคงสภาพงุนงง “จับมาให้ข้า”

ทันใดนั้นมีเด็กรับใช้รูปร่างสูงใหญ่เข้ามา ยึดจับแขนทันที ยกไล่
ชื่อเทาขึ้นราวกับยกลูกเจี๊ยบ

“ท่านพ่อ! ท่านพ่อ!” ไถชื่อเทาชั่วพริบตามองเห็นศพม้าวเหอ
เกือบจะเป็นลมไปอีกครา แต่เขากัดปากล่างลงไปอย่างสุดชีวิต
ประคับประคองไม่ยอมเป็นลม เสียงเศร้าร้องดัง “ไม่ใช่ข้า! ไม่ใช่
ข้า! นางใส่ร้ายข้า! ท่านฟังข้าพูด! ท่านฟังข้าพูดก่อน...”

“เจ้ามันสันดานต่ำช้า!” เครื่องหน้าทั้งห้าของไถไปหดเข้าด้วย
กันคล้ายถูกอารมณ์โมโหพลักดันปะทุออก “เจ้าใช้จะบอกว่าเจ้า
ไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือ ม้าวเหอเป็นสาวใช้ที่อยู่ข้างกายเจ้า
ติดตามเจ้ามาหลายปี จะใส่ร้ายเจ้าโดยไม่มีปี่มีขลุ่ยหรือ นาง
แสดงเจตจำนงด้วยการฆ่าตัวตาย เจ้ายังกล้าพูดว่าถูกใส่ร้าย

หรือ”

ไท่สื่อหลันลูปคาง...ความจริงแล้ว นี่จึงจะเป็นสถานที่ที่ชั่วร้ายที่สุดโหดร้ายที่สุดในกลยุทธ์ที่นอกบทแผนนี้ ว่ากันตามเหตุผล มั่วเหอตายไปไร้พยาน เหมือนเป็นแผนการที่โง่แผนการหนึ่ง แต่ว่าตอนนี้ ‘ผู้ถูกจับด้วยมือที่เปื้อนโลหิต’ ไม่ว่าใครก็ตามต่างเชื่อคำพูดสุดท้ายของมั่วเหอโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ สิ่งที่ใหญ่ที่สุดเป็นเพียงชีวิตความตาย หากมีแผนร้ายอะไรก็ต้องมีชีวิตต่อไปจึงจะสามารถแสดงออกมาได้ นางใช้ความตายประณามตน ยังจะสามารถหลอกลวงได้อีกหรือ

“ท่านพ่อ! ไม่ใช่ข้า! ไม่ใช่ข้า!” ไถซือเทาแวตาเศร้าระทม ดิ้นรนสุดชีวิต ทหารคุ้มกันสองนายอยู่หนึ่งไม่ขยับ ปล่อยให้เล็บมือของเขาก็จิกขอบโต๊ะหน้ากสือแตก เอาคราบโลหิตร้อนๆ หลุดออก

ไถไปสั่นเต็มเล็กน้อย แต่เด็กหนุ่มที่ใบหน้าขาวผ่องข้างกายเขา ผู้หนึ่งกลับนิ่งเงียบกล่าวทันที “พี่สาม มั่วเหอผู้นั้น มีความรู้สึกลึกซึ้งกับท่านมาโดยตลอด ก่อนหน้านี้ยังพูดกับโยวเอ๋อร์สาวใช้ของข้าว่าท่านรับปากนางว่าสามารถช่วยให้นางเป็นอนุภรรยาของท่านพ่อได้ ที่จริงแล้วนี่เองก็เป็นเรื่องที่ดี ท่านไปบอกร้องท่านพ่อ ไม่มีทางไม่อนุญาตแน่นอน เหตุใดจึงก่อเรื่องให้เป็นเช่นนี้...” เขาถอนหายใจอย่างเป็นกังวลยิ่ง “ฟังที่น้องชายแนะนำสักครา ท่านน่าจะรู้แล้วกระมัง คนใช้คนหนึ่ง และยังไม่มีเรื่องอะไรที่จริงจัง ท่านปฏิเสธความรับผิดชอบเช่นนี้ กลับกลายเป็นว่ายิ่งทำให้ท่านสูญเสียใหญ่โมโห หาเรื่องใส่ตัวทำไมกัน”

“ซือเจิ้ง!” ไถซือเทาตวาดคราหนึ่ง หันหน้าจ้องมองเด็กหนุ่มผิวขาวผ่องทันที “เจ้าพูดไร้สาระ! ต่ำทราหม!”

ไถซื้อเจิ้งหัวเราะเยาะครั้งหนึ่ง ถอยหลังไปหนึ่งก้าว สายศีรษะ
ท่าทางว่าไม่สบอารมณ์คนไม่เอาถ่าน

“เจ้ายังมีหน้าไปดำน้องชายอีกหรือ!” ไถไปโกรธเป็นพินเป็นไฟ
ยิ่งขึ้น โบกมืออย่าง*ยมโหด “ลากออกไป! ลากออกไปตีก่อน!
ตีจนกว่าเขาจะคิดได้! หลังจากนั้นส่งกลับไปยังหมู่บ้านกุ่มโจว
ให้ฆ่า! ทั้งชีวิตนี้ของข้าไม่อยากเห็นหน้าเขาอีก!”

“ขอรับ!” ทหารคุ้มกันสองนายตอบรับเสียงดังสนั่นหนึ่งครา
ลากไถซื้อเตาเดินออกไปข้างนอก ไถซื้อเตาดิ้นพล่านอย่างสุด
ชีวิต คว่ำโต๊ะ คว่ำเก้าอี้ คว่ำทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถยึดไว้ได้ แต่
กลับพบความจริงอย่างสิ้นหวัง เขาไม่สามารถคว้าอะไรไว้ได้เลย

ผู้คนทั่วห้อง ไม่มีผู้ใดพูดจา ไม่มีผู้ใดปลอบใจ แวตตาที่ดู
เฉยเมย ในความเลือนรางมองเห็นแสงที่กระโดดโลดเต้น
ท่ามกลางหายนะของผู้อื่น

รวมถึงญาติสนิทของตนเอง

เด็กหนุ่มตัวน้อย ในช่วงขณะนี้ทันใดก็เติบโต เข้าใจแล้วว่าญาติที่
สนิทที่สุดบนโลกใบนี้ ก็ไม่อาจสามารถพึ่งพาและเชื่อถือได้โดย
สิ้นเชิง

ในความโกรธแค้นและสิ้นหวังไม่มีที่สิ้นสุด ทันใดนั้นเด็กหนุ่มก็
เงยหน้าร้องตะโกนขึ้น “ท่านพี่! ท่านพี่!”

“ไม่ต้องเรียกแล้ว ตายไปแล้วหนึ่งคน อีกหนึ่งคนก็ใกล้จะตาย

แล้ว” ไถซือเฉิงยิ้มเยาะทั้งใบหน้า ก้มลงข้างหูไถซือเทา กล่าวเบาๆ

ทหารคุ้มกันลากตัวไถซือเทาไปถึงข้างประตู

ทันใดนั้นมีแบนข้างหนึ่งขวางเบื้องหน้าร่างทหารคุ้มกัน

มือของไท่สื่อหลัน

ตลอดมานางรอนถึงตอนนี้จึงจะลงมือ ประการแรกคือรอผลลัพธ์ของหนามโลกยะหนามสุดท้ายคืนจิตออกฤทธิ์ อีกประการคือนางต้องการให้เด็กหนุ่มไร่เดียงสาผู้นี้ มองเห็นคนในครอบครัวของเขาได้อย่างชัดเจน

นางไม่อาจอยู่ที่นี่ได้นานมากนัก แต่เขายังต้องมีชีวิตอยู่ที่นี่ ถ้าหากตั้งแต่ต้นจนจบยังไร่เดียงสาไม่ทันโลกเช่นนี้ บางทีปีหน้านางอาจจะต้องไปกวาดกิ่งไม้บนหลุมศพของเขาก็เป็นได้

การใส่ร้ายที่ไร้เมตตา รุนแรง และเย็นชา เป็นดั่งบ่อน้ำแข็งที่สร้างขึ้นในใจคน อาจจมดิ่งอยู่ในสระลึก หรือว่าทลายน้ำแข็งออกมา

ไม่มีเส้นทางที่สอง

“สื่อหลัน!” ไถไปตะโกนเดือดดาล “เจ้าออกไป! นี่ไม่ใช่เรื่องของเจ้า!”

“คนโง่กลุ่มหนึ่ง” ไถสื่อหลันกล่าว

“.....”

ไม่มีใครเข้าใจความหมายแฝงในคำพูดนี้ ทั้งหมดต่างมองนาง
ตาค้าง

ไท่สื่อหลันรู้สึกเสียใจเล็กน้อยที่การดำคนของนางไม่ได้รับ
ผลลัพธ์ที่เป็นอาการสั่นกลัว ชี้ไปบนพื้นอย่างมีความสุขยิ่ง
ขึ้น “คนยังไม่ตาย หลับหูหลับตาตะโกนอะไร?”

ทุกคนหันกลับมา มองเห็นในทันใด มั่วเหอบนพื้นคาดไม่ถึงว่า
ล้มตาคืน

เจียบส้งดไร่เสียงนกร้องชั่วขณะ

“ไม่ตายแล้วอย่างไรเล่า” ไถ่ซือเจิงหัวเราะเยาะ “หรือว่าสามารถ
เปลี่ยนดำให้เป็นขาวได้?”

ไท่สื่อหลันไม่สนใจเขา ตบใบหน้ามั่วเหอบาๆ “พูด”

มั่วเหอร้องด้วยความเจ็บปวดคราหนึ่ง กลอกตาอย่างไร้เรี่ยวแรง
มองไถ่ซือเจิงนิ่ง สีหน้าไถ่ซือเจิงเปลี่ยนเล็กน้อย ทันใดนั้น
หัวเราะเยาะหนึ่งครั้ง

ไท่สื่อหลันขี้เกียจจะมองท่าทีที่มีความมั่นใจทั่วใบหน้าของเขา
แต่กลับรอใบหน้าของเขาที่กำลังจะดูน่าชื่นชม

“ท่านชายห้า...” น้ำเสียงมั่วเหออ่อนแรง แต่ทุกตัวอักษรกลับ

ชัดเจน “...ข้าเชื่อฟังคำของท่าน ป้ายความผิดให้ท่านชายสาม...
ท่านปล่อยคนในครอบครัวของข้าได้หรือไม่...”

.....

ความเจ็บปวดร้าวกับป่าช้า

ผ่านไปครู่ใหญ่ ไท่สื่อหลันเงยหน้า ยิ้มหยันทันที เข้าไปจูงมือ
ของไถซือเทา ทหารคุ้มกันทั้งสองคิดจะขวาง แต่ไท่สื่อหลันมอง
อย่างเย็นชา เร่งรีบหุดมือกลับ

“ซือเทา” เสียงไท่สื่อหลันไม่สูง แต่กลับชัดเจนอย่างยิ่ง “เจ้าจำ
ไว้ แม้เป็นญาติเป็นคนในครอบครัว ก็ยากจะเลี่ยงผลประโยชน์
เลือดเย็น ไร้มตตา อคติ ไม่อาจพึ่งพา สิ่งเดียวที่เจ้าสามารถ
พึ่งพาได้ ก็คือตัวเจ้าเองที่มีความกล้าหาญมากพอ”

ไถซือเทานิ่งเงียบ นานอย่างยิ่งกล่าว “คำสอนของท่านพี่ ซือ
เทาทั้งชีวิตไม่อาจลืม”

น้ำเสียงเขานิ่งลึก สีน้ําไร้อารมณ์ ดูแล้วมีบางส่วนที่เหมือนกัน
กับไท่สื่อหลันจริงๆ ตอนแรกหลังที่ค่อมเล็กน้อยในที่สุดก็ตรง
แนว เด็กหนุ่มตัวน้อย ตอนนี้เต็มไปด้วยบุคลิกสง่าผ่าเผย

การเติบโต บางครั้งอาจจะต้องรอเวลาผ่านไปช้าๆ แต่ช่วงเวลาที่
มากขึ้น เป็นการเติบโตในชั่วพริบตา

ไถไป่ที่เดิมทั้งใบหน้าสุดจะทน กำลังจะขยับฝีเท้า หยุดเท้าลง
สีหน้าเบียวจัด

“แค่คนไร้ความสามารถที่แม้แต่เรื่องเลวล้วนทำได้ไม่คล่องแคล่ว
กลุ่มนี้ นับประสาอะไรกับผู้นำเคียร์มังก์” ไทลื้อหลันจุงไถซือ
เทา ท่ามกลางสายตาที่ตกตะลึงบ้างกลืนไม่เข้าคายไม่ออกบ้าง
หวาดกลัวทั่วทั้งห้อง นางก้าวยาวออกไป ทิ้งเสียงดังก้องกังวาล
ทะลุท้องฟ้าไว้

“ผู้ใดคิดจะยุ่งกับข้า ข้าจะต้องฆ่าผู้นั้น!”

*โบทินสกปรก เปรียบเทียบได้กับปัญหาหรืออุปสรรคที่แฝงไว้
ไม่อาจมองเห็น

ตอนที่ 15 แสงแดดอบอุ่นในฤดูใบไม้ผลิ มีโฉมงามผู้หนึ่ง

เรื่องราวเริ่มต้นอย่างทรงพลัง จบลงด้วยสภาพยับเยิน

ไม่มีอะไรมีพลังมากไปกว่าพยานบุคคลที่ตายลงอย่างรวดเร็ว
ความจริงยังคงเป็นการนอกบทบาทยายตายเช่นนั้น มั่วเหอตั้ง
ครรภ์บุตร แต่กลับเป็นคุณชายห้าของอนุภรรยาที่สามแห่ง
ตระกูลไถ ไถซือเจิง ไถซือเจิงต้องการให้นางใส่ความคุณชาย
สาม หลังจากที่เราสำเร็จก็จะปกป้องคนทั้งตระกูลนางหา
ตำแหน่งหน้าที่ให้ทำในจวน มิเช่นนั้นจะขายนางให้ช่องโสเภณี
ขับไล่ครอบครัวทั้งตระกูลของนาง

เมื่อเรื่องราวนี้ได้เกิดขึ้น ที่ถูกเขียนได้อย่างโดดเด่น*ยมแน่นอนว่า
กลายเป็นไถซือเจิง และยังถูกถอนออกร้านค้าสามแห่งที่อยู่
ในนามทันที ทั้งยังถูกส่งกลับไปยังหมู่บ้านชนบทกุ่มโจว
ขัดเกลาจิตใจและนิสัย

หลังจากนั้นคุณหนูสองไถซื้อเหมยที่กลับบ้านไปเยี่ยม
ครอบครัวอนุภรรยาที่สามก็ถูกส่งกลับไปยังบ้านแม่สามีที่มีพ่อ
แม่สามีสุดตระหนี่ผู้นั้นของนางอย่างรวดเร็วในทันที

ไถซื้อเหมย ก็คือหญิงหน้ากลมที่ช่วยไถซื้อจู้กดไถซื้อหลั่นไว้ใน
คืนนั้นที่ไถซื้อหลั่นตายไป

ไถซื้อหลั่นขี้เกียจจะไปยุ่งกับการลงโทษที่ละเอียดซับซ้อน แล้วก็
ไม่ให้ไถซื้อเทาเข้าไปยุ่งเกี่ยว นางมองว่าสิ่งที่เรียกว่าการลงโทษ
ทั้งหมดทั้งปวงนี้ล้วนดูไม่คุ้มค่าแก่การลงมืออย่างยิ่ง

ความเจ็บปวดของไถซื้อเฉิงจะดีขึ้นได้ ร้านค้ายังมีโอกาสเอา
กลับมาได้ ‘ขัดเกลานิสัยและจิตใจ’ แน่่อนว่ายังอาจจะมีวันนั้น
ที่ ‘เปลี่ยนร้ายเป็นดี’ ได้ เหมือนกับไถซื้อเหมยที่ถูกส่งกลับบ้าน
แม่สามี ถึงแม้ว่าถูกบังคับด้วยกฎระเบียบว่าวันที่สองเดือนสอง
นี้ห้ามกลับมา แต่วันที่สองเดือนสองของปีถัดไปก็ยังสามารถ
กลับมาได้

ไถซื้อเทาไม่ได้แสดงออกว่ามีความเห็นที่แตกต่าง ทุกวันนี้เข
นับว่าเข้าใจแล้ว ห้ามมุ่งหวังให้ผู้อื่นคำนึงความยุติธรรมให้เจ้า
ตลอดไป เรื่องบางเรื่องในอนาคตตนต้องสะสางเองทีละเรื่อง

เพราะว่าบทที่แทรกเข้ามานี้ ที่สุดแล้วหนังสือชุดนั้นไม่ได้ถูกเปิด
ออก แม้แต่ห้องสมุดไถซื้อเทาล้วนไม่เข้าไปอีก กลับกลายเป็น
เริ่มบรรจุใส่**บห่อไว้

วันรุ่งขึ้น วันที่สองเดือนสอง

วันที่สองเดือนสอง มังกรเชิดเคียร์ เต็มยุงข้าวเล็ก ไหลล้นนอก
ยุงข้าวใหญ่

ในวันนี้ โปรยฝุ่นเชิดมังกร ฉายแมลง ภูเขาพญามังกร กราบไหว้
เทพแห่งดิน วสันตฤดูสู่ขอหญิงสาว เด็กชายเริ่มตวัดพู่กัน หญิง
สาวหยุดเย็บผ้าในห้องนอน กลัวตามังกรจับ ไม่ชักผ้า กลัวผิว
มังกรจับ

ในวันนี้เพราะว่าทหารประชาชนไปเที่ยวเล่นที่ทุ่งกว้างชานเขา จึง
เรียกได้อีกว่าเป็นเทศกาลเก็บพืชผัก

รุ่งเช้า แต่ละบ้านต่างเชือดไก่เช่นบรรพบุรุษ ทอดข้าวโพดทำเค้ก
ข้าว เหล่าคุณชายคุณหนูของจวนไถไหนเลยจะมีกะจิตกะใจกิน
ดื่ม เอากับข้าวมาห่อ นั่งรถไปทางภูเขาหลุ่มหิมอันกว้างใหญ่
ไพศาล

ไท่สื่อหลันจึงไม่คิดจะไป นางคิดเสมอว่าจิ้นกั้วกงผู้นั้นเป็นคนที่
สร้างปัญหา คนที่เพียงแค่มองก็สร้างความหวาดระแวงทั่วทั้ง
ร่างชนิดหนึ่งผู้นี้ รูปร่างภายนอกส่วนใหญ่เป็นต้นอวี่*ลุ่มที่จริง
แล้วน่าเสียจนหนองไหลออกมาจากราก คิดต้องการมีชีวิต
ยืนยาวร้อยปีก็ต้องปิดเส้นตัดขาดจากโลกภายนอก

นางพาไถซือเทาหนีเงียบๆ ออกไปทางประตูด้านหลัง สามชุด
เสื้อคลุมพร้อมหมวกที่เป็นที่นิยมของหญิงสาวหนานฉีตัวหนึ่ง
ปิดบังผมของนาง ทั้งสองเดินเล่นไปมาอยู่ที่ถนน แต่บนถนน
กลับไม่มีเงาคนโล่งกว้าง แม้แต่ร้านค้าต่างก็ปิดประตู ผู้คนล้วน
วิ่งไปเฉลิมฉลองบนภูเขาหลุ่มหิมดูกั้วกงหมดแล้ว

ไท่สื่อหลั่นประหลาดใจเล็กน้อย เพียงแค่เทศกาลงานเฉลิมฉลองหนึ่งงาน เพียงแค่กั้วกงคนหนึ่งจะจากไป ผู้คนจะต้องออกจากบ้านไปถึงเพียงนี้เลยหรือ แต่นางกลับไม่ทราบ วันนี้มีบุตรหลานตระกูลใหญ่ ประลองบทกวี บุตรสาวตระกูลสูงส่งทุกคนประลองความงาม ความจริงแล้วนับได้ว่าเป็นการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ที่ตกลงกันลับๆ ของอันโจวและจิ้นกั้วกง บุตรหลานที่ชนะการประลองกวี จิ้นกั้วกงก็จะให้การสนับสนุนเขา รับปากคำขอที่สำคัญของอันโจวหนึ่งข้อ บุตรสาวที่ชนะการประลองความงาม ก็คือค่า ‘ตอบแทน’ ที่ครอบครัวขุนนางอันโจวให้แก่จิ้นกั้วกง

นี่จึงไม่ใช่เพียงแค่การประลองฝีมือเพื่อความสนุกสนานสถานหนึ่งธรรมดา แต่เกี่ยวข้อถึงอนาคตของตัวบุคคลกระทั่งตระกูล ทั้งตระกูลรวมถึงอนาคตของอันโจว มิเช่นนั้นคงไม่อาจปรากฏสถานการณ์ที่ไถซือเจิ้งไม่เสียดายที่จะใส่ร้ายไถซือเทาทั้งหมดได้ และจากขุนนางที่สูงที่สุดเพียงแค่ลำดับสี่ของอันโจวเหล่านั้นได้บอกไว้ จากบุตรสาวในตระกูลเป็นนายหญิงตระกูลขุนนาง ธรรมดายังสู้เป็นภรรยาจิ้นกั้วกงไม่ได้ อย่ามองว่ากั้วกงเหมือนจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการบริหารบ้านเมือง อำนาจในราชสำนักและซานเมืองของตระกูลทรง ไต้หล้าผู้ใดจะกล้าดูถูก ซานสัมพันธมิตรกับทรงฉู่ ก็คือเส้นทางยกระดับขึ้นไปทั้งชาติ

เรื่องเหล่านี้ คนที่ไปเข้าร่วมงานวันนี้ทราบเกือบทั้งหมด ที่ถูกปิดบังความจริง มีเพียงไท่สื่อหลั่นกับไถซือเทาเท่านั้นเอง

“ท่านพี่” ท่าทางที่เบื่อหน่ายอย่างมากของไถซือเทา มองรอบไปยังทิศทางของแม่น้ำลู่หมิงช้าแล้วช้าเล่า “วันนี้บนถนนไม่มีอะไร

น่าสนใจ ไม่สู้กลับจวนไปดู ‘เกาทัณฑ์เพชรฆาต’ ดีกว่า”

“อะไรคือเกาทัณฑ์เพชรฆาต” ไท่สื่อหลันเอ่ยปากถาม

“ท่านไม่สังเกตเห็นหรือ” ไถ่ซือเทากล่าวต่ออย่างตื่นเต้นดีใจ “ที่
ว่ามานี้ก็คือธนูที่ใช้ในการทหารขึ้นใหม่ที่จิ้นกั้วกงสั่งคนให้ศึกษา
มีพลังดีดตัวและความแข็งแกร่งจนน่ากลัว แต่ก็เพราะแข็งแกร่ง
เกินไป ไม่มีลูกธนูใดสามารถทนรับแรงลักษณะนั้นได้ กระทั่งลูก
ธนูยิงออกมาก็จะแตกหักได้ สั่นเปลืองมากเกินไป เพราะว่าท่าน
พอรับผิดชอบการทหารอันโจว เมื่อก่อนก็เคยมีตำแหน่งเป็น
ทหารช่างในกองทัพ จิ้นกั้วกงมาเยือนอันโจวคราวนี้จึงเอามาให้
ท่านพ่อหนึ่งเครื่อง ให้เขาหาผู้ชำนาญการทางด้านนี้มาแก้ไขให้
ยิ่งขึ้น โอ้โฮ เกาทัณฑ์เพชรฆาตเป็นสิ่งของที่พูดต่อกันมา ใน
กองทหารเองก็เป็นอาวุธมีชื่อที่ทุกเครื่องขึ้นทะเบียนไม่อนุญาต
ให้นำออกไปข้างนอก! ท่านพ่อระมัดระวังอย่างมาก กั้นกำแพงที่
ลานด้านหลังโดยเฉพาะเพื่อเปิดสนามฝึกอาวุธขนาดเล็ก
ทดลองเครื่องด้วย!”

“ของที่สำคัญเช่นนี้ เจ้าก็อย่าแม้แต่จะคิดเลย” พ่อไท่สื่อหลัน
ได้ยืนยันคำว่า ‘จิ้นกั้วกง’ สามพยางค์ก็ขมวดคิ้ว ของของทรงฉู
น้อยนักที่จะเป็นสิ่งที่ดี หันกลับไปมองไถ่ซือเทาที่นั่งไม่ติดเบาะ
ราวกับหมาน้อย จึงตบศีรษะของเขาเบาๆ ที่หนึ่งเสียวเลย ให้เขา
ตามกระแสนไปเที่ยวเล่น ไถ่ซือเทาทำท่าทางกระโดดลิงโลด
เข้าไปในฝูงคน ทำให้ไท่สื่อหลันนึกถึงสุนัขตัวน้อยสีขาวเฝ้าที่
แต่ก่อนประพฤติตัวไม่ดีสายหางแอบขโมยอาหารม้อดิก

“แม่นาง ขอยืมเงินสิบเหวิน*ได้หรือไม่” จู่ๆ ก็มีคนถามขึ้นข้าง
หลังนาง น้ำเสียงนุ่มลึกน่าฟัง

ไต้สือหลันตกตะลึง หันหน้ากลับ

แสงแดดในฤดูใบไม้ผลิทันใดก็สดใสและงดงามยิ่งขึ้น ไม้เลื้อยและต้นติงเซียง (กานพลู) พลันมีสีแสนสวยงาม ดอกอวี้หลัน (แมกโนเลีย) ข้างทางผลิบานพราวพราว โคนดอกไม้ใหญ่โตประดุจหยก แผ่กระจายอยู่ข้างกำแพงคนผู้นั้น

ราวกับภาพวาดภาพหนึ่ง เดิมสวยงามยิ่งนัก แต่กลับถูกผู้คนที่รีบร้อนมองข้าม ทันใดนั้นก็ถูกจิตกรฝีมือดีแต่งแต้มต่อเติมลงไปสองสามจุด พลันสดใสมีชีวิตชีวาขึ้นมาทันที ภาพที่ไม่ยอมให้เมินเฉยแผ่ออกอยู่เบื้องหน้า

เขาก็คือจุดจุดหนึ่งที่จุดแสงสว่างนั้น ยืนอยู่ในทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิที่มุมถนนแห่งนี้ ใบไม้ผลิหยดลงตรงวินาทีนี้ ที่น่าแปลกยิ่งกว่าก็คือ คนที่เดินไปที่ใดก็สว่างโชติช่วงลักษณะนี้ผู้หนึ่ง กลับไม่เป็นที่ดึงดูดสายตาอย่างสิ้นเชิง นั่นคือความงามที่อบอุ่นสงบนิ่งชนิดหนึ่ง ดั่งน้ำหมึก ดุจสีชาด ราวปุยมะเมที่อ่อนนุ่มกลุ่มหนึ่ง เพิ่งจะถูกฝนจากฟ้าชะล้าง

จู่ๆ ไต้สือหลันก็นึกถึงคำสองพยางค์ ‘สะอาด’

คำสองพยางค์นี้ อยู่บนใบหน้าที่สว่างรับภายใน อยู่ในเสื้อผ้าสามัญชนที่ผ่อนคลายราวกับท้องฟ้าสีคราม อยู่ในดวงตาแฝงยิ้มที่มองมาของเขา

ไต้สือหลันก็นึกถึงทรงฉู่ขึ้นมาทันที งดงามแท้จริง สวยเฉิดฉายใกล้เคียงกับมารร้าย แต่คนตรงหน้าผู้นี้มีแม่แบบที่ต่างกันโดย

สิ้นเชิง คนก่อนหน้าเป็นไข่มุกล้ำค่า คนข้างหลังเป็นหยกที่
เจียรไนบนหินภูเขา สวยงามเรียบง่ายอย่างแท้จริง

“แม่นาง ขอยืมเงินสิบเหวินได้หรือไม่” คนผู้นั้นเห็นนางไม่ตอบ
จึงถามด้วยเสียงอบอวนอีกครั้ง อมยิ้มน้อยๆ

ไท่สื่อหลันมองเขาแต่งกาย เรียบง่ายสะอาดไม่นับว่าใหม่ แต่
สภาพดูอย่างยิ่ง ไม่เหมือนคนที่ตกอับจนแม้แต่เงินสิบเหวินยัง
ต้องมาขอจากคนอื่น แต่ว่าชายผู้นั้นที่ขอเงินจากผู้หญิงตาม
ท้องถนน ในใจนางลึกๆ ก็มีความรู้สึกดูถูกอยู่นิดหน่อย แต่ก็ไม่ได้
ถามมาก ลูบเสื้อผ้าดู บนตัวไม่มีเหรียญทองแดง มีเพียงแต่
เศษเหรียญเงิน จึงล้วงเหรียญหนึ่งเหรียญส่งออกไป

แต่คนผู้นั้นกลับยิ้มน้อยๆ ส่ายหน้า

“แม่นาง ขาดต้องการเพียงแค่เงินทองแดง”

ไท่สื่อหลันแบมือออก บอกเป็นนัยว่าไม่มีแล้ว คนผู้นั้นยังคงยิ้ม
เล็กน้อยเหมือนเดิม โค้งน้อยๆ หมุนตัวเดินกลับไป

ไท่สื่อหลันกลับกลายเป็นว่าสนใจ มองไปที่ไกลๆ ไม่นานนัก
เห็นเขาไปขอเงินทองแดงกับหญิงสาวผู้นึงอีกครั้ง หญิงผู้นั้น
แต่งตัวสวยหยาดเยิ้ม น่าจะมาจากช่องโสเภณีที่ไหนสักแห่ง
พอเห็นว่าเขาหน้าตาดี ก็ไม่พูดอะไรมากตอบปากรับคำ ตอนที่
ให้เงินยังลูบฝ่ามือของเขา เขายังคงยิ้มเหมือนเดิม เรียบง่าย
และถ่อมตัว

ไท่สื่อหลันเห็นเขาไม่เพียงแต่ขอเงินกับผู้หญิงบนท้องถนน แม้

กระทั่งเงินของหญิงโสเภณียังต้องการ อดไม่ได้บมวดคิ้ว
ภายในใจก็รู้สึกรังเกียจอย่างยิ่ง

กำลังจะหันหลังเดินออกไป จู่ๆ ก็ได้ยินเขายื้มกล่าว “ผู้น้อยอีก
ไม่นานก็จะจากที่นี่ไปแล้ว เงินสิบเหวินนี้เกรงว่าวันหน้าจะไม่มี
โอกาสคืนให้แม่นางได้ ดังนั้น...ใช้ของสิ่งนี้ทดแทนก่อนแล้วกัน
”

ทันใดนั้นก็หยิบสิ่งของอย่างหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ วางเบาๆ
ไปบนฝ่ามือของหญิงผู้นั้นที่กำลังจะลูบมือเอาเปรียบ

หญิงผู้นั้นก้มหน้าลงมอง สายตานิ่งแล้ว

ไต่สือหลั่นเองก็ตกตะลึงเช่นกัน

ที่ปรากฏขึ้นมาคือใบไม้ทองคำหนึ่งชิ้น

ใช้ใบไม้ทองคำแลกเงินทองแดงหรือ คนผู้นี้แท้จริงแล้วมีเงิน
มากล้นฟ้าหรือสมองมีปัญหากันแน่

คนผู้นั้นไม่ได้ให้ออกาสถามอะไรมาก หันหลังเดินไป ไต่สือหลั่น
คิดแล้วคิดอีก ตามอยู่ข้างหลังเขา ชั่วแวบเดียวเขาเลี้ยวหนึ่งครั้ง
เดินเข้ายังมุมซอยแห่งหนึ่ง

นี่เป็นเขตชุมชนคนยากที่อาศัยอยู่กันอย่างหนาแน่น ในซอย
มืดหม่นและหนาวเย็น ข้างนอกเป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว ที่นี่เหมือน
กับว่ายังหยุดอยู่ที่ฤดูหนาว บนก้อนหินที่เต็มไปด้วยคราบ
สกปรกหนึ่งก้อน มีเด็กหนุ่มตัวพอมเห็นกระดูกนอนอยู่ เด็ก

หนุ่มคล้ายว่ามีไข้ สีแดงเลือดฝาดไม่แข็งแรงเส้นหนึ่งปรากฏ
ออกมาจากโคลนและสิ่งสกปรกที่ดำมืดบนใบหน้า

ชายผู้นั้นวางเงินสิบทองแดงไว้ข้างกายเด็กหนุ่ม ทั้งยังล้วงถุง
ยาใบหนึ่งจากหน้าอกออกมา วางไว้บนพื้นเบาๆ หลังจากนั้นจึง
เดินออกมาเงียบๆ ทันที

เขาเดินถึงนอกซอย คล้ายกับอารมณ์เปล่าเปลี่ยว เงยหน้าถอน
หายใจยาว แสงอาทิตย์ส่องมาบนใบหน้าเขา แสบจะโพร่งแสง

ทันใดนั้นเสียงๆ หนึ่งดังขึ้นอย่างนิ่งเย็น “เหตุใดเจ้าต้องให้เงิน
ทองแดงเขา”

ไต้สือหลันเดินออกมาจากเงามืดในซอย ถาม

ชายหนุ่มหันกลับ มองเห็นนางแต่ก็ไม่ได้ประหลาดใจ ยังคง
ทำทางที่สุขุมจริงใจเช่นเดิม “ทุกวันเขาต้องให้เงินห้าเหวินกับพี่
ใหญ่ขอทานของถนนเส้นนี้ แต่เขาป่วย หาเงินมาไม่ได้ อาจจะ
ถูกตี”

“แล้วเหตุใดถึงให้สิบเหวิน”

“อีกห้าเหวินให้เขาซื้อซาลาเปาทาน” เขายิ้มน้อยๆ “ซาลาเปาที่
ร้านหวังจี้ร้านที่สองในถนนหลิววาอร่อยมาก หากเจ้าว่างก็ไป
ชิมดู”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมเจ้าไม่ตรงไปซื้อซาลาเปาให้เขากินเลยเล่า”

“อย่าคิดว่าตรงนั้นไม่มีคน รออีกสักพักขอทานคนที่เหลืออาจจะกลับมา” เขาดูไม่มีท่าทีที่รำคาญเลยแม้แต่น้อย สงบนิ่งอธิบาย “เมื่อเห็นแล้ว ก็ไม่อาจเหลือให้เขาอย่างแน่นอน”

“เห็นใจเพียงนี้ เหตุใดไม่รับเขามาอยู่ด้วยเสียเลย” ไท่สื่อหลัน ไม่ใช่เพราะว่าอารมณ์ที่ดีของเขาถึงได้ลดสาตาที่คมกริบลงเล็กน้อย

“เขาไม่ยอมไป บอกว่าต้องรอคน” เขาถอนหายใจ คลื่นหวางคิ้วเบาๆ ท่าทีกลัดกลุ้มทั้งยังเป็นความสง่างามอีกประเภทหนึ่ง หญิงสาวที่เดินผ่านไปสองสามคน ต่างอดไม่ได้ที่จะแอบชำเลื่องมองเขา

“เจ้ามีทองคำ เหตุใดจึงไม่给他ไป”

“คนบริสุทธิ์ไร้การศึกษาอาจจะถูกจับข้อหาลักขโมยได้ เจ้าก็รู้” แวตาบริสุทธิ์ของเขาทะลุผ่านออกมา

ไท่สื่อหลันนิ่งเงียบ เข้าใจความหมายของเขา ไม่นึกว่านี่คือคนที่ละเอียดรอบคอบคนหนึ่ง ขอทานแค่คนเดียวยังคิดเยอะขนาดนั้น รู้ว่าหากให้ทองคำไปอาจจะเป็นการนำความลำบากมาให้เด็กขอทานคนนั้น ดังนั้นจึงไม่เสียดายที่จะขวางคนบนถนน ขอยืมเงิน และใช้ใบไม้ทองคำแลกกับเงินทองแดง

“เจ้าสามารถใช้ใบไม้ทองคำแลกเงินทองแดงที่ร้านค้าก่อนได้ เหตุใดต้องยืมเงินผู้หญิง” ไท่สื่อหลันคาดไม่ถึงว่ายังคงไม่หยุดถาม

“ร้านค้าละแวกนี้ วันนี้...” เขามองไปรอบด้านอย่างลำบากใจ “เหลือก็แต่ร้านชาลาเปาหวังจี้ที่ยังเปิดอยู่ แต่ก็ไม่มีเงินทองสำหรับใบไม้ทองคำ ท้ายที่สุดจึงหาหญิงสาว...” เขายิ้มเล็กน้อย “วันนี้ตามท้องถนนหญิงสาวมากมาย อีกอย่างผู้หญิงมักจะพูดจาด้วยค่อนข้างง่าย เว้นเสียแต่ว่า...” จู่ๆ เขาก็ไม่พูดอะไรต่อ มองแววตาของไท่สื่อหลันเผยรอยยิ้ม

ไท่สื่อหลันไม่ส่งเสียง

รู้ชัดว่าความหมายของฝ่ายตรงข้ามคือ ‘เว้นเสียแต่ว่าคนที่เหมือนผู้หญิงอย่างเจ้าจะพูดด้วยได้ไม่ง่าย’ รู้ชัดว่าคำพูดนี้ของเขามีการตีความที่อ่อนโยนด้วย หยอกล้อหยิ่งเชิง หัวเราะอย่างระมัดระวัง ปล่อยตัวตามสบายอย่างสนิทสนมแต่เว้นระยะห่างเล็กน้อย รสชาติเล็กๆ น้อยๆ แต่ละอย่าง นางน่าจะไม่น่าชิน ควรจะไม่พอใจ ควรจะหมุนตัวเดินไป ไม่รู้ว่าทำไม มองเห็นรอยยิ้มที่สงบนิ่งแต่กว้างใหญ่ไพศาลของคนผู้นั้น พลันมีความรู้สึกอ่อนโยนขึ้นมา

คนผู้นั้น แม้แต่แสงแดดที่ผ่านร่างกายเขาไปล้วนอบอุ่น

ไท่สื่อหลันไม่พูดจา เขาเองก็ไม่พูดจา ทั้งคู่อยู่ตรงมุมถนนมองหน้ากันเงียบๆ ลมใบไม้ผลิเดือนสอง แทรกผ่านจากไม้เลื้อยบนกำแพง ทิวทัศน์สีเขียวพลั่วไหวขึ้นลง เงาเหล่านั้นส่องกระทบดวงตาเขา คล้ายคล้ายว่าเป็นบรรยากาศฤดูใบไม้ผลิที่ทำให้คนหลงใหลเช่นกัน

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็พยักหน้า

“ไป”

นางเดินนำหน้า คนผู้นั้นตกตะลึง ก้าวเท้าตามไป พลังถาม “
แม่นาง เจ้าหมายถึงอะไร”

“ซาลาเปาร้านหวังจื่อร้อยจริงๆ ใช่หรือไม่”

“อ้อ”

“เช่นนั้นไปชิมสักหน่อย”

“ตกลง”

“มีสุราหรือไม่ ข้าอยากกินซาลาเปาดีมีสุรา”

“ข้ารู้จักที่แห่งหนึ่งสุราดีอย่างมาก”

“เช่นนั้นก็ดี”

“แต่ว่า...ทองชิ้นสุดท้ายของข้า ใช้หมดแล้ว”

“ข้าเลี้ยงเจ้าเอง”

จู่ๆ เขาก็ยืนนิ่ง นางเองก็ยืนนิ่ง หันหน้ากลับ มองเห็นรอยยิ้ม
ของเขา

ไม่ใช่การถ่อมตัวมีมารยาทอย่างตอนแรก รอยยิ้มที่อ่อนโยนไม่
ว่าใครก็ล้วนยิ้มให้แบบเดียวกัน แต่กลับเป็นยิ้มที่แปลก

ประหลาด กินใจคน โค้งขึ้นซ้ำๆ จากมุมปาก ค่อยๆ เปื้อนไปบน
แก้ม และขยายไปถึงดวงตา เพราะว่าแสงอาทิตย์ที่ส่องลงมาใน
แววตาค่อยๆ เป็นประกาย แพรพราวสง่างาม เหมือนช่วงเวลา
หลังฝนตก สายรุ้งหนึ่งสาย โค้งผ่านยอดเขาที่สูงที่สุด

เขากล่าว “ตกลง”

*ต้นอวี ขึ้นในแถบทิเบต ลำต้นสูง มีเปลือกไม้สีขาวเทา

*เหวิน เป็นหน่วยเงินตราของจีนในสมัยโบราณ มีค่าประมาณ
0.2 หยวน

ตอนที่ 16 คนแปลกหน้างานดั่งหยก

ซาลาเปาของร้านหวังจีซาลาเปา สุราของโรงสุรา ‘หยิงเซียง’
นอกเมือง

ที่จริงแล้วลงตัวอย่างยิ่ง

ไต้สื่อหลันหิ้วซาลาเปาในถุงกระดาษใบหนึ่ง ชายผู้นั้นหิ้วสุรา
ทั้งสองคนตลอดทางเดินเล่นออกนอกเมือง ไต้สื่อหลันตั้งแต่
เล็กจนโตไม่ว่าเรื่องใดล้วนทำด้วยตัวเองตลอด กำลังเตรียมจะ
ถือซาลาเปามือหนึ่งถือสุรามือหนึ่ง ไหสุราก็ได้ถูกชายหนุ่มถือ
ไปอย่างสงบนิ่งและแน่วแน่เรียบร้อยแล้ว

“ที่ที่มีผู้ชายอยู่ จะให้ผู้หญิงถือไหสุราได้อย่างไรกัน” เขาพูด

ไต้สื่อหลันหรือตาลงเล็กน้อย คิดว่าถ้าหากตอนนี้เพื่อนสี่สามคน

อยู่ล่ะก็ คงจะต้องหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์ตบปากกันและกัน ปาก
แนบหูโอ้อวดคราหนึ่ง ‘สุภาพบุรุษแห่งชาติ’ จึงเหอป้าจะต้อง
คว่ำหมับไปที่ลำคอของเขากอดคอแซ่ อายุ การงาน เงินเดือน
บ้านอยู่ที่ไหน พ่อแม่ตายทั้งคู่แล้วใช่ไหม ไม่มีพี่สาวน้องสาวใช้
ไหม...

แต่ว่าที่ไท่สื่อหลันชอบกลับเป็นท่าทางที่มีทั้งหมดของเขา สิ่ง
สำคัญไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาช่วยสุภาพสตรีถือไหสุรา แต่เป็นการ
ที่อยู่ในวันธรรมดาชายเป็นใหญ่หญิงเป็นรอง สังคมที่ผู้ชายมี
อำนาจเป็นใหญ่ซึ่งผู้หญิงยากจะขีดหน้าชูตา แต่เขากลับสงบ
นิ่งรับคำเชื่อเชิญเกี่ยวกับการดื่มสุราของผู้หญิงคนหนึ่ง

ตอนนี้เขาเดินอยู่ข้างกายนาง ขนاب้าง นิ้วมือเรียวยาวประคอง
ไหสุรา กลิ่นหอมของสุราลอยโชยออกมา ไม่ขัดต่อรอยยิ้มริม
ฝีปากของเขาที่ชวนให้คนหลงใหล

“ตรงนี้ไม่เลว” เขาชี้เนินเขาเล็กๆ ที่เขียวขจีฝั่งหนึ่งข้างหน้า พื้น
ดินสีเขียวที่เพิ่งจะถูกลมใบไม้ผลิชุบไล้ ประดับไปด้วยดอกไม้
เล็กๆ สีฟ้าอ่อน ล่างเนินต้นหลิวพลิ้วไหวตามสายลมราวกับ
ลำธารที่ไหลผ่านเป็นสายเส้นนุ่มนวล

ดูแล้วช่างเหมาะกับเขาอย่างมาก เหมือนเป็นสถานที่ที่เขาชอบ

ไท่สื่อหลันนั่งลงไปบนพื้น คิดว่าเขาไม่อาจนั่งได้ ผลลัพธ์คือเขา
นั่งลงข้างกายนางอย่างคล่องแคล่ว ยึดขาเรียวยาวสองข้างออกไป
ไป เทียบกับนางแล้วยังดูสบายใจยิ่งกว่า

ถูกระดาษเปิดออก ซาลาเปาร้านหวังจีไม่เลวดังคาด

แป้งบางมีไส้เต็มลูก เพราะว่าน้ำซूपที่ไหลซึมออกมาทำให้จีบที่
ขาวดั่งหิมะดูโปร่งใสเล็กน้อย ต้นหอมสีเขียวเล็กน้อยไฟออกมา
จากปากจีบที่ละเอียดประณีต

ไท่สื่อหลันไม่ได้ให้เขา นางค่อยๆ ทานเข้าไปหนึ่งลูก ตอนที่
กำลังจะไปหยิบลูกที่สอง จู่ๆ มือคู่หนึ่งยื่นออกมา

เป็นเขา เอียงตัวเข้ามา ในมือไม่รู้ว่ามีเศษกึ่งไม้เล็กๆ หนึ่งกึ่งอยู่
ตั้งแต่เมื่อไหร่ เลาะเปลือกกึ่งไม้ออก เผยเนื้อไม้สีขาวสะอาด
สะอ้าน เขาใช้สิ่งนี้มาทำเป็นตะเกียบ คีบต้นหอมที่อยู่บนปาก
ซาลาเปาออกไปอย่างระมัดระวัง

ไท่สื่อหลันหยุดมือ

ตอนที่นางเพิ่งจะทานซาลาเปาอันแรก มองต้นหอมอยู่นาน
ปราดหนึ่ง เพียงท่าทางเช่นนี้เขาก็รู้แล้วว่าตัวเองไม่ชอบต้น
หอม

เขากลับตั้งใจอย่างมาก แม้มปากคีบต้นหอมออก ตอนนี้ทั้งคู่ออยู่
ใกล้กันอย่างยิ่ง ครึ่งตัวเขาโน้มเอียงมาตรงหน้านาง สมหายใจ
บางเบา ไม่มีกลิ่นควนบูหรี่ที่เป็นที่นิยมของผู้ชายสมัยนี้ มีเพียง
กลิ่นไม้หอมที่จางอย่างถึงที่สุดเล็กน้อย สะอาดอย่างถึงที่สุด
บริสุทธิ์อย่างถึงที่สุดประเททนั้น ได้กลิ่นแล้วทำให้คนนึกถึง
กระท่อมไม้ที่อบอุ่นและแห้งผากในฤดูหนาว ถูกกองไฟสีแดง
เข้มเผาไหม้ออกมาเป็นกลิ่นหอมอบอุ่นมีเอกลักษณ์ของวัสดุไม้
พื้นปี

ผมสีดำหนึ่งปอยกระจัดกระจายอยู่บนหน้าผากเขา ถูกแสง
อาทิตย์ส่องให้สว่างไสว ไล่ผ่านและซบให้เป็นเส้นผมสีทองอ่อน
มองเห็นขนตาวาวๆ แสงสาดกระจายเลือนราง

ทันใดนั้นรอบด้านก็เงียบสงัดอย่างยิ่ง

นกไม่ร้อง ดอกไม้หยุดเบาๆ ลำธารนิ่งเงียบ สายลมราวกับเสียง
กระซิบ

ไทม์สล็อตไม่ได้คลิกทางให้ และหน้าก็ไม่ได้แดง

“ชื่อของเจ้าคือ?” จู่ๆ นางก็เอ่ยปากขึ้น ยังคงเป็นน้ำเสียงราบ
เรียบ

“หลี่จิ้นเสวี่” เขาคืบต้นหอมทั้งหมดออก แล้วก็ไม่ได้รู้สึกว่ามี
อะไรที่ไม่เหมาะสม นั่งกลับไปอย่างสบายๆ เอ่ยตอบ

“ทำไมถึงเอาหัวหอมทั้งหมดออก เจ้าเองก็ไม่ชอบหรือ”

“ข้าชอบ” เขากล่าว

ไทม์สล็อตมองเขา

“แต่ข้าไม่รู้ว่าซาลาเปาลูกต่อไปของเจ้าคือลูกใด” เขายิ้ม “บางที
เจ้าอาจจะมองว่าลูกนี้ค่อนข้างอ้วนขาว หรือเจ้าอาจจะมองว่าลูก
นั้นสวยกว่า”

“ซาลาเปาก็เหมือนกันหมด” นางส่ายหัว

“ไม่ ไม่เหมือนกัน ไม่เพียงแค่ซาลาเปา” รอยยิ้มเขาสึกซึ่ง “ทุกสรรพสิ่งบนโลกใบนี้ ไม่มีอะไรที่เหมือนกัน ต้องดูว่าเจ้ามีอารมณ์ส่วนนั้นไปแยกแยะและหาความสุขจากมันหรือไม่”

“อารมณ์แบบไหนกัน” นางนิ่งเงียบไปครู่ใหญ่ เอ่ยถาม

“ผ่อนคลายและมองโลกในแง่ดี” เขาตอบ

นางไม่พูดอะไรอีก รอบนี้กลับตั้งใจหาซาลาเปาหนึ่งลูก ดูแล้วน่ารักเป็นอย่างมาก

ซาลาเปาสีขาวหิมะทำให้นางนึกอะไรขึ้นมา จึงถาม “ทำไมถึงซื้อนี้ ดูไม่เข้ากับตัวเจ้า หิมะหนาวขนาดนั้น”

“ข้าเป็นลูกกำพร้า” น้ำเสียงของเขาก็เหมือนกับกำลังพูดว่าเขาเติบโตมาอย่างดี ไม่มีอะไรไม่ดีเลยแม้แต่หน่อย ดวงตาโค้งจนกระทั่งปรากฏรอยยิ้ม “ตอนที่พ่อเลี้ยงพบข้า ข้านอนอยู่ใต้ต้นไม้ท่ามกลางพื้นหิมะ พ่อเลี้ยงเป็นอาจารย์ในโรงเรียนส่วนตัว เข้าใจความหมายตัวอักษร ด้วยเหตุนี้จึงตั้งชื่อให้ข้าว่าจิ้นเสวี่ (ไก่ล่หิมะ)”

นางดื่มสุราไปอีกหนึ่ง สุราในสมัยโบราณจืดชืด ที่เรียกกันว่า เป็นสุราชั้นดีเป็นเพียงแค่สุราข้าวหวาน นางขมวดคิ้ว วางไหสุราลง แล้วกล่าว “เป็นชื่อที่ดี”

“ข้าก็คิดเช่นนั้น” เขาดื่มสุราหนึ่งอีก ทานซาลาเปาหนึ่งคำ ทันใดนั้นเอียงศีรษะมองนาง “ไม่ชอบสุรานี้หรือ”

“ไม่ชอบ”

“ข้าสามารถเดาได้หรือไม่ว่าเพราะเหตุใด” น้ำเสียงเขานุ่มนวล “เจ้าชอบสุราแรง เผาไหม้ราวกับไฟ ดื่มลงไปในลำคอแล้วเหมือนกับโปรยเข็มหนึ่งกำลังไป จากคอหอยแทงตรงลงไปถึงกระเพาะอาหาร หลังจากนั้นเสียงดังฟู่คราหนึ่ง เผาไหม้ขึ้นมา”

นางเงียบไปสั๊กพัก

“ดีมาก มีจินตนาการอย่างยิ่ง” นางพูด น้ำเสียงเย็นเยียบเล็กน้อย “แต่ข้าไม่ชอบให้คนอื่นมาทนายข้าเช่นนี้”

“ไม่ใช่ว่าทนายเจ้า” เขาถอนหายใจออกมาเบาๆ “ดี ในเมื่อเจ้าไม่ชอบให้ทนาย เช่นนั้นข้าจะถามเจ้าตรงๆ ข้าอยากถามเจ้าหนึ่งคำถาม”

“ว่ามา”

“เจ้าดูไม่เหมือนคนที่ชอบยุ่งเรื่องของคนอื่น และก็ไม่น่าเหมือนกับคนที่สามารถประทับใจได้อะไรง่ายๆ เช่นนั้นเพราะเหตุใดเจ้าถึงตามข้ามาได้ อาจเป็นเพราะว่าข้าให้เงินสิบเหวินทองแดงแก่เด็กคนนั้นจึงเลี้ยงข้าหรือ”

ไท่สื่อหลันสังเกตเห็นว่าตอนที่เขาพูดถึงขอทานคนนั้น ใช้คำว่า ‘เด็ก’ นี่ทำให้นางเปลี่ยนความตั้งใจ ตัดสินใจตอบ

“คำตอบสะท้อนใจอย่างมาก ข้าไม่ชอบพูดนัก แต่ข้าสามารถ

บอกเจ้าได้” นางไม่กะพริบตามองไปยังที่โล่ง สายตามองตรง คล้ายหนาม ไม่ว่าเบื้องหน้าจะเป็นอะไรล้วนจะแทงทะลุผ่าน “เมื่อก่อนข้ากับสหายสนิทสามคนต่างก็เป็นเด็กกำพร้า ข้าโตที่สุดในหมู่พวกนาง ตอนที่พวกนางถูกอุ้มเข้าไปในที่แห่งหนึ่ง ยังเป็นแค่เด็กทารก แต่ข้ากลับอายุได้สามขวบแล้ว สามขวบ จำเรื่องราวได้มากมาย”

นางหยุดพักหนึ่ง เขย็นซาลาเปาลูกหนึ่งเข้ามา นางกัดหนึ่งคำ อย่างรุนแรง

“ข้าจำได้ว่าข้าเป็นเด็กขอทาน นอนด้วยกันกับแม่อยู่ใต้สะพานลอย กลางวันท่านก็จะออกไป ตกเย็นก็หาอะไรมาให้ข้ากิน พวกเราผ่านแต่ละวันมาได้โดยไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะว่าข้ามีความสามารถเล็กน้อย ท่านสามารถพึ่งพาความสามารถนี้ของข้าขายขยะเล็กๆ น้อยๆ อยู่ไปวันๆ ให้ท้องอิ่ม”

“เพราะว่าท่านนับว่าผ่านแต่ละวันมาได้เป็นอย่างดีในหมู่ขอทาน ทำให้คนจำนวนหนึ่งอิจฉา ขอทานเองก็ต้องถูกเก็บค่าคุ้มครอง ตอนที่บาใหญ่ของถนนเส้นนั้นมาเก็บเงิน คนอื่นก็พูดว่านางมีเงิน ให้เก็บเยอะขึ้นหน่อย”

ลมเย็นเล็กน้อย ซาลาเปาน่าจะเย็นแล้ว แต่ซาลาเปาที่เขาส่งมากลับยังร้อนอยู่มาก กลิ่นหอมลอยฟุ้งกระจาย นางเองไม่ได้สนใจ

“วันนั้นข้าอุ้มหมาตัวหนึ่งกลับมา แม่บอกว่าหมาตัวนั้นดูเป็นหมาสายพันธุ์ดี ขอทานเลี้ยงเกรงว่าจะลำบาก แต่ข้าไม่ยอม ในตอนนั้นเอง คนเก็บเงินค่าคุ้มครองก็มา”

นางแน่นปาก แวตาสงบเยือกเย็น เป็นน้ำแข็งที่จับตัวกันอยู่
ก่อนแล้วผืนหนึ่ง

ช่วงเวลาที่แตกกระจายในอดีต ปะทะเข้ามาอย่างโหดร้าย...

.....

“ไม่มีเงินเธอ” คนพาลคนนั้นยกैयाขึ้น หัวเราะเสียงดังหมุน
ไปมา “ไม่มีเงินจ่ายค่าปรับ แต่มีเงินเลี้ยงหมาเธอ แล้วก็
เป็นหมาที่ฟุ่มเฟือยชะด้วย เธอกล้าหลอกฉันเธอ” จู่ๆ น้ำเสียง
เขาก็ดุร้าย โยนैयाลงบนพื้นอย่างโหด*ยม!

“อย่าทำหมาฉัน!” เธอพุ่งเข้าไป ถูกคนช้วนั้นเตะออกมา
กระแทกไปบนตอม่อสะพานเสียงดังกังวานครั้งหนึ่ง

“อย่าทำลูกสาวฉัน!” เดิมถ่อมตัวยืมเข้าสู่ ผู้หญิงที่ทิ้งใบหน้า
อ่อนหวานทันใดนั้นร้องเสียงแหลม พุ่งเข้ามาเช่นเดียวกัน เล็บ
มือที่ร่องรอยสีแดงเข้มหลายเส้นไว้บนหลังฝ่ายตรงข้าม

“โวย! กล้าข่วนฉันเธอ!” คนพาลคว้าผมเธอไว้นั่น แยกเขี้ยว
ยิงฟัน “ไปตายซะเถอะ!” ยกร่างกายอันผอมแห้งบอบบางของ
นางและเขวี้ยงออกไปข้างนอก

ในเวลานั้นพอดี รถยนต์คันหนึ่งบีบแตรเข้ามา

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาผืนร้ายของนางเริ่มต้นขึ้น นางมักจะเห็น
โลหิตสีแดงสดกระเซ็นทั่วผืน

.....

ความนิ่งเงียบของนางทำให้เขาเองก็นิ่งเงียบเช่นกัน รวากับว่า
เข้าใจความรู้สึกตอนนี้นี้นาง แต่ก็ไม่ได้ซักถาม กลับเป็นไท่
สื่อหล่นหลังจากที่ทิ้งช่วงไปพักใหญ่ ตนเองกล่าว “ข้าแก้แค้น
แล้ว”

“คนพาลผู้นั้นภายหลังล้มลง ตอนที่ล้มลงบนพื้น บนพื้นมีเศษ
หลอดไฟแตกละเอียดที่ยอดแหลมชี้ขึ้นข้างบนหนึ่งกอง”

คำพูดเบาอย่างมาก แต่ภายในใจกลับเย็นเยียบเล็กน้อย
ทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิตรงหน้าสดใสและสวยงาม แต่ทั้งเหมือนกับ
ว่าเป็นมูมณนที่หิมะโปรยในฤดูหนาวปีนั้น

.....

มูมณนนั้นหนาวเหน็บมาก บนพื้นกลับไม่มีเศษหลอดไฟแตก
ละเอียดที่ยอดแหลมชี้ขึ้นข้างบน มีเพียงกระจกที่แตกออกเป็น
เสี่ยงๆ นับไม่ถ้วนหนึ่งกอง คนพาลผู้นั้นผลักแม่ของนางออกไป
อย่างแรง แต่เพราะว่าใช้แรงมากเกินไป ตัวเองก็เสียสมดุลไป
เช่นกัน ตอนที่ล้มลงไป เธอใช้ช่วงเวลานั้นยื่นมือออก คลุมไป
บนเศษกระจกที่แตกละเอียดกลุ่มนั้น พูดเบาๆ “คืนสภาพ”

หลอดไฟครึ่งอันกลับคืนสภาพเดิมในชั่วพริบตา ทิมแทงฝ่ามือ
อันอ่อนนุ่มของเธอ แล้วจึงแทงเข้ายังกลางหลังของคนพาลที่
ล้มลง

วันนั้นเลือดสดๆ สีขุ่นไหลผ่านฝ่ามือเธอ แม้แต่แขนของเธอเอง

ก็ถูกกดทับจนหัก เธอไร้สีหน้าฟังเสียงของร่างกายที่ถูกแทง
ทะลุกระดูกและถูกกดจนแหลกละเอียด กัดริมฝีปากแตก

วันนั้นที่สถาบันวิจัยมีคนเดินผ่านมาพอดี มองเห็นช่วงเวลานั้น
ที่เธอคืนสภาพหลอดไฟ จึงอุ้มเธอกลับสถาบันวิจัย

ตั้งแต่ตอนนั้นก็เป็นการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือ
โชคร้าย

.....

นางเล่าแค่ส่วนที่อยากเล่าและไม่อยากเล่า ไม่เคยปิดบัง ด้วย
เหตุนี้นางจึงพูดว่า ‘ข้าแก้แค้นแล้ว’ ไม่ใช่ ‘พระเจ้าช่วยข้าแก้
แค้นแล้ว’

สวรรค์ไม่เมตตา มีเหตุผลอะไรที่จะต้องให้ประโยชน์แก่มัน

เขาไม่รู้ว่าฟังเข้าใจหรือไม่ ค่อยๆ กัดซาลาเปาหนึ่งคำ รอยยิ้มที่
มุมปากหายไปเล็กน้อย ทันใดนั้นก็ยื่นสุราให้อีกครั้ง เสียงอ่อน
นุ้มกล่าว “ดื่มสักหน่อยอาจจะผ่อนคลายลง”

ไท่สื่อหลันมองเขาอย่างประหลาดใจเล็กน้อย ถึงแม้ว่าเวลาที่ได้
รู้จักกันจะยังน้อยนัก แต่นางดูออกว่าหลี่จิ้นเสวี่เป็นคนที่เข้า
อกเข้าใจผู้อื่นอย่างมาก แต่ไหนแต่ไรคิดแทนผู้อื่น ไม่อาจฝืนใจ
คนอื่น นางได้แสดงออกชัดเจนแล้วว่าไม่ชอบสุรานี้ ไม่นึกว่าเขา
จะยังโน้มน้าวนางให้ดื่ม

แต่ตอนนี้ข้างในใจอู๋ๆ ก็ร้อนอ้าวขึ้นมา พลันรู้สึกว่สุรานี้คล้าย

กับมีแรงดึงดูดอย่างมาก นางรับมา ตี๋มเข้าไปสองอีก ความรู้สึก
ร้อนอ้าวชนิดนั้นก็กลับคืนเป็นปกติขึ้นมากทันที

ชั่วแวบเดียวสีทองฟ้าก็เข้าช่วงสายแล้ว นางเองก็คิดที่จะรำลา
ยังไม่ทันเปิดปาก จู่ๆ สีหน้าหสีจิ้นเสวียก็เปลี่ยนไป “ระวัง!”

ดอกไม้ตรงหน้า กลายเป็นร่างของเข่าที่ได้เข้ามาเบื้องหน้า
เรียบร้อยแล้ว กลิ่นดอกมู่เซียง (ดอกเอื้องหมายนา) จางๆ พัด
มา กระพริบตาอีกครั้งหนึ่งไท่สื่อหลันก็ถูกเขาดึงขึ้นพุ่งอย่าง
รวดเร็วออกไปหลายก้าวแล้ว ได้ยินเพียงเสียงพิบปั๊บข้างหลังดัง
ต่อเนื่อง เสียงลมเร็วแรง หสีจิ้นเสวียจูงนางวิ่งอย่างไม่แม้แต่จะ
หันหน้ากลับมามอง แต่ไท่สื่อหลันกลับหันหน้าไปมองข้างหลัง
อย่างตื้อดิ่ง เพียงแค่หันมองเห็นว่าตรงที่ที่คนสองคนนั่งอยู่เมื่อ
ครู่ ลูกธนูขนนกปักอย่างเป็นระเบียบแถวหนึ่ง

มือของหสีจิ้นเสวียรองไปที่ข้างเอวนาง ทั้งพอดีทั้งไม่เลยไปสัก
ซุน* นางรู้สึกถึงความร้อนกลุ่มหนึ่งไหลเข้าไปจากช่วงเอว
ทันใดนั้นร่างกายก็เบาประหนึ่งนกนางแอ่น วิ่งขึ้นมาโดยไม่ต้อง
เปลืองแรงเลยแม้แต่น้อย...นี่ก็คือวิทย์ยุทธ์ในตำนานใช่ไหม

“วิ่งขึ้นภูเข!” หสีจิ้นเสวียตะโกนเสียงเบาหนึ่งครา จูงนางมุ่ง
ตรงไปภูเขาลูกที่ไม่ไกลนัก นางไม่ทันได้คิดเยอะ คนข้างหลังไล่
ตามอย่างเอาเป็นเอาตาย

‘พิบ!’ ลูกธนูขนนกหนึ่งสายคำรามผ่าแยกอากาศ หัวลูกธนูสี
เขียวเข้มโคจรอย่างดุเดือด พุ่งไปยังหัวไหล่นาง!

*ชุ่น คือ หน่วยวัดความยาวของจีน หนึ่งชุ่น ยาวประมาณ 3.3 เมตร

ตอนที่ 17 หญิงงามหล่นลงมาจากฟ้า!

“ขึ้น!” หลี่จิ้นเสวียพลันโอบนางเบาๆ

ร่างของนางขวางออกตามแนวยาวครึ่งฉือ ลูกธนูบนนกทะลุผ่าน แขนเสื้อของนางดังพืบ ฉีกแขนเสื้อขาด กระทั่งนางรู้สึกได้ถึง หัวลูกธนูที่เยียบเยิบพร้อมกลืนโลหะเฉียดผ่านแขนด้านใน สัมผัสได้ถึงความเกลี้ยงเกลาคล้ายงูที่เคยไม่ได้ตั้งใจจับข้าง ลำธารตอนยังเล็ก

พอแขนเสื้อขาด สิ่งของทุกอย่างหล่นออกมา ตอนนี้นางและเขากำลังวิ่งหนีอย่างรีบร้อน ไม่มีเวลามาสนใจ ชั่วพริบตาสิ่งของที่กำลังจะปลิวตกลงบนถนน

ในใจนางจู่ๆ ก็คล้ายมีสัญญาณเตือน รู้สึกเหมือนว่ามีเรื่องอะไรที่ไม่ควรที่จะเกิดกำลังจะเกิดขึ้น ก้มหน้าลงมอง สิ่งที่กำลังจะปลิวตกก็คือกระดาษาหนึ่งแผ่น ดูเหมือนว่าจะเป็นกระดาษาแผ่นนั้นที่พบในห้องโถงชื่อหลันคินนั้นที่ไฟไหม้

คล้ายกับว่าไม่มีอะไรสำคัญ แต่นางยังคงวิ่งไปพลาง กุมจับแขนเสื้อไปพลาง

รอยขาดบนแขนเสื้อค่อยๆ ผสานกัน...

หลี่จิ้นเสวียสนใจเพียงแต่ถุงนางวิ่งหนี ไม่หันหน้ากลับมามอง

ด้วยซ้ำ ทั้งสองมุ่งตรงไปที่ภูเขาลู่หมิง เดิมคิดว่าข้างบนภูเขา เป็นพื้นที่กว้าง อีกทั้งวันนี้คนเยอะน่าจะสามารถหยุดยั้งมือ สंहारผู้บ่าคลั่งเสียสติได้ ไม่คิดว่าทั้งสองล้วนไม่คุ้นชินทาง ทิศทางขึ้นเขาทั้งยังไม่ถูกต้อง ภายใต้การวิ่งอย่างรวดเร็วหลาย รอบคาดไม่ถึงว่ายิ่งวิ่งก็ยิ่งห่างไกล ยิ่งวิ่งเส้นทางก็ยิ่งขรุขระ คน ก็ยังไม่พบเลยสักคน

“ข้างหน้าไม่มีทางแล้ว!” ทันใดนั้นหลี่จิ้นเสวี่ยหยุดเท้าลง

ไท่สื่อหลันหายใจให้สงบลง เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าไม่รู้เมื่อไหร่ ที่ทั้งคู่วิ่งมาถึงริมหน้าผาแห่งหนึ่งแล้ว ชีวิตคนที่คิดจะข้ามมิติ ช่างเกินบทไปเสียจริงๆ ไปที่ใดต่างก็สามารถพบเจอหน้าผา พลังกล่าวอย่างเด็ดขาด “ข้าไม่โดดหน้าผา!”

นางไม่อยากจะโดดหน้าผาเล่นนอกบทไปพบกับความพิการ ไต้ซือ เก้าอิมจินเอ็ง* เบาหัวซาน* เฟิงชิงหยาง* รูปปั้นหยกเทพ หกขั้ว*อะไรนั่น! นางรู้เพียงแต่ว่ากระโดดลงไปยังมีความเป็นไปได้ที่จะกลายเป็นคนพิการ!

“เจ้าอยากไปที่ใดเล่า” หลี่จิ้นเสวี่ยหุบยิ้ม ดึงมือของนาง “เจ้า ดูสิ”

ไท่สื่อหลันเพิ่งจะมองเห็น ตอนนี้ภูเขาทุกแห่งดูเหมือนก่อขึ้น จากแผ่นดินไหว เป็นเพียงภูเขาสูงเล็กสูงหนึ่งเท่านั้น ไต้ผาชัน ต้นไม้บัดบังอยู่ มองไม่เห็นทิวทัศน์ด้านล่าง ดูคล้ายกับว่ามี กระแสน้ำและที่ราบ ส่วนฝั่งตรงข้ามเป็นลักษณะเขาสูงใหญ่ของ ภูเขาลู่หมิงที่แท้จริง มีที่ราบยกสูงนูนออกมาเล็กน้อยแห่งหนึ่ง อยู่ในที่ที่ไมไกล ระยะห่างประมาณหนึ่งจ้งกว่า บนที่ราบยกสูง

หินเขาตะปุ่มตะป่ำ คล้ายว่ายังมีปากถ้ำที่ลึกมืด เป็นจุดกำบังที่ดีมาก แม้ว่าถูกคนไล่ตามมา จากข้างในถ้ำก็น่าจะหาที่ซ่อนตัวเจอได้

ไท่สื่อหลันคิดว่าหลี่จิ้นเสวี่อาจจะกระโดดข้ามไปได้ ตนเองคงลำบากเล็กน้อย

ใต้ผาชันมีเถาวัลย์ขึ้นอยู่จำนวนหนึ่ง หลี่จิ้นเสวี่ดึงออกมา ยึดกล่าวกับนาง “พวกเราจะข้ามไป”

“ข้ามไปอย่างไร”

“ช่วงนี้ข้าบาดเจ็บ เรี่ยวแรงถดถอย” เขายึดแสดงความขอโทษ “ไม่สามารถพาเจ้าข้ามไปด้วยกัน เถาวัลย์นี้ก็บางเกินไป เกรงว่าจะมัดคนสองคนไม่ไหว ข้าจะข้ามไปก่อน หลังจากนั้นจะแกว่งเถาวัลย์ให้เจ้าจับไว้”

ไท่สื่อหลันพยักหน้า

อารมณ์ที่สงบนิ่งไม่มีข้อสงสัยใดๆ ของนาง ต่อหน้าความเป็นตายก็ไม่ถดถอยเลยแม้แต่น้อยเช่นกัน หลี่จิ้นเสวี่มองนางแวบหนึ่ง ดวงตาโค้งแฝงรอยยิ้มเล็กๆ เสียงนุ่มนวลกล่าว “วางใจเถิด รอข้ารับเจ้า”

ไท่สื่อหลันตอบไปที่กระเป๋าช้างเอว “จำไว้ ซาลาเปายังทานไม่หมด”

นี่นับว่าเป็นความห่วงใยของนาง สายตาหลี่จิ้นเสวี่ยังเป็น

ประกาย เหมือนว่ามีแสงดาวระยิบระยับ เขายึดให้นางในทันที
จับเถววัลย์ไว้ ก้าวข้ามร่องน้ำระหว่างภูเข

ชั่วพริบตาไท่สื่อหลันเห็นแบนเลื้อเขาปลิวลอย ราวกับเพียงแค
ยกเท้าขึ้น ตัวก็ได้ข้ามผ่านหน้าผาไปแล้ว ท่าทางที่กระโดดลอย
ขึ้นมาของเขาช่างน่ามองยิ่งนัก เหมือนกับปลาที่สับัดหางว่าย
เข้าไปในมหาสมุทร

ชั่วขณะเดียวขาหนึ่งข้างของเขากำลังจะเหยียบลงบนหินเขาสีดำ
ของหน้าผาฝั่งตรงข้ามแล้ว แวตาของนางเพ็งจะผ่อนคลายลง
เปราะหนึ่ง ทันใดนั้นพลันได้ยินเสียง ‘ฉีก’ ดังขึ้นสั้นๆ

เสียงนี้ไม่ใช่เสียงลมรุนแรงราวนกเหยี่ยวเหล่านั้ก่อนหน้า แต่
กลับเพิ่มความรวดเร็วและดุตันมากยิ่งขึ้น หูของนางเพ็งจะตาม
เสียงนั้นได้ ทันทีก็รู้สึกว่อากาศข้างกายถูกลมแรงตัดขาด แบน
เลื้อเสียงดังแควกขาดออกอีกครั้ง แสงสีเงินเส้นหนึ่งเฉียดผ่าน
ข้างกายนาง มุ่งตรงไปยังฝั่งตรงข้าม...

นางเบิกตามองเห็นแสงสีเงินนั้น พุ่งตรงไปกลางหลังหลี่จิ้นเส
วี่ย!

คล้ายเป็นการเคลื่อนไหวช้าๆ แสงสีเงินเฉียดผ่าน พุ่งเข้ายังร่าง
คน สีโลหิตซึมออกมา เขาชวนเซ ปลายเท้าที่ได้แตะบนหินเขา
แล้วผละออกเล็กน้อย ร่างนั้นหายไปด้านหลัง...

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันพุ่งตัวไปด้านหน้า ขณะที่กำลังจะพุ่งไปถึง
ริมหน้าผา พลันย่อตัวลง ตอนที่ย่อลงก็ได้จับเถววัลย์ข้าง
หน้าผาไว้เรียบร้อยแล้ว กระโจนตัวออกไปในทันที กระโดด

หน้าผา!

เสียงพื้ดงคราห์หนึ่งร่างนางร่วงลง เพิ่งตกลงครึ่งจึ่งก็ถูกเถาว์ลย
พันเอาไว้ เถาว์ลยที่บางและอ่อนแอสิ้นไหวอย่างอันตราย ใน
ที่สุดก็ยังคงดึงตัวนางไว้ได้

ไท่สื่อหลันไม่มองเถาว์ลยที่อันตรายนั้น และก็มองฝ่ามือที่ถูก
กึ่งเถาว์ลยเส้นหยาบบาด ขาใช้แรงถีบไปบนหน้าผา ร่างกาย
แกว่งขึ้นแล้ว!

คนอยู่กลางอากาศ ร่างกายโยกและแกว่งไหว แขนหนึ่งข้างยื่น
ออกไปตรงๆ จับไว้ทันที

นางคิดจะจับเขาไว้!

ทั้งหมดเกิดขึ้นเพียงแค่ชั่วพริบตา การตอบสนองของนางตอนที่
การตกใจเริ่มต้นขึ้น กล้ามเนื้อปะทุพลั่งขึ้น ร่างกายสอดประสาน
กับความสามารถ ความเร็วล้นปะทุถึงจุดสูงสุด การเคลื่อนไหว
สอดประสานคล่องแคล่วแม่นยำจนทำให้คนไม่มีทางเชื่อว่านาง
ไม่เคยเรียนวิทยายุทธระดับสูงเทียมฟ้า

นี่เองก็เป็นครั้งหนึ่งที่ตลอดชีวิตจวบจนตอนนี้ทำออกมาได้ดี
ที่สุดของนาง

‘พื้!’

คาดไม่ถึงว่าเพียงครั้งเดียวนางก็แกว่งไปถึงข้างกายหลี่จิ้นเสวีย
ได้อย่างแม่นยำ ในตอนนั้นเขาเพิ่งจะตกลงไป สัมผัสถึงแขน

เสื้อของเขาแล้ว!

ไต้สือหลันจับเอาไว้อย่างแรง

นิ้วมือสัมผัสถึงสถานที่จริง ในใจนางเพิ่งจะดีใจ ทันใดนั้น
ร่างกายก็เบาโหวง ตกลงไปข้างล่าง เกาวัลย์ขาดแล้ว!

ชั่วขณะหลี่จิ้นเสวี่เงยหน้า วินาทีนี้เขาไม่ได้ยิ้มน้อยๆ แต่แวว
ตากลับอบอุ่นและลุ่มลึกเหมือนเคย แกว่งแขนทันใด ยึดสัน
รองเท้านางไว้

เสียงพีดังคราหนึ่ง ไต้สือหลันรู้สึกเหมือนว่าตัวเองนั่งอยู่บน
บันไดเมฆยาว ชั่วพริบตากลับลอยขึ้นไปอีกครั้ง ตั้งแต่ตกลงมา
จนลอยขึ้นไปสับเปลี่ยนรวดเร็วอย่างยิ่งภายในชั่วพริบตา
ภายในร่างกายของนางเสียสมดุล อวัยวะข้างในเสมือนถูกพลิก
ไปมายากจะรับไหว

ชั่วแวบเดียวนางกำลังจะร่วงลงบนที่ราบยกสูงฝั่งตรงข้าม ทันใด
นั้นเสียงแผ่วเบาอันคุ้นเคยก็ดังขึ้นคราหนึ่งอีกครั้ง

แสงสีเงินกะพริบ ไล่ตามมาถึงอีกครั้ง เสียงดังปังคราหนึ่ง
ประกายไฟกระจายทั่วทิศทาง ยิ่งหินเบาที่ไต้สือหลันกำลังจะวาง
เท้าลง!

มาถึงสถานการณ์ลักษณะนี้ แม้แต่ไต้สือหลันเองก็จะทนไม่ไหว
ก่นด่าออกมา ล้อกันเล่นหรือ!

ร่างที่เพิ่งจะกระเือนขึ้นของนางตกลงอีกครั้ง รอบนี้ไม่มีใครมา

จับสันรองเท้านางไว้อีกแล้ว ใช้ร่างกายของตัวเองแลกความปลอดภัยของนางกลับมา ท่ามกลางการตกลงที่รวดเร็วเสียงลมร้องคำรามเข้ามา นางพยายามเปิดตาอย่างสุดความสามารถมองเห็นหลี่จิ้นเสวียไม่ได้ตกลงที่ก้นผา แต่จู่ๆ กลับกระแทกไปบนกำแพงหน้าผา เถาวัลย์สีเขียวตรงนั้นถูกกระแทกจนขาดกระจาย ปรางค์เป็นร่องลึกเส้นหนึ่ง หรือพูดได้ว่าเป็นรอยแตกของภูเขา ชั่วแวบเดียวนางเห็นร่างเขาโถก หายไปในรอยแยก

รอยแยกที่ขรุขระเช่นนั้น เขาได้รับบาดเจ็บอีกครั้ง...

ความคิดในแง่ร้ายยังวนเวียนอยู่ไม่ทันจบ เสียงดังตบคราหนึ่ง นางชนเข้ากับบางสิ่งบางอย่าง ไม่แข็ง และยังมีผมยุ่งกระเซิงหลายส่วน ทิ่มแทงคนเล็กน้อย สะโพกเจ็บอย่างยิ่ง มีกลิ่นยางสนจางๆ แผ่นกระจายทั่ว

แต่ว่าการหยุดลงครั้งนี้เป็นเพียงแค่ชั่วเวลาชั่วพริบตา เสียงดังกรอบแกรบคราหนึ่งก็ส่งไต่ร่างกายหักออก นางกลิ้งตกลงไปอีกครั้ง รอบนี้ตกลงไปเร็วอย่างมาก ผาเดิมที่ไม่สูงนัก

เสียง ‘ตบ’ ดังขึ้นอีกครั้ง แต่กลับไม่มีความเจ็บปวดตามที่คิดไว้ ไต่ร่างกายโหวงเหวung จะมีก็เพียงแต่เอวและหัวเข่าที่ลื่นถูกโอบอุ้มเอาไว้เท่านั้น ความรู้สึกจากการสัมผัสเหมือนนุ่มจริงแล้วแข็งเต็มไปด้วยความยืดหยุ่น นางตั้งสติ รู้สึกได้ว่าเป็นเหมือนกับเป็นแขนของคนผู้หนึ่ง

คิดไม่ถึงว่าถูกคนรับไว้?

อาการหน้ามืดจากการตกลงมายังไม่หายดี กลิ่นที่หอมชัดและ

ลอยคลุ้งราวกับต้นจื่อหลันเปี้ยวบจิกกลุ่มหนึ่ง รวมถึงคนผู้หนึ่งที่
คุ้นเคยเล็กน้อย ทั้งยังเสียงที่น่ารำคาญเล็กน้อย พรังพรูเข้ามา
พร้อมกับจิตใต้สำนึกของนาง

เสียงนั้นพาความประหลาดใจมาด้วยเล็กน้อย การหยอกล้ออีก
เล็กน้อย กล่าว

“สวรรค์ดีต่อข้าเสียจริงๆ ทราบว่าข้าเปล่าเปลี่ยว สาวงามก็ตกลง
มาจากฟ้า!”

*เก๋อิมจินเจิ้ง ชื่อของวิชารยุทธ์ในนิยายกำลังภายในของ
กิมย้ง เรื่องมังกรหยก

*เขาหัวซาน เป็นหนึ่งใน 5 ยอดเขาแห่งแผ่นดินจีนหรือที่เรียก
กันว่า อู่เยว่ และเป็นหนึ่งในยอดสำนักยุทธ์แห่งยุทธภพ

*เฟิงชิงหยาง คือตัวละครหนึ่งของนิยายเรื่องกระบี่เย้ยยุทธจักร
ของกิมย้ง เป็นผู้ช่วยเหลือนักดาบวิทย์ยุทธ์ชั้นสูงแก่พระเอก
จนสำเร็จวิชา

*รูปปั้นหยกเทพหญิงงาม ภาษาจีนใช้คำว่าเสินเซียนเจียเจีย
ปรากฏอยู่ในเรื่องแปดเทพอสูรมังกรฟ้า

ตอนที่ 18 ผลั๊กให้ล้ม ไม่เจรจาอะไรทั้งนั้น!

คนผู้นั้นยังพูดไม่ทันจบ เปลี่ยนและกล่าวขึ้นอีกครั้ง “เจ้าอีกแล้ว
”

ความประหลาดใจในน้ำเสียงครานี้เพิ่มมากขึ้น

ไต้สือหลันเปิดตา

เบื้องหน้า คนผู้นั้นประกายในตาระยิบระยับ คล้ายยิ้มคล้ายไม่
ยิ้ม ผิวพรรณประดุจไข่มุกแสงจันทร์ แม้ว่าจะอยู่ในเงามืดใต้ผา
นี้ก็ไม่ได้ทำลายความสว่างโชติช่วงแม้แต่หน่อยเลยเช่นเคย

เป็นดังคาดใบหน้าโฉมงามที่ทำให้คนรำคาญใบนั้นจริงๆ

ไต้สือหลันขมวดคิ้ว ยื่นมือไป ผลักหน้าของเขาสอง

ทรงฉู๋ยิ้มน้อยๆ ปล่อยมือ ‘ตบ’

ไต้สือหลันตกลงบนพื้น โชคดีที่ทรงฉู๋ยังไม่ได้ใจดำถึงขีดสุด
ข้างหน้าเขามีโต๊ะยาวหลายตัวและยังมีพรม ไต้สือหลันตกลงไป
บนพรมพอดี

แต่ว่าผู้ที่ตกลงมาจากที่สูงแล้วยังผ่านการกระแทกมักยากจะ
เลี่ยงอาการบาดเจ็บเลือดคั่งเล็กน้อยได้ ไต้สือหลันเจ็บปวดทั่ว
ทั้งตัว ทั้งยังรู้สึกร้อนใจกระหายน้ำ เหลือบตาดูขึ้นมองเห็นบนโต๊ะ
มีสาเล่สดใหม่อยู่ ฉวยโอกาสยื่นมือคว้ามาหนึ่งลูกกดลงไปทันที

กินหมดแล้วก็โยนเม็ดสาเล่ตามอำเภอใจ เหลือบตาดูอีกครั้งอีก
ครั้ง เอ้ คนเยอะอย่างยิ่ง

ชั่วพริบตาจึงพบว่าที่แห่งนี้เดิมเป็นที่ราบ อยู่ข้างบนมองไม่ออก
ตอนนี้หล่นลงมาจึงได้พบว่าด้านล่างมีภูมิประเทศเป็นที่ราบ

เขียวชอุ่ม ข้างบนมีฟ้าเขียว ด้านข้างมีดอกไม้บานสะพรั่ง ข้างหน้ามีน้ำสีเขียวมรกต ด้านหลังมีทัศนียภาพสวยงาม ด้วยเหตุนี้จึงถูกเลือกมาเป็นสถานที่จัดงานเทศกาล

ตอนนี้นั้นที่โล่งหนึ่งผืนใหญ่ แต่ละที่นั่งจัดเรียงตามลำดับ ข้างซ้ายเป็นผู้ชาย ข้างขวาเป็นผู้หญิง ด้านหน้าที่นั่งผู้หญิงใช้ม่านหลากสีกันปิด สายลมพัดกลิ่นหอมมาเป็นพักๆ ผู้ชายนั่งลงบนพื้น ทานและดื่มอาหารรสเลิศเต็มโต๊ะ บนม่านหลากสีแว่นภาพวาดและบทประพันธ์จำนวนหนึ่งไว้ น้ำหมึกหยดลงยังไม่แห้งดี

คนกลุ่มใหญ่นี้เดิมควรจะส่งเสียงดังครึกครื้นน่าหวกหู กระแสดคนหลังไหล แต่ตอนนี้กลับเงียบราวป่าช้า แต่ละคนอ้าปากตาค้าง

ใครก็ตามที่สนุกสนามกำลังมีความสุข จู่ๆ บนฟ้าก็มีคนผู้หนึ่งตกลงมา แล้วยังตกลงตรงหน้าแขกเจ้าบ้าน ทั้งหมดล้วนไม่อาจรับได้เล็กน้อย

มีเพียงคนผู้หนึ่ง หลังจากตกตะลึง ร้องเรียกเสียงดังอย่างดีใจ “ท่านพี่...”

ไท่สื่อหลันเหลือบตา มองเห็นไถซือเทาพุ่งเข้ามาด้วยความดีอกดีใจพอดี บนตัวยังห้อยเคียวมังกรสีแดงทองสองสีที่ทำจากผ้าไหมดูค่อนข้างน่าทึ่งหนึ่งอัน เคียวมังกรตั้งขึ้นตั้งลงตามจังหวะก้าวของเขา

ไท่สื่อหลันสังเกตเห็นด้วยความว่องไวและเฉียบแหลมว่ามีคนจำนวนหนึ่งหลังจากได้สติกลับมา แวตาทิมองไปยังไถซือเทา

ค่อนข้างไม่พึงประสงค์

ทำไม เด็กคนนี้ทำให้คนไม่พอใจอีกแล้วหรือ

“ท่านพี่...” ไถ่ชื่อเทาะตะโกนได้ครึ่งเสียงก็หยุดลง ทันใดนั้นก็คิดว่าพี่สาวเป็นนางสนมที่ราชสำนักทอดทิ้งให้ออกบวช ไม่อาจปรากฏตัวในโอกาสนี้ได้อย่างสิ้นเชิง เขาเร่งรีบกลืนคำพูดที่มาถึงปากแล้วกลับไปทันที

ตอนนี้ไท่สื่อหลันไม่มีกะจิตกะใจจะพูดคุยกับเขา เงยหน้าขึ้นมองหน้าผาสองข้าง แล้วจึงมองไปยังลำธารที่อยู่ไม่ไกลอีกครั้ง ใคร่ครวญถึงหลี่จิ้นเสวียที่ตกลงไปในรอยแยกของภูเขามีกความเป็นไปได้หรือไม่ที่จะไถ่ลงมาจากบนเขา สุดท้ายแล้วตกเข้าไปในร่องลึกระหว่างภูเขา

มีนางดันพื่น ทนความเจ็บปวดของกระดูกทั่วตัวที่คล้ายกับแตกออก ลุกยืนขึ้น

ทรงฉู่อยู่อีกฝั่งจิบสุราอย่างเอ้อระเหย

ไท่สื่อหลันสบสายตากับเขาเพียงแค่ชั่ววินาทีนั้นที่ตกลงในอ้อมแขนเขา หลังจากนั้นก็ไม่แม้แต่จะมองเขาสักปราดหนึ่ง มองแบกผู้มีเกียรติที่คนนับล้านโอบรอบอย่างเขาราวกับไม่เห็นสิ่งใด เขาเองก็คล้ายกับว่าไม่ได้โกรธ เพียงแค่คืบผลไม้มาทานอย่างช้าๆ มองไท่สื่อหลันด้วยความสนใจอย่างมาก

ตอนนี้เห็นได้ว่าไท่สื่อหลันเจ็บปวดจนเหงื่อไหลเต็มศีรษะ แต่ยังคงไร้สีหน้าใดๆ ท่าทางลุกขึ้นยืนกำลังจะเดินไป จึงถาม “ไป

ไหน”

“หาคน”

“ใคร”

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า”

“เรื่องที่หญิงคู้หมั้นต้องการจะทำ ชายคู้หมั้นไม่อาจไม่ถามได้”

“ก่อนที่จะยอมรับเจ้า ทางที่ดีควรหยิบคำนี้มาทำให้ข้ารู้สึก
สะอิดสะเอียนให้น้อยที่สุด”

“เช่นนั้นก็ให้โอกาสสักครั้ง ให้ข้าได้พยายามทำให้เจ้ายอมรับ”
ทรงฉุกกล่าวอย่างยิ้มแย้ม ดูแล้วไม่ได้จริงจังเลยแม้แต่น้อย “ข้า
จะส่งคนไปช่วยเจ้าหา”

จิตใต้สำนึกของไท่สื่อหลันต้องการจะปฏิเสธ ทันใดนั้นก็คิดว่า
ว่าลัธยานี่น่าจะเป็นสายที่แยกมาจากแม่น้ำลู่หมิง ถ้าหากว่าหลี่
จิ้นเสวียถูกผละตกเข้าไปยังปากแม่น้ำ นางเพียงผู้เดียวแน่นอน
ว่ายากยิ่งที่จะหาเจอได้ทันเวลา และถ้าหากว่าหลี่จิ้นเสวียยังติด
อยู่ในหน้าผา ก็จำเป็นต้องการกำลังคนจำนวนมากมาช่วยเหลือ

“ดี” นางยื่นมือ “ทหารคุ้มกันหนึ่งร้อยนาย”

ทรงฉู่ตบมือสองสามที คนเสือดำนึงกลุ่มโผล่ออกมาจากไหน
ไม่อาจทราบ เสื้อผ้าของคนเหล่านี้เรียบง่าย ดูแล้วไม่เหมือน
ทหารคุ้มกันตระกูลใหญ่ที่แต่งกายงดงามเหล่านั้นโดยสิ้นเชิง

ทว่าแต่ละสายตาเฉียบแหลมและคมกริบ เวลาที่มองคนมีพลัง
อย่างถึงที่สุด คล้ายลมพายุที่โผเข้ามาตรงหน้า

รอบด้านเกิดความวุ่นวายขึ้นพักหนึ่ง มีคนแอบกระซิบกระซาบ
ราวกับกำลังพูดคำว่า ‘ทหารวิญญูณมังกร’ อะไรทำนองนี้

ไท่สื่อหลันยังไม่พอใจ “มีแค่สิบคน”

“พวกเขาสิบคน ก็เท่ากับทหารคุ้มกันทั่วไปหนึ่งพันนาย” น้ำ
เสียงทรงฉู่จึงเรียบแต่กลับมั่นใจอย่างถึงที่สุด “ตอนนี้เจ้าบอก
ข้าได้แล้ว เจ้าหาใคร”

“ผู้ชาย” ไท่สื่อหลันกล่าว “เสื้อสีฟ้า รูปร่างความสูงอายุพอๆ กับ
เจ้า” คิดแล้วคิดอีกก็รู้สึกว่าคุณลักษณะเด่นมีไม่มากนัก จึงกล่าว
เสริม “ดูดี”

“ดูดีหรือ” ประโยคสุดท้ายทำให้ทรงฉู่เลิกคิ้วขึ้น แววตามีความ
อันตรายเล็กน้อย

“อืม” ไท่สื่อหลันพยักหน้าเพื่อเน้นย้ำ

“ดูดีเช่นไร” ทรงฉู่ชี้ไปที่ตัวเอง “เช่นข้าริ”

ไท่สื่อหลันมองเขาอย่างเหยียดหยัน เป็นคนที่น่ารังเกียจน่า
รำคาญที่สุด!

นางคิดดูแล้ว รู้สึกว่าที่จริงคนทั้งสองเทียบกันไม่ได้ ลักษณะ
ท่าทางแตกต่างกันเกินไป แต่จะว่าไปแล้ว นางยังคงรู้สึกว่าเป็น

หมีจิ้งหรีดที่ถูกระบายมากกว่า

“ดูดีกว่าเจ้า”

สายตาของหมีจิ้งหรีดหรือหมา หมีจิ้งหรีดที่คล้ายหมีคล้ายไม่หมี มีความ
อันตรายเล็กน้อยลักษณะนั้น ทะยานออกมาอีกครั้ง

“เจ้าชอบหรือ”

น้ำเสียงเรียบนิ่ง เบาเสียงขึ้น กลืนอายบางอย่างคล้ายกับรุนแรง
มากขึ้น ไถ่เชื้อเทาที่ยืนอยู่อีกฝั่ง จู่ๆ ก็สั่นสะท้าน

ไถ่เชื้อหลบหนีด้วยเสียงสั่นไหว นางไม่ชอบคำว่า ‘ชอบ’ นี้
เลย

คิ้วที่ขมวดเป็นปมของนาง ในสายตาของคนอื่นกลับดูเหมือนว่า
ขาดความมั่นใจที่เรื่องภายในใจถูกพูดออกมา หมีจิ้งหรีดมองนางนิ่ง
อยู่พักใหญ่ ทันใดนั้นก็วิ่งไปด้านหลังอย่างขี้อาย หมีกล่าว “
ข้าเปลี่ยนความตั้งใจแล้ว เหตุใดข้าต้องมาเอาใจหญิงคนนั้น
ของข้าด้วยเล่า”

ไถ่เชื้อหลบหนีไม่พูดอะไรต่อ หันหลังเดินออกไป

“เจ้าไม่โกรธหรือ” หมีจิ้งหรีดถามอยู่ด้านหลังนาง

“เจ้ายังไม่มีคุณสมบัติ” นางตอบ

ไม่ใช่คนที่นางสนใจ เหตุใดนางจะต้องเสียความรู้สึกเพียงนิดให้

เขา

ข้างหลังนั่งเงิบครู่หนึ่ง หรงฉู่ยังคงยืนอยู่ เป็นรอยยิ้มที่คล้ายกับว่าแปลกประหลาดเล็กน้อย ไถซื่อเทาขายตามองอยู่อีกฝั่ง คิดในใจว่าก๊วกงที่แต่ไหนแต่ไรถูกหญิงสาวรักใคร่เอาอกเอาใจ ครั้งนี้เขาจะรู้สึกพ่ายแพ้หรือไม่กัน

ทันใดนั้นก็คิดอีกว่าพี่สาวได้เปลี่ยนไปอย่างยิ่งแล้วจริงๆ ทว่าเขาชอบ

“เหตุใดนิสัยของเจ้าถึงได้เบี่ยงกระด้างเพียงนี้เล่า ไม่น่ารักเลยจริงๆ” หลังจากความเงิบครู่หนึ่ง ชั่วพริบตาไถซื่อหลันเดินไปข้างหน้าอย่างโชซัดโชเซ หรงฉู่ยังคงเอ่ยปาก “อาล่ะ ข้าคิดว่าเจ้าเป็นคนที่ไม่ยอมติดหนี้บุญคุณกับใคร แล้วก็ไม่มีทางที่จะมาประจบสอพลอข้าใช้หรือไม่ เจ้าน่าจะชอบความยุติธรรม เช่นนั้นเจ้าทำเรื่องหนึ่งให้สำเร็จ ข้าก็จะส่งคนไปช่วยเจ้าหาคน”

“เรื่องอะไร” ไถซื่อหลันหันตัวกลับ นางไม่ขอให้คนอื่นช่วยเหลือ แต่ก็ไม่ได้แปลว่ามุ่งแต่จะทำโดยไม่พิจารณาถึงผลที่ตามมา

หรงฉู่โบกมือเรียกนาง ไถซื่อหลันไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เดินไปหรงฉู่เอียงตัว ปากแนบใบหู “เจ้ามาเข้าไปแล้ว การประลองความงามได้จบลงไปแล้วเรียบร้อย ผู้ชนะการประลองที่เข้ารับปากก่อนหน้านั้น สามารถขอสิ่งที่ข้าสามารถทำให้ได้จากข้าหนึ่งข้อ แต่ว่าตอนนี้ผู้ชนะคนนี้ข้าไม่ชอบ ไม่อยากจะรับปากกับนางสักเรื่อง ไม่สู้ให้เจ้าชนะนาง เจ้าก็จะสามารถขอข้าได้ตามใจ”

“แข่งอะไร”

“งานฝีมือ เย็บปักถักร้อย” หรงฉู่ยิ้มอย่างน่าเกลียดเล็กน้อย

การเย็บปักถักร้อยต้องใช้เวลา แต่ไหนแต่ไรไม่ใช่รายการการ
แข่งขันฝีมือของผู้หญิง แต่แท้จริงแล้วหรงฉู่ไม่อยากให้หญิง
สาวกลุ่มนั้นมีเวลาว่างคอยส่งสายตาบอกความในใจแก่เขา จึง
เรียกร้องไปตรงๆ เสียเลย “คุณธรรมของสตรีสี่ประการ สาม
ประการแรกบุตรสาวในตระกูลสูงส่งแห่งอันโจวได้เปิดมุมมอง
ใหม่ให้แก่ข้าแล้ว เช่นนั้นก็ลองมาดูคุณธรรมข้อสุดท้ายกัน”

แต่ว่า...

สายตาหรงฉู่แกว่งไปทางไท่สื่อหลันเล็กน้อย รอยยิ้มดูแล้ว
จริงใจยิ่งขึ้น

ใช้นิ้วเท้ามองนาง ยังดูออกเลยว่านางไม่เหมือนคนที่ถนัดงาน
เย็บปักถักร้อย อย่างว่าแต่เย็บปักถักร้อยเลย สิ่งของทั้งหมดทั้ง
มวลที่ผู้หญิงมีความสามารถเป็นเลิศชำนาญ กลอนกวี เต็มรำ
บับร้อง ดนตรี...เกรงว่านางล้วนทำไม่เป็นกระมัง

แต่เขากลับอยากจะรู้ แท้จริงแล้วนางทำอะไรได้

เขายังอยากรู้ ผู้หญิงที่พอมองก็รู้ว่าอดทนอย่างยิ่งผู้นี้ หากนาง
ต้องการช่วงชิงแน่นอนว่าต้องชนะเป็นแน่ แต่นางจะชนะด้วย
วิธีใด

ไม่พูดไม่ได้ ถึงแม้ว่านิสัยของนางจะไม่น่ารักอย่างยิ่งเสียจริงๆ
แต่...ความปรารถนาทำรบของผู้ชายก็ปลุกปั่นขึ้นมาได้ง่ายดาย

อย่างมากจริงๆ

ไท่สื่อหลันเพียงแค่ว่าไม่ใส่ใจรอยยิ้มที่แปลกประหลาดของเข แต่
นางกลับขมวดคิ้วกับคำว่า ‘เย็บปักถักร้อย’ ของสิ่งนี้ ให้เวลา
นางแปดชั่วโคตรก็เรียนไม่ได้หรอก ตัวนางเองก็ไม่คิดที่จะไป
เรียนอย่างแน่นอน

“ผู้ชนะคือใคร” จู่ๆ นางก็อยากจะรู้ว่าคนที่ตนต้องประลองด้วย
คือใคร เพราะว่าท่ามกลางฝูงชน ดูเหมือนมีสายตาที่คุ้นเคยและ
ดูร้ายหลายคู่ ยิงเข้ามา

“ว่าไปแล้วบังเอิญยิ่งนัก” ทรงฉูกดคางเบาๆ นับกลุ่มคน “ผู้ชาย
แข่งขันประพันธ์กวี ผู้ชนะคือน้องชายเจ้า ผู้หญิงแข่งขันเย็บปัก
ถักร้อย ผู้ชนะคือน้องสาวของเจ้า”

ไท่สื่อหลันมองตามสายตาของเขา ไถ่ซือเทาพยักหน้ายิ้มน้อยๆ
แกว่งเคียวมังกรผ้าไหมของเขาให้พี่สาว แต่อีกฝั่งหนึ่ง หญิงสาว
บางคนก่อนหน้านี้ถูกนางใช้เป็นพื้นหลังมองข้ามมาโดยตลอด
แววตาจ้องมองนางอย่างไม่ยินดี

ไท่สื่อหลันรู้สึกคุ้นหน้านาง คิดอยู่พักหนึ่งจึงนึกออก นี่ไม่ใช่คน
ผู้นั้นที่ตามไถ่ซือจู่ไปชำระแค้นในคืนที่ไถ่สื่อหลันตายแต่กลับ
ซ่อนอยู่ข้างหลังไถ่ซือจู่เผยให้เห็นเพียงครึ่งหน้าหรือ ภายหลัง
ยังเคยได้พบกันตรงที่ของฮูหยินไถ่ตรงนั้น ดูเหมือนว่าจะเป็น
คุณหนูที่กำลังจะแต่งงานของอนุภรรยาที่สี่ ชื่อไถ่ซือเว่ย

ไถ่ซือเว่ยเผชิญกับสายตาที่เฉยเมยราวกับมองต้นไม้ใบหญ้า
ของไท่สื่อหลัน โกรธจนทั่วทั้งร่างต่างก็สั่นเบาๆ

นางชนะการเย็บปักถักร้อยเหล่านี้อย่างยากลำบาก แสดง
ตัวอย่างทรงเกียรติต่อหน้าจิ้นกั้วกง!

เดิมทีนางควรจะยืนอยู่ข้างกายจิ้นกั้วกง นางได้คิดคำขอของ
นางดีแล้ว!

ผลปรากฏว่านางกำลังจะก้าวขึ้นไปข้างหน้า หญิงผู้นี้คาดไม่ถึง
ถึงว่าตกลงมาจากด้านบน! ช้ำยังตั้งใจตกลงมาในอ้อมแขนจิ้นกั้ว
กง ตัดบทพูดของนาง!

ตกลงมาแล้ว ตัดบทแล้ว ก็ควรจะออกไปให้พ้น หญิงผู้นี้ยังคง
ไม่หยุด ไม่คาดคิดว่าจะยืนนิ่งไม่ออกไป ส่งสายตาเอ๋ยคำร้องขอ
กับจิ้นกั้วกง...คนที่มีคุณสมบัติจะบอกร้องได้ก็คือนาง ไถซือเว่ย!

ตอนนี้ไม่นึกว่าจะยังใช้สายตาเหยียดหยามเช่นนี้มองนาง!

หญิงหน้าด้านไร้ยางอายที่น่ารังเกียจผู้นี้ไม่เพียงแต่จะก่อความ
วุ่นวายให้ตระกูลไถทั้งตระกูล แต่ยังคิดจะมาก่อกวนแผนการ
ของนาง!

“เจ้ารู้ฐานะของเจ้าหรือไม่!” ไถซือเว่ยจ้องไท่สื่อหลัน ไม่ปิดบัง
ความเกลียดชังในแววตา “นี่ไม่ใช่สถานที่ที่เจ้าจะได้มา ยังไม่รีบ
กลับไปอีก! อย่าทำให้ตระกูลต้องขายหน้า!”

นางไม่กล้าเอ่ยถึงฐานะตอนนี้ของไท่สื่อหลันต่อหน้าผู้คน นั่น
อาจจะทำให้ตระกูลไถถูกลองโทษเช่นกัน ทว่านางแต่ไหนแต่ไรไม่เคย
เอาฐานะของไถซือหลันมาอยู่ในสายตา แค่นมที่ถูกราช

สำนักขับไล่อกบวชตลอดชีวิตผู้หนึ่ง ชะตากรรมถูกลิขิตไว้นานแล้ว นางทำได้เพียงอยู่ในอารามไปจนแก่ หรืออาจจะถูกกดให้จมน้ำตายไม่ช้าก็เร็วด้วยความผิดฐานไร้ศีลธรรม

ทุกคนฟังน้ำเสียงของนางก็รู้ชัดว่าไท่สื่อหลั่นเองก็เป็นคนในตระกูลไถ่ อดไม่ได้ตกตะลึง นี่เป็นคุณหนูท่านใดในตระกูลไถ่ เหตุใดถึงได้มีความสัมพันธ์ในหมู่พี่น้องเลวร้ายเช่นนี้เล่า

สายตาทุกคนหันไปทางไท่สื่อหลั่น ตั้งหน้าตั้งตารอสงครามฝีปากระหว่างพี่น้องที่น่าดูชมฉากหนึ่ง ใครจะรู้ว่าแหวตาไท่สื่อหลั่นปราชญ์ผ่านไถ่ชื่อเว่ยอย่างหนึ่งและหนึ่งขึ้นอีก ไม่สนใจเลย แม้แต่น้อย หันกล่าวกับทรงฉู่ “นางหรือ”

มองดูนาง แล้วมองไถ่ชื่อเว่ยที่โกรธจนทั่วใบหน้าแดงช้ำ ทันใดนั้นผู้คนต่างก็รู้สึกเหมือนกับเห็นลูกสุนัขล่าสัตว์ที่ยังไม่โตเต็มวัยตัวหนึ่ง เหาะสะเปะสะปะขุนกระบี่ราวกับมีดแหลมอย่างไร การช่วยเหลือ...

“มันใจหรือไม่ว่าจะชนะนาง” ทรงฉู่ยิ่งยิ้มอย่างจริงใจ ยิ่งทำให้ไท่สื่อหลั่นรู้สึกถึงความปองร้าย

“แน่นอน” นางตอบอย่างไม่มีรีรอ

ในที่สุดตอนนี้ไถ่ชื่อเว่ยก็เข้าใจความหมายของคนทั้งสอง เบิกตาออกกว้างด้วยความเหลือเชื่อ ครูใหญ่พลันหัวเราะคิกคักออกมา

“ให้นางชนะข้าหรือ อะ? ให้นางชนะข้าหรือ” นางหัวเราะอย่าง

อ่อนช้อย ราวกับพบเจอเรื่องที่มีความสุขที่สุดบนโลกใบนี้ “กังวล ท่านกำลังวางแผนจะเพิ่มความสุขสนานให้ทุกคนหรือเพคะ หญิงผู้นี้...ให้หญิงผู้นี้ชนะการเย็บปักถักร้อยข้า...อะๆ ตลกเกินไปแล้ว...”

เสียงหัวเราะนางดังขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนมองท่าทางนางก็เข้าใจ ดูท่าแล้วคุณหนูตระกูลไถผู้มาใหม่ท่านนี้ คงจะไม่ชำนาญการเย็บปักถักร้อยเป็นแน่ อดไม่ได้พากันปิดปากหัวเราะ

“คนผู้นี้น่าจะเย็บปักถักร้อยไม่เป็นกระมัง”

“นั่นไม่เป็นปัญหา บางทีอาจจะได้เห็นนกยวนยางรูปร่างอ้วนพีหรือว่าวัชพืชลอยเป็นแพบนไม้คาน ฮ่าๆ”

“ท่านพี่ ไม่ใช่ว่าท่านไม่ชอบแข่งขันงานฝีมือน่าอึดอัดนี้หรือตอนนี้ช่างประจวบเหมาะ ความสนุกมาถึงแล้ว...”

เสียงหัวเราะดังกระแสน้ำ ไท่สื่อหลันดูเหมือนว่าจะไม่ได้ยินสายตากวาดขึ้นลงทั่วร่างทรงฉู่ ตกลงบนส่วนเอวเขาอย่างแน่นิ่งทันใดนั้นนางพลักเขาล้มลง!

ตอนที่ 19 เจ้าขี้เหร่เสียจริง!

เสียงตบดังขึ้นคราหนึ่ง ทรงฉู่ถูกพลักล้มลง

ถูกพลักล้มลงภายใต้สายตาที่จับจ้องของทุกคน

ถูกไท่สื่อหลันพลักล้มลงภายใต้สายตาที่จับจ้องของทุกคน

เสียงลูกอีอดังหนึ่งครั้ง ผู้คนตกตะลึง

ตกตะลึงอ้าปากค้าง

ตกตะลึงอ้าปากค้างจนกินลมเข้าไปเต็มปาก

กลุ่มคนรอบด้านตื่นตระหนกกระทั่งเงียบเซียบอย่างถึงที่สุด
ราวกับเปลี่ยนเป็นอาณาจักรผีดิบในชั่วพริบตา คนทั้งสองที่ผลัก
ให้ล้มและถูกผลักให้ล้มกลับตอบสนองเสมือนแบกที่มาจาก
นอกโลก คนผู้หนึ่งที่ผลักคนล้ม มือหนึ่งยังคว้าสายคาดเอวคน
อื่น เสียง ‘แฉก’ คราหนึ่ง สายคาดเอวสีฟ้าอ่อนวิจิตรตระการ
ตาสองชั้นชั้นนั้นที่ช่วงเอวทรงฉွ่ก็ถูกดึงขาด

ไต้สือหลันดึงสายคาดเอวลง นางไม่แม้แต่จะมองสักปราดหนึ่ง
ยื่นมือโยนทิ้ง การเคลื่อนไหวคล้ายกับนักเลงหัวไม้ที่กำลังจะ
ห้อมล้อมหญิงสาวอ่อนแอคนหนึ่ง ขาดแต่เพียงการแสดงออก
ที่ไม่สุภาพเป็นมาตรฐานที่จะต้องถูมือและยืมหยาบโลน กระทั่ง
ในสนามส่งเสียงลมหายใจที่แรงกล้ามหาศาลออกมาพักหนึ่ง

คนผู้หนึ่งที่ถูกผลักไม่ตกใจเลยแม้แต่หน่อย ศอกหนึ่งดันอยู่บน
พรมหนาๆ เชิดGRAMอึ้งงงตามขึ้น หลังจากองศาปรับจนเพียงพอ
ที่จะล้มเมืองได้ จึงกะพริบตาถามไต้สือหลัน “เจ้าคิดว่าชนะ
ไม่ได้ ดังนั้นตอนนี้ก็เลยวางแผนจะใช้กำลังกับข้าหรือ”

เสียง ‘อีก’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง ไม่รู้ผู้ใดกำลังกลืนน้ำลายอยู่ แน่นอน
ว่าไม่ใช่ผู้หญิง เหล่าหญิงสาววนอยู่กับการปิดหน้าปิดตาแต่ก็ยัง
แอบมองจากช่องว่างระหว่างนิ้วมือ ที่น้ำลายไหล ดูแล้วเหมือนว่า

เป็นผู้ชายชาติรีคนหนึ่ง...

เพราะว่าตอนนี้รูปร่างทรงฉูดฉาดใจอย่างถึงที่สุด น่าหลงใหลถึงที่สุด

หญ้าเขียวราวกับเบาะ พรหมนาโอ้อ่าเลอค่า เลื้อยตัวยาวสีขาว หิมะคลุมทั่วร่างเขา ชายเลื้อยปกกลายสีทองเข้ม ท่ามกลางความเจียบดูสูงศักดิ์โดยไม่ปรากฏสีสัน เลื้อยตัวยาวเป็นแบบที่หนานฉีช่วงนี้กำลังนิยม คอเสื้อเปิดออกกว้างอย่างมาก พอถูกไต้สือหลั่นผลักให้หายไปด้านหลังก็จุดองศาให้เสื้อเบี้ยวเอียงออกมา กระตุกไ้ปลาว่าหนึ่งท่อน งดงามดั่งวาดไว้ ช่วงเอวเผยออกเล็กน้อย ลายเส้นพ่นแน่น

เรือนร่างท่าทางนี้ เพียงพอแม้กระทั่งยั่วชวนไทเหมาได้

แต่ไต้สือหลั่นกลับไม่ปรายตามองโดยสิ้นเชิง

นางพลักรหงฉู่ลัม คว้ามิดเล็กแฉ่เนื้อหนึ่งเล่ม หั่นเนื้อขึ้นหนึ่งอย่างลวกๆ ยัดเข้าปาก จากนั้นก็ถือโอกาสใช้สายคาดเอววิจิตรงดงามเส้นนั้นมาเช็ดมิด มิดเล็กแหลมคม สายคาดเอวเนื้อผ้าบางเป็นมัน สายคาดเอวขาดเป็นเศษผ้าอย่างง่ายดาย คนทั้งหมดเบิกตาจ้องมองสายคาดเอว ‘แสงอำพรเงาเมฆา’ สายนั้นของจิ้นกั้วกง มีค่าเท่ากับเมืองทั้งเมือง งานปักที่มีความยากและบริสุทธิ์อันดับหนึ่งแห่งเมืองซู ถูกหญิงสาวเสียสติผู้นี้ตัดขาดโยนลงบนพื้นชั่วพริบตา ทุกคนต่างก็ส่งเสียงถอนหายใจอันเจ็บปวดอย่างไม่อาจมีอะไรเทียบได้ออกมาคราหนึ่ง

ทันใดนั้นไต้สือหลั่นใช้เท้าถีบของจำนวนหนึ่งบนโต๊ะด้านหน้า

คว่ำ ผลไม้และสุราชั้นเลิศพลิกตกลงพื้น เสียงดังกล่าว “เจ้าข้าเห
ร่จริงๆ!”

จากนั้นก็ก้าวยาวเดินออกไป ตอนที่เดินออกมา ยังถือโอกาส
เก็บองุ่นพวงใหญ่ในหม้อผลไม้ที่กลิ้งอยู่เต็มพื้นออกไปด้วย

.....

ทหาร ขุนนาง หญิงงามในตระกูลสูงศักดิ์หนึ่งกลุ่มรู้สึกได้ว่าไม่
สามารถไตร่ตรองได้แล้ว

นี่หมายความว่าอย่างไร

กระทำเรื่องเช่นนี้ ก็เพื่อที่จะพูดประโยคนี้หรือ

จิ้งกัวกงขี้เหร่จริงๆ จนทำให้คนอารมณ์เดือดดาลเพียงนี้ ทำให้
คุณหนูตระกูลไถผู้นี้โกรธจนยากจะระงับอย่างนั้นหรือ

หรือว่าระหว่างคนทั้งสองมีความในใจอื่นอีก คุณหนูตระกูลไถ
ฉวยโอกาสระบายความโกรธ ต้องการทำให้เขาอึดอัดใจหรือ

ตามหลักเหตุผลและกฎเกณฑ์ปากว่า* หลังจากทีทุกคนได้
วิเคราะห์อย่างชัดเจนในชั่วพริบตา และด้วยเหตุนี้ก่อให้เกิดโคลง
กลอนหวานซึ่งหลายกลอนเช่น ‘ชายหนุ่มพอใจหญิงสาวแล้วก็
ทิ้งไป’ ‘ปิ่นใจหญิงสาวชาวบ้าน’ ‘แอบอ้างบาร์มีด้วยการข่มเหงผู้
อื่น’ เป็นต้น กระทั่งแม้แต่ละครล้วนเขียนบทได้อย่างดี ตอนที่
หนึ่งชื่อว่า ‘กั๊กกงคนเสเพลเยื่อนอันโจวทำตัวเจ้าชู้ประตุติน พบ
รักกับคุณหนูตระกูลใหญ่ที่สวนดอกไม้ด้านหลังให้สัญญาว่าจะ

สู่ขอโดยไม่สนคำตอบรับจากเครือญาติ' ตอนที่สองชื่อว่า...

“ทำไมหรือ เอาชนะไม่ได้ ก็พาลใส่กั๊กงหรือ” ไถชื่อเว่ยยิ้มหยัน เสียงแหลมสูง

ไถสี่อหลันก้าวยาวเดินไปหน้าม่านปักลาย มองดูโดยรอบ เห็นว่าไม่มีม่านที่ว่าง เย็นเยือกกล่าว “หาม่านให้ข้า!”

“หญิงชั่วอย่างเจ้า สมควรจะใช้ม่านปักลายด้วยหรือ” ไถชื่อเว่ยตามเข้ามา เสียงแหลมหัวเราะเยาะ

ไถสี่อหลันกำลังเตรียมจะลองสั่งสอนหญิงผู้นี้ดูก่อน ข้างหลังไถชื่อเทาพลันวิ่งออกมาทันใด ชี้อ่านของไถชื่อเว่ย ตะโกนกล่าว “รื้อม่าน!”

“ไถชื่อเทา เจ้าช่างกล้า!” ไถชื่อเว่ยทั้งประหลาดใจทั้งโกรธแค้น สีหน้าเบียวจัด

“ข้ามีสิทธิ์สั่งให้เจ้ารื้อม่าน! พี่สาวของข้ามีสิทธิ์ใช้ม่านของเจ้า!” ไถชื่อเทาก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว แนบไปที่ข้างหูของไถชื่อเว่ย กล่าวอย่างน่าสะพรึง “เจ้าเป็นเพียงลูกของอนุภรรยาลำดับที่สี่ แต่พี่สาวข้าและข้ากลับเป็นลูกภรรยาเอกของหัวหน้าตระกูล ให้เจ้าหลีกทาง เจ้ากล้าไม่หลีกหรือ เจ้าไม่หลีก ข้าก็จะให้ตระกูลขุนนางทั่วอันโจวตัดสิน จะได้รู้จักรรรมนิยมครอบครัวยของอนุภรรยาที่สี่ตระกูลไถของข้าสักหน่อย!”

ไถชื่อเว่ยถอยหลังไปหนึ่งก้าว ไร้ซึ่งหนทางจะตอบรับหรือขัดขวางพี่สาวน้องชายสกุลไถที่จู่ๆ ก็มองมาด้วยสายตาคมกริบ อ้า

ปากค่างหมดคำพูด

ความแตกต่างระหว่างลูกภรรยาและอนุภรรยา ก็คือหนึ่งในคุณธรรมพื้นฐานที่สังคมยุคปัจจุบันอาศัยการมีอยู่และขับเคลื่อน พยายามท้าทายมันก็คือการเป็นศัตรูกับคนทั่วอาณาจักร เคารพมันไม่มากพอ ก็อาจจะต้องเผชิญหน้ากับการถ่มน้ำลายของชนชั้นขุนนางทั้งหมด

เพราะว่ามารดาผู้ให้กำเนิดพี่สาวน้องชายสกุลไถเสียชีวิต แม่เลี้ยงที่เป่าหูจนไถไปไม่รักใคร่เอ็นดู ในบ้านตระกูลไถไม่เป็นที่โปรดปรานนานแล้วแต่ละคนโดนรังแก แต่เมื่ออยู่ข้างนอกตำแหน่งฐานะกอดไว้อยู่ ไม่มีทางหนีที่ไล่ให้ไถเชื่อเว่ยต่อต้านได้เช่นเคย

หญิงชราผู้หนึ่งรีบร้อนเดินเข้ามา กระซิบที่ข้างหูไถเชื่อเว่ย สีน้าของไถเชื่อเว่ยก็ซัดเผือกลงทันที ครูใหญ่ขยับตัวออกไปจนเล็กแทบมองไม่เห็น

ไถไปสองพี่น้องยังอยู่ในลานกว้าง อยู่ตรงที่นั่งผู้ชายฝั่งนั้น ผ้าสังเกตสถานการณ์ที่นี้อย่างละเอียดอยู่ตลอด นี่เป็นสถานการณ์ที่พวกเขามองว่าไม่ถูกต้อง จึงส่งคนมาเตือนสติไถเชื่อเว่ย

ไถสี่ล้อหลั่นยกมูมปากด้วยความพอใจ ตบป้าของไถเชื่อเทาแสดงความชื่นชม เดินผ่านข้างร่างไถเชื่อเว่ยที่ยืนแข็ง เข้าไปข้างในม่าน

ไถเชื่อเว่ยยืนตรงอยู่หน้าม่าน ภาพสลับกันเป็นนางเฝ้าประตูให้

ไท่สื่อหลัน ครูใหญ่จึงผ่อนลมหายใจออกมา พ้นและบิด
ผ้าเช็ดหน้าสุดชีวิต ตะเบ็งเสียงดัง “...เจ้าลำพองใจนัก! ข้าจะ
คอยดูว่าเจ้าจะสามารถปักอะไรออกมา!”

ข้างในไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างสิ้นเชิง ทุกคนล้วนดูออก นี่ไม่ได้
เรียกว่าไม่มีอะไรจะตอบ นี่เรียกว่าเหยียดหยาม

การเหยียดหยามที่รุนแรงที่สุด ก็คือการมองราวกับว่าไม่เห็นสิ่ง
อื่นใด

บนพรหมผ้าไหมทรงฉู่ตั้งชุดแต่งกายลูกขึ้นนั่ง โดนไท่สื่อหลัน
ผลักเช่นนี้ต่อหน้าสาธารณชน เขากลับไม่มีท่าทีโกรธแค้น รอย
ยิ้มมุมปากยังเพิ่มขึ้นหลายส่วน

ขณะที่เขานั่งลง สายตาค่อยคลายสนใจคลายไม่สนใจปรายมองไป
บนพื้น

ตรงนั้นคือช่องว่างและผลไม้ที่เมื่อครู่กำลังตกลงจากโต๊ะหนึ่งกอง
ตอนนี้กำลังมีคนใช้มาเก็บกวาด ผู้คนยุ่งวุ่นวายเก็บของลง
ตะกร้าไม้ไผ่และเปลี่ยนของใหม่ ไม่ได้มีใครคิดอะไรมาก

สายตาทรงฉู่ก็ค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มออกมาเช่นกัน บนพื้น ดู
เหมือนว่าสิ่งของเหล่านี้ค่อยลง...

ท้ายที่สุดแล้วนางจะสามารถหยิบอะไรออกมาได้ ทันใดนั้นเขาก็
สงสัยเป็นพิเศษ อย่างเป็นพิเศษ...

มือโบกขึ้น ทหารคุ้มกันผู้หนึ่งตอบรับสัญญาณมือออกไป ผ่าน

ไปครู่หนึ่งกลับมา พุดเบาๆ ข้างหูของเขาไม่กี่ประโยค

การแสดงออกของทรงฉู่พลันแปลกประหลาดเล็กน้อย

ทหารคุ้มกันกลับมารายงานว่านางเข้าไปก็ทานองุ่น ทานเสร็จก็นอน

นอนหลับสามารถออกมาเป็นผลงานเย็บปักถักร้อยได้หรือ

หรือว่าที่ตัวนางเดิมพกงานปักอันวิจิตรงดงามมาด้วย แต่ดูจากชุดเรียบๆ ธรรมดาของนาง อีกทั้งทั่วร่างกายจนตรอก จะไปมีงานปักล้ำค่าได้อย่างไรกัน

ตอนนี้ทุกคนต่างเงยหน้าเผื่อรอ ไม่มีกระจิตกระใจจะกินหรือดื่มอดไม่ได้เหม่อไปข้างในมานั โซคดีที่ไท่สื่อหลันไม่ได้ปล่อยให้ทุกคนรอนานเกินไป กระทั่งยังเร็วกว่าที่คิดไว้ด้วยซ้ำ ม่านขยับคราหนึ่ง เสียงที่เยือกเย็นของนางส่งออกมา

“เสร็จแล้ว”

ไถซือเว่ยที่อยู่หน้าประตูหัวเราะเยาะคราหนึ่ง กล่าวทันที “เร็วเพียงนี้เชียวหรือ ของเล่นอะไรกัน ไม่ใช่ว่าเป็นแค่หงส์ที่เหมือนเปิดหอกนะ” พุดจบก็รู้สึกวุ่นวายอย่างถึงที่สุด หัวเราะคิกๆ ออกมา

แต่รอบด้านกลับไม่มีใครหัวเราะ บรรยากาศดูผิดปกติเล็กน้อย ไถซือเว่ยหัวเราะอยู่พักหนึ่งก็รู้สึกวุ่นวายกับบรรยากาศแปลกไป มองสายตาของทุกคน หันศีรษะอย่างแข็งนิ่งเล็กน้อย

ข้างหลัง มือข้างหนึ่งโผล่ออกมานอกมาน นิ้วมือเรียวยาว
ระหว่างนิ้วมือมีผ้าปักลายก้อนเมฆหนึ่งภาพ กำลังไต่ลมปลิวไหว

เจ้าของมือยังคงนิ่งเงียบและเย็นเยียบ ใช้น้ำเสียงราบเรียบที่
ทำให้คนโกรธอย่างถึงที่สุด “ของเล่นชิ้นนี้อย่างไรเล่า”

*ปากว่า หรือแผนภาพแปดทิศ เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนปรากฏ
การณ์หรือสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติ 8 สิ่ง เป็นรากฐานอันยิ่งใหญ่
หนึ่งในวัฒนธรรมจีน บรรจุเอาแนวคิด ปรัชญา และหลักเหตุผล
ทางธรรมชาติตามทัศนคติของจีนทั้งหมดไว้ ว่าตามสำนวนจีน
คือได้บรรจุความลับฟ้าดินทั้งหมดไว้

ตอนที่ 20 มีความงามเดินทางไปด้วยกัน

‘ของเล่นชิ้นนี้’ ปลิวไหวอยู่ระหว่างนิ้วมือนาง ทุกคนที่จ้องมอง
แวตาล้วนเป็นเส้นตรง

ไหมนุ่มสีฟ้าอ่อน มันวาวเกลี้ยงเกลา ล่องลอยดั่งก้อนเมฆ เห็น
ได้ชัดว่าเป็นวัสดุชั้นเลิศ แต่ว่าลักษณะแปลกตาเล็กน้อย
สีเหลี่ยมผืนผ้า มีจีบซ้อนกันตามแนวยาว ทั้งยังตัดมุมสองมุม
ทั้งอย่างประหลาด มองดูแล้วจะว่าเหมือนผ้าก็ไม่เหมือน จะว่า
เหมือนไต้วเอีย*ก็ไม่เชิง

แต่ถึงแม้ว่าลักษณะจะแปลกประหลาด ก็ไม่สามารถปกปิดฝีมือ
การเย็บปักถักร้อยบนนั้นที่ทำให้คนประหลาดใจได้

เส้นด้ายสีทองปักลายแสงอาทิตย์เป็นหมื่นจั้ง เส้นด้ายสีเงินปัก

ลายเงาเมฆที่ไร้ขอบเขต เลือกใช้ ‘ล่วนฉาน’ ที่ยากจะรำเรียน
ที่สุดในทักษะการเย็บปักถักร้อยได้อย่างล้ำเลิศ ตัดสลัبد้ายสี
เงินและทองสองสีซ้อนกันเป็นชั้น ช่างเหมือนกับเงาของเมฆ
แต่ละชั้น ท้องนภาหมื่นสี แสงอาทิตย์และสีของเมฆสะท้อนแสง
ซึ่งกันและกัน วิจิตรงดงาม เมื่อคลี่ตรงกลางออก ก็คล้ายกับว่า
เห็นฟ้าดูชะล้าง เมฆลอยข้ามไปมา

แสงอัมพร เงาเมฆา

ใกล้เคียงกับงานปักในตำนาน ผลงานละเอียดอ่อนยอดเยี่ยม
ที่สุดแห่งยุคสมัยที่ใช้เส้นด้ายสองสีง่ายๆ ช่วยให้วิธีการปักล้ำ
เลิศถักทอออกมาสำเร็จ แม้ว่ารูปทรงจะแปลกประหลาด แม้ว่า
จะมีรอยย่นยับ แม้ว่าจะมีบางจุดที่แปดเปื้อนด้วยจุดสีม่วงอย่าง
น่าสงสัย แต่ทักษะการเย็บ การผสมสี งานปักเช่นนั้น ไม่อาจมี
สิ่งใดเทียบได้

หลายต่อหลายคนขี้ตาแล้วขี้ตาอีก อยากจะพูดแต่ก็ไม่สามารถ
ทำได้ อยากจะพูดว่านี่คือสายคาดเอวเส้นนั้นของจิ้งก
วงเมื่อครู่ แต่ภายใต้สายตาที่ทุกคนจ้องมองเมื่อครู่ สายคาด
เอวนั้นถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ ทุกคนล้วนเห็นกับตาตนเอง ตอนนี้
น่าจะถูกโยนทิ้งไปพร้อมกับผลไม้ที่ถูกเตะกระจัดกระจายแล้ว
จะปรากฏขึ้นมาอีกครั้งอย่างสมบูรณ์ไร้อำนาจได้อย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น หลังจากที่มองแล้วมองอีก ก็พบว่าผลงานเย็บปัก
ผืนนี้แม้ว่าจะเป็นรูปแสงอัมพรเงาเมฆา แต่ก็ดูเหมือนว่าก่อน
เมฆจะน้อยลงจากภาพเดิมไม่น้อยเลย คงจะไม่ใช้ผลงานชิ้น
เดิม

ทุกคนยากจะอดกลั้นไม่ให้ตกใจ หรือว่าคุณหนูตระกูลไถที่ไม่รู้
แซ่ไม่รู้นามผู้นี้ เป็นผู้มีฝีมือสูงในงานเย็บปักที่สุดแห่งยุคที่แอบ
ซ่อนไม่ปรากฏตัวที่แท้จริงหรือ

ทรงฉุกกลับค่อยๆ หรีดตาลง

มีเพียงเขาที่จะรู้ได้ ภาพชิ้นนี้ ก็คือภาพผืนนั้นที่ดิ่งขาดไปเมื่อครู่

แม้ว่าไท่สื่อหลันจะทำการปลอมแปลง ฉีกสายคาดเอวสองชั้น
ออก ตัดมุมทั้งสองทิ้งอย่างลวกๆ ตัดส่วนหนึ่งออกเย็บปัก
เปลี่ยนรูปแบบเดิม แต่เขายังคงมองออกในชั่วพริบตา นั่นคือ
ของของเขา

เพราะว่าไชนน่มสี่ฟ้าอ่อนไม่ใช่ผลงานธรรมดา เขามั่นใจได้ว่า
อย่างน้อยที่สุดในอันโจวแห่งนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถหยิบของ
ลักษณะเดียวกันออกมาได้

ที่สำคัญกว่าก็คือ สิ่งของที่ติดตัวทั้งหมดของเขา ที่จริงแล้วต่าง
ก็มีสัญลักษณ์ของเขาอยู่ เพียงแต่คนอื่นมองไม่ออกก็เท่านั้น
เอง

“ก๊วกง นี่...” ผู้ว่าอันโจวและไถไปต่างก็เดินเข้ามา คนข้างหน้า
สีหน้าประหลาดใจ คนข้างหลังท่ามกลางความปิติยินดีซ่อน
ความขุ่นเคือง

ไถไปตอนนี้แทนที่จะยินดีกลับกลัดกลุ้ม ไถชื่อเทาได้รับเลือกให้
ชนะเป็นเรื่องที่ดี แต่ชื่อหลันที่เป็นสนมที่ถูกขับไล่ จะสามารถ
เข้าไปพัวพันกับชายอื่นได้อย่างไรกัน นั่นเป็นโทษใหญ่ยิ่งบ้าน

ทำลายตระกูล!

เดิมทีไถชื่อเวยชนะก็เป็นเรื่องที่ดีอย่างถึงที่สุด แต่งหญิงธรรมดาคนหนึ่งเป็นภรรยาของจิ้นกั้วกง สำหรับเขาเองก็ไม่เสียหน้าผู้การอันโจว ใครจะรู้ว่าชื่อหลั่นจู่ๆ ก็ตกลงมาจากฟ้า...สีหน้าของไถไปป่วนแปร ภายในใจทั้งสงสัยและโกรธเคือง สายตาที่มองไถสื่อหลั่นด้วยเย็นเยือก

ทรงจู่เก็บสีหน้าของเขามาอยู่ในสายตา แวดตาเป็นประกายแวบหนึ่ง อยิ้มกล่าวว่า “แพ้นะได้ตัดสินใจแล้ว ไม่จำเป็นต้องถามข้ากระมัง”

ไถชื่อเวยที่สติไม่อยู่กับร่องกับรอยมาโดยตลอด จู่ๆ ก็กรีดร้องเสียงแหลมหนึ่งครั้ง ปิดหน้าฟุ้งออกไป ชนกระทะแกร่งของหญิงสาวคนหนึ่ง ปืนและต่างหูล้วนตกลง แต่นางกลับคล้ายว่าไร้ความรู้สึก เดินโซซัดโซเซตามทางออกไปไกล

ไถสื่อหลั่นแม้แต่สีหน้าล้วนไม่มี ท่ามกลางสายตาตลกตะลึงและแรงกล้าของทุกคน นางเก็บมือกลับไป จู่ๆ ก็รู้สึกคันจมูก หยิบไพนุ่มสีฟ้าอ่อนที่มูลค่ามหาศาลผืนนั้น เตรียมจะเอามาเช็ดจมูก...

เสียงทอดถอนหายใจของทุกคนยังไม่ทันดั่งขึ้น แขนของนางถูกจับไว้ทันใด กลิ่นหอมเป็นเอกลักษณ์ของต้นจื่อหลั่นโชยเข้ามา คนผู้นั้นแนบมาใกล้ กล่าวเบาๆ ข้างหู “แม่นาง เจ้าพูด สายคาดเอวของข้า ถูกเจ้าคืนสภาพได้อย่างไร”

.....

เสียงของเขาแผ่วเบา ก้มลงข้างหู คำพูดอ่อนหวาน ท่าทางอ่อนโยน ดูแล้วไม่เหมือนกับว่าได้มองทะเลความลับของนางออกแล้ว แต่กลับเหมือนคู่รักที่ใกล้ชิดสนิทแนบเนื้อ

สายตาเหล่าหญิงสาวทั่วบริเวณกลายเป็นสีฟ้าทันใด สายตาดั่งฟ้าผ่าปกคลุมไปทั่วบริเวณสามจั้ง เพียงพอจะฉกร่างของไต้สือหลันออกเป็นชิ้นๆ

ไต้สือหลันส่ายหน้าอย่างเมินเฉย ให้ลมหายใจของเขาปกคลุมไปทั่วขอบเขต หันหน้าไปมองดวงตาที่ใสแจ๋วทั้งยังลึกซึ้งอย่างยิ่งของคนผู้นั้น สายตาไม่ถอยให้เลยแม้แต่น้อย “อยากรู้หรือ”

ทรงฉู่ประหลาดใจเล็กน้อยไม่คิดว่านางจะไม่ปฏิเสธ ยิ้มน้อยๆ กล่าว “เจ้ากับข้ามีใจดวงเดียวกัน เหตุใดจะต้องปกปิดเล่า”

“ชาดบนหน้าเยอะพอๆ กับความเจ้าเล่ห์” ไต้สือหลันยื่นนิ้วมือออกไป จิ้มไปที่หน้าอกของเขา “หัวใจเช่นนี้ อย่าได้เอามาเทียบกับข้า”

“โอ้ เจ้าพูดจนข้าเจ็บปวดยิ่งนัก แต่ก็ยังทำให้จิตใจข้าเต้นรัว” ทรงฉู่ยิ้ม ยึดอกตรง น้ำเสียงกึ่งจริงกึ่งหยอก

ไต้สือหลันมองเขาอย่างเหยียดหยามแวบหนึ่ง ชายผู้นี้ดูเหมือนว่ายังจะทำตัวเดียงสาได้อีก!

เร่งรีบเก็บนิ้วมือกลับไป “อยากรู้ ก็ใช้ความสามารถของตัวเองหาคำตอบ” โบกมือเรียกทหารคุ้มกันที่ตลอดมายืนนิ่งบริมอยู่

สิบนาย หมุนตัวเดินออกไป

นางไม่กลัวว่าทรงฉွ่จะเปลี่ยนใจ คนเช่นนี้ กลับยิ่งจะหยอกล้อมากขึ้นไปอีก ธาตุแท้ล้วนแต่หยิ่งผยองไม่มีใครเทียบ

ข้างหลังฝีเท้าพร้อมเพรียงเป็นระเบียบ ทหารคุ้มกันชั้นยอดกลุ่มนั้นเดินตามมาดังคาด ไท่สื่อหลันรู้สึกได้ถึงสายตาชั่วร้ายที่ตกลงอยู่ข้างหลัง ภายในใจก็รู้สึกแปลกเล็กน้อย ดูท่าทางแล้วผู้ใต้บังคับบัญชาเหล่านี้ของทรงฉุ่จะเคารพเขาอย่างมาก เห็นว่านางทำไม่ดีต่อทรงฉุ่ก็ไม่ได้แสดงสีหน้าไม่ดีกับนางเช่นกัน มองไม่ออกจริงๆ ทรงฉุ่ที่หน้าเนื้อใจเสือเช่นนั้น จะมีคนจงรักภักดีเช่นนี้ได้

แต่ว่าความพร้อมเพรียงเป็นระเบียบ เมื่อฟังก็รู้ว่าในเสียงฝีเท้าที่ถูกฝึกมาอย่างดี ดูเหมือนว่าจะมีการผิดจังหวะเล็กน้อย...

ไท่สื่อหลันหันหลังกลับก็มองเห็นข้างหลัง มีคนที่ไม่เข้าพวกเพิ่มมากขึ้นคน

“เจ้าตามมาทำไม ข้าไม่มีเวลามาดูแลเจ้า” นางขมวดคิ้ว

ทรงฉุ่มองนางปราดหนึ่ง บนโลกนี้มีคนรักเขามีคนเกลียดเขามีคนเป็นห่วงเขามีคนอิจฉาเขา แต่ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกอย่างไรก็ตาม ก็ล้วนแต่จะสนใจในการมีอยู่ของเขา มีก็เพียงแต่หญิงประหลาดเบื้องหน้าผู้นี้ มองเขาราวว่าไม่มีสิ่งใดอยู่จริงๆ

นั่นไม่ใช่การดูถูก แต่ในโลกของนาง ไม่มีเขาอยู่

จู่ๆ เขาก็อยากรู้ โลกใบนั้น ใช่มิใช่สีขาวกับสีดำหรือไม่ ใช่มิใช่เป็น
ภูเขาลายลูกเชื่อมติดกันไปตลอดกาลหรือไม่ ใช่มิใช่เป็นกระป๋องหนึ่ง
เล่มยกนภาทั้งผืนหรือไม่ ตลอดกาลไม่อยู่ร่วมกับใครอย่างนั้น
หรือ

“ข้าว่างมาเที่ยวชมเขา” เขายิ้มเล็กน้อย พูดอย่างอ้อยสร้อย “ให้
เหล่าทหารคุ้มกันของข้ามานำทางข้า”

เขายิ้มน้อยๆ ให้ไท่สื่อหลัน ตอนนี้นางยืนอยู่ข้างหน้าทหารคุ้ม
กัน ดูแล้วเหมือนเป็นคนนำทางของเขา

ไท่สื่อหลันจ้องเขาปราดหนึ่ง ไม่พูดอะไรหันหน้ากลับ

นางหวังจะให้เกิดการทะเลาะกัน มีโอกาสจะได้ฟาดเขาสักที

“เขาชื่ออะไรหรือ” หรงฉู่เดินไปสักพัก ถ้ามขึ้นด้วยหน้าตาที่
เหมือนกับสหายใจอย่างยิ่ง

เขารู้ดี การถามคำถามกับไท่สื่อหลัน ยิ่งตรงก็ยิ่งดี การอ้อมค้อม
จะทำให้นางไม่เข้าใจ

เป็นดังคาดไท่สื่อหลันตอบทันที “หลี่จิ้นเสวี่”

หรงฉู่ทวนชื่อนี้ในใจอีกรอบ รู้สึกแปลกหู ลูบคางพลางคิด คนที่
แซ่หลี่ที่จริงแล้วต่างก็ไม่ใช่สิ่งที่ดีนัก

แต่ไท่สื่อหลันกลับกำลังสังเกตทหารคุ้มกันเหล่านั้นอย่างตั้งใจ
ตลอดทางขึ้นเขา รวดเร็วอย่างยิ่งนางก็พบว่ากองกำลังทหารคุ้ม

กัน ‘หนึ่งคนต่อหนึ่งพัน’ ที่ทรงฉู่พูด แท้จริงแล้วไม่ได้พูดเล่นๆ

เพียงจะเดินออกไปไม่กี่ก้าว ทหารคุ้มกันเหล่านั้นก็ได้เดินนำหน้า
ผีเท้าของนางแล้ว นางเองก็รู้สึกว่ตนกลับเป็นภาระของทุกคน
จึงชี้ตำแหน่งที่หลี่จิ้นเสวียตกลงไป หลังจากทีเหล่าทหารคุ้มกัน
ฟังได้ใจความแล้ว คนที่มีลักษณะเหมือนเป็นหัวหน้าคนหนึ่งก็
ออกคำสั่งอย่างต่อเนื่อง ทันทีหลังจากนั้นคนเหล่านี้ก็แยกย้าย
ออกไปบนทางขึ้นเขาทันที

ไท่สื่อหลันชั่วแวบเดียวเห็นพวกเขากระโดดผ่านปลายหญ้า
อย่างรวดเร็ว ร่างสีดำเปลี่ยนเป็นลำแสงแต่ละสาย กลุ่มคนครึ่ง
หนึ่งมุ่งตรงไปยังยอดเขาเส้นนั้น อีกครึ่งหนึ่งโฉบไปทางแม่น้ำ
สายเล็กด้านล่าง มองเห็นพวกเขาที่แม้ว่าจะอยู่ในการกระโดด
แต่ยังคงจัดระเบียบเป็นมาตรฐานเช่นเดิม ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตาม
ล้วนสามารถร่วมมือช่วยเหลือกันและกันได้ หลังจากทีมองเห็น
พวกเขาไปถึงตำแหน่งเป้าหมาย เสียงเป่าปากดังขึ้น ต่างคน
ต่างแยกย้าย ทุกคนเลือกตำแหน่งค้นหาอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย
แต่ละจุดค้นหาต่างก็ครอบคลุมสถานที่ที่เหมาะสมแก่การ
ซ่อนตัวมากที่สุดของภูเขาท้งลูก และยังแผ่รังสีกว้างรอบด้าน
เขตพื้นที่ ปกคลุมตำแหน่งที่เป็นไปได้ทั้งหมดที่หลี่จิ้นเสวียจะ
สามารถตกเข้าไปได้

การวางแผนทั้งหมดใช้เวลาไม่ถึงครึ่งเค่อ

แม่น้ำ รวดเร็ว ทรงประสิทธิภาพ ไร้ช่องโหว่

คนสิบคนเทียบเท่ากองทัพพันคนได้จริงๆ

มองดู ‘ทหารคุ้มกัน’ ลักษณะนี้ ก็ทำให้คนสามารถหนาวสั่น
หวาดกลัวนายท่าของพวกเขาได้

ไท่สื่อหลันชำเลื่องมอหรงฉู่แวบหนึ่ง เขาไฟ่มือข้างหลังมองผู้
ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติกร ไม่สมตั้งใจ กระทั่งขมวดคิ้วเล็กน้อย
เหมือนกับว่ายังไม่ค่อยพอใจ

นางขยับตัว ห่างออกจากคนอันตรายผู้นี้เล็กน้อย

ท้องฟ้าใกล้มืด แต่ละเสียงรายงานดังขึ้นมา

“ในลำธาร ไม่พบ!”

“ชอกเขา ไม่พบ!”

“ร่องน้ำดินเขาฝั่งซ้าย ไม่พบ!”

“ดินเขาฝั่งขวา ไม่พบ!”

ไท่สื่อหลันขมวดคิ้ว เป็นไปได้อย่างไร ไม่พบเลยหรือ

นางมั่นใจในความสามารถของกองกำลังทหารคุ้มกันเหล่านี้
การค้นหาลักษณะนี้ของพวกเขา อย่าว่าแต่คนหรือศพ เพียงนิ้ว
มือนิ้วเดียวก็สามารถหาเจอได้

ท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง คลับคล้ายว่ามองเห็นกลุ่มคนล่างเขาต่างก็
กำลังออกไป ไอ่หมอกจางๆ ลอยขึ้นมาระหว่างเขา ราวปกคลุม
ภาพวาดโด่งดังบนโลกใบนี้

“ดูท่าแล้วเพื่อนของเจ้าคงหนีไปเองแล้ว ฟ้าก็มืดแล้ว ว่ากันว่าที่
นี้ตกกลางคืนไม่ปลอดภัยนัก ควรลงเขาได้แล้ว” หลงฉูยืนอยู่
ข้างหน้าผาแห่งนั้น ต้นไม้สีเขียวขจีดอกไม้สีเขียวครามผาหิน
สีดำ ขับให้เสือสีขาวของเขาดเด่นดูหิมะ ใบหน้าราวภาพวาด
ความอ่อนคลาทำให้ดวงตาของคนที่กำลังเฝ้ามองต่างก็คล้าย
กับว่าถูกชะล้างให้สว่างวาบ

แต่ในดวงตาของไท่สื่อหลันแม้แต่ประกายความตกตะลึงล้วน
ไม่มี ราวกับว่าไม่ได้ยินคำพูดของเขา เงยหน้าขึ้นมองยอดเขา
กล่าวทันใด “ที่นั่นมีบ้าน”

เข้าใกล้ส่วนยอดของเขา ที่ว่างที่ซ่อนอยู่จากต้นไม้สีเขียว ที่จริง
แล้วปรากฏยอดหลังคาของบ้านไม้ไผ่มุมหนึ่งออกมา ในเขาที่
บรรยากาศตลบอบอวลนี้ คล้ายเห็นคล้ายไม่เห็น

“ตรงนั้นได้เลยเขาลูกนี้ไปแล้ว อีกอย่าง เพื่อนของเจ้าตกลงมา
ไม่ได้เหาะขึ้นไป” หลงฉูมองไปที่หลังคาบ้านมุมหนึ่งนั้น ขมวด
คืออย่างไม่ง่ายที่จะมองเห็น

“เจ้าไปเถอะ” ไท่สื่อหลันไม่โต้แย้งไม่เห็นด้วย ก้มตัวลงพับขา
กางเกงของตนขึ้น ที่นางสวมอยู่ข้างในเสื้อคลุมก็คือเสื้อสำหรับ
ขี่ม้าของไถ่ซือฉู่ ถึงแม้ว่าหนานฉีจะไม่ชำนาญการทหาร แต่ก็ได้
รับอิทธิพลของรัฐต้าเยียนอวี่นเหลยมามากมายรอบข้าง ผู้หญิงทุก
คนจึงได้รำเรียนวิชาขี่ม้ายิ่งธนู ทำให้เกิดเป็นยุคสมัยนิยม

หลงฉูเห็นนางแสดงออกเช่นนั้นก็รู้ว่าตัวเองได้พูดจาไร้ประโยชน์
ออกไป นางคงจะเอาตัวเองขึ้นเขาไปอย่างแน่นอน

“นายท่าน...” ทหารคุ้มกันจ้าวสื่อซานเดินเข้ามา สีนหน้าท่าทาง
เคารพเสียงต่ำกล่าว “บ้านนี้ดูแล้วไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง เหล่าผู้
ใต้บังคับบัญชามาอันโจวได้ค้นหาทั่วทั้งภูเขา ไม่มีบ้านหลังนี้
โดยสิ้นเชิง ร่างกายนายท่านสูงศักดิ์นัก ไม่ควรเข้าไปในสถานที่
อันตราย โปรดอนุญาตให้เหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาคู่กันท่านลง
เขาเถิด”

“ที่เจ้าพูดถูกต้องอย่างยิ่ง” หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ตอบ ตอนที่จ้าวสื่อ
ซานกำลังดีใจและประหลาดใจว่าเหตุใดวันนี้นายท่านจึงพูดง่าย
เช่นนี้ก็ได้ยินเขากล่าวซ้ำๆ “ภูเขาที่พวกเราเคยค้นหา อาณา
บริเวณที่ครอบครอง จู่ๆ ก็มีบ้านไม้ไผ่หนึ่งหลังโผล่ออกมา และ
พวกเรานึกไม่ถึงว่าไม่รู้ หรือว่านี่ไม่ใช่การดูถูกพวกเราหรือ เจอ
การดูถูกแต่กลับถอยหลังอย่างไร้สຸ່มเสียง สมแล้วหรือที่เป็นข้า
หรงฉู่”

“...” จ้าวสื่อซานและทหารคุ้มกันทั้งจุมุกเปื้อนฝุ่นทำหน้าเหยเก
ถอยหลังไป แหงนหน้าขึ้นอย่างจงรักภักดี เสียงไม่ให้แววตา
ตนเองเผยลำแสงที่เหยียดหยามชั่วพริบตาต่อนายท่านออกมา

ความจริง บางที อาจจะ คล้ายกับ...เจอการดูถูกแต่กลับถอย
หลังอย่างไร้สຸ່มเสียง หลังจากนั้นในตอนที่ฝ่ายตรงข้ามพึง
พอใจพุ่งออกมาฆ่าฉับพลัน นี่ไม่ใช่ใช้นายท่านหรงฉู่หรือ...

.....

จิ้งกัวกงที่ ‘ถูกเหยียดหยาม’ เดินอยู่ข้างกายไท่สื่อหลัน ความ
ขุ่นเคืองที่โดนดูถูกกลับไม่มีแม้แต่น้อย ชมดอกไม้ชมลำน้ำตาม

ทาง ชี้นักนิยภาพ สบายอกสบายใจ

ไต่สือหลันที่รับแรงเดินอยู่หน้าเขา รอบนี้ดูเหมือนเป็นมัคคุเทศก์
ของเขา

ทางบนภูเขาไม่ง่ายต่อการเดิน ‘มัคคุเทศก์’ ไต่สือทั้งตัวยังเจ็บ
ปวด เดินอย่างชวนเซ หลายครั้งที่เดินสะดุด หรงฉู่เองก็ไม่ได้
ประคอง

“ดอกไม้อุดูใบไม้พลิงามนัก...” หรงฉู่มองซ้ายมองขวา

ไต่สือหลันเดินไปตามทางของนาง

“น้ำสียีวมรกตใสสะอาดนัก...” หรงฉู่เล่นกับเงาในน้ำ

ไต่สือหลันเดินไปตามทางของนาง

“งูตัวนี้ช่างน่ารักอย่างยิ่ง” หรงฉู่กล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชม

ไต่สือหลันกระโดดหนี หลีกงูที่หลบอยู่ข้างในพุ่มไม้ จ้องงูพิษที่
ข้างเท้าของนางอย่างหน้าซื่อใจ*ยม

“นี่ก็ของผู้ใดมาทิ้งไว้...” หรงฉู่ค่อยๆ ครุ่นคิด

‘ແລະ’ ไต่สือหลันเหยียบเข้าไปในมูลของสัตว์กึ่งหนึ่ง

“...เหม็นยิ่งนัก” หรงฉู่พูดประโยคที่เหลือต่อในตอนท้าย

ทรงฉู่ชนะ

ไต้สือหลันสีหน้าสีหน้าไร้อารมณ์ล้างผ้า ‘แสงอำพรเงาเมฆา’
ออกมาเตรียมจะเช็ด

จากนั้นก็ถูกทรงฉู่ค้ำไว้ ผ่านการเจรจาต่อรอง เปลี่ยนเป็นผ้า
สะอาดและรองเท้าหนังของทหารคัมกันนายหนึ่ง ไต้สือหลัน
สวมรองเท้าไว้ด้านนอก รองเท้าคู่ นั้นใกล้เคียงกับรองเท้าทหาร
แข็งแรงทนทาน นางเดินอย่างสุขุมและมั่นคงมากขึ้น

ไต้สือหลันชนะ

.....

ก่อนฟ้าจะมีด คนทั้งสองรวมถึงทหารคัมกันยืนอยู่ด้านนอก
บ้านไม้ไผ่

นี่เป็นบ้านที่เก่าแก่ล้ำสมัยหลังหนึ่ง แต่ละแห่งจะเห็นได้ว่าถูก
ราสีดำที่ขึ้นและแทรกซึมออกมาระหว่างภูเขา ก่อสร้างได้หะ
หลวมอย่างมาก ลมภูเขาพัดผ่าน บ้านทั้งหลังต่างก็ส่งเสียงดัง
เล็กน้อยของเศษแตกสะเก็ดและเสียงแปลกประหลาดต่างๆ
นานาออกมา ทำให้คนคิดถึงเรื่องเล่าสยองขวัญเกี่ยวกับภูเขา
ลูกใหญ่และคืนที่แสงจันท์สกุสกา

ทรงฉู่จ้องมองไต้สือหลัน คิดว่านางจะต้องพุ่งตรงเข้าไปอย่าง
บุ่มบ่ามแน่นอน หาวาเพื่อนของนางอยู่ที่นี่หรือไม่ ไม่คิดว่าไต้
สือหลันจะยืนแน่นิ่ง ถอดรองเท้าที่สวมอยู่บนเท้าออก ชั่งน้ำ
หนักดู ดูท่าทางนั้นแล้วน่าจะเตรียมใช้รองเท้าทูปประตุ นี่ทำให้

ทหารคุ้มกันโชคร้ายผู้นั้นที่เสียสละรองเท้าชักสีหน้า

แต่ทรงฉกกลับรู้สึกพึงพอใจ ยังมีความระมัดระวังอยู่

แต่พริบตาต่อมาเขาก็ไม่พอใจแล้ว ไท่สื้อหลันพลาหงาตำแหน่ง
ที่เหมาะสมที่สุดเตรียมพังประตู พลาหงยับไปอยู่ด้านหลังเขา
อย่างเงิบเงียบ

นี่ทำให้ใบหน้าของทรงฉกแทบจะชักสีหน้าออกมา หมายความว่า
อย่างไร เจ้ากลัวว่าหลังจากที่พังประตูแล้วจะมีอะไรยิงออกมา
เช่นนั้นจึงใช้ข้าเป็นเกราะกำบังหรือ

รองเท้าหนังยังไม่ได้หุบออกไป ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกอย่าง
ไร้เสียงไร้ลม

ทุกคนเหือบตาขึ้น ตกตะลึง

*ผ้าคาดโตะเอี้ย มีลักษณะคล้ายเอี๊ยมหรือผ้ากันเปื้อนของเด็ก
ใส่ คนจีนสมัยก่อนมักเอาเงินไปใส่ไว้ในกระเป๋าเล็กๆ ของโตะ
เอี้ยเพื่อให้เด็กๆ ในคืนส่งท้ายปีเก่า

ตอนที่ 21 ตกตะลึงเมื่อได้พบกันโดยบังเอิญ

ประตูบ้านไม้ไผ่ผุพังเปิดออกช้าๆ

หลังบานประตู แสงสีทองปกคลุม สว่างจ้าดังหยกมุก กำแพงทั้งสี่ด้านฝังมุกใสจากทะเลหนานไห่ เม็ดที่เล็กที่สุดยังมีขนาดใหญ่กว่าไข่ของนกพิราบ พรหมผ้าไหมสีสังฆาตามบนพื้น หนาขนาดที่ว่าสอดมือเข้าไปทั้งมือยังมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า บนเพดานห้อยโคมไฟสีแดงเข้มลงมา ห้อยสายสีทองพลั่วไหวดั่งกิ่งหลิว หน้าต่างแขวนม่านหนาหนักลงมา เครื่องหอมทรงกลมแกะลายฉลุสีทอง กลิ่นหอมละมุนต้องคนให้หลงไหล

บ้านไม้ไผ่ที่ภายนอกโกรโโกโสเช่นนั้น แต่ภายในกลับงดงาม เลอค่าราวกับพระราชวัง ทำให้ผู้คนตั้งตัวไม่ทัน ตกตะลึง

ที่ทำให้คนตกตะลึงยังไม่หยุดแค่นี้

ตรงกลางของบ้าน บนพรหมลวดลายงดงาม ชายและขวาแต่ละฝั่ง มีหญิงงามสี่คนคุกเข่าอยู่ ตรงข้ามประตูบ้าน ก้มลงเบาๆ อย่างอ่อนช้อย ท่าทางอ่อนโยน...ไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้า

เมื่อประตูเปิดออก พวกนางก็คุกเข่าหมอบลงทันที เสียงนกขมิ้นร้องจ๊ิบๆ

“ยินดีต้อนรับกั้วกง กั้วกงเดินทางไกลมายากลำบากยิ่ง พวกบ่าวเฝ้ารออยู่ที่แห่งนี้ เชิญกั้วกงพักผ่อน”

กลางคืน กลางเขา บ้านไม้ไผ่ผุพัง เครื่องเรือนงามล้ำค่า หญิง

เปลือยน่ารักอ่อนช้อย รอคอยถวายตัว

ด้วยสถานที่ที่ดูขัดแย้งแต่ดึงดูดไม่เหมือนใครเป็นพิเศษ เพียงพอที่จะทำให้ผู้ชายใต้หล้าร้อนเดือดพล่าน ทำให้คิดว่าเป็นปาฏิหาริย์ในความฝัน เรื่องมหัศจรรย์ที่ตกลงมาจากฟ้า

สีหน้าที่แต่ไหนแต่ไรมาล้วนสุขุมและมีรอยยิ้มเล็กน้อยของทรงฉู่ กลับเปลี่ยนไปบ้างแล้ว ไม่ใช่ตื่นเต้นชอบใจ แต่เป็นความอึดครึ้มที่ร้อนรุ่มชนิดหนึ่ง คล้ายคล้ายว่าโกรธเคือง

ทันใดนั้นเขาชูฝ่ามือขึ้นตรง

ทหารคุ้มกันสิบนายถอยออกไปอย่างเงียบๆ

พวกเขามีหน้าที่อารักขากวักงให้ปลอดภัย ไม่เคยห่างออกจากร่างเขาเกินสามก้าว ทว่าตอนนี้ เดินด้วยความเร็วอย่างถึงที่สุด คล้ายกับรู้ว่าทรงฉู่จะไม่อาจได้รับอันตราย รู้ว่าตนเองไม่สมควรจะอยู่ต่อไป เหมือนว่าเป็นที่รู้จักกันอยู่ก่อนแล้ว

ไท่สื่อหลั่นเองก็หมุนตัวตามไป

มองเข้าไปภายในห้องเพียงปราดเดียว ไม่มีหีวจิ้นเสวี่ที่นางเดาว่าพักฟื้นอาการบาดเจ็บอยู่ที่นี้โดยสิ้นเชิง นางจะอยู่ที่นี้ไปทำไม อยู่รอสายตาแหลมคมหรือ

นางเพิ่งจะยกขา ทันใดนั้นเสียงลมเร็วแรง แสงสีดำหนึ่งเส้นยิงตรงมายังดวงตาทั้งคู่ของนาง

‘พริบ’

แสงสีดำนุ้ดลย ยั้งไว้ในกำมือสีบาวดุดหิมะของหรงฉู

ตรงขำมสยตยที่สงสัยของไต้สือหลัน หรงฉูโยนอรลับสีดำนสิทนั้ลงไปในพงหญำ สึหนำทำทงเคร้งขริม “เป็นควมผิดขำเอง ขำไม่สมควรตมเจำม”

ไต้สือหลันเจียบไม่ส่งเสียง ผู้ชยหนนฉิตำงก็อ้นตรยอยำงมกใช้หรือไม่ วันนีเอผู้ชยสองคน สองครั้งลำนถูกฉูโอมขำพัน

“ให้นงไป” หรงฉูกล่ำกับบำนไม้ไผ่เบย “นงเป็นทหรรคั้มกั้บของขำ”

มีคณหัวเระขำร่ำยขึ้นมครหหนึ่ง แต่กลับมองไม่เห็นงคณ

เสียงของคณผู้นี้เปลกยั้งนั้ก ผู้ชยไม่ใช่ผู้หญิงไม่เชิง สำเนียงการพูดพลอมเปลือก “กั้วกงกล่ำววจผิดไปเสียแล้ว นยทำนตระกูลขำกำขั้บม มิตรสหยขำงกยของทำน พวกขำต่งกั้ต้องต้อนรับให้เป็นอยำงดี พวกบ่ำวไม่กล่ำขั้ดควมประสคั้บของนยทำน กั้วกงโปรดอภัย”

‘ต้อนรับ’ ค่ำสองคำนั้กั้ดพันอยำงหนั้กแนนเล็กน้ย ไต้สือหลันฟังเจตณยของคณดำนในออกอยำงขั้ดเจน

ฝ่ยตรงขำมนำจะไม่มีเจตณยร่ำยกับหรงฉู ถ้าไม่อยำงนั้นทหรรคั้มกั้บคณจะไม่อจถอยหลังออกไปได้ แต่น้ำเสียงฝ่ยตรงขำมดุมิ

เจตนาที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งแฝงอยู่ โดยเฉพาะกับนาง

ในสมองของไท่สื่อหลันฉู่ๆ ก็มีคำสามพยางค์ ‘อยากครอบครอง’ โผล่ออกมา

นางสายหั่ว ตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าความรู้สึกนี้ออกมาจากไหน

แสงและเงายามอาทิตย์อัสดงส่องอยู่บนใบหน้าทรงฉู๋ สีหน้าเขาเลื่อนรางเล็กน้อย เสียงเองก็ชัดเจนว่าเพิ่มความต่ำลึกลงไปอีก “เจ้าอยู่ในตำแหน่งใดของชีงวี เดินทางไกลมาถึงอันโจว ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่นี้ไปตลอดกาลหรือไม่”

เสียงแหบแห้งที่อยากจะฟังนั้นคล้ายกับว่าหยุดลงเล็กน้อย เอ๋อปากอีกครั้งเคร่งขรึมอยู่บางส่วน “พวกข้าเป็นบ่าวรับใช้ นายท่านเอ๋อปาก เพียงแค่ไปทำตาม หากว่าไม่เอ๋อ ล้วนมีบังอาจ”

“ครั้งนี้นางให้เจ้ามาบอกอะไรกับข้า”

“นายท่านกล่าวว่า” เสียงนั้นเปลี่ยนเป็นเย็นชา พูดด้วยท่าทางทวนเรื่องอีกครั้งหนึ่ง “กั๋วกงลำบากแล้ว คาดว่ากั๋วกงลำบากเกินไปจริงๆ กระทั่งการเยียมเยียนสำรวจความเป็นอยู่ในพื้นที่ทางตอนใต้เรื่องเล็กๆ นี้อย่างยิ่งให้กั๋วกงพักค้างอยู่ที่นี่เนิ่นนานเพียงนี้ลำบากเช่นนี้ จะยังเปลี่ยวเหงาในยามค่ำคืนอีกอย่างนั้นหรือ ส่งหญิงงามสองคู่มาให้เป็นพิเศษ ทั้งหมดนิสัยอ่อนน้อม ร่างกายแข็งแรง ไม่เป็นพิษภัย ไม่รู้ยุทร ไม่จับอาวุธ กั๋วกงโปรดวางใจเลือกใช้”

“นางใช้กำลังบอกข้าถึงความเพียบพร้อมของนางหรือไม่” ทรงฉู๋

คล้ายกำลังยิ้ม

แต่คนผู้นั้นกลับเหมือนว่าไม่กล้าจะรับคำว่า ‘เพียบพร้อม’ คำนี้ทำได้เพียงก้มหน้ากล่าว “หากว่ากั้วกงมีข้อสงสัย สามารถถามนายท่านต่อหน้าได้”

“คนข้าเห็นแล้ว คำพูดของเจ้าก็ถึงแล้ว ตอนนี้เจ้าสามารถไปได้แล้ว” หรงฉู่ยิ้มเล็กน้อย แต่คำพูดกลับไม่เกรงใจเลยแม้แต่น้อย

“ใช่แล้ว” คนผู้นั้นกล่าว “ยังมีหนึ่งประโยคทิ้งท้าย”

จู่ๆ หรงฉู่ก็ขมวดคิ้วลง เหมือนกับว่าไม่ทันได้พูดอะไร ยื่นมือออกไปดึงไท่สื่อหลัน ไท่สื่อหลันหลีกหนีตามจิตใต้สำนึก มือสะบัดทิ้ง ในตอนนี้เองนางได้ยินเสียงแหบยากจะฟังนั้นกล่าว “นายท่านกล่าวว่า นอกจากคนที่นางเตรียมไว้ให้ท่าน ผู้หญิงที่เหลือคนใดก็ตามที่อยู่ข้างกายท่าน นางล้วนไม่พอใจ”

‘พีบ พีบ!’

เสียงพูดเพิ่งจะออกมา เสียงดังรุนแรงต่อเนื่อง แสงดำยิงกระหน่ำ มุมบ้านทั้งสี่จู่ๆ ก็สั่นไหว ลูกศรหนึ่งดอกยิงออกมา ลูกศรสั้นเล็กและแหลมคม เข้ามารวดเร็วอย่างยิ่ง ดูปิดจำกัดที่แผ่นคลุม ไม่เพียงแต่มุ่งเป้าไปยังไท่สื่อหลัน แม้กระทั่งหรงฉู่ก็ถูกรวมอยู่ในเป้าหมายด้วย!

ก่อนที่ลูกธนูจะยิงลอยหรงฉู่ได้ทะยานขึ้นไปเรียบร้อยแล้ว ตอนที่กระโดดขึ้นไปคว้าไท่สื่อหลันกลับคว้าได้เพียงอากาศ เขาหมุนตัวหนึ่งครึ่งกลางอากาศ ยื่นมือพยายามคว้าไท่สื่อหลันอีกครั้ง

หนึ่ง แต่ตอนนี้ลูกธนูมาถึงแล้ว เมื่อไม่ทันก็มีการเคลื่อนไหวอื่น
อีก ทรงฉวยี่มอย่างเยือกเย็น ขวางกั้นข้างหน้าไฟสี้อหลั่น แขน
เสื้อสะบัดขึ้นมา

แขนเสื้อสีขาวหิมะม้วนสะบัดประหนึ่งเต้นรำอยู่ในสีของท้องฟ้า
ยามโพล้เพล้ ราวกับกำแพงน้ำแข็งที่เคลื่อนไหวสายหนึ่ง บีบ
ล่อมทั่วสารทิศ สกัตรณูบินที่แหลมคมเหล่านั้น ส่งเสียงดัง
กังวานที่เต็มไปด้วยพลังกลุ่มหนึ่ง

เสียงของลูกธนูบินเหล่านั้นที่เข้ามาอย่างหนาแน่นไม่หยุด
หย่อนปะทะไปบนแขนเสื้อ ปกคลุมเสียงดังทั้งหมดทั่วท้องฟ้า
ในตอนนี้ ไท่ลือหลันมองลูกธนูทั้งหมดชั่วพริบตา คาดไม่ถึงว่า
ทั้งหมดล้วนถูกแขนเสื้อผืนหนึ่งของทรงจู้รับเอาไว้อย่าง
ง่ายดาย กำลังตั้งใจจะศึกษาแขนเสื้อของเขา ทันใดนั้นในใจก็
เกิดสัญญาเตือนขึ้น

กลางสังหรณ์ที่ว่องไวและเฉียบแหลมราวสัญชาตญาณของสัตว์ป่า ร้องเตือนนาง แหงนหน้าขึ้น!

อันตรายจากบนฟ้า!

ไต่ลื้อหลั่นเงยหน้าทันใด ชั่วแวบเดียวมองเห็นไต้ยอดไม้ เชือก
เงื่อนสีดำนเส้นหนึ่ง อยู่บนยอดคิระของนางอย่างเงียบๆ
เรียบร้อยแล้ว!

ฆาตกรที่แท้จริงอยู่ที่นี้!

ฆาตกรที่แท้จริงยังคงมุ่งเป้าไปที่นาง!

ความคิดนี้แวบเข้ามา ยังไม่ทันที่จะกระทำการอื่นได้ เชือกเส้น
นั้นก็ลงมาแล้ว! ลำคอของไท่สื่อหล่นแน่นทันใด ถูกคล้องขึ้นไป
เป็นที่เรียบร้อย!

ทรงฉู่หันหน้าทันที ความเดือดดาลในแวตาทะพริบผ่านแวบ
หนึ่ง แขนเสื้อสะบัด ลูกธนูที่ห่ออยู่ในแขนเสื้อ ยิ่งเรียงกันเป็น
ระเบียบออกไปทางเชือกเส้นใหญ่สีดำ!

เสียงดังสนั่นติดต่อกัน หัวลูกธนูทั้งหมดยังถูกเชือกเส้นใหญ่
แต่เชือกเส้นใหญ่คาดไม่ถึงว่าไม่ขาด ลากดึงไท่สื่อหล่นที่ต่อสู่
ดินร่นไม่หยุดหย่อน ยิ่งดึงขึ้นก็ยิ่งสูง

ทรงฉู่สลับเสียงเบาหนึ่งครา ลอยตัวกระโจนขึ้น ร่างอยู่กลาง
อากาศชักกระป๋อง ท้ามกลางอากาศแสงสีฟ้าประหนึ่งน้ำตก
ม้วนไปทางต้นไม้ใหญ่หนาเท่าแขนคนโอบล้อมที่พวกเขาอยู่ใน
ตอนนี้

เขาตอบสนองเร็วอย่างถึงที่สุด รู้ว่าเชือกนี้ทำจากวัสดุพิเศษ
อาวุธไม่สามารถตัดให้ขาดได้ ก็ลงมือตัดต้นไม้ทันที!

เงาสีเทาทะพริบวาบ พุ่งออกมาจากข้างในบ้านไม้ไผ่ มีดยาวใน
มือชี้ออกไป จี๊ไปกลางแผ่นหลังของทรงฉู่ พยายามขัดขวางเขา

ทรงฉู่ไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไป ตะโกนเสียงเย็นเยียบ “ฆ่าข้าสิ
!”

คนผู้นั้นไม่คิดว่าทรงฉู่จะไม่สนใจมีดที่กลางหลัง เขาไหนเลยจะ

กล่ำลงมือทำร้ายทรงฉู่ ภายใต้การตักตวงสิ่งการะเคลื่อนไหวเชิง
ซ้ำ กระบี่เล่มยาวของทรงฉู่ก็พุ่งออกไปแล้ว!

เหมือนสายรุ้งปรากฏขึ้นจากขอบฟ้าสีดำ เหมือนแสงพระจันทร์
ปรากฏขึ้นจากมหาสมุทรสีน้ำเงินเข้ม เหมือนความสว่างโชติช่วง
ทั้งหมดปรากฏอยู่ในจักรวาลที่อยู่ลึกลงไป ช่วงขณะเดียว ในการ
ต่อสู้ดิ้นรนไท่ลือหลันที่หยุดหายใจกำลังจะตาย ทศณวิสัยค่อยๆ
เลื่อนราง ยังถูกแสงจ้าที่สว่างอย่างถึงที่สุดในพริบตาเดียวนั้น
เช่นกัน

ใต้หล้าดำมืดราวกับกลับไปสู่จุดเริ่มต้น ในสีสันของกลุ่มธาตุ
อากาศ แสงสว่างจุดหนึ่งราวกับมาจากสุดปลายขอบฟ้า ทะลุ
ผ่านท้องนภาเหมือนสายฟ้าสีขาว ทันใดนั้นก้าวผ่านระยะทาง
อันไกลลิบ หลังจากนั้น ประดุดอกตำลึงสีหิมะ ผลิบาน

สว่างจ้าเต็มดวงตา

‘ฉับ’

ต้นไม้ร้อยปีถูกกระบี่ฟันขาดคราหนึ่ง

‘โครม’

ทรงฉู่ที่ใช้กระบี่ตัดต้นไม้ที่เดียวยังไม่หยุดลง กลับตัวกลาง
อากาศ ใช้เท้าหนึ่งถีบไปบนเงาร่างสีเทาที่ไม่รับแรงมหาศาลนั้น
ไม่ไหว ถีบเขาอย่างหนักหน่วงไปบนตัวต้นไม้

‘ตบ’

แรงดีดที่พุ่งลอย กำลังขาของทรงฉู่สมทบกับแรงกระแทก คนผู้นั้นเงยหน้ากระอักโลหิตออกมาดังพรวดดังธาตุไฟที่แตกชาน ต้นไม้ใหญ่ที่หนักแน่นก็ตกลงมาในชั่วพริบตาเสียงดังสะเทือนเลื่อนลั่น ทับบ้านไม้ไผ่แตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ

เสียงตกใจกรีดร้องดังลั่น ทรงฉู่ก็ยังไม่หยุด ปลายเท้าเตะลงบนตัวต้นไม้ที่ล้มลงคราหนึ่ง ทะยานไปหาไต้สือหลันที่ตกลงพื้นด้วยความรวดเร็วอย่างยิ่ง

ไต้สือหลันไม่ได้หมดสติ ต้นไม้ล้มในวินาทีนั้นเชือกก็คลายออก นางคว้าเชือกเอาไว้แล้วดึงทันที ดึงเชือกไว้ในมือ ป้องกันไม่ถูกคนรัดคออีกครั้ง

แต่ไหนแต่ไรมานางมีสัญชาตญาณเหมือนสัตว์ป่า และยังมีความสามารถคืนสภาพเหมือนสัตว์ป่า

ผู้ถือเชือกผู้นั้นเพิ่งจะถูกเสียงทรงฉู่ตัดต้นไม้ทำให้ตกใจ คิดไม่ถึงว่าไต้สือหลันจะตอบสนองได้เร็วขนาดนี้ เชือกคาดไม่ถึงว่าถูกแย่งไปแล้ว

ไต้สือหลันพอเชือกถึงมือ เงยหน้าขึ้น สายตาได้จับจ้องไปยังคนที่จอนตรอกคืบคลานขึ้นมาในพุ่มไม้ตรงที่ต้นไม้ตกลงผู้หนึ่ง ไม่พูดไม่จาพุ่งตัวออกไปแล้ว

ตอนนี้ทรงฉู่เพิ่งจะทะยานมาเตรียมที่จะส่งกำลังภายในช่วยเหลือนาง ทะยานไปได้ครึ่งหนึ่งก็หยุดลง

เขามองเห็นหญิงสาวที่ผมกระชักระเซิง บนคอยังมีรอยที่ถูกรัดไว้หนึ่งเส้นนั้น ดวงตาแดงสียโลหิต กระโจนขึ้นราวกับหมาป่า โผล่ไปยังชายที่เพิ่งจะกระเลื่อกระสนออกมาจากต้นไม้ที่ถูกตัดผู้หนึ่งทันที กดทับบนร่างเขาอย่างหนักหน่วง ข้อศอกขัดลำคอเขาไว้ มือหีบเชือกเส้นใหญ่สีดำที่เพิ่งจะรัดคอของนางไว้ ออกมา พันรอบไปบนลำคอคนผู้นั้น สองมือไขว้สลับกันแล้วดึง

ทรงฉุดกตะลึง

ไต้สือหลันคุกเข่าลงบนร่างคนผู้นั้น สองมือออกแรงดึงเชือกเส้นใหญ่ คนผู้นั้นดิ้นพล่านอยู่ข้างล่างนาง ส่งเสียงร้องครวญคราญและขอให้ยกโทษให้ไม่หยุดไม่หย่อนออกมา ไต้สือหลันฟังไม่เข้าหู เงยศีรษะขึ้น ใช้เสียงแหบแห้งที่ยากจะแยกแยะ นับเสียงดัง “สิบ เก้า แปด เจ็ด หก...”

ครั้งนี้ทรงฉุเองก็ตกตะลึงเช่นกัน ไม่รู้ว่านางต้องการจะทำอะไร ความรู้สึกขึ้นมึนของการฆ่าคนหรือ

“...หนึ่ง!”

สิ้นสุดเสียงนับสุดท้าย ไต้สือหลันปล่อยมือทันที เชือกสาวออกและเก็บกลับไปในแขนเสื้อ หลังจากนั้น ถอยไป

คนผู้นั้นไม่ตาย สีหน้าซีดเผือก นอนขดตัวด้วยความเจ็บปวด และประหลาดใจอยู่บนพื้น กุมลำคอไอออกมาอย่างห้ามไม่ได้

ไต้สือหลันไม่แม้แต่จะมองเขาสักปราดเดียวอีกแล้ว

วินาทีนี้ในใจของทรงฉู่ฉู่ๆ ก็เต้นเร็วขึ้นมาทันที

ไม่ได้ตกตะลึง ไม่ได้เกรงกลัว แต่เพราะว่านิสัยโดดเด่นเป็น
เอกลักษณ์ที่ครั้งแรกในชีวิตนี้ได้พบเจอโดยบังเอิญจึงประหลาด
ใจ

โหด**ยมเด็ดขาด สายตาเฉียบแหลม แก่ແค้นชัดเจนอย่างถึงที่
สุด

ที่นางลงมือ เป็นเพราะว่าฝ่ายตรงข้ามทำร้ายนาง นางจึง
ต้องการเอาคืนโดยทันที

ที่นางนับเลข เป็นการนับตามระยะเวลาที่ตัวเองถูกรัดไว้ จึงคิน
ระยะเวลาที่เท่ากันแก่อีกคน

คนที่มีทั้งความอาฆาตแค้นและความเป็นความตายล้วนสามารถ
วางแผนและควบคุมได้คนหนึ่ง...

ฉู่ๆ ทรงฉู่ก็หลับตาลง

“เจ้า...เจ้าบังอาจทำร้ายพวกข้าหรือ...” คนในชุดสีเทาที่ก่อน
หน้าลงมือขัดขวางทรงฉู่ได้ตกลงมาที่พื้นแล้ว ถลึงตามองหญิง
สาวที่โหด**ยมอำมหิตตรงหน้า “เจ้าบังอาจ! เจ้าอาจจะตาย
โดยไร้ศพ!”

ไท่สื่อหลันมองไปหน้าขาวซีดของเขา ไม่มีหนวดเคราที่คาง
กล่าวขึ้นทันใด “เจ้าผิดเพศ!”

“เจ้า!”

“เจ้าผิดเพศ ไปบอกเจ้านายโรคจิตนั่นของเจ้าด้วย” เสียงของ
ไท่สื่อหลั่นแหบแห้งและเย็นชา “ใครคิดจะฆ่าข้า ข้าก็จะฆ่าเขา!”

ผู้ชายหน้าอวบชืดขาวคนนั้นมองไท่สื่อหลั่นครู่ใหญ่ พยักหน้า

“ได้ เจ้า*ยมโหด ไม่ลอง*ยมโหดเช่นนี้อีกครั้งดูเล่า สุดท้าย
แล้วสักวันหนึ่ง เจ้าจะเสียใจกับคำพูดของเจ้าวันนี้”

ไท่สื่อหลั่นไม่ได้แสดงอารมณ์ เอาเชือกพันไว้บนมือของตน

“แต่ข้าไม่สามารถจะบอกกล่าวอะไรแทนเจ้าได้...” ชายหน้าขาว
อวบยิ้มเยาะหลับตาลงช้าๆ “หน้าที่ของข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว...”

ขาข้างหนึ่งถีบช่องอกเขา ชายหน้าขาวอวบเปิดตาอย่าง
ประหลาดใจ ประจันหน้ากับสายตาอันนิ่งลึกไม่สั่นไหวของทรง
ฉู่

“ตอนนี้ไม่อนุญาตให้ตาย” เขากล่าว “เอาประโยคคำพูดกลับไป
ให้ข้าด้วย”

ชายหน้าขาวอวบจู่ๆ ก็เริ่มตัวสั่น แวตาหวาดกลัว เหมือนกับ
ว่าการมีชีวิตต่อไปเพื่อส่งข้อความ เป็นเรื่องที่น่ากลัวกว่าการตาย
เสียอีก

“ถามนาง” ทรงฉู่กล่าวช้าอย่างถึงที่สุด เย็นชาอย่างถึงที่สุด “
เล่นกันพอใจหรือยัง ครั่งนี้ ข้าโมโหแล้ว”

ตอนที่ 22 เจ้าเป็นใคร

คนผู้นี้เวลาโกรธที่แท้แล้วเป็นเช่นนี้เอง

ยังคงยิ้ม และยังคงสงบนิ่ง เพียงแค่ยิ้มแบบที่ทำให้คนสั่นกลัว
นิ่งเงียบราวกับกักเก็บคลื่นน้ำซัดสาดเอาไว้ แต่ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่
เขื่อนเก็บน้ำจะแตกทะลักออกมา

ตลอดทางทรงฉูพาไท่สื่อหั่นมาส่งถึงจวนด้วยตัวเอง ครั่งนี้ใน
ที่สุดนางรู้สึกได้ว่า ‘สาวน้อย’ ในใจของนางผู้นี้ มีความน่ากลัวที่
แม้ไม่โกรธเคืองแต่ก็มีพลังอันน่าเกรงขาม

ทรงฉูไม่ได้ฆ่าคนผิดเพศผู้นั้น แต่สีหน้าของคนผิดเพศนั้นกลับ
น่าเวทนามากว่าคนตายเสียอีก เห็นได้ชัดเจนอย่างยิ่งว่าเขารู้สึก
ว่าการมีชีวิตต่อไปน่าหวาดกลัวมากกว่าการฆ่าตัวตายตอนนี้โดย
สิ้นเชิง แต่ทรงฉูไม่ให้เขาตาย เขาเองก็ไม่กล้าที่จะตายจริงๆ
ตอนที่ไท่สื่อหั่นมองเขาคลานขึ้นมา กางเกงล้วนเปียกไปทั้งตัว
บุคคลน่านับถือที่ไม่เกรงกลัวความตายก่อนหน้านี้ ถูกคำพูด
ประโยคเดียวของทรงฉูตบหน้าจนแตกเป็นเสี่ยงๆ

นางไม่เข้าใจเล็กน้อย ไต้หหล่ายากเย็นแสนเข็ญ เพียงแค่ความ
ตายเท่านั้น ความตายล้วนไม่กลัว ยังมีอะไรให้น่ากลัวอีก

นางจ้องไปยังริมฝีปากที่แน่นหนาของทรงฉูแวบหนึ่ง ทุกวันคน
ผู้นี้หัวเราะสนุกสนานใช้ชีวิตเอ้อระเหย เมื่อโกรธขึ้นมาจริงๆ
บุคคลที่ไม่โกรธเคืองแต่มีอำนาจน่าเกรงขามดำรงอยู่ใน
ตำแหน่งที่สูงศักดิ์มายาวนาน ก็ทำให้คนเข้มงวด คล้ายทวยเทพ

สลัดเมฆหมอก ปรางค์เป็นพระพุทธรูปที่ส่องแสงสว่างหนึ่งรูป

บางที ถึงแม้ว่าจะมีคนมาปลุกปั้นทรงฐูไม่หยุดไม่หย่อน แต่เอา
เข้าจริงกลับไม่กล้าขวางทางเขา ดังนั้นตอนที่ทรงฐูโกรธเป็นพิน
เป็นไฟ คนอีกฝั่งหนึ่งนั้นก็อาจจะถอยหดได้ หรือกระทั่งเพิ่ม
คน**ยมโหดไม่กี่คนมาทำให้ทรงฐูโมโหอย่างนั้นหรือ

เป็นกลุ่มคนโรคจิตอย่างแท้จริง

ไท่สื่อหลันแถมม่านรอม้าออก บนภูเขาย่างหลังเงาคนกะพริบ
เคลื่อนไหว ทหารคุ่มกันของทรงฐูกำลังจัดการสนามรบที่
ยุ่งเหยิงและคนที่ได้รับบาดเจ็บ การกระทำคล่องแคล่ว ดูแล้ว
ล้วนแต่เป็นผู้ชำนาญในเรื่องนี้

บางทีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทรงฐูอาจจะมีการจัดการแบบของเขา
แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ นางอย่าได้คิดว่าจะเห็นเลย

ไท่สื่อหลันคิดว่านางเองก็ไม่ใช่คนที่ขี้สงสัยมากนัก แต่เมื่อมอง
ใบหน้าที่สวยงามและใสสะอาดเป็นพิเศษของทรงฐูในแสงเงาที่
ส่องสลับของรอม้า ภายในใจก็อดไม่ได้ที่จะคาดเดาสักกรอบหนึ่ง

เรื่องนี้ คงจะเป็นเรื่องบุญคุณของหญิงงามที่ยากจะทดแทนได้
อีกเรื่องหนึ่ง

จิ้งกัวกองตำแหน่งสูงเรื่องอำนาจ วงศ์ตระกูลสกุลทรงมีอิทธิพล
มากมายมหาศาล ผู้ที่สามารถหรือกล้าที่จะแสดงออกถึงความ
ต้องการครอบครองในตัวเองเช่นนี้ได้ คาดว่าบรรดาคักดีคงไม่
ธรรมดาเช่นกัน

เมื่อครุ่นน้ำเสียงและคำพูดที่นำเรื่องมากล่าวต่อของคนผิดเพศผู้นั้น เหมือนกับองค์หญิงผู้ป่วยอดแอดที่บุคลิกภายนอกทะนงตัวภายในอ่อนช้อยองค์หนึ่ง

สำหรับสาเหตุที่ทรงฉุโมโห...อู่ๆ ไทสี่อหลันก็ไม่ยอมคิดต่อ

รถม้าหยุดลง ทรงฉุผู้ที่ตลอดทางไม่ได้พูดอะไรนักก็เปิดม่านรถออก ถึงจวนตระกูลไถแล้ว

“ข้าไม่เข้าไปแล้ว” เขากล่าว “รถม้าของข้ามาส่งเจ้ากลับ จวนตระกูลไถไม่น่าจะทำให้เจ้าลำบากใจได้แล้ว”

ไทสี่อหลันไม่สนใจที่ท่าของบ้านตระกูลไถอย่างสิ้นเชิง แต่ยังคงเป็นเพราะความหวังดีที่ยากจะเห็นได้ของเขาจึงพยักหน้าแสดงความขอบคุณ

“วันนี้การประลองความงามที่เจ้าชนะนั้น” ทรงฉุจ้องมองดวงตาของนาง มั่นใจว่านางไม่รู้ความจริง ตอนนี้เองก็ไม่คิดที่จะหยิบมาหัวเราะเยาะนาง “ที่จริงรางวัลไม่ได้เป็นแค่เพียงคำร้องขอหนึ่งของข้า...”

ไทสี่อหลันมองเขา

ดวงตาสีดำขาวชัดเจนของนางสะท้อนกับแสงของพระจันทร์เย็นฉ่ำดั่งน้ำพุสีเขียวมรกต อู่ๆ ทรงฉุก็ล้งเลไปสั๊กพัก ไม่ได้พูดอะไรต่อ ยิ้มน้อยๆ “ช่างเถอะ ที่ข้าคิดมีบางเรื่องเจ้าเองก็ไม่สนใจหรอก”

ไท่สื่อหลั่นพัยกหน้า และก็ได้ถามว่าเรื่องอะไร หมุนตัวเดินไป

ในใจของนางคิดว่าจวนตระกูลไท่ไมใช่ที่ที่จะอยู่เนิ่นนาน คิดจะกลับไปหอทรัพย์สินที่มีมูลค่า เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็จะออกไป

“ซำก่อน”

นางหันหลังกลับ หรงฉู่เปิดม่านออก ยืนขุดเล็กน้อย ขุดสองสามขุดมา

“ขุดสืดำรักษาอาการบาดเจ็บโลหิตคั่ง ใช้ภายนอก ทาไปบนลำคอ ขุดสีแดงใช้ภายใน ทุกวันวันละครึ่ง” แวตาของเขาตกลงที่ร่องรอยที่ยังคงอยู่บนคอของนาง “อย่าลืมใช้ล่ะ เดิมเจ้าเองก็ไม่ได้สวยอยู่แล้ว สภาพตอนนี้ยิ่งเหมือนผีถูกรัดคอตาย”

ความรู้สึกอ่อนโยนเล็กน้อยที่เพิ่งจะพรั่งพรูขึ้นมาในใจไท่สื่อหลั่นถูกน้ำสาตให้ดับลงไปอย่างรวดเร็ว

“เจ้าสวยอย่างยิ่ง” นางเงิบพักหนึ่ง รับขุดมา “สวยเหมือนกับเหล่าหญิงสาว”

ซ่อนขุดเอาไว้ในเสื้อ หมุนตัวเดินไป ไม่ได้แสดงความรู้สึกสนใจใดๆ ต่อเขา

.....

รถม้าที่จอดอยู่ตรงมุมถนนไม่ได้ไปต่อในทันที หรงฉู่มองดูไท่

สื่อหั่นถูกคนในบ้านออกมาต้อนรับเข้าไป แล้วจึงจากไปช้าๆ

รถม้าสั้นคลอนเล็กน้อย ความรู้สึกของทรงฉุกกลับคืนสู่ความ
เจียบสงบบางๆ อีกครั้งแล้ว

เมื่อครู่ ต้องการจะถามว่านางยินยอมกลับเมืองหลวงพร้อมเขา
หรือไม่

ต้องการจะถามว่านางอยากจะเป็นผู้ที่กอบกู้มออำนาจทั้งหมด
หรือไม่

ต้องการจะบอกนาง จุดประสงค์ที่แท้จริงของการแข่งขัน
เทศกาลมังกรเขิดเคียรในวันนี้ อยากจะบอกว่าตอนแรกต้องการ
จะคัดเลือกคนรุ่นเยาว์ที่มีทักษะดีเลิศคนหนึ่ง เดินเข้าไปใน
สถานที่แกนกลางที่สำคัญที่สุดและยังอันตรายที่สุดในหนานฉี
แต่ท้ายที่สุด เขาชอบนางเข้าแล้ว

เขามองเห็นนิสัยที่เป็นหนึ่งไม่เป็นสองและความสามารถที่เห็น
ได้น้อยนักของนาง นั่นไม่ควรจะถูกฝังซ่อนในอันโจวดินแดน
ทางตอนใต้อันไกลโพ้นเช่นนี้

ทว่า...เสี้ยนนาที่ที่สุดท้ายก็เปลี่ยนความตั้งใจ

ภาพวินาทีนั้นที่นางถูกแขวนคอขึ้นไปแกว่งไกวอยู่ตรงหน้า ร่อง
รอยบนคอของนางที่ยังคงอยู่ก็เหมือนกับบีบลมหายใจของเขา
แน่น

จู่ๆ หัวใจเขาก็อ่อนลง ละทิ้งบางสิ่งที่มุ่นมั่นยึดไว้

เมืองหลวงแม้ว่าจะงดงาม อำนาจแม้ว่าจะดี แต่เบื้องหลังความ
เจริญรุ่งเรือง กลับเป็นแผนการฆาตกรรมลงโลกที่เยอะยิ่งกว่า
เล่ห์เพทุบายวางแผนกันอย่างเปิดเผย

บางที...นางอาจจะไม่เหมาะสม

ให้ดอกไม้หน้าเตียงมีหนามดอกนี้ ค่อยๆ ละลายลงภายใต้แรงลม
แห่งหนานฉี แล้วผลิบานออกเป็นความอ่อนโยนเกิด...

รถม้าวิ่งไปตามทางข้างหน้า เวลาเที่ยงคืนบนถนนสายยาวใต้ล้อ
รถแผ่เป็นแสงสีดำที่ยาวสุดลูกหูลูกตาสายหนึ่ง ตัวรถค่อยๆ
เคลื่อนไถลออกไป ตลอดเส้นทางวิ่งเข้าไปในถนนที่ดำมืดเส้น
นั้น

.....

ไท่สื่อหลันเพิ่งจะก้าวเข้าจวนตระกูลไถก็ได้รู้ว่าแผนการที่จะหนี
ออกไปในคืนนี้ต้องพับเก็บไปก่อน

ผู้ดูแลจวนตระกูลไถรับนางจากประตูใหญ่เข้าไป หญิงชรารับใช้
ก็เดินตามมารับที่หลังสวน เชิญนางไปที่ลานบ้านของไถไปโดยไม่
หยุดพักระหว่างทาง ที่นั่นแสงไฟสว่างไสว ดูท่าแล้วทุกคนอยู่
กันครบ

กฎบ้านตระกูลไถ ทุกคนต้องมารับประทานอาหารเย็นในเรือน
ของไถไป ที่นั่งผู้ชายอยู่ที่ห้องโถงด้านนอก ที่นั่งผู้หญิงอยู่ที่
ห้องรับแขกด้านใน หากว่าคนไม่เยอะ เหล่าคุณชายไม่อยู่ ก็นั่ง

รวมกันได้

ตอนนี้ได้เลยเวลารับประทานอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว หาได้ยาก ที่คนจะยังอยู่ครบขนาดนี้ มุมปากไท่สื่อหลั่นยกขึ้นช้าๆ รู้ว่า ความโกรธเคืองในสองสามวันก่อนหน้านี้ได้ถูกสะสมเอาไว้ บวกกับเรื่องน่ายินดีของไถซือเว่ยที่ถูกทำลายทิ้งในวันนี้ ความไม่เชื่อใจและความจงเกลียดจงชังของคนเบื้องบนเบื้องล่างในตระกูลไถ ในที่สุดก็ได้ปะทุขึ้นในคืนนี้แล้ว

พอเข้าประตูไป ก็มองเห็นไถซือเทานั่งอยู่ในหมู่คนชาย สง่ สายตาให้นางอย่างเจียบๆ แวตามีความกังวล ไท่สื่อหลั่น เหลียวมองเขาแวบหนึ่ง รู้สึกว่าสิ่งที่คิดอยู่ในใจไม่ผิดแน่

ห้องรับแขกด้านในไถไปเองก็นั่งอยู่ นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะด้วยชุด และกวางเต็มตัวเช่นเดียวกับที่ฮุ่ยหนิงไถสวาม บนโต๊ะจานอาหาร จัดเรียงเป็นระเบียบ ควันร้อนได้จางหายไปแล้ว เหล่าคุณหนูลูก สะใภ้กลับไม่ได้นั่งอยู่ริมโต๊ะ แต่นั่งตามลำดับชั้นอยู่ที่ห้องโถง แต่ละคนนั่งหลังตรงดิ่ง แวตาส่องเป็นประกาย สีหน้าท่าทาง ของไถซือเว่ยดูจะรื่นเริงมีความสุขมากกว่าคนอื่นด้วยซ้ำไป ถึง แม้ว่าตาจะบวมแดง แต่ใบหน้ายังมีความต้องการพยายามทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

“ทานอาหารเย็นมาหรือยัง” ประโยคแรกของไถไปไม่ใช้การ โจมตีอย่างที่ไท่สื่อหลั่นคิด เพียงแต่ยื่นนิ้วมือชี้ไปบนโต๊ะอาหาร กล่าวเบาๆ “หากว่ายังไม่ทาน ทานให้อิ่มก่อนแล้วค่อยพูด ผู้อื่นจะได้ไม่กล่าวขานว่าตระกูลเราปฏิบัติต่อบุตรสาวอย่างทารุณ”

ไท่สื่อหลั่นมองอาหารมากมายหลากหลายทั่วโต๊ะนั้น นั่งลงทาน

ก่อนหน้านี้นางปฏิเสธการเชื่อเชิญทานข้าวของทรงฉู่ ท้องร้องมานานแล้ว

การทานข้าวภายใต้สายตาที่จ้องเขม็งของคนทั้งห้องจำเป็นต้องมีความกล้า คนปกติอาจจะพูดไม่ออกทำอะไรไม่ถูกภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ แต่ไถ่ไปสังเกตไต้สื่อหลันอย่างละเอียดอยู่เนิ่นนาน จึงพบว่า ‘บุตรสาว’ คนนี้ ที่จริงแล้วหยิ่งยโส

ไม่ใช่หยิ่งยโสโดยการแก่งทำว่าอวดดี แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้มองคนรอบข้างมากมายเช่นนี้เป็นคนจริงๆ...

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้ไถ่ไปอึดอัดเล็กน้อย ความรู้สึกสับสนในใจก็ยิ่งลึกลงไปอีกหลายส่วน อุหยินไถ่ชำเลื่องตามองสีหน้าเขาพูดเบาๆ ขำหุเข่า “ท่านพี่ ท่านดูลักษณะท่าทางเช่นนี้ของนาง.. ที่เหล่าหญิงสาวพูดกัน ดูไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย”

สีหน้าไถ่ไปอมทุกข์ พยักหน้าลงเบาๆ

ตอนนี้คนรับใช้สูงวัยยกแกงไก่สับลั่นเปิดควันร้อนลอยคลุ้งหนึ่งถ้วยเล็กเข้ามา ตอนที่เดินผ่านข้างกายอุหยินไถ่ สบตานางปราดหนึ่ง อุหยินไถ่พยักหน้า

สายตาของไถ่สื่อเว่ยไถ่สื่อจู่และคนอื่นๆ แสดงออกถึงความเปี่ยมสุขทันที

แกงยกมาวางข้างหน้าไต้สื่อหลัน อาหารจานอื่นต่างก็เย็นซืดหมดแล้ว กลิ่นหอมของแกงร้อนถ้วยนี้ลอยเข้าไปในจมูก ยิ่งดึงดูดใจเป็นพิเศษ ไต้สื่อหลันยกน้ำแกงขึ้นดื่ม...

ไถชื่อเวยชอบใจจนลืมหันตัว ก็นอดไม่ได้ยกขึ้นเล็กน้อย

‘พรวด!’ ทันใดนั้นไถสื้อหลันก็เปิดปากออกมา น้ำแกงเต็มปาก ล้วนพุ่งออกมาบนใบหน้าไถชื่อเวยที่นั่งอยู่ตรงข้ามนาง ออดไม่ได้ที่จะเอียงตัว

“ใส่เกลือเยอะไปแล้ว!” ไถสื้อหลันวางถ้วยน้ำแกงลงอย่างแรง

ตรงข้ามนาง ไถชื่อเวยยืนตัวแข็ง น้ำแกงค่อยๆ ไหลลงบน ใบหน้าที่ความตื่นเต้นดีใจได้หายวับไป ไหลผ่านดวงตาที่หริ่ง ไหลผ่านปีกจมูกที่ขยับเข้าออก หยดเข้าไปยังมุมปากที่เพิ่งจะ แสยะยิ้ม...

สีหน้าของทุกคน ต่างก็เบียวจัดในชั่วพริบตา...

“บังอาจ” เสียงตวาดดัง ไถไปตบโต๊ะลุกขึ้น “ชื่อหลัน เจ้าทำอะไรลงไป!”

ไถชื่อเวยร้องให้ ‘ฮือ’ ออกมาทันที อุหยินไถเร่งรีบก้าวไปข้าง หน้าโอบนางไว้ คนที่เหลื่อมองไถสื้อหลันด้วยสายตาที่โกรธ เดือดดาล ไถสื้อหลันนั่งตัวตรงดิ่ง แม้แต่ศีรษะยังไม่หันกลับ

“ข้าบอกว่าเกลือเยอะไป” นางยกถ้วยแกงขึ้น แกว่งคราห์หนึ่งรอบ ด้าน “ไม่เชื่อ? ลองมาชิมสิ”

แวตาประณามของคนทั้งหมดก็เปลี่ยนเป็นหลบเลี่ยงในทันที ไถไปไถขึ้นมาหนึ่งครั้ง ผินใจกล่าว “เกลือเยอะไปก็ไม่สามารถ

ทำเช่นนี้กับน้องสาวได้!”

“บางทีนางอาจจะอยากดื่มเหมือนกัน” ไท่สื่อหลันจ้องมองไถซือเว่ย “น้ำแกงถัวยี่รรสชาติไม่เลวเลยใช้ไหม ดูลิ ไหลเข้าปากไปแล้ว”

ไถซือเว่ยผล่ออกจากอุหยินไถอย่างตื่นตระหนกในทันที รีบร้อนหาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปาก เช็ดไปสองทีถึงจะตั้งสติกลับมาได้ มือค้างอยู่กลางอากาศ

ทั่วทั้งห้องเจียบสงบมาพักหนึ่งแล้ว ทุกคนอึดอัดทำตัวไม่ถูก หันหน้าแล้วหันหน้าอีก แคะขี้เล็บแล้วแคะขี้เล็บอีก

ไถไปไถอีกรอบ เอ่ยปากอีกครั้งเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “สื่อหลันตัวพ่อมีคำถามที่ไม่เข้าใจนัก วันนี้ได้รอเจ้าอยู่ที่นี่ ต้องการจะถามเพื่อให้กระจ่าง”

“อืม”

“ตั้งแต่คืนนั้นที่อารามของเจ้าถูกเผา” ไถไปจ้องมองดวงตาของนาง “คล้ายกับว่าเจ้าไม่ได้ตะโกนเรียกพ่อเลยสักคำ”

“อืม”

“ทุกคนต่างก็บอกว่าเจ้าแปลกไปอย่างมาก” หน้าผากไถไปเส้นเลือดสีดำเด่นตุงๆ ระวังความโกรธไว้ ค่อยๆ กล่าว “เดิมตัวพ่อไม่ได้เชื่อ วันนี้ดูแล้ว ไม่พูดคงไม่ได้ ข้าถามเจ้า แท้จริงแล้วเจ้าเป็นใคร”

ตอนที่ 23 พระราชเสาวนีย์ของไทเฮา

“เอ”

“เจ้าคิดว่าการกระทำลวกๆ ของเจ้าจะทำให้เจ้าหลบซ่อนผ่านวัน
นี้ไปได้หรือ” อุหยินไถพูดต่อ มุมปากเสยะยิ้ม “ชื่อหลันใน
ตระกูลของข้า อ่อนหวานมีสติปัญญา ปฏิบัติตามจารีตประเพณี
ของสตรีอย่างเคร่งครัด ในตอนที่ได้รับเลือกเป็นสนมใน
พระราชวัง ก็เพราะความสามารถและรูปร่างหน้าตาที่เพียบพร้อม
ทั้งยังมีความนอบน้อมมีคุณธรรมของนาง จึงได้รับการคัดเลือก
อ่องเต๋อองค์ก่อนสวรรคต นางก็จากวังกลับบ้านเกิดมาบำเพ็ญ
เพียร อยู่ที่อารามหลังสวนเท้าไม้ก้าวออกจากเรือน ไม่พบปะ
คนนอก ไม่สร้างปัญหา แต่ไหนแต่ไรเป็นที่เคารพสรรเสริญของ
คนชั้นบนชั้นล่างในตระกูลไถของข้า ส่วนเจ้า...” นางพิณจิ
เคราะห์ให้ไท่สื่อหลันตั้งแต่หัวจรดเท้า “พฤติกรรมหยาบคาย ไม่
ปฏิบัติตามประเพณีอย่างหญิงสาวในตระกูลสูงส่งเลยแม้แต่
น้อย ไม่เคารพผู้อาวุโส ไม่ถ่อมตัวอยู่ในกรอบของศีลธรรม
ข่มเหงรังแกพี่น้อง ออกไปข้างนอกโดยไม่ได้รับการอนุญาต มี
ตำแหน่งเป็นถึงสนมของอ่องเต๋อองค์ก่อน คาดไม่ถึงว่าจะออกไป
ในเมืองโดยไร้เหตุผลสมควร วางหลุมพรางตระกูลไถในโทษ
ใหญ่หลอกลวงจักรพรรดิ คนอย่างเจ้าจะเป็นชื่อหลันได้อย่างไร
กัน!”

“ท่านแม่กล่าวถูกต้อง” ไถซือจู้ตอบทันที “เมื่อก่อนท่านพี่อ่อน
โยนเป็นที่รักใคร่ หาเป็นเช่นนี้ไม่!”

“นางไหนเลยจะมีบุคลิกอันสง่างามเผยหรือคุณธรรมดั่งงามของพี่

ชื่อหลาน!” ไถชื่อเวยตะโกน

“ใช่แล้ว เหตุใดยิ่งดูยิ่งแปลกไป” มีคนพูดสนับสนุนขึ้นมาอีก “มองแค่ใบหน้าก็รู้แล้วว่าไม่ได้คล้ายกันเลย...”

“นางไม่ใช่ชื่อหลานแน่นอน!” คนกลุ่มหนึ่งมีท่าทีที่อีกheim “ชื่อหลานพบเจอใครก็จะยิ้มให้ ไหนเลยจะเหมือนนางที่แต่ไหนแต่ไรไม่เคยยิ้ม!”

“ชื่อหลานมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น แต่นางกลับทำร้ายน้องสาว!”

“ชื่อหลานถ่อมตัวมีมารยาท ไหนเลยจะเหมือนนางที่ป่าเถื่อนระรานผู้อื่น!”

ไท่สื่อหลานฟังคนเหล่านั้นที่สาธยายเกี่ยวกับไถชื่อหลานอยู่เงียบๆ เป็นคนเพียบพร้อม มีคุณธรรมดีงาม อ่อนโยน น่ารัก...ผู้หญิงที่รวบรวมข้อดีทั้งหมดบนโลก พวกนางเคารพรัก คิดถึงเลื่อมใส สรรเสริญนาง...ไม่ยอมให้ผู้อื่นมาใส่ร้ายป้ายสีชื่อเสียงของนางเด็ดขาด...มุมปากนางยกขึ้นเล็กน้อยปรากฏรอยยิ้มแย้มหยัน ภาพตรงหน้า ไต้ยอดกำแพงคั่นนั้น ร่างของคนที่ต้องสู้ดิ้นรน คำพูดதாகถางเสียงแหลมเสียดแก้วหู เส้นผมยาวที่หลุดร่วง รอยแผลข้ำม่วงบนผิวหนัง...แวบเข้ามา

รอนทุกคนหยุดพูด นางจึงจะกล่าวขึ้นมาเบาๆ “แล้วอย่างไรเล่า”

ทั้งห้องเงียบกริบ

“ใช่ ที่จริงแล้วข้าไม่ใช่ไอ้ชื่อหลั่น และก็โชคดีที่ข้าไม่ใช่” สายตา ไท่สื่อหลั่นประชดประชัน พับแบนเลื้อขึ้น

สายตาทุกคนตกลงบนแบนนาง สีแดงอ่อนบนข้อศอกคล้ายกับ ปานที่มีมาแต่กำเนิด สายตาทุกคนหันไปที่อุ้ยฮินไถทันที แว ตาอุ้ยฮินไถงูมงง นางเป็นแม่เลี้ยง ไหนเลยจะรู้ว่าข้อศอกไอ้ชื่อ หลั่นมีปานหรือไม่ แต่ในตอนนี้นางต้องทำเป็นมั่นใจว่าจำไอ้ชื่อ หลั่นได้ พุดตอบในทันควัน “เจ้าไม่ใช่ชื่อหลั่นจริงๆ! ข้อศอกชื่อ หลั่นไม่มีปาน!”

ไถ่ไปถอนหายใจยาวออกมา เขาเองก็จำได้รางๆ ว่าบุตรสาวไม่มี ปาน ความกังวลภายในใจก็สลายหายไปในช่วงพริบตา ชื่อหลั่นที่ เป็นเช่นนี้ สามารถนำตระกูลไถ่ไปสู่หายหน้าได้ โชคดีที่นางไม่ใช่

ทันใดนั้นเขาขมวดคิ้ว “เจ้าไม่ใช่ชื่อหลั่น เช่นนั้นชื่อหลั่นอยู่ที่ใด เจ้าบอกความจริงแก่ข้ามา มิเช่นนั้นข้าจะส่งตัวเจ้าไปยัง พระราชวัง!” น้ำเสียงในประโยคสุดท้ายเฉียบขาดอย่างยิ่ง

ไท่สื่อหลั่นไม่แม้แต่จะมองเขาสักปราดหนึ่ง “ตายแล้ว”

.....

“เป็นเจ้าสังหารหรือ” ครูใหญ่ไถ่ไปจึงจะหาเสียงของตนเอง กลับมาได้อย่างตกตะลึง

ไท่สื่อหลั่นจับจ้องใบหน้าทีเริ่มจะขาวซีดของเขา บางที คนที่ เป็นพ่อผู้นี้ ยังมีความรู้สึกรักและผูกพันกับไอ้ชื่อหลั่นอยู่บาง ส่วนหรือ เพียงแต่ว่า ยังมีข้อจำกัดเยอะเหลือเกิน

“ข้าไม่สามารถบอกกับเจ้าได้ ข้าเพียงแต่คิดไว้ว่าจะไปพูดในชั้นศาล” นางนั่งตัวตรงไม่ขยับ พยักหน้าให้ไถ่ชื่อจู่ซึ่งตามมาด้วยใบหน้าขาวซีดทันที

“ตระกูลไถ่ของข้าเป็นผู้การอันใจเอาจริง ตระกูลข้าก็คือศาล ขอให้เจ้าโชคดี ผลลัพธ์ก็เห็นกันชัดเจนอยู่แล้ว!” ไถ่ชื่อเวยกเล่าอย่างตรงไปตรงมา

“เจ้าจะลองดูก็ได้” ไถ่ชื่อหันหลังตรงนั่ง “วันนี้ข้าเพิ่งจะชนะเจ้า”

ทันใดนั้นสีหน้าของทุกคนก็ซีดเผือกยกใหญ่ เพิ่งจะนึกขึ้นได้ วันนี้การประลองเทศกาลมังกรเชิดเคียดรุม หมู่ผู้นี้ได้พบกับจิ้งกัวงงเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คราวนี้ต้องจัดการเป็นการส่วนตัว จิ้งกัวงงถามขึ้นมาเกรงว่าจะเกิดความยุ่งยาก

“ถึงแม้ว่าคนผู้นี้จะมีเจตนาที่ไม่คาดคิด แต่การที่จะส่งหญิงสาวเข้าวัง ก็อาจจะเป็นการทำลายชีวิตคนทั้งชีวิต ท่านพ่อโปรดพิจารณาดูให้ดี” ไถ่ชื่อจู่เปิดปากในทันที

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับชื่อเสียงและเกียรติยศของตระกูลไถ่ข้า ไม่ควรส่งเข้าวัง ตระกูลไถ่เราสืบทอดตามคัมภีร์ปราชญ์ขงจื้อและพื้นฐานศีลธรรม แน่แน่นอนว่าไม่อาจนำมาใช้ลงโทษในทางที่ผิดได้ ขอนายท่านทบทวนใหม่อีกครั้ง” ทุกคนยืนพูดเรื่องประเพณีปากต่อปาก พวกเขามองหน้ากัน

ไถ่ไปมองดูรอบด้าน สีหน้าของอู๋หยินและเหล่าคุณหนูทำให้เขา

เดาบางอย่างได้ ทันไดนั้นสายตาก็มองตรงไป อุหยินไถดิงแบน
เลื้อยของเบา ทั้งคู่หมุนเข้าไปด้านหลังของฉากกัน ครูใหญ่ไถไป
ออกมา สีนน้ำอิมครีม

“ในเมื่อเจ้าไม่ใช่ไอชื่อหลัน แน่่อนว่าไม่อาจอยู่ในตระกูลข้าได้
ขอเจ้าจงออกไปโดยเร็ว พร้อมทั้งสาบานว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่
แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปแม้แต่คำเดียว!”

นี่เป็นการลงโทษครั้งสุดท้ายแล้วใช่ไหม

ไท่สื่อหลันเงียบ แม้มปากสนิท

ไถชื่อหลัน...เจ้าไม่มีค่าจริงๆ

นางยิ่นขึ้น ตบชายเลื้อยเบาๆ เอียงศีรษะมองห้องรับแขกด้าน
นอก กันไว้ด้วยฉาก คลับคล้ายกับว่ามองเห็นศีรษะเล็กๆ ศีรษะ
หนึ่งออกแรงบิดมาทางฝั่งนี้อย่างตื้อรั้น ถ้าหากไม่ใช่ว่าถูกคน
จับเอาไว้ เขาก็คงจะพุ่งออกมาแล้ว

แววตาของไท่สื่อหลันอ่อนโยนเล็กน้อย ยกมือขึ้น ตีมือคั่น
อากาศ

ทำท่าทางปลอบใจอย่างหนึ่ง

ห้องรับแขกด้านนอก ทันไดนั้นดวงตาของไถชื่อเทาก็เปียกชุ่ม

ไท่สื่อหลันลุกขึ้น เดินผ่านกลุ่มคนที่เงียบสงัด นางไม่คิดว่าคน
ตระกูลไถจะถอยให้เช่นนี้ เสียดยาท่าทางอาฆาตแค้นที่เตรียม

การมาเนิ่นนานของนาง

แต่ว่าตอนนี้สิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคนในตระกูลไถคือไปสวดมนต์
ภาวนา หลังจากนั้นจะได้ไม่พบเจอนางท้าวยุทธภพอีก

สายตาของทุกคนมองส่งนางออกไป แม้มปาก แหวดากะพริบ
แสงประหลาด ไถชื่อจู่และคนอื่นๆ หรีตาลง ในแหวดากะพริบ
ด้วยความคิดสังหารที่ถูกสะกดกลั่นไว้

ปล่อยให้นางไปก่อน แล้วค่อยสังหารนาง

ชั่วพริบตาไท่สื่อหลันเดินออกลานบ้านไป

จู่ๆ ข้างหน้าก็มีเสียงดังเอะอะโวยเกิดขึ้นพักหนึ่ง ทันใดนั้นก็
มีเสียงฝีเท้าวิ่งเข้ามาอย่างรีบร้อน มุ่งตรงเข้ามายังสวนด้านหลัง
เงาคนกะพริบแวบหนึ่ง ไถหลันเร่งรีบเข้ามา ร้องใจกล้าว่า “มีพระ
ราชโองการมา! ท่านพี่รีบออกไปรับพระราชโองการ”

ความวุ่นวายเกิดขึ้นพักใหญ่

จัดโต๊ะหมู่บูชา ปลูกสักหลาดสีแดง ไถไปพาอุยฮินที่มียศมี
ตำแหน่งของเขามาคุกเข่ารับพระราชโองการ คนที่เหลือคุกเข่า
อยู่ด้านหลังอย่างดำทะมึน ไถสื่อหลันยืนอยู่ไกลๆ ในเงามืด
ตอนนี้จิตใจของแต่ละคนต่างไม่สงบ ไม่รู้ว่าพระราชโองการกลาง
ดึกจะเป็นข่าวร้ายหรือข่าวดี และก็ไม่มีใครให้ความสนใจนางที่
ได้ถูกขับไล่ออกไปแล้ว

“...มีพระราชโองการแก่นางสนมของฮ่องเต้องค์ก่อนที่กลับบ้าน

เกิดทุกคน พร้อมด้วยรถราชสำนักรับส่งเข้าเมืองหลวง เลือกรถกษัตริย์ส่งเข้าสุสานอ่องเต้ ปณณิบัติรับใช้ข้างกายอ่องเต้ตลอดกาล คนอื่นที่อยู่ที่บ้านมารดา มอบทองคำหนึ่งพันชั่ง ผู้ที่มีตำแหน่งเลื่อนขั้นหนึ่งลำดับ ในกลุ่มบุตรหลานเลือกผู้รับเงินเดือนและสวัสดิการเข้าเรียนหรือรับราชการหนึ่งคน...”

ผู้คนทั่วทุกพื้นที่คุกเข่าอย่างงุนงง นิ้วมือจิกไปบนพื้นอิฐเย็นเฉียบ ไม่รู้เจ็บรู้ปวด รู้สึกเพียงเหน็บชา เบื้องหน้าราวกับว่ามีตัวอักษรสีดำลึกลับประปรายแสงสีโลหิตปรากฏขึ้น ผืนดินแผ่นฟ้าแตกแยกออกเป็นเสี่ยงๆ ชุ่นจิ้ง ชุ่นจิ้ง ชุ่นจิ้ง...

“กระหม่อม...น้อมรับพระบัญชา” ไถ่ไปตกตะลึงอยู่ครู่ใหญ่ จึงจะเข้าใจว่านี่เป็นความยินดีหรือเป็นความเศร้าโศก มือสั่น รับม้วนผ้าไหมสีทองแวววับเข้ามา

“อะแอ่ม” ขณะที่ผู้นำพระราชโองการยิ้มอย่างไม่มีสีหน้าท่าทางออกมา ลากเสียงยาวกล่าว “ยินดีกับขุนนางไถ่ ได้รับเลื่อนตำแหน่ง ลูกหลานได้รับเมตตา ไถ่เอามีพระกรุณาธิคุณกับพวกเจ้ายิ่งนัก ไหนเล่า รางวัลก็ได้แล้ว บุตรีของท่านตามคำสั่งเล่า น่าจะบำเพ็ญเพียรอยู่ที่อารามใช้หรือไม่ ไถ่เอาทรงกล่าวแล้วนางสนมผู้ได้รับพระราชโองการ พึงต้องให้พวกข้าคุ้มกันเข้าวังโดยทันที ปรกขุนนางไถ่ สั่งให้บุตรของท่านออกมาเถิด”

ความเงิบราวกับลมหายใจหยุดไปครู่หนึ่ง

“ทำไมหรือ” ขณะที่หลวงหรืตาลง ในแวตาดำประกายความดูร้ายขึ้นแวบหนึ่ง “นางไม่อยู่หรือ”

ความเจ็บปวดอีกพักหนึ่ง ครูใหญ่ ผู้น้อยผู้ใหญ่ตระกูลไทที่
คุกเข่าอยู่ อยู่ที่เคยหันตัวกลับ ซึ่งมีอย่างพร้อมเพรียง ชี้ไปยัง
มุมมืดที่ไทสื่อหลันยืนอยู่

“นางอยู่ อยู่ตรงนี้”

ตอนที่ 24 ข่าส้างท้าวสารทิศ!

ว่ากันว่าคนที่ถูกประณามจากความเกลียดแค้นของผู้คน แม้ไม่มี
โรคภัยก็ตายได้

ไทสื่อหลันถูกกลุ่มคนเหล่านี้ชี้มา โกรธเดือดดาลแต่กลับถอน
หายใจแผดเผาอารมณ์โมโหคราหนึ่ง

นางเครื่องขрім ไม่ยินดียินร้ายและไม่ปะทุความโกรธ แต่ตอนนี้
จ้องมองคนกลุ่มนั้นก็เหมือนกับมองเห็นสิ่งมีชีวิตที่ชั่วช้าไร้
ยางอายุที่สุดบนโลกใบนี้ แต่งตัวเหมือนคน สวมเสื้อผ้าที่ทำให้
ดูเหมือนว่ามีคุณธรรมอันสูงส่ง คายคำพูดที่เล่นที่จริง สวม
หน้ากากร้อยแปดพันเก้าได้ตลอดเวลา เต็มจำเริญรำ สร้างหายนะให้
กับโลกใบนี้

ก่อนหน้านี้หนึ่งเค่อปฏิสระอย่างสุดชีวิตว่านางไม่ใช่ไทสื่อหลัน
ขับไล่นางออกไปอย่างรีบร้อน หนึ่งเค่อต่อมาก็พยายามคืนคำที่
พูดไว้แน่ชัดในหนึ่งเค่อก่อนหน้านี้อย่างสุดชีวิตเช่นกัน ต้องการ
เอาชะตาชีวิตของนางมาแลกเปลี่ยนกับความสุขสบายและความ
เจริญรุ่งเรืองของตระกูล

ในสายตาของพวกนาง นางและไทสื่อหลันเป็นคน หรือว่าเป็น

สิ่งของที่สามารพพลีชีพได้อย่างสบายใจกันแน่

“ที่แท้แล้วเจ้าอยู่ที่นี้เอง” ขณะที่ผู้หนึ่งหรือตามองไท่ลือหลัน ไถซือหลันเป็นผู้ที่ไท่เฮาวางไฟเพิ่มด้วยตัวเอง แสดงออกชัดเจนถึงคนในชั้นจิ้งที่ต้องให้ความสำคัญและควบคุม ขณะที่ผู้นี้เคยเห็นหน้าไถซือหลันในพระราชวังครั้งสองครั้ง ครานี้เดินทางมาด้วยตนเองก็เพื่อจะมาพิสูจนตัว

ตอนนี้เขามองตามอำเภอใจ พยักหน้าอย่างพึงพอใจ โบกมือ

“พระราชประสงค์ของไท่เฮา เพียงแค่นางสนมไปรับใช้อ่องเต๋อองค์ก่อนใต้ผืนดินตลอดกาล แม้ว่าจะไร้ตำแหน่ง ทั้งหมดเลื่อนขึ้นสองลำดับชั้น แต่งตั้งบุตรไถไปผู้การลำดับสี่อันโจวเป็นเป่าหลิน ไถเป่าหลิน เชิญ”

องครักษ์กลุ่มหนึ่งข้างหลังเขามุ่งเข้ามา ไถลือหลันหมุนตัวกำลังจะเดินไป ห้องโถงนี้นางจำได้ว่ายังมีประตูหลัง

ทว่าเพิ่งจะพุ่งออกไปได้สองก้าว เท้าของนางก็หยุดลง

ประตูหลังห้องโถง ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ทหารคุ้มกันตระกูลไถได้ยืนกันเป็นหนึ่งแถวเรียบร้อยแล้ว ปิดตายประตู

ไถไปอยู่ข้างหลังนาง น้ำเสียงเย็นยะเยือก “ลูกสาว ต่อต้านพระราชโองการเป็นโทษหนักยิดบ้านทำลายตระกูล เจ้า...รู้แล้วใช่ไหม”

ไท่ลือหลันกัดริมฝีปากแน่น ไม่พูดอะไรสักคำ ตอนนี้แก้ตัวกล่าว

ปฏิเสธก็ไม่ใช่ประโยชน์ คนเบื้องบนเบื้องล่างตระกูลใด
สามารถยืนยันเต็มปากว่านางคือไถซือหลันอย่างแน่นอน

“ไม่!” จู่ๆ ไถซือเทาก็พุ่งเข้ามา ตะโกนดัง “นางไม่ใช่...” ยังพูด
ไม่ทันจบก็ถูกไถหลินตาไวมือไว ปิดปากลากตัวออกไปเรียบร้อย
แล้ว แต่ยังคงได้ยินเสียงการดิ้นรนที่อู้ๆ อี้ๆ ของเขาจากที่ไกลๆ

ฮูหยินไถอธิบายกับขันทีผู้นั้น “เด็กน้อยจึงเง่าน่ารำคาญอยู่บ้าง
โปรดกงกงอย่าถือสาเจ้าค่ะ...”

ข้างหน้าทหารคุ้มกันปิดทางจนแม้แต่ น้ำสักระยดก็ไม่อาจไหล
ผ่านได้ ข้างหลังเสียงฝีเท้าองครักษ์ราชวังใกล้เข้ามาแล้ว คนที่
เดินนำหน้าตะโกน “ไถเป่าหลิน!” ยื่นมือออกไปจับหัวไหล่ของ
นาง

ไถซือหลันกอดฟัน แขนเสื้อยับ หนามโลกยะหล่นสู่ฝ่ามือ นิ้ว
มือติดคราหนึ่ง ‘คินจิต’ หนามแหลมสีทองปรากฏออกมาระ
หว่างนิ้ว

‘คินจิต’ สามารถทำให้คนที่ตายไปแล้วฟื้นคืนจิตวิญญาณใน
ช่วงเวลาสั้นๆ เช่นนั้น กับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ใช้มีผลลัพธ์ที่
พิเศษออกไปหรือไม่

ไถซือหลันไม่มั่นใจ แต่ในตอนนี้ หน้ามีการสกดกัน หลังมี
กองทัพไล่ตาม นางทำได้เพียงแค่ลองเสียงดูสักครั้ง

คนข้างหลังยื่นมือมาจับ แรงลมรุนแรง นางก้มศีรษะ พลันพุ่ง
ออกไปทันที พร้อมกับชนไปทางทหารคุ้มกันที่ปิดทางอยู่ที่

ประตูด้านหลัง คนยังมาไม่ถึง หนามแหลมสีทองก็กะพริบแวบหนึ่ง!

‘ฉีก’ เสียงดังแผ่วเบาครั้งหนึ่ง หนามแหลมแทงเข้าเนื้อ เม็ดโลหิตสีแดงสดซึมออกมา

คนที่กั้นอยู่ตรงข้ามไฟส่องหลั่นทันใดนั้นก็แข็งทื่อ

เดิมเขาสะยะยิ้มมองไฟส่องหลั่นเดินเข้ามาหากับดัก ใครจะรู้ว่าหญิงสาวจะพุ่งเข้ามา เงยหน้าขึ้น ดวงตาคู่หนึ่งราวกับสัตว์ป่าสว่างจ้า เขาตกตะลึง ทันใดนั้นก็รู้สึกว่ายางหน้ามีแสงสีทองสว่างวาบคราหนึ่ง

แสงทองกะพริบวาบหายไป รวดเร็วอย่างมาก แล้วจึงมีแสงสีทองนับไม่ถ้วนกะพริบขึ้นมาตรงหน้า เหมือนกับแมลงเม่าสีทองร้อยพันตัวบินออกมาทั่วฟ้าดิน หรือว่าเป็นพระอาทิตย์ดวงใหม่หลายสิบหลายร้อยดวงลอยขึ้นมา...

“อ่าๆ...” ชายผู้ที่ถูกแทงฉู่ๆ ก็ส่งเสียงหัวเราะประหลาดออกมา พักหนึ่ง ร่างกายวิ่งผ่านไปข้างหน้า โผไปทางไฟส่องหลั่น

ไฟส่องหลั่นก้มหน้าหลบ ชายคนนั้นไม่รู้ว่าได้รับพลัง กำลังจะโผเข้าไปบนร่างองครักษ์ที่ไล่ตามไฟส่องหลั่นอยู่ข้างหลัง ร้องเสียงแหลมดังขึ้นมาทันทีทันใด “จับได้แล้ว! จับได้แล้ว!”

ทั้งใบหน้าเขาแดงกำ ปีกจุมุกขยับเข้าออก ฟองสีขาวเล็กน้อยพุดออกมาจากมุมปาก เพิ่มท่าทางราวกับคนบ้าคึกคักเกินอธิบาย จับองครักษ์หลวงกระโดดตัวตรงดิ่ง องครักษ์ผู้นั้นยืนนิ่งอยู่ที่

นั่น ลงมือก็ไม่ใช่ไม่ลงมือก็ไม่เชิง ทหารคุ้มกันตระกูลไถคนที่เหลือ มองนิ่งอยู่นานแล้ว

ไท่สื่อหลันใช้จังหวะที่ด้านหน้าและด้านหลังยืนนิ่ง วินาทีที่ช่องว่างปิดประตูเปิดออก ก้าวยาวพุ่งออกไป!

เสียง ‘ตบ’ ดังคราหนึ่ง ทหารคุ้มกันคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างประตูถูกไท่สื่อหลันชนล้ม เพิ่งจะตอบสนองกลับมา ตกใจตะโกนเสียงดัง “นางหนีไปแล้ว! นางวิ่งออกไปทางสวนด้านหลังแล้ว!”

‘เพี้ยะ’ บนหน้าเขาชั่วพริบตาถูกฝ่ามือตบลงไปคราหนึ่ง สีหน้าไถไปเขียวจัด “ยังไม่ตามไปอีก! นางเข้าไปที่สวนด้านหลัง หนีไม่ได้หรอก!”

เงาสีเทาสายหนึ่งโฉบเข้ามา นิ้วมือขาวนูนนิ้วหนึ่งชี้มา คนสองคนที่ยังพัวพันอยู่ด้วยกันผละออกในทันที ทหารคุ้มกันตระกูลไถที่สติเฟื่องผู้นั้นล้มลงบนพื้น องค์กรหลักงตกตะลึงอยู่ที่พื้น

เงาสีเทาร่วงลงพื้น เป็นขั้นที่ผู้ส่งพระราชโองการผู้นั้นโผล่พรุดออกมา

“น่าสนใจ...หึๆ น่าสนใจ” ขันที่ยืมน้อยยืมใหญ่จับไปที่คางขององค์กรหลักที่อยู่ด้านหลัง “ยังไม่ไปรับใช้ไถเป่าหลินอีกหรือ”

ฮูหยินไถเดินเข้าใกล้ข้างกายสามีเงิบๆ เสียงต่ำกล่าว “ต้องจับนางไว้ มิเช่นนั้น...”

“นางหนีไปไม่ได้หรอก...” ไถไปสังเกตทหารคุ้มกันบนพื้นอย่าง

ละเอียดยุ่มๆ แวตามีความหวาดกลัวงอนขึ้นมาหนึ่งสาย

“ทำไมหรือ”

“กงกษผู้นี้ เป็นคนของชีอวี...” เสียงของไถไปเบาอย่างที่จะเบาไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว

อุหยินไถได้ยินคำสองคำนี้ ก็หนาวสั่นไปทั้งร่างกายเช่นกัน เกร็ง
รีบปิดปากทันใด

ลมพัดผ่าน เย็นเล็กน้อย

บนพื้น ทหารคุ้มกันผู้นั้นไม่ขยับเลยแม้แต่น้อย ตายอย่างสงบ
สักพักแล้ว

.....

ไถสือหลันไม่ได้วิ่งไปทางประตูด้านนอก นางมุ่งตรงไปที่สวน
ด้านหลัง

ไม่มีผู้ใดเข้าใจว่านางต้องการจะทำอะไร เห็นอยู่ชัดเจนว่ามุ่งไป
ยังประตูหน้ายังมีโอกาสรอดชีวิต ที่สวนด้านหลังไม่มีประตูหลัง
นี้ไม่ใช่การรณหาที่ตายหรอกหรือ

ด้านหลังกองทัพไล่ตามไม่หยุดหย่อน ทำเหมือนลานด้านหลัง
ตระกูลไถแห่งนี้เป็นป่าเขาโล่งกว้าง ถีบประตู ผลักคน ไล่ตาม
ทางอย่างดุเดือด ในลานด้านหลังสาวใช้ชราหลบไม่ทันร้อง
ตกใจโอดครวญ เป็นภาพความวุ่นวายภาพหนึ่ง

เสียงฝีเท้าตั้งแต่ต้นจนจบอยู่ในที่ที่ใกล้อย่างมาก วิทยายุทธ์
ของทหารคุ้มกันตระกูลไถธรรมดา ต้องครักษ์หลวงกลับไม่ง่าย
ที่จะรับมือ ถึงแม้ว่าไต้สื่อหลันจะคุ้นชินกับบริเวณบ้าน หลาย
ครั้งล้วนอาศัยหัวมุมบางแห่งหลบหนีการไล่ล่าอย่างเสียงแล้ว
เสียงอีก แต่ระยะทางยิ่งเข้ามาใกล้ยิ่งใกล้

“นายท่าน” องค์ครักษ์หลวงผู้หนึ่งหรือตามองเส้นทางที่ไต้สื่อหลัน
พุ่งหนีออกไป กล่าวกับหัวหน้าข้าง กาย “หญิงผู้นี้ดูเหมือนว่าจะ
เดินอ้อมไปมา นางบ้าไปแล้วรี”

“บางทีนางอาจจะมีเป้าหมายของตนเองกระมัง หรือบางทีนาง
อาจจะไปขอความช่วยเหลือพระโพธิสัตว์ของนางให้ปกป้อง
รักษา” หัวหน้าองค์ครักษ์ผู้นั้นหัวเราะเย้ยหยัน

ไต้สื่อหลันที่วิ่งไปทางข้างหน้า จู่ๆ ร่างกายเอนเอียง แต่ไม่ได้ล้ม
ลง เพียงแค่ในหน้าอกสิ่งของหนึ่งก้อน พลันหล่นลงมา นาง
คล้ายกับว่าไม่รู้ตัวโดยสิ้นเชิง วิ่งไกลหายวับไปกับตา

หัวหน้าองค์ครักษ์ที่นำหน้ากำลังจะไล่ตาม ก้มหน้าลงมองสิ่งของ
ก้อนนั้น ฝีเท้าหยุดชั่วขณะ

“นี่ไม่ใช่โหมนิลกาฬที่นายท่านซือวีใช้หรือ” น้ำเสียงทั้งแปลกใจ
ทั้งยินดี

ซือวี ชื่อที่คนส่วนมากในหนานฉีไม่คุ้นเคย ที่ใช้เรียกแทนกลับ
เป็นกลุ่มราชสำนักที่น่ากลัวที่สุดลึกลับที่สุดในหนานฉี มีบันทึก
เป็นหัวหน้า ถืออำนาจ ‘กราบทูลเรื่องที่ไต้ยินมา สืบสวนจับกุม

ใต้หล้า' พวกเขาเป็นค่างคาบาคูดเลือดที่ไทเฮาเลี้ยงไว้เป็นความลับ เจ้ามืดของผู้ช่วย หัวหน้าแต่ละคนต่างก็ห้อยหัวอยู่ในราชสำนักหนานฉืออย่างไร้สัจไรเสียง

ชีจวีร่ำรวยเงินทองนับไม่ถ้วน อาวุธทั้งหมดที่พวกเขาใช้ ไม่มีชิ้นใดไม่ใช่สมบัติล้ำค่า

หัวหน้าน้องครักษ์ผู้นี้เป็นน้องครักษ์เพียงหนึ่งเดียวที่รู้จักชีจวีเล็กน้อยในกลุ่มองครักษ์กลุ่มนี้ ตอนนี้เมื่อมองเห็นเชือกเส้นใหญ่สีดำนี้ แวตาก็มีประกายประหลาดใจ

เขาหยุดนิ่ง คนที่เหลือนั่นนอนว่าหยุดตามไปด้วยเช่นกัน หัวหน้าน้องครักษ์ได้สติกลับมา ก็รีบเก็บไหมนิลกาฬ ยัดใส่ไว้ในหน้าอก “ตามต่อไป!”

ความล่าช้านี้ ไท่สื่อหลันได้มุ่งตรงไปถึงด้านหลังกำแพงของห้องครัวเล็กๆ ตรงที่พักส่วนหลังเรียบร้อยแล้ว ที่นั่นมีตะกร้าไม้ไผ่อยู่หนึ่งใบ ใช้บรรจุเศษจานชามเครื่องแก้วที่แตกละเอียดในทุกๆ วันโดยเฉพาะ ตอนนี้ในตะกร้าได้บรรจุจานชามที่แตกเป็นเสี่ยงๆ ไว้ครึ่งหนึ่ง

ตอนที่ไท่สื่อหลันมุ่งผ่านไป เท้าข้างหนึ่งก็เตะตะกร้าคว่ำ เศษจานชามที่แตกก็พลิกลงบนพื้น

“อ่าๆ นั่นเจ้ากำลังทำอะไร คิดจะให้มันตำเท้าพวกข้ารี โอหย้า!” องครักษ์ผู้หนึ่งที่วิ่งอยู่ข้างหน้า หัวเราะประหลาด ทั้งใบหน้าทำท่าทางไม่อาจเชื่อ ร้องเจี๊ยะปวดคราหนึ่งด้วยท่าทางเสแสร้ง

คนที่เหลือก็หัวเราะฮาๆ ไม่เกรงกลัวว่าจะเหยียบไปบนเศษแก้ว

ทันใดนั้นไฟสือหล่นก็หันหลังกลับ

ตอนที่หันมา ในฝ่ามือทั้งสองที่ว่างเปล่าของนาง ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่
มีเศษแก้วหนึ่งชิ้นอย่างไม่คาดคิด!

มือยกขึ้น ประกายสีเขียวครามยิ่งลอย

“เอาไป!”

‘ฉีก’ บุปผาโลหิตสาดกระเซ็นที่หน้าผาก องครักษ์ผู้นั้นหงาย
หน้าล้มลง

ตอนที่ล้มลงก็ล้มไปบนพื้นที่มีเศษเครื่องแก้วจานชามพоди ร่อง
โอดครวญหนึ่งครา เพิ่งจะถูกเศษแก้วที่มสลบก็ถูกความเจ็บ
ปวดปลุกขึ้นมาอีก ทั้งร่างโดนเศษแก้วที่มเข้าไปกลายเป็นตัว
เม่นที่มีโลหิตสดไหลท่วม

ตอนที่เขาล้มลงยังกระแทกไปยังคนที่เหลือ ทุกคนพากันโฉบ
ร่างหลีกหนี เกือบจะถูกเศษแก้วแทงเข้าให้

“ช่วยข้าที! ช่วยข้าที!” ผู้ที่บาดเจ็บโลหิตไหลออกมามากเกินไป
กลัวว่าตนเองจะตายได้ ยื่นมือคว้าไปยังคนที่อยู่ข้างๆ

“สวะ!” หัวหน้าองครักษ์ตะโกนอย่างเดือดดาล จำต้องสั่งให้
องครักษ์สองนายอยู่ทำแผลให้เขา ตนเองก็สั่งให้คนที่เหลือไล่
ตามต่อไป

เหตุการณ์ล่าช้าเช่นนี้ ไท่สื่อหลันวิ่งออกไปไกลอีกครั้ง นางมุ่ง
ไปยังสนามฝึกรบขนาดเล็กที่กั้นไว้ด้วยกำแพงหนึ่งแนวตรงสวน
ข้างหลัง

องครักษ์ไม่รู้ว่าที่นั่นคือสนามฝึกรบ มองเห็นเพียงแค่ตรงนั้นมี
กำแพง ไท่สื่อหลันปีนข้ามกำแพงไปแล้ว

“ตามไป!” พบเจอเรื่องแปลกประหลาดติดต่อกัน หัวหน้า
องครักษ์จึงไม่กล้าไม่ระมัดระวังอีก โบกมือสั่ง องครักษ์เจ็ดนาย
ที่เหลือต่อตัวเป็นสามเหลี่ยม ข้ามเขตกำแพงไป

หลังจากนั้นพวกเขามองเห็นไท่สื่อหลัน

นางไม่วิ่งต่อแล้ว ยืนอยู่กลางสนามฝึกรบที่โล่งกว้าง วิ่งมาไกล
ขนาดนี้ ก็พอจะดูออกว่านางได้หมดเรี่ยวหมดแรงแล้ว หายใจ
หอบเบาๆ บนใบหน้าปรากฏสีแดงเลือดฝาดจางๆ

นางยืนอยู่หลังอาวุธที่มีเพียงหนึ่งเดียวในสนามฝึกรบ สิ้นน้ำไร
อารมณ์ใด

เดิมทีนี้มีคนเฝ้า แต่ตอนนี้ล้วนถูกเร่งรีบให้เคลื่อนย้ายออกไป
ตามไล่จับตัวนางแล้ว ใครจะไปคิดได้ ว่าไท่สื่อหลันไม่วิ่งออก
ข้างนอก เสียงที่จะวิ่งอ้อมไปอ้อมมา คาดไม่ถึงว่าเพื่อที่จะเข้า
มายังสถานที่แห่งนี้

เสียงวุ่นวายดังขึ้นเล็กน้อย องครักษ์เจ็ดนายตกลงบนพื้น ชั่ว
พริบตามองเห็นหญิงสาวที่ยืนตัวตรงนิ่งอยู่ข้างหลังแท่นธนูสีดำ

มหิมา

คืนนี้ไร้อันตร แสงดาวมิดอาจ จะมีก็เพียงแต่สิ่งสองสิ่งที่เปล่ง
ประกาย...วัสดุเหล็กของแท่นธนูสีทึบเกือบดำเปล่งประกาย
แวววับเยือกเย็น ดวงตาแคบยาวสีดำสนิทของไท่สื่อหลั่นสว่าง
โชติช่วงทั้งบ้ำคลั่งทั้งเย็นเยียบ

นางยืนอยู่หลังธนู แขนยกด้ามธนูที่แท่น ด้ามธนูเคลื่อนไปทาง
ด้านหลังซึ่งมีรางอยู่หนึ่งราง ลากลงมาจนสุดก็จะสามารถยิงลูก
ธนูได้

“เกาทัณฑ์เพชฌฆาต!” มีคนตะโกนขึ้น

สีหน้าทุกคนล้วนเปลี่ยน

คนเหล่านี้ต่างก็เคยได้ยินชื่อธนูนี้ มันถูกจัดอยู่ในอาวุธที่สำคัญ
ที่สุดอันดับหนึ่งของหนานฉี เคยเป็นเพราะว่าอาวุธภาพทำลาย
ล้างรุนแรงเกินไป จึงถูกสำนักตรวจการแผ่นดินที่เกี่ยวข้องใช้ชื่อ
ในนาม ‘มีภัยต่อแผ่นดิน’ ลงนามห้ามปราบการใช้ ท้ายสุดยังคง
เป็นเพราะว่าพละกำลังที่แข็งแกร่งเกินไป ลูกธนูไม่มีทางทนรับ
ไหวจึงไม่เป็นที่แพร่หลาย

นี่คือเครื่องจักรเพชฌฆาต ยิ่งไปกว่านั้นเป็นการสังหาร
เพชฌฆาต ว่ากันว่ายิงลูกธนูหนึ่งดอกออกไป อย่างน้อยที่สุด
ทะลุผ่านคนได้เจ็ดคน!

อาวุธสังหารน่ากลัวทำให้ทุกคนสั่นผวาพักหนึ่ง ไม่กล้าขยับตัว
แต่ว่าหลังจากที่หัวหน້าองครักษ์มองตัวธนูด้านหลังอย่าง

ละเอียดยแล้ว ทันใดนั้นก็เงยหน้าหัวเราะลั่น

“เกาทัณฑ์เพชรฆาตมาจากไหนกันล่ะ ที่แท้แล้วเจ้าก็แสวงทำเป็นกล้าหาญ!” เขาหัวเราะเสียงดังขึ้นไปที่ธนูนั้น “ขี้ขลาด เอาธนูสั้นมาหลอกข้า! ใต้เกาทัณฑ์เพชรฆาต จะยังมีลูกธนูที่สมบูรณ์ได้อย่างไรกัน!”

ทุกคนเพิ่งจะสังเกตเห็น ข้างบนแท่นธนู ที่ยกสายธนู คาดไม่ถึงว่าเป็นธนูหักทั้งหมด!

ชัดเจนอย่างยิ่ง เกาทัณฑ์เพชรฆาตทดลองเครื่องนี้ยังคงไม่ประสบความสำเร็จเช่นเคย ทัวพื้นล้วนเป็นลูกธนูที่ถูกแรงทงพลังของคันธนูทำให้แตกหัก และลูกธนูชุดใหม่ที่เตรียมจะนำมาทดสอบก็ถูกกล่ามโซ่ไว้

เสียงหัวเราะอย่างบ้าคลั่งทำเอาสนามฝึกเล็กๆ แห่งนี้สั่นสะเทือน ทุกคนต่างหัวเราะอย่างสบายใจ

ไท่สื่อหลันเจียบไม่ส่งเสียง ฝ่ามือค่อยๆ ลูบไปบนลูกธนูหักที่บรรจุเข้าไปในรางธนู

หัวหน้าองครักษ์กำลังหัวเราะเสียงดัง จู่ๆ หางตาก็คล้ายกับว่าเห็นสิ่งผิดปกติบางอย่าง เขาหันกลับไปในที่ทันที ชั่วพริบตาเห็นลูกธนูในราง สีหน้าเปลี่ยนไปอย่างใหญ่ยิ่ง

“เจ้า...” เขาสิ้นทหาขึ้นไปไท่สื่อหลัน “เจ้า...นางปีศาจ...”

ไท่สื่อหลันพลันเหนียวไก!

ซบซ้อน! หนัก! โยกไม่ไป! ขณะเคลื่อนที่มันรู้สึกราวกับว่ากำลัง
ลากรถไฟด้วยตัวคนเดียว!

ใช้แรงพละกำลังทั้งหมดที่มี ดึงรางมาได้ครึ่งหนึ่ง!

เวลานี้ไท่สื่อหลันรู้แล้วว่าตนเองประเมินค่ารถนี้ต่ำไป พละกำลัง
ทั้งหมดที่ต้องการเพื่อยิงมัน เกินกว่าคันรถหนักทั้งหมด นาง
เป็นคนที่แม้แต่คันรถล้วนไม่เคยดึงมาก่อนผู้นี้ นี่เป็นการใช้ชีวิต
เข้าเสี่ยง!

ทว่า ลูกรถอยู่บนสายรถ แม้ใช้ด้วยชีวิตก็ยังไม่ต้องยิง!

นางกัดฟัน ร่างกระโดดคราหนึ่ง! โอบคันไม้เอาไว้ ร่างทั้งร่างดิ้ง
ไปข้างหลัง เร็วแรงทั้งหมดปะทุขึ้น!

ฟันกัดริมฝีปากบางแตก โลหิตสดไหลออกมา

เปรี๊ยะ!

ใช้แรงมากเกินไป คันเหล็กแข็งกระแทกเข้าไปที่ปลายข้อศอก
แบนซ้ายส่วนหน้าที่เคยหักเมื่อตอนเด็กรับแรงไม่ไหว หักลงอีก
ครั้ง!

กระดูกข้อศอกที่หักแตก โลหิตสีสดไหลพุ่งออกมา เปื้อนตัวรถ
แดงฉาด

อาวุธสังหารไร้เสียง แทนรถมันวาวส่องแสงอ่อนๆ มากยิ่งขึ้น

ไทม์สล็อตสุดท้ายใจเข้าลึกหนึ่งครา แรงรีบล้วงกระเป๋าใบเล็กยัดเข้าไปในปากกัดเอาไว้แน่น ภายใต้ความเจ็บปวดอันรุนแรงใช้แรงหนักแน่นเกินไป กระเป๋าใบเล็กถูกกัดจนขาด รสชาติที่เย็นชุ่มและขมฝาดกลุ่มหนึ่งซึมผ่านเข้าไปในปาก ท่ามกลางอาการหน้ามืดที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดอย่างถึงที่สุดของนางพลันนึกขึ้นได้ น่าจะเป็นยาในขวดยาที่ทรงฉมูบอบให้กลืนออกมา

ไม่รู้นั่นคือยาอะไร ความเจ็บปวดจึงเปลี่ยนเป็นความสดชื่น นางหยิบยืมโอกาสนี้หายใจเอาอากาศเข้าไปหนึ่งครา ร่างกายทั้งร่างหายไปข้างหลัง แรงทั้งหมดกดไว้!

เงียบสงัด ทันใดนั้นรอบด้านเกิดเสียงลมพัดผ่านต้นไม้

ฝูงคนใต้หาล้าต่างก็สั่นสะท้านเงียบกริบราวกับเป็นเพราะว่าท่าทางไร้ความกลัวและองอาจหาญกล้าของหญิงสาวผู้หนึ่ง

กระดุกหักแทงทะลุออกมาข้างนอกแขนเล็กน้อย น่าสะพรึงกลัว ทันใดนั้นเองเสียงแผ่วเบา ‘แกรก’ ดังขึ้นทันที

ต้นไม้เลื่อนสุด!

ฟ้าว!

ตอนที่ 25 ฆาตกรรมหมู่จากคนเดียว

ฟ้าว!

อาวุธสังหารยังออกมา สายลมราวกับรำไห้!

ในตอนนีฟ้าดินต่างกลายเป็นเพราะการยิงครั้งนี้จึงมีดลิก ท้อง
นภาดุจโลหะ ความมืดและความเงียบเข้าปกคลุมเป็นบริเวณ
กว้าง ใต้ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มที่ปกคลุมเป็นวงกว้าง เมฆบ้ำคลั่งที่
ลูกธนูสีเทาดำโฉบผ่านหนึ่งผืน

ฉีก

ลูกธนูมากมายเช่นนั้น ยิงถูกลำตัวคน เป็นเพียงแค่เสียงหนึ่ง

เหมือนกับความตาย ราวกับว่าเป็นเพียงแค่กิ่งไม้ในสายลม
แตกหักในชั่วขณะเดียวเท่านั้น

ลูกธนูเจ็ดดอก มีสี่ดอกไม่มีประโยชน์เลยแม้แต่หน่อย เพราะว่าใช้
เพียงแค่สามดอก ก็ทะลุผ่านร่างคนทั้งหมดแล้ว ลูกธนูแต่ละ
ดอกล้วนยิงทะลุคนสามคนเป็นอย่างน้อย แรงกำลังยังคงไม่มีที่
สิ้นสุด ลากเอาเลือดเนื้อของร่างที่ทะลุผ่านออกมาด้วย ยิ่งอย่าง
*ยมโหดไปบนกำแพงที่ทำขึ้นมาเป็นพิเศษ ทั้งรูลึกหนึ่งรูสีแดง
กำเอาไว้

และเพียงแค่กะพริบตา บนพื้นก็เหลือไว้เพียงเศษแตกหักหนึ่ง
กอง

การฆาตกรรมหมู่ของคนหนึ่งคนต่อคนหนึ่งกลุ่มสถานนี้ ใน
อนาคตข้างหน้า กลายเป็นหนึ่งในตำนานที่ลึกลับที่สุดในประวัติ
ศาสตร์หอนาฉิ ตำนานนี้บอกเล่าลำดับช่วงชีวิตที่สว่างไสวของ
ไท่สื่อหลัน ยิ่งไปกว่านั้นเป็นจุดเริ่มต้นเรื่องราวอันแปลก

ประหลาดแพร่ไปหลายชั่วอายุคนของนาง หลายต่อหลายปีถัดมา ผู้คนยังคงคาดเดากันอย่างสนุกสนาน ในตอนนั้นหญิงสาวประหลาดผู้นั้นที่ยังไม่เป็นยุทธ์ ท่ามกลางทางตันยิ่งธนูหนึ่งครั้ง ฆ่าคนเจ็ดคนได้อย่างไร และยังคิดไปว่ามีเพียงแต่นางเท่านั้นจึงจะสามารถสร้างปาฏิหาริย์นี้ได้

ผู้แข็งแกร่งอย่างไท่สื่อหลัน เมื่อมองโรงฆ่าสัตว์แห่งนี้ปราดหนึ่ง ยังทนไม่ได้หันมองไปที่อื่น

ลูกธนู อาวุธที่เยือกเย็นแห่งยุคสมัย ผลลัพธ์และความรู้สึกตอนที่ยิงออกไป คาดไม่ถึงว่าใกล้เคียงกับปืนสั้นพกพาในสมัยปัจจุบันแล้ว ยากที่จะคิดได้ว่าจะมีคนที่สามารถศึกษาคิดค้นสิ่งของน่าสะพรึงกลัวเช่นนี้ออกมาได้

หากว่าลูกธนูสามารถใช้ได้...ไท่สื่อหลันมองไปยังลูกธนูหักที่เกลื่อนเต็มพื้น จู่ๆ ภายในใจก็มีความสะพรึงกลัวราวๆ แวบผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่กลับไม่รู้ว่าความหวาดกลัวนี้มาจากที่ใด

หลังจากนั้นทันใดความรู้สึกแปลประหลาดนี้ก็ถูกความเจ็บปวดปกคลุมทั้งหมด...ความตื่นตระหนกผ่านไปชั่วขณะ สภาพอาการบาดเจ็บที่หนักหน่วงของนางเริ่มส่งเสียงดังในทันใด

บนศีรษะของไท่สื่อหลันเหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว นางเป็นคนที่มีความอดทนต่อความเจ็บปวดสูงอย่างมาก พุดอีกอย่างก็คือเป็นคนที่ไม่รู้สึกเจ็บปวดกับอะไรง่ายๆ แต่นี่ก็ไม่ได้แสดงว่านางจะสามารถมองข้ามความเจ็บปวดเช่นนี้ไปได้โดยสิ้นเชิง

ความเจ็บปวดที่ถึงขีดสุดที่จริงแล้วก็คือความด้านชาชนิดหนึ่ง แต่สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คืออาการอ่อนแรงและหน้ามืด ร่างกาย ตอนที่ได้รับบาดเจ็บเกินจะทนก็อาจจะสลบลงไปได้โดยอัตโนมัติ นางรู้ดีว่าตอนนี้ยังไม่สามารถเป็นลมได้เด็ดขาด กัดฟันอย่างสุดชีวิต ปิดแขนไว้ เดินโซซัดโซเซออกจากเครื่องยิงธนู ใช้แขนอีกข้างที่ยังสามารถใช้งานได้อยู่ถอดเสื้อคลุมผ้าแพรบางๆ บนร่างของทหารที่ตายแล้วออก

นำผ้าคลุมคลุมร่างเอาไว้อย่างยากลำบาก การกระทำต่างๆ ยังทำให้นางเหงื่อแตกออกมา ไม่สามารถที่จะผูกสายรัดได้ นางฝืนแรงพันสายรัดไปบนลำคอ

ซ่อนแขนข้างที่บาดเจ็บไว้ในเสื้อคลุม นางเข้าไปใกล้กำแพง ขยับออกไปข้างนอกที่ละก้าว โลหิตสีสดที่หยดลงคดเคี้ยวไปตามทาง หยดรวมไปกับโลหิตของศัตรู

จิตวิญญาณและความตั้งใจทั้งหมดถูกนำออกมาใช้ต้านทาน ความเจ็บปวดอันมากมายมหาศาลนี้ ร่างกายและกล้ามเนื้อลากไปบนกำแพงขรุขระ นางไม่รู้สึกเลยแม้แต่บ่อย เพียงแค่ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ดีดรน นางแหงนใบหน้าขาวซีดถูกเหงื่อเย็นๆ อาบจนชุ่ม มองท้องฟ้าที่ไม่ปรากฏแสงแรกอรุณปราดหนึ่ง

วันนี้...ใครบังคับให้นางต้องต่อสู้ดีดรนเช่นนี้ วันหน้า นางจะต้องเอาคืนให้มากกว่านี้ร้อยเท่า!

บนลานกว้างอันว่างเปล่ามีศพนอนແหลกเป็นชิ้นๆ โลหิตสีแดงสดไหลเจิ่งนอง สะท้อนเสียงหายใจหอบแรงของนาง

ตอนที่กำลังจะขยับไปถึงปากประตู ข้างนอกก็มีเสียงดังเอะอะ
โวยวายลอดเข้ามา ทหารคุ้มกันตระกุกโถมมาถึงแล้ว ประตูถูกเปิด
ออกในทันที

ชั่วแวบเดียวที่ประตูเปิดออก นางยืนหลังตรง ความอ่อนแรงและ
สิ้นเทาจากความเจ็บปวดเมื่อครู่หายไป ในพริบตา นางมองดู
แล้วสงบนิ่งเคร่งขรึม คาดไม่ถึงว่ามีบางส่วนคล้ายกับองค์รัช
หลวงเหล่านั้นจริงๆ

“อา...ใต้เท้า!” ทหารคุ้มกันตระกุกโถมชั่วแวบเดียวมองเห็นนางที่
ก้มศีรษะลงเล็กน้อย ท่ามกลางความดำมืดไม่อาจแยกแยะ
หน้าตา ตะโกนออกมาด้วยความตื่นตระหนก

“รีบเข้าไป!” นางชี้ไปข้างในสนาม กล่าวเสียงหนา “ศัตรูช่าง
ร้ายกาจยิ่งนัก! ช่วยหญิงสาวผู้นั้น สंहารพวกพ้องของข้า! พวก
เจ้าจงหยุดยั้งนางให้ข้าที! ข้าจะไปของความช่วยเหลือจากกงกง
!”

ทหารคุ้มกันตระกุกโถมไปได้ยินเข้าก็หน้าซีดหน้าเขียว มีคน
ชะงักหวัมอง เห็นสภาพโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่เกิดขึ้นข้างใน
ทันใดนั้นก็ร้องออกมาด้วยความกลัว

“ตายหมดแล้ว...ตายหมดแล้ว...”

“ไร้สาระ! ใต้เท้าท่านนี้ยังดีอยู่!”

เหงื่อเย็นๆ ของไท่สื่อหล่นไหลลงมา แต่กลับอดไม่ได้ที่จะ
กระตุกมุมปากขึ้นอย่างเยือกเย็น พุดถู่กอย่างยืง ตายหมดแล้ว

จริงๆ

“สังหารคนไปได้มากเพียงนี้! รีบไปเชิญนายท่านมา!”

“ข้างในอาจจะยังมีศัตรูอยู่ ระมัดระวังด้วย!”

เหล่าทหารคุ้มกันตระกูลไถพากันร้องตะโกนว่านาย ปิดกันปาก ประตู แต่กลับไม่มีผู้ใดก้าวเข้าไปสักร้าว ศัตรูที่โหด*ยมเช่นนี้ ในช่วงที่รบตามาคนมากมายเช่นนี้ได้ นายท่านองครักษ์หลวงผู้นี้ ต้องการจะให้พวกเขาเป็นโล่ขวางกัน พวกเขาไม่ทำตัวเป็นคนโง่ อย่างแน่นอน!

พวกเขาเบียดเสียดว่านาย แคะตะไคร่น้ำมองหามดจากซอกที่ ปากประตู แต่ไม่มีผู้ใดเดินเข้าไป

และไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น ‘นายท่านองครักษ์’ ได้หายไปเรียบร้อยแล้ว

.....

ก่อนรุ่งสาง ในช่วงเวลาที่มีดที่สุด

เมื่อไท่สื่อหล่นออกมาจากทัศนวิสัยทหารคุ้มกันเหล่านั้น ร่างกายก็อตัวกลับไปเหมือนเดิมทันที การปลอมตัวช่วงเวลา หนึ่งเมื่อครู่ทำให้เรียวแรงของนางถูกใช้จนหมดไปเป็นที่ เรียบร้อย

การแต่งกายเป็นองครักษ์เช่นนี้ของนาง ทำให้ตลอดทางไม่มีใคร

ไต่กล้าซักถาม องค์รักษ์เหล่านี้เพียงจะตามขั้นที่หลวงมาแจ้งพระราชโองการ ทุกคนคุกเข่ารับพระราชโองการ ไม่มีผู้ใดกล้ามองรูปร่างลักษณะของพวกเขา ที่สวนด้านหลังก็รับการประกาศจากส่วนหน้า กล่าว่านายท่านองค์รักษ์จับนักโทษที่หลบหนีอยู่ทีลานด้านหลัง ทุกคนต่างก็เร่งรีบหลบทางให้ไม่กล้าเข้าไปรบกวน นี่จึงเป็นการเปิดทางให้ไท่สื่อหล่นเดินออกไปได้สะดวกอย่างยิ่ง

เพราะว่ารับพระราชโองการ ประตุลานบ้านด้านหน้าและหลังทุกบานล้วนเปิดออก ไท่สื่อหล่นเดินออกไปตามทาง เห็นว่าเพียงแค่เดินผ่านลานกว้างอีกหนึ่งลาน ก็จะสามารถเข้าไปใกล้ประตูหน้าได้

หนีออกไปทางด้านหลัง รีบร้อนมองบาดแผล จะต้องไม่กลายเป็นพิการ...ไท่สื่อหล่นจับเสื้อคลุมแน่น คิดในใจ

ตอนที่คิดเช่นนี้ จู่ๆ ใจนางก็ร้องเตือน ทันใดนั้นคล้ายกับว่าได้ยินเสียงฝีเท้าเบาๆ จากข้างหลัง

นางไม่หันกลับไป ใช้แรงทั้งหมดพุ่งเข้าไปข้างหน้า!

เสียง ‘ฟ้าว’ ดังขึ้นครั้งหนึ่ง เสียงลมแรงสายหนึ่งข้ามผ่านศีรษะของนาง พุ่งเข้าไปในพุ่มไม้ข้างทางอย่างหนักหน่วง ห่างจากใบหน้าของนางเพียงชุ่นเดียว ข้างหลังเงาดำกระโจนขึ้น เหมือนกับว่ามีคนโผลงมาตรงศีรษะ

ไท่สื่อหล่นพลิกตัวหนึ่งครั้ง ต้องการจะพลิกขอบเขตการโจมตี ‘ราชสีห์ล่ากระต่าย’ ของฝ่ายตรงข้ามออกมา พลิกตัวมาได้ครึ่ง

กดทับแขนที่หัก ความเจ็บปวดสาหัสเข้าอุโมงค์ นางพ่นลมเย็น
ซีดคราหนึ่ง

ชั่วพริบตาร่างกายก็อ่อนแรง พลิกตัวครานี้ก็พลิกไม่ออก ชั่วแวบ
เดียวเงาดำปกคลุมศีรษะ เสียงลมพัดแรง นางถอนหายใจในใจ
หนึ่งครา หลับตาลง

ทะลุมิติมาได้ไม่นานร่างกายจะตายก่อนหรือ

นี่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์!

ร่างของคนผู้นั้นอยู่ในอากาศ มองเห็นหน้านางอย่างชัดเจน แต่
จู่ๆ กลับตกใจอุทานเสียงดังหนึ่งครั้ง “เฮ้ย!” ทันใดนั้นหัน
ร่างกายอย่างสุดชีวิต

ตึง! คนผู้นั้นทุบลงไปอย่างแรงที่ข้างลำตัวของนาง ไม่รู้ว่าเอาที่
บิดหรือสะโพกที่ทับ เสียงร้องท่มดังหนึ่งครั้ง

น้ำเสียงนี้ช่างคุ้นเคยอย่างยิ่ง ไท่สื่อหล่นหันหน้ากลับไปมอง
ทันที “ชื่อเทา!”

“ท่านพี่!” เด็กคนนั้นตื่นเต้นดีใจยิ่งกว่านางเสียอีก

เสียงร้องเรียกนี้ทำให้ไท่สื่อหล่นสงบนิ่งลงได้ พุดเบาๆ “ข้าไม่ใช่
พี่สาวของเจ้า”

ไท่สื่อเทาไม่เอ่ยวาจา เปลี่ยนหัวข้อสนทนาในทันที ตบไปที่
หน้าอกข้างซ้าย “เมื่อครู่อันตรายยิ่งนัก เกือบจะสังหารท่านแล้ว

!”

“เจ้า...เมื่อครู่คิดว่าข้าเป็นศัตรูหรือ”

ไถ่ชื่อเทาพยักหน้า ทั้งใบหน้ารู้สึกโชคดีที่เอาชีวิตรอดจาก
หายนะมาได้

ไถ่สือหลันสังเกตเห็นว่าข้างกายมีห่อผ้าอยู่ คิดว่าเมื่อครู่สิ่งที่ไถ่
ชื่อเทาใช้เอามาทุบนางก็คือสิ่งๆ นี้ เด็กคนนี้ คิดไม่ถึงว่าจะ
เตรียมการหนีหลบหนีออกมาช่วยนาง พอเห็นองค์รักษ์ ในใจก็
อดไม่ได้ที่จะลงมือแก้แค้นอย่างนั้นหรือ

เขาไม่รู้หรือว่าเป็นโทษใหญ่ประหารตัดศีรษะ

“กลืนดาวเลือด...” จู่ๆ ไถ่ชื่อเทาก็ทำจมูกพุดพิด เปิดเสื้อคลุม
ของนางออก “...ท่านพี่!”

เขาจ้องมองบาดแผลที่เห็นเลือดเนื้อจางๆ นั้น วินาทีนั้นหัวใจ
เหมือนถูกบีบแน่น แม้แต่การหายใจยังติดขัด

ยากที่จะคิดว่าบาดแผลเช่นนี้...คาดไม่ถึงว่านางจะทำเหมือนกับ
ว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ดวงตาของไถ่ชื่อเทาแดงขึ้นในทันที ไถ่สือหลันคิดว่าเขาจะ
ร้องไห้ ก็เตรียมที่จะแก่งทำหน้านิ่งสั่งสอนบทเรียนเขา ใครจะรู้
ว่าจู่ๆ เขาก็ดึงห่อผ้าออกทันที หยิบยาทาแผลและผ้าพันแผล
จำนวนหนึ่งออกมา เริ่มสั่งสอนนาง “หญิงในตระกูลที่ยังไม่
แต่งงาน เหตุใดจึงทำให้ตนเองเป็นเช่นนี้ได้เล่า หลังจากนั้นท่าน

ยังต้องแต่งงานมิใช่รี”

ไท่สื่อหลันมองศีรษะที่หวนคืนสติกลับมาของเด็กหนุ่มผู้นั้น คิด
อยากหัวเราะเล็กน้อย รู้สึกเจ็บปวดใจเล็กน้อย สุดท้ายก็ทำ
เพียงแค่กระตุกมุมปาก ยกมือขึ้นไปลูบผมของเขา

มือของไท่สื่อเทาหยุดนิ่งลง แต่กลับไม่เงยหน้า เขาลงมือทำ
แผลให้กับนางรวดเร็วอย่างมาก พลังพูดไปเรื่อยเปื่อย “เรา
ทำได้เพียงแค่ห้ามโลหิตไว้ก่อน ค่อยไปหาหมอเสริมโครงดีๆ มา
เข้ากระดูกให้ ถ้าหากว่าพิการไปก็คงไม่ใช่เรื่องที่น่าสนุกแน่...”

ไท่สื่อหลันประหลาดใจอย่างมากที่เขาพยายามแผลติดตัวอีกทั้ง
การใส่ยายังดูคล่องแคล่วและชำนาญ ไท่สื่อเทายิ้มมุมปาก “
บุตรชายในตระกูลไถของเราต่างก็ฝึกฝนการทหารมา เห็นมา
เยอะแล้ว” แต่กลับไม่ได้พูดว่าเหตุใดเขาจึงพกยาทาแผลติดตัว
ไว้

หรือเป็นเพราะว่าเขาวางแผนจะมาช่วยนาง หลบหนีไปด้วยกัน
กับนาง รู้ว่าเส้นทาง การหลบหนีลำบากและอันตรายยากที่จะ
เลี่ยงการได้รับบาดเจ็บ ก็เลยเตรียมมาอย่างนั้นหรือ

“วางของไว้ แล้วกลับไป” นางผลักเขาออก

ไท่สื่อเทาไม่ตอบ ประคองนางขึ้นมา “ไปด้วยกัน!”

ไม่รอให้นางกล่าวปฏิเสธ เขากล่าวขึ้นมารวดเร็ว “ตระกูลนี้
ข้าอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว! เมื่อวานจิ้งกัวงถามข้า ว่ายินยอมที่จะ
เข้ากองทัพสุริยันหรือไม่ ข้ารับปากไปเรียบร้อยแล้ว ถึงแม้ว่าวัน

“นี่จะไม่เกิดเรื่องนี้ ข้าก็ต้องไปอยู่ดี” เขาไม่มองไท่สื่อหลัน ก้มหน้าลง จมูกหายใจเข้าออก ลังเลเล็กน้อย แล้วจึงถาม “พี่สาวของข้า...ตายแล้วจริงๆ ใช่หรือไม่”

“อืม”

เขาเงยบไปอีกสักพักใหญ่ จึงก้มหน้าลง ประคองนางไว้ “ไปเถอะ”

ไท่สื่อหลันไม่ได้พูดอะไรอีก ทั้งคู่พยุงกันเดินออกไป ทางข้างหน้าอีกไม่ไกล เลี้ยวผ่านนอกกำแพงไปก็จะเป็นประตูใหญ่ที่ไกลๆ นั้น สามารถมองเห็นประตูใหญ่เปิดออกกว้างเพื่อต้อนรับทูตสวรรค์ ทั้งสองต่างก็มีความรู้สึกตื่นเต้นดีใจเล็กน้อย

“พวกเราสามารถหนีออกไปได้แล้ว!” ไถซือเทาพูดเสียงเบา เร่งฝีเท้ามากขึ้น

จู่ๆ ตะไคร่น้ำกองหนึ่ง ไหลตกลงมาจากข้างบนกำแพง

ไท่สื่อหลันเงยหน้าขึ้นมอง

หลังจากนั้นนางก็ผลักไถซือเทาออก!

ตอนที่ 26 คำมั่นสัญญา

“อ่าๆ” เสียงแหบและแหลมเล็กเป็นเอกลักษณ์ดังมากจากด้านบนศีรษะ ขาคู่หนึ่งสว่างแวววับอยู่บนยอดกำแพง “ไถเป่าหลิน เจ้าทำให้พวกข้าต้องมองเจ้าใหม่เสียจริงๆ”

ทางเสียงคำสุดท้ายยังไม่ทันจะออกจากปาก สันรองเท้าหนังสีดำบางคู่หนึ่งก็เตะออกมา เห็นได้ชัดว่าระยะห่างยังเหลืออีกหนึ่งช่วงกำแพง ขณะที่ยังไม่รู้ตัวก็เตะไปถึงด้านหน้าคนทั้งสองแล้ว ไถชื่อเทาถูกไถลื้อหลั่นผลักออกไปหนึ่งก้าวก่อน เหลือไว้แต่เพียงปลายเท้าที่พลันจู่โจมลงมาที่ด้านหน้าของไถลื้อหลั่น

โครม

ไถลื้อหลั่นถูกถีบจนร่างกายหงายไปข้างหลัง ไถล่ออกไปไกลหลายจั้ง บาดแผลที่ยังไม่หาย ก็ปรากฏสายโลหิตสีแดงสดหนึ่งแถวยาว

นางยังไม่ทันจะหยุดนิ่งดี ชั้นที่ผู้นั้นก็เหาะลงมาจากยอดกำแพงเรียบร้อยแล้ว หัวเราะก๊ากไล่ตามมา ถกเลื้อยคลุมยาวขึ้น เตะไปอีกครั้งหนึ่ง ราวกับเตะลูกหนัง!

เสียงพลัดดังขึ้นครั้งหนึ่ง ไถลื้อหลั่นไถล่ออกไปอย่างไม่มีหนทางที่จะต่อต้านอีกครั้ง ไถลไปได้ครั้งหนึ่งก็ยื่นมือออกไปจับไว้ ร่างกายตะแคงเอียง ล้มคะมำไปในดินโคลนเปียกแฉะตรงสวนดอกไม้ข้างทาง

นางไถลไปจนทั่วทั้งใบหน้าเปื้อนดินโคลน โคลนสีดำยังขับใบหน้าอันขาวซีดให้เด่นชัดราวกับสีของกระดาศ เหงื่อเม็ดโตหยดลงมา ใบหน้าถลันเข้าไปในร่องโคลนสีดำเทา

“ท่านพี่!” ไถชื่อเทาตะโกนอย่างบ้าคลั่ง พุ่งเข้าไปหาชั้นที่ ยังไม่ทันจะไปถึง ชั้นที่ผู้นั้นก็หันหลังกลับ เท้าข้างหนึ่งกำลังจะเตะ

ไปที่หน้าอกของเขา

แรงถีบของเขาครั้งนี้ไม่เหมือนที่ถีบไท่ลือหลัน หยอกเล่นกันเบาๆ เหมือนกับแมวที่ไล่จับหนู แต่กลับป่าเถื่อนและรวดเร็ว ลมพัดโหมกระหน่ำ ดูเหมือนว่าจะเกลียดชังผู้ชายเป็นอย่างมาก

แรงถีบนี้หากว่าถีบเข้าไปจริงๆ เกรงว่าจุดจบจะไม่ต่างกับเหล่าคนในสนามฝึกทหาร

“เขาเป็นคนของทรงฉู่!”

เสียงลมหยุดนิ่ง เท้าของบันที่หยุดอยู่กลางอากาศ แต่ลงไปทีหน้าอกของไถซือเทาเบาๆ ทัวทั้งร่างใช้ท่าที่ที่แปลกประหลาดชนิดหนึ่งหันไปมองที่ไท่ลือหลัน “หืม”

ไท่ลือหลันเหวี่ยงไหลทว่มศิระะ สีน้าขาวซิด มือปักลงไปดินโคลน พยายามอย่างสุดความสามารถกล่าว “ทรงฉู่เลือกให้เขาเข้ากองทัพสุรียัน!”

ความจริงแล้วนางไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากองทัพสุรียันคืออะไร แต่จากน้ำเสียงและอารมณ์ความรู้สึกของไถซือเทาเมื่อครู่ทำให้รู้สึกได้ว่าน่าจะเป็นสถานที่ที่โดเด่นดังมาอย่างยิ่ง

นางจำได้ว่าบันที่ซือวีมีท่าที่หวาดกลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าทรงฉู่ ตอนนี้มีเพียงแค่ทรงฉู่ที่จะเอามาอ้างถึงได้ อาจจะสามารถช่วยไถซือเทาได้หนึ่งชีวิต ถ้าหากว่าทรงฉู่ยังช่วยไม่ได้...

เช่นนั้นก็ตายไปด้วยกันทั้งคู่นั่นแหละ!

การแสดงท่าทีของชั้นที่ดูเบาแรงลงจริงๆ ลังเลอยู่พักหนึ่ง ใบหน้าอิมคร้ม เก็บปากกลับไปซ้ำๆ จู่ๆ ก็ยิ้มอย่างอารมณ์ดี ยกปลายเท้าขึ้น สะกิดไปที่ไหล่สั่นอีกครั้ง

คาดไม่ถึงว่าเขาจะเสพติดการเล่นเช่นนี้ไปแล้ว!

ปลายเท้ายื่นออกไปสุด ครั้งนี้ไม่ไกลจากข้างหลังไหล่สั่นมากนัก เป็นสระน้ำ!

ไถชื่อเทาร่องตะโกน ร่วงพุ่งมาข้างหน้า “ไสหัวกลับไปหา มารดา เจ้าเถอะชั้นที่เฒ่า...”

ทันใดนั้นไหล่สั่นก็ยื่นมือออกไป

ในมือ ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ถือจอบขุดไผ่ดำหนึ่งแล้ว ไม่พูดซ้ำสอง ยกแขนขว้างจอบออกไป!

เพี้ยว!

แควก...

เสียงกางเกงฉีกขาดดังชัดเจน ชั้นที่ยกขาสูง ตัวแข็งทื่อ

จอบฟันตรงลงไปที่เป้ากางเกงของเขา ฉีกกางเกงสีแดงขาด ทะลุเป็นแนวยาว เส้นไหมสีแดงหนึ่งเส้นพันรอบไปที่หัวของจอบ ล่ายไปมากกลางสายลม

แม้แต่เสียงไอที่ปนเสียงหัวเราะออกมาของไท่สื่อหลัน ทั้ง
ชัดเจนทั้งเสียดหู

“ตายละ! ลืมไป! ส่วนล่างของเจ้าไม่มีแล้วนี่นา!”

ทำหน้าที่ทำตาราวกับเสียดาย แต่ที่จริงแล้วไม่เสียดายเลยสักนิด

นางไม่ได้คิดที่จะโจมตีขั้นที่ต่อมา นางเพียงแค่คิดว่าจะทำให้เขา
อับอาย!

“เจ้า...” บาดแผลครั้งนี้สาหัสกว่าตอนที่ถูกตัดไปจริงๆ เสียอีก
สีหน้าของคนที่ผู้นั้นแดงขึ้นก่อน เปลี่ยนเป็นเขียว และจึงเป็นสี
ขาว หลังจากสีสันทันมากมายบนใบหน้าวนครบไปรอบหนึ่ง ก็ร้อง
เสียงดังก้องสะเทือนฟ้าดิน “ข้าจะฆ่าเจ้า! ข้าจะฆ่าเจ้า!”

“กงกง!” องค์กรเพียงหนึ่งเดียวที่อยู่ข้างกายเขา เดิมทีหัวเราะ
เยาะมองเขาทรมานไท่สื่อหลัน พอเห็นขั้นที่โกรธเป็นจริงเป็นจัง
ก็รีบเข้าไปพูดไกล่เกลี่ยข้างหู “นางเป็นคนที่ไท่เอาระบุตัวว่า
ต้องการ...ถึงแม้จะพูดกำหนดแน่ชัดว่าอยากจะให้ตาย แต่ก่อน
ที่จะไปถึงเมืองหลวง หากท่านและข้าทนต์ไม่ได้ กระทำการ
ลงโทษที่ผิดกฎไป แน่นอนว่าไท่เอา...”

สีหน้าของขั้นที่แปรเปลี่ยน จ้องมองไท่สื่อหลันหลับตาหายใจ
หอบด้วยความเกลียดชังปราดหนึ่ง สะบัดแขนเสื้อขึ้นด้วย
อารมณ์โมโห “เอาตัวไป!”

วัวลากรถเกวียนที่เตรียมไว้อยู่ข้างๆ ตั้งแต่ตอนแรกแล้วได้ถูกเร่ง
ให้เข้ามาที่ประตู องค์กรที่เหลืออยู่ใช้มือข้างเดียวก็จับตัวไท่สื่อ

หล่นให้ลุกขึ้น โยนนางเข้าไปข้างในรถ

“ท่านพี่!” ไถชื่อเทาที่ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตาพุ่งเข้ามา กระโดดขึ้นไปบนรถ ถูกไถไปสองพี่น้องเร่งรีบเข้ามาถึงเขาลงไปอย่างสุดชีวิต เขาตื่นนอนอย่างบ้าคลั่ง ใช้ข้อศอกทุบตีร่างกายของบิดา และอา “ท่านพี่! ท่านพี่! พวกเจ้าปล่อยนาง! ปล่อยนาง...”

ทันใดนั้นไฟส่องหล่นก็เปิดตาขึ้น

ประตูกั้นระหว่างรถเกวียน นางจ้องมอง ‘น้องชาย’ ที่ใบหน้าเต็มไปด้วยน้ำตา แวตาแวหนึ่งมั่นคง ทันใดนั้นก็ยกนิ้วขึ้นตั้งตรง ตะเบาๆ ไว้นรรมฝีปาก

ไถชื่อเทาส่งบลงในทันที มองไปที่นางอย่างแน่วแน่ ถึงแม้ว่าในดวงตาจะปวดร้าวอย่างหาที่สุดไม่ได้

เขาไม่อยากพลาดโอกาสในวินาทีนี้ ในทุกๆ คำพูดของนาง

ไม่สามารถที่จะลืมช่วงเวลานี้ได้ นางเจิบและนิ่งเย็น แต่น้ำเสียงกลับหนักแน่นโดยสิ้นเชิง

“ชื่อเทา! เจ้ากับข้าจะต้องได้พบกับอีก!”

“ตอนที่ได้พบกัน ต้องไม่ให้ใครมาสบประมาทได้อีกตลอดไป!”

.....

เสียงล้อรถเกวียนหมุนออกไป

ไท่สื่อหลันไม่ได้ทำเหมือนกับว่าเล่นละครนอกบทอย่างการเกาะ
ขอบหน้าต่างไม้ น้ำตาลลอปด้วยความเศร้าความเจ็บปวดไม่
จบไม่สิ้น รถเกวียนเคลื่อนที่ไป นางพลิกตัวลงนอนพัก จะ
ร้องให้ตามคนอื่นทำไม ควรพูดในสิ่งที่แม่ไม่พูดก็เข้าใจ ไม่ควร
พูดในสิ่งที่พูดไปแล้วก็ไม่มีประโยชน์

ไท่ซือเทาแน่นอนว่าไม่ได้เล่นละครนอกบทวิ่งไล่ตามไป เขายืน
อยู่ที่เดิม มองไท่สื่อหลันนอนลงไปอย่างไม่เป็นกังวล ถึงแม้ว่า
ในใจจะเจ็บปวด ก็อดไม่ได้ที่จะกระตุกปาก ปราบฏอวยยิ้มที่หน้า
เกลียดกว่าร้องไห้

หลังจากที่ยิ้มเช่นนี้ ใจของเขาก็มั่นคงแน่วแน่ หลังจากนั้นก็
แข็งแกร่งขึ้นมาในทันที

มั่นคง เพราะว่า อู๋ๆ เขาก็เชื่อมั่น ทุกๆ คำพูดของนางล้วนแต่เป็น
จริงได้ ครึ่งทางที่ได้รู้จักพี่สาวที่ไม่ยอมตาย ไท่ซือเทาเองก็ไม่
อาจปกป้องคนที่ตนใส่ใจไม่ได้ไปตลอดกาล รอให้พวกเขาได้
พบกันอีกครั้ง จะไม่สามารถมีผู้ใดทำอะไรตามอำเภอใจอย่างวัน
นี้ได้อีก

แข็งแกร่ง เพราะว่า ตอนที่นางอยู่ นางเป็นพี่สาวของเขา ส่วน
นาง และถึงแม้ว่าอ่อนโยนเป็นที่รักใคร่ไม่เท่าพี่สาวคนก่อน แต่
กลับเป็นเหมือนกับพี่สาวคนโตที่สามารถปกป้องน้องชายคน
หนึ่งจากลมพายุได้ ไม่ว่าจะเป็นการใส่ร้ายของมั่วเหอ หรือ
ว่าการพูดจาถากถางหลังจากชนะเลิศการประกวดเทศกาลมังกร
เชิดเคียว หรือแม้แต่เส้นทางความเป็นความตายเมื่อครู่ เมื่อนาง
อยู่ เขาก็ปลอดภัยไร้กังวล

วันนี้นางจากไป เขารู้สึกว่าตนเองเติบโตขึ้น จำเป็นต้องเติบโตขึ้น

ลมกลางคืนหนาวเย็น แต่ในใจกลับร้อนรุ่ม นิ้วจิกไปที่ฝ่ามือ จิกเหมือนกับว่าอยากจะให้เส้นโลหิตแตกออกมา ถนนเส้นหนึ่งปูเป็นทางยาวออกไป ดำมืด ลำบาก เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน หรือว่าต้องร้องไห้เป็นสายเลือด แต่ที่ตรงนั้น มีนาง

ทันใดนั้นเขาก็หันตัวกลับ หิ้วห่อผ้าของเขา കുခုเข่าลง โบกศีรษะลงตรงๆ สามครั้งให้แก่ท่านพ่อและท่านอา

ความโกรธแค้นของไถไปเปลี่ยนมาเป็นความประหลาดใจ และก็เปลี่ยนเป็นความโศกเศร้าและเปล่าเปลี่ยวในทันที ไถหลินขยับริมฝีปาก อยากจะกล่าวคำพูด สุดท้ายก็ทอດถอนใจ

“ลูก...” หลังจากทิ้งช่วงระยะไปนานมากไถไปก็พูดขึ้นอย่างช้าๆ “ที่ตระกูลสืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง ไม่ใช่เรื่องที่ย่ายดายเช่นนั้น จำต้องเสียสละอะไรมากมายหลายอย่าง...รอให้เจ้าเติบโตก็จะรู้เอง”

“ข้าทราบ” ไถเชื้อเทาเงยหน้าขึ้น “จำเป็นต้องเสียสละตัวข้าสักจะ ศีลธรรมส่วนตัว และคุณธรรม”

สองพี่น้องตระกูลไถชักสีหน้าเล็กน้อย คิดอยากจะโมโห ทว่ามองไปที่ดวงตาเปล่งประกายคู่หนึ่งของเด็กหนุ่ม ความโกรธที่จะปะทุออกก็ติดอยู่ตรงคอหอย

“เจ้าใช้ต้องการที่จะทอดทิ้งตระกูลของเราแล้วหรือไม่” ไถไป
ถามเสียงแข็ง

“เปล่า” ไถซื้อเทาสุกยืนขึ้น เอาท่อของสะบัดพาดไปบนไหล่ หัน
กลับมายิ้ม “การทำเรื่องที่ดีเรื่องหนึ่ง พวกท่านก็มีวิธีการในแบบ
ของพวกท่าน ข้าเองก็มีวิธีการในแบบของข้า ให้ข้าจะพิสูจน์ตัว
ข้าแก่พวกท่าน จึงจะถูกต้อง”

เขาก้าวเท้ายาวจากไป ไม่กลับหลังหันมามอง

ไถหลินจะวิ่งตามไป ไถไปดึงเขาไว้

“ไม่ต้องแล้ว รุ่งไว้ไม่อยู่หรอก”

เขาหันกลับอย่างช้าๆ ทำท่าทางถอนหายใจ

“บุตรชายที่ยอดเยี่ยมที่สุดในตระกูลไถของข้า...เป็นข้าเองที่ทำ
ผิดพลาดกับเขา”

ประตู่ฉวนใหญ่ลึกลับค่อยๆ ปกคลุมหลังของผู้อาวุโสเล็กน้อย
แสงทองยามเช้าลอยขึ้นบนถนนเส้นนั้น แผ่นหลังของเด็กหนุ่ม
เดินออกไปไกล

ตอนที่ 27 สิ่งที่พบเจอระหว่างทาง

ไถสื่อหลันรู้สึกเหมือนกับว่าตนเองกำลังฝัน

รอบด้านมืดสนิท ภาพสลับราวกับถูกคลุมไว้ด้วยผ้าโปร่งบาง

ความรู้สึกเองก็เหมือนกับปิดคลุมด้วยผ้าบางเป็นชั้น คล้ายตื่น คล้ายไม่ตื่น ท่ามกลางความเลือนราง ในอากาศมีกลิ่นอายที่คุ้นเคยอยู่ประปราย และยังคงคล้ายหอมคล้ายไม่หอม ทำให้คนที่ได้กลิ่นรู้สึกถึงความสะอาดสะอ้าน

ราวกับว่าที่ไหนสักแห่งมีลมพัดโชยเข้ามา แสงดาวแสงจันทร์เอ่อล้นเข้ามาที่ละน้อย...เบื่องลึกลงในใจนางครุ่นคิดอย่างพรัมพรุ้งนี้ไม่ใช่ว่าอยู่บนรถเกวียนหรือ รถมอเตอร์ไซด์หรือ รถเกวียนไม่ใช่รอบด้านที่โอบล้อมสามารถมองเห็นดาวเดือนได้โดยตรงหรือ เหตุใดตอนนี้กลับรู้สึกตัวอยู่ในห้องว่างๆ ที่ใช้ควบคุมตัวเล่า อืม...ยังคงสั่นโคลง หรือว่าจะอยู่บนรถนะ

นางอยากจะลืมตามองให้ชัดเจน แต่ไม่รู้ว่าเหตุใด หนึ่งตาหรือแม้แต่ทุกๆ ส่วนของร่างกายล้วนหนักอึ้งอย่างไม่มีทางที่จะพลิกตัวได้เลย

โดยเฉพาะแขนขา

ความชาตงส่วนนั้นหายไปแล้ว ตอนนี้เป็นความรู้สึกที่เย็นสบาย ถึงแม้ว่าความเจ็บปวดจะยังคงอยู่ แต่ก็ลดเบาลงไปมากแล้วยังมีสัมผัสที่นุ่มนวล ราวกับนิ้วมือที่ชำนาญการคู้หนึ่ง กำลังลูบเบาๆ อยู่ทีบาดแผลของนางด้านนอก ทันใดนั้นนิ้วมือก็ค่อยๆ เคลื่อนลงต่ำ...

ไทม์สล็อตลับตาขึ้นในทันที!

เพดานรถดำมืดสนิท ตัวรถสั่นโคลงน้อยๆ ข้างในรถมีกลิ่นยาที่ฉุนและกลิ่นหอมจางๆ ที่กลบไม่อยู่ ลมพัดผ่าน่านเปิดออก ลม

โซยเข้ามาข้างใน แสงสว่างของดวงดาวและพระจันทร์ข้างนอก
ส่องเข้ามาภายใน...ความจริงและความฝันเป็นความรู้สึกที่
เหมือนกัน

แต่กลับไม่มีคนผู้นั้นอยู่

กลิ่นหอมจางๆ กลับยังติดอยู่ที่ปลายจมูก คิดกลับไปในตอน
ที่ลืมตาขึ้น คล้ายกับว่ายังเคยรู้สึกถึงแขนเสื้อกว้างๆ ที่อ่อนนุ่ม
ลอยผ่านแก้มราวกับก้อนเมฆ

หรือว่า นี่ก็ยังเป็นความฝัน

หรือว่าตอนที่นางลืมตาขึ้นเขาได้ลอยออกไปกับสายลมอย่างนำ
มหัศจรรย์ กลายเป็นเงาแสงสีดำเส้นหนึ่ง โผล่บินไปบนก้อนเมฆ
ที่ล่องลอย

ไท่สื่อหลันค่อยๆ ลุกขึ้นนั่ง พบว่าในช่วงเวลาที่ตนเองกึ่ง
สลบไสล ได้ถูกเปลี่ยนจากรถเกวียนมาสู่รถม้าที่ปิดสนิททุกด้าน
เรียบร้อยแล้ว ซ้ายยังถูกใส่เครื่องมือพันธนาการ แต่ไม่รู้ว่ามี
ใครบาดเจ็บแผลที่ข้อศอกก็ถูกจัดการแล้ว ทำได้ดีอย่างยิ่ง และก็
ไม่รู้ว่าจะทำอะไร แม้แต่ความเจ็บปวดก็ลดเบาลงมาก ดูท่าแล้ว
ไม่ต้องเป็นกังวลว่าจะพิการไป

ไท่สื่อหลันไม่อาจคิดได้ว่าองค์กรภักษ์ชั้นที่เหล่านี้นี้มีจิตใจดีเช่นนี้

นางลอบข้อศอกไปมา หนามโลกยะซ่อนอยู่ในแขนเสื้อด้านซ้าย
ยังดี ที่ยังอยู่

คิดไปคิดมา นางตั้งหนามโลกะออกมา ค่อยๆ สอดเข้าไปใน
เบาะที่กรุด้วยฟางข้าวไต้ที่นั่ง เข้าไปที่ไม้กระดานของรถ

ไม้กระดานรถหนาอย่างมาก แต่ก็ยังถูกหนามโลกะทะลุผ่านได้
ไพล่ออกมาเพียงส่วนยอดเล็กน้อย ถูกฟางข้าวปกคลุมไว้

ของหลบซ่อนดีแล้ว เสียงประตูรถเปิดดังแอ๊ด ชามข้าวชามหนึ่ง
ถูกโยนเข้ามาข้างใน คนส่งข้าว โยนชามมาตรงหน้านางอย่าง
แรงเหมือนกับว่าโยนก้อนหิน

นางหยิบชามข้าวขึ้นทาน กับข้าวคุณภาพแย่ ยังดีที่ไม่เฝ้าเสีย
ไต้สื้อหลันทานหมดเกลี้ยง ทานเสร็จแล้วยังเลียริมฝีปาก คิดใน
ใจว่ามีน้ำแกงถ้วยหนึ่งก็ดีแล้ว

ทานเสร็จนางก็ล้มตัวลงนอน คิดถึงวันนั้นที่ภูเขาสูงหมิงได้เห็น
การเคลื่อนไหวของกระบี่เล่มนั้นของทรงฉู่ คิดไปคิดมา ทำย
ที่สุดเพราะว่าสภาพอาการบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ร่างกายอ่อนเพลีย
นางค่อยๆ หลับตาจมดิ่งลงไป

ช่วงเวลาดังกลับก็ตื่น คล้ายกับว่ามีลมพัดให้ผ้า màn ขยับ แขน
เสื้อพัดผ่านพวงแก้ม นางคิดอย่างสะลึมสะลือคนผู้นั้นรวดเร็ว
เพียงนี้ก็กลับมาอีกแล้ว จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีอะไรไม่ถูกต้อง กลิ่นหอม
ที่ปลายจมูกดูเหมือน...ชัดขึ้นกว่าเดิม แต่ครั้งนี้ช่วงเวลาที่เก็บ
ความรู้สึกเอาไว้ของนางมีระยะเวลาสั้นกว่าครั้งที่แล้ว รวดเร็ว
อย่างยิ่งนางไม่รับรู้อะไรสักอย่าง อีกครั้งหลังจากตื่นขึ้นมา ก็
พบว่าอาการเจ็บปวดดีขึ้น

รถม้าวิ่งโคลงเคลงไปตามทาง ในทุกวันที่นางหลับๆ ตื่นๆ ต่างก็

รู้สึกได้ถึง การเข้ามาใกล้ของบุคคลลึกลับ นอกจากกลิ่นครั้งที่สองที่ผิดปกติเล็กน้อย ครั้งที่เหลือก็ดูเหมือนว่าจะกลับมาเป็นปกติ เป็นกลิ่นหอมพิเศษที่สะอาดสะอ้านนั้น คนผู้นั้นเหมือนกับว่ามาในความฝัน ทุกๆ ครั้งหลังจากที่กลับไป บาตแผลของนางก็ดีขึ้นทุกครั้ง นอกจากนี้ คนอื่นๆ ก็ไม่เคยปรากฏหน้ามาคนที่ส่งข้าวเพียงโผล่ออกมาแค่มือ หากต้องการจะแก้มัดก็เคาะประตู จะมีหญิงชราผู้หนึ่งมาพยุงบางไปแก้มัดและทำธุระโดยที่คอยเฝ้าดูอยู่ แล้วก็ไม่พูดคุยกับนางเลยเช่นกัน หากเปลี่ยนเป็นผู้อื่น การอยู่ท่ามกลางความมืดและความอ้างว้างเป็นระยะเวลานานเช่นนี้ และยังต้องเผชิญหน้ากับการคาดเดาและงุนงงก็คงจะเป็นบ้าไปนานแล้ว แต่นางกลับถูกเลี้ยงอย่างอ้วนพีวันต่อวัน ในความมืดแวตาก็ยิ่งส่องประกายเหมือนหมาป่า

นางเคยชินกับความเงียบเหงา ชอบความเงียบเหงา

ตอนเด็กตามแม่ออกไปทำงานข้างนอก แม่ร้องเพลงขอทานอยู่บนสะพานลอย ทุกๆ วันร้องเพลงจนเจ็บคอ จึงไม่มีแรงจะพูดคุยกับลูกสาว นางมักจะอยู่ใต้ตอม่อสะพานมืดๆ เล่นคนเดียวอายุได้สามขวบถูกอุ้มเข้าไปที่สถาบันวิทย์ ณ ตอนนั้นเพื่อนซี้ทั้งสามคนยังไม่ได้เข้ามาที่นี่ คนที่อยู่ก็ล้วนแต่เป็นคุณลุงคุณอา นางก็อยู่คนเดียวเช่นเดิม

นี่จึงเป็นสภาพแวดล้อมที่นางเคยชินที่สุด และบาดแผลก็ยังหายรวดเร็วอย่างยิ่ง

ชั่วพริบตา ก็ผ่านไปหลายวันแล้ว ไท่สื่อหล่นประมาณการ บนเส้นทางถนนน่าจะผ่านไปแล้วสิบวัน ลมที่พัดผ่านผ้ามาเข้ามาร้อนขึ้นนิดหน่อย สำเนียงของคนบนถนนข้างนอกก็เปลี่ยน

ไป

วันนี้ตอนค่ำ นางพูดคุยกับคนที่มาเฝ้าเป็นครั้งแรก

“พี่ชายท่านนี้” นางเรียกคนที่มาส่งข้าว พูดด้วยเสียงเบาๆ “ช่วย
ข้าเรื่องหนึ่ง แล้วข้าจะให้เงินแก่เจ้า ปล่อยข้าออกไป!”

คนส่งข้าวตกตะลึง เหมือนกับว่าจะลั่นเลเล็กน้อย จากนั้น มือ
หยาบๆ ก็แบออก “ไหนเล่าเงิน”

นางดึงเอากระดุมไข่มุกที่ปักเสื้อส่งออกไป นางไม่ชอบเสื้อผ้าที่
เครื่องประดับสวยงาม จากวันนั้นที่หยิบเอาเสื้อผ้าของไท่ซือจู่ที่
นั้นล้วนแต่เป็นเสื้อผ้าที่ธรรมดาที่สุด เพราะว่ากระดุมไข่มุกเม็ดนี้
ไม่ใช่เครื่องประดับ จึงไม่ได้ถูกนางเอาคืนไป

มือนั้นกำแน่น กำไข่มุกไว้ในฝ่ามือ สะท้อนกับแสงสีทองของ
ดวงอาทิตย์ ทันใดนั้นเสียงหัวเราะเยาะก็ดังขึ้น หันหลังเดินกลับ
ไป

“นี่!” นางเรียกคนผู้นั้น “เจ้าเอาไข่มุกของข้าไป...”

“แล้วอย่างไรเล่า” ผู้นั้นส่ายยิ้ม ยื่นหน้าที่เต็มไปด้วยรอยแผล
เป็นดังคราบสนิมเข้ามาข้างใน “ของของเจ้าควรจะเป็นของของ
พวกข้าตั้งแต่แรก! หากไม่ใช่กกงงไม่อนุญาตให้พวกข้าเข้า
ใกล้! เจ้าก็ต้องเปลืองร่างให้พวกข้าไปตั้งนานแล้ว! อยากหนี
หรือ ผันไปเถิด!”

“เลวทราม! หน้าด้าน! ชั่วช้า! โสมม!” นางด่าอย่างโกรธแค้น

“ข้าแล้วอย่างไร?” คนผู้นั้นหัวเราะก๊าก มองนางที่จ้องเขม็ง ไปยังกุญแจที่เอว สายตาเกลียดชังก็ยิ่งลำพองใจ ดึงเอากุญแจ ที่เอวออกมาควยโว แกว่งไปมาตรงหน้านาง “ดูสิ กุญแจไขโซ่ที่ มือของเจ้าอยู่ที่ข้า ว่าอย่างไรเล่า ไม่ยอมแพ้รี ก็มาเอาไปสิ มา เอาสิ!”

กุญแจสายไปมาบนนิ้วมืออันหยาบกร้าน นิ้วมือนั้นเพิ่งจะสัมผัส เม็ดไข่มุกอันล้ำค่ามากราคา นางจ้องไปที่นิ้วมือนั้น ดวงตา ปรางเป็นสีแดง จู่ๆ ก็กระแทกตัวออกไป!

“โอหยา!” ผู้เฝ้าตรวจตราคนนั้นไม่ได้คิดว่านางจะมีนิสัยที่ รุนแรงเช่นนี้ ตกใจถอยไปข้างหลังก้าวหนึ่ง กุญแจหล่นลงพื้น เสียงดังแก๊ง

เสียงดังตบหนึ่งครา นางหล่นลงมาบนพื้นทราย ทั้งใบหน้าทั้ง ศีรษะเป็นสีเทาดำ ร่างกายด้านหลังชนเข้ากับขาของม้า ม้าตกใจ เคลื่อนขยับเท้า ตัวรถก็สั่นโคลงเคลงไปมา เสียงดังแกรก ทับลง ไปที่กุญแจ

“บ้าไปแล้ว! หลบไป!” ผู้ตรวจตรานั้นยังคงหวาดผวา แต่ไม่ได้ ตบตีนาง รีบไปบังคับให้รถม้าเคลื่อนออกไปเพื่อที่จะนำกุญแจ ออกมา แต่กุญแจกลับถูกทับแบนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ยังดีที่ข้ามีกุญแจสำรองใช้...” คนผู้นั้นกระซิบเบาพลาซเซ็ด เหงื่อ ใช้ขาเตะกุญแจที่ทิ้งไว้ไม่มีประโยชน์เข้าไปข้างพงหญ้า ยัง คงทำตัวแสดงอำนาจบาตรใหญ่อยู่ข้างหน้านาง “อยากได้ กุญแจรี หึ อยู่ไหนไง เจ้ามีปัญญาาก็ไปเก็บมาสิ! มีปัญญาาก็ไป

เก็บมาไข่มือที่ล่ำมไว้ของเจ้าออก! ไปสิ! เหตุใดไม่ไปเล่า อ่าอ่า
อ่า!” หัวเราะยกใหญ่โยนนางกลับเข้าไปบนรถ

นางเงิบกริบไม่ส่งเสียงดัง เช็ดใบหน้า มองไปที่พงหญ้า
ดวงตาไม่แดงแล้ว ความรู้สึกโกรธก็ไม่อยู่อีกแล้ว นิ่งสงบตั้ง
ขุนเขา

คืนนั้นนางท้องเสีย จัดการธุระที่พงหญ้าข้างทางอย่างต่อเนื่อง
หญิงชราที่เฝ้าดูนางตอนแรกมีสายตาที่เป็นประกายจ้องมอง
แต่ในครั้งที่หกที่ถูกเรียกออกมา กลับยืนง่วงเหงาหาวนอนหลับ
ไปแล้ว

.....

ในคืนวันนี้ รถม้าขับเคลื่อนเข้าไปยังลานบ้านแห่งหนึ่ง ตามทาง
เข้ามา เหล่าขันทีอาศัยอยู่ในที่พัก ไม้สือหั่นถูกล่ำมให้อยู่แต่
ในรถ เนื่องจากขุนนางท้องถิ่นเฝ้าตรวจตราอย่างเข้มงวด ครึ่งนี้
รถม้ามุ่งเข้าไปในที่พัก ไม้สือหั่นนั่งอยู่ในรถ ได้ยินคล้ายกับว่า
มีคนออกมาต้อนรับ เสียงของผู้ที่เดินนำหน้ามาหยาบคายและ
ตื่นตระหนก “ผู้ใดกัน! เข้ามาโดยมิได้รับอนุญาต!”

เสียงของขันทีผู้ควบคุมตัวนางผู้นั้น “...ผู้ใดกันที่ร่ำรวยโอ้อ่า
ที่แท้แล้วเป็นท่านผู้ใหญ่ของกองทหารทั้งห้าในพระราชวัง อ่าๆ
...”

เป็นไปได้ว่าขุนนางได้ยื่นป้ายห้อยเอวแสดงตัวตนออกไป น้ำ
เสียงหยาบคายนั้นก็เงิบอยู่ครู่ใหญ่ความตื่นตระหนกหายไป
แล้ว มีแต่ความประจบสอพลอบางส่วน “ที่แท้ก็เป็นฉางกงกง

กงก่งผู้มีฝีมือติดหนึ่งในสิบอันดับแห่งซีจี้ ข้าขอเคารพ!”

ไท่สื่อหลันจำชื่อนี้เอาไว้เจียบๆ

“ไม่หอรกท่าน” ฉางกงก่งอารมณ์ดีเมื่อถูกประจบประแจง หัวเราะเสียงแหลมเบา ทันใดนั้นทั้งสองคนก็สนทนาเสียงเบา ออกไป ได้ยินแว่วๆ ว่า “...พวกข้าควบคุมตัวนักโทษตามพระราชเสาวนีย์ของไท่เฮา...ข้าเองก็เช่นกัน...ไม่สู้อยู่ด้วยกัน...ธุรกิจการของข้านี้สำคัญยิ่ง...ของข้าเองก็ด้วย...หากเป็นเช่นนั้นข้าขอพึ่งพาความช่วยเหลือของกงก่ง...ของข้านี้เป็นคนในชั้นจิ้งที่ตามคุณ ของท่านเล่า...ของข้านี้ต้องโทษอันใดก็ไม่ทราบเลย แม้แต่น้อย...ว่ากันว่าไม่สามารถเอ่ยปากถามได้ ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ...” เสียงค่อยๆ เลือนรางหายไป ทั้งคู่น่าจะเข้าไปยังที่พักแล้ว

ผ่านไปช่วงหนึ่ง ไท่สื่อหลันได้ยินเสียงล้อรถม้าวิ่งมา เปิดผ้าม่านออกดู รถม้าอีกคันเร่งรีบเข้ามา จอดอยู่ข้างๆ นาง

รถม้าคันนั้นเป็นรถม้าธรรมดาที่เพิ่มไม้หนาเข้าไปเช่นเดียวกันกับของนาง ใช้เหล็กหล่อผสมขึ้น ผนึกไว้ไม่ให้อากาศเข้า มีเพียงหน้าต่างขนาดเล็กเท่าฝ่ามือเปิดอยู่ข้างบน ทั้งสี่ด้านล้วนเป็นทหารคุ้มกันสวมเกราะ ทหารคุ้มกันเข้มงวดมากกว่าของนางหลายเท่า

ไท่สื่อหลันมองไปที่รถม้าปราดหนึ่ง แล้วก็นอนลงไปอีกครั้ง มือซ้ายของนางกำกุญแจดอกหนึ่งไว้อย่างแน่น ในตอน ‘ท้องเสีย’ ครั้งที่หกของนาง นางเก็บกุญแจไขสลักที่คืนสภาพเดิมไว้แล้วจากในพงหญ้า

มือขวา ค่อยๆ ดึงหนามโลกยะออกมาจากเบาะที่กรุด้วยฟางข้าว

เวลานี้ กลางดึก

ทันใดนั้นก็มียเสียงระเบิดดังขึ้น ปะทุดังทั่วฟ้าสะเทือนดิน!

ตอนที่ 28 ความลับแห่งหนานฉี

เสียงระเบิดดังขึ้น ไท่สื่อหลันลุกขึ้นมานั่งจับพลัน

ตอนที่ลุกขึ้นนั่ง นางได้ใช้กุญแจไขปลดโซ่ที่อยู่บนมืออย่างรวดเร็วเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จับสายโซ่ไว้ เข้าไปใกล้กับหน้าต่างรถม้า

ตอนนี้หมอกควันตลบไปทั่วทุกสารทิศ ท่ามกลางหมอกควันเกิดเสียงกระหืดกระหอบต่อเนื่องไม่ขาดสาย ในความเลือนรางสามารถมองเห็นเงาคนสีดำเหมือนกับสายไฟที่ส่ายไปมา เคลื่อนไหวอยู่ที่หลังคาบ้านและรอบด้าน

ผู้คนภายในห้องเร่งรีบกันออกมา ทหารที่นอนอยู่บนพื้นข้างๆ รถม้าก็ถูกปลุกให้ตื่น คนพวกนี้ลนลานตะเกียกตะกายลุกขึ้น ในหมอกควันต่างก็เห็นอะไรได้ไม่ชัดเจน จิตใต้สำนึกสั่งให้ออกมาข้างนอก

หมอกควันหนาแน่นเสียดแทงเข้าจมูก ไท่สื่อหลันเปิดตาขึ้นทำได้เพียงมองเห็นเงาคนที่เลือนราง กับแสงกระป๋องสีขาวส่องสว่างดังสายฟ้า

แสงกระบี่สะท้อนวาบขึ้น

กระโจนเข้าไปในอากาศปรากฏเป็นแสงสีรุ้ง วุ่นวายดังลมพายุ
หมุนวน

กลุ่มควันหนาแน่นถูกแสงของกระบี่จากทั่วทุกสารทิศตัดออก
ทุกๆ เส้นแสงสว่างขาวดุจหิมะดุจน้ำค้างแข็ง ทุกเส้นแสงสีขาว
ทะลุผ่าน กวัดแกว่งปรากฏเป็นหยดโลหิตสีแดงสดเป็นมันเงา
ดังพู่ห้อยปลิวไสว

ทหารล้มลงเป็นกลุ่มๆ ผู้ที่รอดชีวิตตื่นตระหนก เริ่มวิ่งหนีไปทาง
ห้องด้านในขอความช่วยเหลือ ชนเข้าพอดีกับคนที่พุ่งตัวออกมา
จากในห้อง ท่ามกลางกลุ่มควันแยกไม่ออกว่าไหนฝั่งเดียวกัน
ไหนฝั่งศัตรู คนในห้องลงมือสังหารอย่างโหด**ยม ภายในชั่ว
พริบตาก็ปรากฏเสียงร้องเวทนาและความวุ่นวายโกลาหล

ที่ลานข้างนอกเกิดเป็นความวุ่นวายดังนรก ไฟส่องหลั่นกลับนิ่ง
ไม่ขยับ ตั้งแต่ต้นจนตอนนี้จ้องเขม็งไปยังรถม้าข้างๆ

รถม้าคันนี้และคนในรถม้า จึงเป็นจุดที่สำคัญที่สุด

จิตใต้สำนึกบอกนางว่า คนที่มีมือสังหารต้องการจะช่วยเหลือ
คนในรถม้า นี่เป็นเพียงแค่โอกาสเดียวที่จะพลิกสถานการณ์ได้!

ทันใดนั้นนางก็เงยหน้าขึ้น

จากนั้นนางก็มองเห็นเงาคนหนึ่งคน

รูปร่างผอมสูง แขนเลื้อยยาวลอยล่อง ทะยานจากแนวสันของ
หลังคาตรงดิ่งลงมา ดูแล้วไม่เร็วมากนัก แต่เพียงแค่ว่าพริบตา
ก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว หมอกควันตรงหน้ากระจายออกเป็นแนวตรง
ควันข้างหลังร่างตลบขึ้นเป็นร่องรอยควันจางๆ ผืนหนึ่ง เขาอยู่
ระหว่างกลาง เหมือนกับอยู่ท่ามกลางแผ่นดินผืนฟ้าที่ปะทุออก
เป็นเมฆหมอกลอยขึ้นสูง ความงามดั่งหยกที่เกิดขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง

อ่อนโยน สว่างไสว

บุคลิกสวยงามอย่างถึงที่สุด เพียงแต่มองเห็นใบหน้าไม่ชัด

ไต้สือหลันจ้องมองเขาเขม็ง เห็นเขาลงมายังหลังคารถมาข้างๆ
อย่างแผ่วเบา

“ใคร! ใคร!” ฉางกงกงวิ่งเท้าเปล่าไล่ตามมา รู้สึกสับสนวุ่นวาย
สายตาของเขาดี มองเห็นเงารูปร่างบางเบาของคนผู้นั้น “เจ้า
เป็นใคร ลงมาเดี๋ยวนี้!”

ผู้นั้นไม่ขยับเขยื้อนยืนอยู่ท่ามกลางหมอก กลุ่มควันตลบลอย
ฟุ้งอยู่รอบตัวเขา เบื้องนี้ไม่กระจัดกระจาย เหมือนกับว่าเขา
กำลังเหยียดหยามขันทีผู้นั้น และก็เหมือนกับว่าจะแย้มยิ้มเบาๆ

“ฝ่าประตูใหญ่! ทุกหน่วยช่วยข้าคุ้มครองประตูใหญ่!” ฉางกงกง
ตะโกนเสียงแหลมดัง

เงาของคนผู้นั้นปรากฏขึ้นแวบหนึ่ง หายตัวไปจากหลังคารถม้า
ในชั่วพริบตาเดียว เขาก็ลงมายืนอยู่ที่เพลาารถม้าด้านข้าง

เรียบร้อยแล้ว นิ้วชี้สะบัดขึ้น โช้เหล็กที่สลักรถม้าไว้ก็หลุดออก
ในทันใด ม้าพันธุ์ดีร้องเสียงแหลมยาว ยกกีบเท้าพุ่งตัวออกไป

ไม่ได้มุ่งตรงไปที่ประตูใหญ่ที่ถูกฝูงคนปิดกั้นไว้ แต่กลับมุ่งตรง
ปะทะไปยังกำแพงรั้ว!

แท้จริงแล้วเขาต้องการจะบังคับรถม้าพุ่งออกจากทางกำแพง!

คนที่มองแค่เงาก็รู้สึกได้ว่าบุคลิกงดงามผู้นี้ แท้จริงแล้วการกระทำ
โหด*ยมเพียงนี้!

ในตอนนี้อย่างหลังของเขาตรงดิ่ง เอนตัว มือกางไปข้างหน้า ใช้แรงที่
ฝ่ามือเปิดกำแพงรั้วออกอย่างแรง

ผมยาวสะบัดขึ้น เงาข้างลำตัวเขาสง่างามและทรงอำนาจภาพ ดัง
ภาพวาดที่กระซิบไม่เย็นเยื่อภาพหนึ่ง

ในตอนนั้นเองไท่สือหลันตัวตรง หมุนกาย ใช้ข้อศอกทุบไปที่
หน้าต่างไม้ไผ่รถอย่างแรงจนแตก สะบัดโช้ในมือออกไปเต็ม
แรง!

เคร้ง เสียงโช้ดังก้องกังวาน ตกลงไปบนขอบหน้าต่างที่พาดยาว
ของรถม้าด้านข้าง ตอนนี้รถม้าเคลื่อนไปแล้ว เสียงโช้เหล็กถูกลาก
ดังออกไปอย่างรวดเร็ว ในที่สุดก็ติดอยู่ข้างในรอยแตกด้านล่าง
ขอบหน้าต่าง

คนขับรถม้าออกแรง เส้นเลือดกล้ามเนื้อทั่วทั้งร่างนูนขึ้นเป็น
ก้อน โช้เหล็กถูกลากตรงออกไป แรงพุ่งรถม้ามากมายมหาศาล

ชั่วพริบตากำลังจะลากโซ่ออกไปด้วย ไท่สื่อหลันจับโซ่แน่น ใช้แรงทั้งหมดกระโจน!

‘โครม’ นางทำลายหน้าต่าง พุ่งตัวออกไป ชนเข้าที่ตัวรถม้าที่ทำจากเหล็กด้านข้างอย่างแรง

บนศีรษะเหมือนมีดวงดาวสีทองปรากฏขึ้น เจ็บปวดไปทั้งร่างกาย กลุ่มควันตลบเข้ามาข้างหน้า โซ่เหล็กที่มัดไว้ในมือท่ามกลางการกวัดแกว่งอย่างรุนแรงได้กระทบเข้ากับกระดูกข้อมือเจ็บเข้าไปถึงกระดูก แรงหนีตมหาศาลของรถที่กระโจนพุ่งไปกระแทกจนร่างนางดังโครมครามไม่หยุดไม่หย่อน...ไท่สื่อหลันกัดฟันแน่น จับโซ่เหล็กไว้แน่นอย่างยิ่ง ไม่ให้ตนเองถูกแกว่งไปมา

ทันใดนั้นร่างกายก็เหมือนผันไป สายลมที่โผมาตรงหน้าใสสะอาด ในใจเหมือนกับว่าชั่วพริบतालอยอยู่กลางอากาศ ไท่สื่อหลันมองออกไปปราดหนึ่ง ก็เห็นวารถม้าลอยขึ้นจากพื้นดินบินสูงขึ้นไปที่ดวงจันทร์ ดวงดาวเต็มท้องฟ้าและสายลมที่พัดแผ่วไถ่้นภา ชั่วขณะเดียวก็เข้ามาข้างในจิตใจ

ช่วงเวลานั้นเหมือนกับต้องการจะยกล้ออันใหญ่โตเหาะขึ้นไปยังดวงจันทร์อันขาวบริสุทธิ์

ช่วงเวลานั้นเหมือนกับยื่นมือออกไปเก็บดวงดาวเป็นล้านๆ ดวงที่ลอยอยู่เต็มฟากฟ้า

ช่วงเวลานั้นเหมือนกับว่าร่างกายได้หลอมละลายเข้ากับท้องนภาสีน้ำเงินที่ทอดยาวเป็นเส้นๆ จัง

ไท่สื่อหลันคิดว่าทั้งชีวิตนี้ของนาง ไม่สามารถที่จะลืมวินาทีนี้ไปได้แน่นอน ตั้งแต่ข้างรถม้า ท่ามกลางการห้อยโหน ในความเจ็บปวด ลอยตัวกลางอากาศขึ้นไปยังพระจันทร์ เรื่องที่พบเจอในชีวิตนี้ เป็นความสว่างงดงามที่สุด เป็นทัศนียภาพมหัศจรรย์ที่ไม่สามารถจินตนาการได้ที่สุด

‘โครม’ ร่างกายสั่นสะเทือนอย่างแรง รถม้าตกลงพื้น ไท่สื่อหลันก้มหน้าลงจึงพบว่า เมื่อครู่นี้ คนขับรถม้าผู้นั้นคาดไม่ถึงว่าจะขับรถม้าทะยานขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ข้ามกำแพงรั้วที่เสียหายออกมา ทิ้งทหารไล่ตามแต่ละชีวิตไว้ข้างหลัง

ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่หน้าต่างรถได้ถูกเปิดออกแล้ว นางพลิกตัวหนึ่งครา หลังยึดตรง เข้าไปข้างในรถม้า

ตอนที่ถึงพื้นก็พ่นลมหายใจหนึ่งครั้ง อดไม่ได้ที่จะรู้สึกขอบคุณตัวเองที่หลายปีมานี้ได้ฝึกออกกำลังกายอย่างสุดความสามารถมาอย่างดี ไม่อย่างนั้นเมื่อครู่การเคลื่อนไหวที่ติดต่อกันนั้น ไม่สามารถที่จะเข้ามาได้อย่างสวยงามขนาดนั้นแน่นอน

ทันใดนั้นไหล่ก็ถูกคนตบครั้งหนึ่ง นางสะดุ้งโหยง เพิ่งคิดออกว่าในข้างในรถยังมีนักโทษลี้ลับอยู่ หันหน้ากลับไปก็เห็นแววตาเปล่งประกายบ้าคลั่ง ปิดบังอยู่ในผมที่ยุ่งเหยิงแยกสีไม่ออกหนึ่งปอย ถึงแม้ว่าจะสกปรกมอมแมม แต่ก็ยังคงสามารถมองเห็นใบหน้าที่สง่างาม โดยเฉพาะส่วนของหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลง ยืนอยู่ตรงหน้านาง หน้าอกเหมือนกับว่าจะทับลงมาที่ใบหน้าของไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลั่นตกตะลึง นางคิดไม่ถึงว่านักโทษอันตรายผู้นี้ ที่แท้
แล้วจะเป็นเพียงแค่ผู้หญิงคนหนึ่ง

“เมื่อก็พวกเราลอยขึ้นไปแล้ว...” หญิงสกปรกมอมแมมผู้นั้น
กล่าวกับนางอย่างยิ้มแย้ม “...พาพวกเราไปพบชิงเอ๋อร์” นาง
กางแขนทั้งสองออก ทำท่าทางเหมือนกำลังกางปีกบิน พุด
อย่างยินดี “ไปหาชิงเอ๋อร์!”

ที่แท้ก็เป็นคนบ้าคนหนึ่ง

เผ่าคุ้มกันเหมือนกับศัตรูที่ยากจะจัดการขนาดนั้น นึกว่ามีชื่อ
เสียงแหกคูกน่าหวาดกลัว ก็แค่คนบ้าคนหนึ่งหรือ

“พวกเรามาวาดภาพกัน” หญิงบ้าจูงมือนาง นั่งลงยองๆ ยิ้ม
แย้มชี้ไปที่ผนังข้างรถม้า ตรงนั้นวาดภาพเอาไว้หนึ่งภาพ ฝีมือ
ห่วยแตก เป็นภาพที่หญิงผู้นั้นใช้หินสีขวาวาด

ไท่สื่อหลั่นไม่มีกะจิตกะใจจะดูภาพวาด ขมวดคิ้ว สะบัดมือนาง
ออก เปิดม่านออกดู ตอนนี้อรถม้าได้มุ่งไปยังทุ่งกว้าง มองไม่
เห็นทหารไล่ตาม คนกลุ่มหนึ่งที่ไกลๆ เดินอ้อมผ่านริมแม่น้ำ
สายหนึ่งเข้ามาทำการต้อนรับ คนขับรถม้าทะยานตัวลงมาทันใด
เดินออกจากรถม้าไปยังด้านหน้า

แรงเฉื่อยของรถม้าทำให้รถยังวิ่งตรงต่อไป ว่ากันตามข้อเท็จ
จริงว่าตอนนี้อยู่ในเขตปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว แต่ในใจของไท่
สื่อหลั่นยังคงไม่สงบเช่นเดิม ชีวิตทั้งหมดพบเจอกับลาง
สังหรณ์ที่เป็นอันตรายทำให้นางไม่สามารถนั่งนิ่งได้

จู่ๆ ตัวรถก็โคลงเคลง เหมือนกับว่าทับก้อนหิน ไท่ล้อหล่นอยู่ ใกล้กับหน้าต่าง มองเห็นพงหญ้าแผกเขียวขจีบ้างๆ ดวงตาเป็นประกายขึ้นแวบหนึ่ง โค้งตัวในทันทีทันใด อาศัยช่วงที่รถเอียงนั้น ความเร็วซาลง กระโดดออกไปอีกครั้งหนึ่ง

นางกระโดดออกมาถึงตัวหนึ่งครา กลิ้งลงไปที่เนินเขา หมอบตัวเข้าไปในพงหญ้าแผก หญ้าแผกเขียวชอุ่มปกคลุมร่างกายนาง

คนขับรถม้าผู้นั้นกลับมาอย่างรวดเร็วจนน่าประหลาดใจ มาพร้อมกับคนที่ต้อนรับเขา เขาเพิ่งจะกลับมาขึ้นรถ ก็รู้สึกได้ว่าจำนวนคนข้างในรถลดลง ดึงบัง*ยนหยุดม้าลงทันที

รถหยุดลง ประตูรถถูกเปิดออก หญิงบ่าผู้นั้นก็วิ่งพุ่งออกมาทันที

“ซิ่งเออร์! ซิ่งเออร์!” นางโบกมือทั้งสองไปมา หัวเราะคิกคักเสียงดัง “แม่กลับมาแล้ว! แม่หนีออกมาแล้ว! แม่มาพาเจ้าหนีไป! ไป ไป พวกเราไป พวกเราไม่ต้องอยู่ที่นี้อีกแล้ว พวกเราไม่ต้องถวายเป็นองค์...”

เสียงของนางขาดหายไปจับพลัน หยุดลง

คนขับรถม้าผู้นั้น ยื่นมือออก คว่ำไปที่คอหอยของนางเบาๆ

เขาหันหลังให้ไท่ล้อหล่น จากองศาของนาง เห็นแต่เพียงแผ่นหลังสูงยาวของเขา แขนเสื้อตกลงเห็นข้อมือ ผอมแต่ไม่ได้เห็นไปถึงกระดูก นิ้วเรียวยาวดั่งหยก

ไท่สื่อหลั่นกลั่นหายใจ

ตอนนี้นางรู้แน่ชัดแล้ว คนผู้นี้ลักพาตัวนักโทษกลางดึก ไม่ใช่จะช่วยคนโดยสิ้นเชิง

แต่เพื่อที่จะบังคับขู่เบี่ยงถามบางสิ่งบางอย่างที่เป็นเรื่องสำคัญอย่างนั้นหรือ

คนผู้นั้นดูเหมือนว่าจะถามคำถามขึ้นมาหนึ่งประโยคกับหญิงบ้า ลมพัดผ่านทำให้คำบางคำในประโยคหล่นหายไป “...เขาอยู่ที่ใด”

“ที่พูด! ที่พูด!” หญิงบ้าทั้งหัวเราะทั้งร้องเรียก “ชิงเออร์ แม่มาแล้ว...”

คนบังคับรถม้าสะบัดมือออกคำสั่ง เหล่าชายผู้เป็นกำลังเสริมสามสี่คนก็เข้ามาในรถทันทีทันใด ผ่านไปชั่วครู่ก็ออกมา สายหัว

ชายขับรถม้าผู้นั้นเงยหน้าขึ้น เหมือนกับว่ากำลังครุ่นคิด

ท้องฟ้าค่อยๆ สว่างแล้ว แสงส่องผ่านชั้นเมฆออกมา ไล่ไปตามมุมบากรรไกรที่ค่อยๆ เงยขึ้นของเขา ลายเส้นดูชัดเจนงดงาม ผมยวที่ปลิดปลิวเต็นรำไปพร้อมกับต้นไม้ใบหญ้าที่ถูกลมพัดเพียงแค่แผ่นหลังหนึ่งยังดูสง่างามไร้ขอบเขต

จากนั้นเขาล่ายถอยหายใจออกมา ยื่นมือลูบไปที่ลำคอของหญิงบ้า แขนเสื้อสะบัด

ร่างของหญิงบ้าอ่อนยวบ กลิ้งกลุกๆ ลงมาตามทางใต้เนินเขา
หล่นเข้าไปในพงหญ้าแฝก ตกลงข้างกายไถ่สือหล่น

ชายผู้นั้นไม่แม้แต่จะมองสักปราดหนึ่ง สะบัดมือออกคำสั่ง ผู้ใต้
บังคับบัญชาสามสี่คนก็ทำลายรถม้าในทันทีทันใด

คนผู้นี้ถามเอาความลับไม่ได้ก็ไม่ได้รื้อร้อนบิบบังคับ ลงมือฆ่า
คนอย่างเด็ดเดี่ยว แม้แต่รถม้าก็ยังถูกทำลาย บุตรากถอนโคน
เด็ดเดี่ยวแน่วแน่

หน้าซ้ำสิ่งที่ทำให้คนสะพรึงกลัวก็คือตอนที่เขาลงมือทำสิ่งเหล่านี้
นี่ เป็นดั่งเมฆบางลมเบา นิ่งสงบไม่รื้อร้อน

จัดการเสร็จสรรพ เขาก็เหมือนกับว่าจะคิดออกว่าในรถน่าจะยัง
มีคนอีกคนอยู่ โบกสัญญาณมือให้ออกค้นหา

ไถ่สือหล่นหวาดระแวง

ขณะที่คนผู้นั้นกำลังจะหันหลังกลับมา ทันใดนั้นเพียงชั่วพริบ
ตา ก็มองออกไปทางด้านหลัง

บนถนนที่มายังฝั่งนี้ ที่ไกลๆ มีฝุ่นควันตลบฟุ้ง เหมือนว่าทหาร
ที่ไล่ตามมาจะมาถึงแล้ว

คนผู้นั้นคิดแล้วคิดอีก ในที่สุดก็ไม่เสียเวลาอยู่ที่นี้อีกต่อไป
โบกมือเรียก นำผู้ใต้บังคับบัญชาออกไปไกลลิบ ร่างกายจมอยู่
ในแสงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ

ไต้สือหลันรอนเขาหายตัวไปอยู่นาน จึงจะค่อยๆ ปล่อยลม
หายใจออกมา

หันหัวไป หญิงสาวที่อยู่ข้างกาย คอหอยถูกกดจมลงไปอย่าง
แปลกประหลาด ลูกตาหนึ่งคู่เป็นประกายค่อยๆ มีดดับลง จ้อง
เขม็งไปที่นาง

ไต้สือหลันจ้องมองดวงตาที่ใสกระจ่างจนถึงช่วงเวลาสุดท้าย
ของชีวิตคู่ นั้น เอาหนามโลกยะออกมา

หนามโลกยะ หนามแหลมคืนจิต

“...ชิงเออร์...ชิงเออร์ของข้า...” หญิงผู้นั้นตื่นขึ้นมาอีกครั้ง น้ำ
ตาใสๆ สองหยดไหลลงมา “ลูกของข้าตายแล้ว...ข้ายังต้องไป
เลี้ยงลูกของคู่อริ...สวรรค์...สวรรค์...” นางสั่นระริกมือลูบไปบน
พื้นโคลน หามือของไต้สือหลัน จับเอาไว้แน่น “ข้า...ข้าหนีออก
มา แล้วยังนำของรักของหวงของพวกนางออกมาด้วย...อ้อๆ...
ของรักของหวงนั้น...พวกเขาจับตัวข้า บังคับให้ข้ามอบคืน...อ้อๆ
...ข้าไม่บอก...ต่อให้ข้าบอกชิงเออร์ก็น่ากลับมาอีกแล้ว...”
ดวงตาของนางค่อยๆ พร่าเลือน เหมือนกับว่าได้จมดิ่งอยู่ใน
ความบ้าคลั่ง

ไต้สือหลันรู้ว่านางทุกข์ทรมานมานานแสนนาน ชีวิตหมดแรง
พลังไปตั้งนานแล้ว ถึงแม้ว่าวันนี้คนผู้นั้นจะไม่ได้ลงมือ เกรงว่า
จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีกไม่นาน

หลังมืออู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บ นิ้วมือถูกหญิงผู้นั้นใช้แรงสุดท้ายที่เหลือ

อยู่หยิกให้เจ็บ “ที่พูด! ที่พูด!”

เสียงแหลมในคำสุดท้าย ใช้ชีวิตทั้งชีวิตตะโกนออกมา พาเอา
โลหิตที่ร้อนและจิตวิญญาณอันสั่นเทาไปด้วย ทันใดนั้น นิ้วมือ
ที่จับไว้ จู่ๆ ก็อ่อนแรงลง

ไทม์สล็อตหนึ่งเงียบอยู่นาน ปิดตาของนางที่ไม่ได้หลับลง

ตั้งแต่ทะลุมิติมาจนถึงวันนี้เพียงแค่ไม่นาน ก็เห็นหญิงสองคน
ตายลงไปต่อหน้าต่อตานางแล้ว คนแรก ทิ้งนามโลกยะไว้ให้
นาง คนที่สอง จะทำอะไรไว้กับนางกัน

ไทม์สล็อตรู้สึกเพียงแค่ว่าหัวใจหนักดั่งก้อนหิน กดทับลงไป
หน้าอก หายใจไม่ปลอดโปร่ง ในโลกนี้ ชะตาชีวิตของผู้ที่
อ่อนแอและหญิงสาว ล้วนแต่จะต้องเคราะห์เสียใจเช่นนี้ตลอด
ไปใช่หรือไม่

บนเนินเขาเสียงกิบเท้าม้าวิ่งผ่านไปด้วยความเร็ว คาดว่าเป็น
ทหารไล่ตามของราชสำนัก

ที่รอคนอยู่ก็ไปกันหมดแล้ว นางลุกขึ้นยืน หายใจเข้าออกยาว

‘ที่พูด...ที่พูด...’

หญิงผู้นี้ไม่ว่าจะตอนที่เป็นบ้า หรือว่าหลังจากที่ฟื้นขึ้นมาใหม่
อีกรอบ ตั้งแต่ต้นจนจบก็รำพันแต่คำพูดนี้ คำพูดนี้หมายความว่า
อย่างไร ที่พูดหรือ ที่พูดไหน

ไต้สือหลันเดินครุ่นคิดไปถึงข้างบนเนินเขา บนเนินเขามีรถม้าที่ถูกทำลายยับเยิน ไม้กระดานแผ่นหนึ่งบนรถม้า ร่องรอยของหินสืบาวยังชัดเจนอย่างมาก

ในหัวของไต้สือหลัน เหมือนกับมีสายฟ้าชัดเจนเส้นหนึ่ง ทันใดนั้นหมอกหนาพลันสลายตัว ในตอนนี้ได้ส่องแสงให้เห็นถึงความลับที่ยิ่งใหญ่ของหนานฉี!

ไม่ใช่ที่พูด!

แต่เป็น ‘ที่ภาพ’

ตอนที่ 29 มาสคอตจู่โจม

ส่วนด้านนอกของรถม้าห่อหุ้มด้วยเหล็ก ข้างในยังคงเป็นท่อนไม้ ตอนนี้ฝาผนังกันที่มีรูปวาดต่างก็แตกหักหมดแล้ว ไต้สือหลันเอาเศษแตกหักของฝาผนังกันเหล่านั้นมากองเข้าไว้ด้วยกัน ฝ่ามือค่อยๆ กดลงไป

ฝาผนังกันที่วาดรูปเอาไว้แผ่นนั้น ค่อยๆ กลับคืนสภาพ ที่จริงแล้วก็คือภาพวาดภาพหนึ่ง บางส่วนคล้ายแผนที่ง่ายๆ ไต้สือหลันมองดูอย่างละเอียดอยู่พักหนึ่ง ก็พบว่าเส้นตรงแทนแม่น้ำสามเหลี่ยมแทนภูเขา วงกลมแทนกำแพงเมือง วงกลมอยู่ทางซ้ายของสามเหลี่ยมทางขวาเป็นเส้นตรง ในวงกลมเขียนคำว่า ‘ตงซาง’ สองคำ แล้วก็ยังวาดสัญลักษณ์เอาไว้หนึ่งแห่ง

ดูจากลักษณะแล้ว เป็นของสิ่งหนึ่ง (หรือว่าคน) อยู่ในเมืองตงซางเป็นสถานที่ที่อยู่ใกล้กับภูเขาข้างหลังเป็นแม่น้ำอย่างนั้น

หรือ

ไต้สือหลันจดจำภาพเอาไว้ในใจ จากนั้นจึงนำแผ่นกระดานไม้
ทิ้งลงไปใต้น้ำอีกครั้ง หันหลังกลับไปฝั่งศพหญิงบำชู้้นั้น ตอน
ที่ฝั่งศพลงไป นางพบป้ายห้อยเอาแผ่นหนึ่งตรงส่วนบนของ
เสื้อคลุมหญิงสาวชู้้นั้น ฝั่งหลังสีฟ้าตัวอักษรสีทอง เขียนว่า ‘
พระตำหนักเรือเงิน’

หรือว่า หญิงชู้้นี้หนีออกมาจากพระราชวัง ไต้สือหลันสังเกตเห็น
หน้าอกที่ใหญ่เกินกว่าปกติของหญิงชู้้นั้น เหมือนกับว่านางยัง
ให้น้ำนมอยู่ บนเสื้อผ้างี้มีรอยด่างสีเหลืองอ่อนๆ ดูเหมือนจะ
เป็นคราบน้ำนม

แต่ว่าหญิงบอบบางคนหนึ่ง เหตุใดจึงสามารถหลบหนีเหล่าอง
รักษ์ที่กวาดขันเข้มงวดในพระราชวังออกมาได้ แล้วยังสามารถนำ
สิ่งของสำคัญหลบซ่อนออกมาได้ด้วย

ไต้สือหลันเองรู้สึกว่าจะไม่สามารถคิดและเข้าใจได้

แผ่นไม้ถูกเปลี่ยนเป็นโลงศพง่ายๆ ธรรมดา ดินโคลนสีเหลือง
กลบปิดใบหน้าที่ในท้ายที่สุดก็สงบลง ฟ่ำางแล้ว ชีวิตจบสิ้นลง
แล้ว

หากเจ้าอยู่ใต้ดินแล้วรู้เรื่องอะไร ช่วยข้าด้วย

เหยียบลงไปทีหน้าดินให้ราบเรียบอย่างเจียบๆ พุดประโยคนั้น
ภายในใจอยู่เจียบๆ จนเสร็จ ไต้สือหลันก็หันหลังกลับ เลือก
สถานที่ที่จะเดินทางต่อไปข้างหน้า

.....

เงาของนางค่อยๆ หายวับไปบนเส้นทางที่ราบเรียบ ไม่นานนักเงาของคนผู้หนึ่งก็ผ่านเข้ามา ผู้ที่โผล่เข้ามาอย่างกะทันหันยังคงเป็นชายมือสังหารนักโทษเมื่อครู่คนนั้น

พอเขามาถึงก็มุ่งตรงไปยังเศษแตกหักของรถม้า ก้มหน้าลงมองหา ดูท่าทางแล้วน่าจะฉกคิดความลับของคำว่า ‘ที่พูด’ ออกแล้ว

น่าเสียดายที่เขาเข้ามาช้าไปหนึ่งก้าว แผ่นไม้แตกหักแผ่นนั้นตอนนี้ได้จมอยู่ใต้น้ำเรียบร้อยแล้ว คนผู้นั้นหาอยู่นาน ก็พบว่าแผ่นไม้จากฝาผนังกั้นในรถม้าที่มีรูปวาดนั้นได้ตกหล่นลงไปแล้ว อดไม่ได้ที่จะขมวดคิ้ว

ดูเหมือนว่าเขาจะยังไม่ยอม ยังคิดที่จะตามหาทั่วทุกสารทิศ เพียงแต่ดูเหมือนว่าจะคิดอะไรสักอย่างได้ กระตือรือร้น ในที่สุดก็ทะยานออกไปด้วยความเร็ว

เขาออกไปไม่นานนักก็มีม้าพุ่งเข้ามาใกล้อีกครั้ง ทิศทางที่เข้ามาก็คือทิศทางที่ไทม์สือหล่นหลบหนีออกมาจากรถก่อนหน้านี้

ลานแห่งนี้ในวันนี้ที่จริงแล้วคึกคัก ผู้คนผ่านไปมาราวกับโคมกระดาษรูปคนขี่ม้า ทหารม้ากลุ่มนี้ที่เข้ามาข้างหลังสุด เก่งกาจกล้าหาญเป็นที่สุด

ม้าสีดำตัวหนึ่ง รูปร่างสูงกว่าปกติ ทหารที่ขี่ม้าหลังตรงดั่งต้นสน ม้าสีดำข้างล่างมีเอกลักษณ์ที่พิเศษกว่าตัวอื่นๆ ตอนที่พวกเขา

เมียนม้าพุ่งไปยังลาน ดูคล้ายกับเมฆบ้ำคลั่งสีดำผืนหนึ่งลอย
ขึ้นมาจากพื้นดิน กำลังจะลอยขึ้นไปในแสงอาทิตย์อันเจิดจ้าบน
ท้องฟ้า

ผู้ที่นำหน้ามา แขนเสื้อแนบกาย จากที่ไกลๆ มองเห็นผ้าคาด
เอวที่งดงาม ร่างด้านข้างละเอียดสวยงาม เสื้อผ้าเป็นสีไข่มุก
อ่อนๆ เป็นสีที่สว่างไสวชัดเจน สวมใส่อยู่บนร่างกายเขารู้สึก
ได้เพียงความสว่างเปลี่ยงกลา

เขาถูกล้อมกันไว้ตรงกลางทหารม้า ชั่วพริบตา กำลังจะเคลื่อน
ผ่านลานแห่งนี้ จู่ๆ ก็ยกมือขึ้น

วืด เสียงผิวปากเรียก ผุ่งม้าห้อยตะบึงหยุดวิ่ง ความเร็วที่เร็วเช่น
นั้น เมื่อหยุดลงกลับนิ่งสงบดังผาหิน เส้นเลือดกล้ำเนื้อแขนที่
จับบัง*ย่นม้าปูดนูนขึ้น เหมือนกับแรงพละกำลังมหาศาลได้
ปะทุขึ้นภายในชั่วพริบตาเดียว

ผู้ชายแขนเสื้ออ่อนผู้นั้นล่องลอยลงมาจากม้า สายตามองไป
บนพื้นดินปราดหนึ่ง กล่าว “ที่นี่แหละ”

ทหารคุ่มกันบนม้าสีดำลงมาจากม้าอย่างพร้อมเพรียง เริ่มค้นหา
ทันทีทันใด

สถานที่ที่ได้ถูกทำการค้นหาแล้ว แน่นอนว่าพวกเขาไม่พบเบาะ
แสใดๆ ชายที่ตลอดมาก้มหน้าลงมองรถม้าที่แตกกระจายอยู่
เงยหน้าขึ้น แสงอาทิตย์สาดส่องไปยังกรามของเขา บางเบา
กระจ่างใสดุจหยก

นั่นคือทรงฉู่

สายตาของเขามองออกไปยังด้านล่าง ที่นั่นมีร่องรอยการกลิ้งลงไป ทรงฉู่มองอย่างหนึ่งสงบอยู่ครู่ใหญ่ กล่าวขึ้น “ใต้เนินเขาในพงหญ้าแฝก”

ทหารคุ้มกันรับคำสั่งออกไป ครู่ใหญ่จึงกลับมากล่าวทูล “นายท่าน ใต้เนินเขามีศพอยู่หนึ่งศพ คือแม่นางส่วย ในพงหญ้าแฝก มีร่องรอยของคนสองคนที่เคยมาหลบซ่อนตัว แล้วก็ยังมีร่องรอยการขุด พงหญ้าแฝกที่ลงไปทางเนินเขามีร่องรอยการกดทับอยู่สองครั้ง น่าจะเคยมีคนกลิ้งลงเนินเขาไปก่อน หลังจากนั้นก็มีอีกคนหนึ่งกลิ้งตามลงไป จากนั้นข้างในก็มีคนตายหนึ่งคน คนที่เหลือผู้นั้นฝังศพนาง คนที่กลิ้งตามลงมาที่หลังก็คือแม่นางส่วย คนที่ลงมาก่อน...ไม่แน่ชัด”

ถึงแม้จะพูดว่าไม่แน่ชัด แต่หากว่าไท่สื่อหลันอยู่ เกรงว่าต้องถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง จริงดังตาเห็น

“พวกเจ้าเล่นเล่เกินไป” ทรงฉู่กลับอดไม่ได้ที่จะต้องติเตียน “ที่นั่นยังมีร่องรอยอีกอย่าง บนยอดหญ้า พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่านั่นคืออะไร”

“นายท่านได้โปรดชี้แนะด้วย” ทหารก้มหัวลงอย่างละอายแก่ใจ

“มีคนยืนอยู่ที่นี่” ทรงฉู่เคาะเท้าเบาๆ “เอาของเช่นเดียวกันนี้โยนทิ้งลงไป ของสิ่งนั้นสัมผัสโดนยอดหญ้า ตกลงไป在水里” แวตาของเขามองออกไปยังสระน้ำที่อยู่ไม่ไกลมากนัก “ของสิ่งนั้นมีน้ำหนักแต่ก็ไม่ได้หนักมาก ฉะนั้นจึงไม่ใบหญ้าที่ติดไป

ค่อนข้างที่จะเลืกละเอียด...ไปเอาฝากั้นผนังในรถม้าทั้งสี่ด้านขึ้นมา”

รถม้าถูกนำขึ้นมา ทรงฉม่อมแล้วกล่าวว่า “บนฝากั้นผนังรถม้า
แม่นางส่วยต้องทิ้งตัวอักษรหรือรูปวาดไว้แน่ ตอนนี้ถูกโยนทิ้งลง
ไปในสระน้ำ”

“หากเป็นเช่นนั้นไม่ใช่ว่าหาฝากั้นผนังพบก็จะพบฝ่า...พบ
ตำแหน่งของเขหรือ” แสงสว่างผ่านหน้าต่างหารคุ่มกัน

ทรงฉม่อมย่องลง เก็บหินสีขาวที่ตกแตกก้อนหนึ่งขึ้นมา “ร่อง
รอยก้อนหินที่ใช้วาดรูป น่าจะยังมีที่ตกลงไปในน้ำ”

เขาหลับตาลง คิดวนไปมา เดินไปข้างศพของแม่นางส่วย

“หากเจ้ารู้ หวังว่าเจ้าจะบอกข้า” เขากล่าว

ศพไร้เสียงใด เหล่าทหารคุ่มกันมองเขาพูดกับศพอย่างนิ่งเงียบ
ไม่มีผู้ใดหัวเราะเยาะ

ทรงฉม่อมสะบัดนิ้วมือ ส่วนหน้าอกของแม่นางส่วยก็เปิดออก

ไม่มีใครหลับตา สีหน้าของทรงฉม่อมสงบนิ่ง

ครู่ใหญ่เขาจึงลุกขึ้นยืน

“ก่อนหน้านี้ไม่นานเขาเพิ่งทานนมไป ทั้งยังทานขนมเปียะสี
เหลืองชนิดหนึ่ง ออกของแม่นางส่วยและเสื้อผ้าต่างก็ทิ้งเศษเอาไว้

” เขากล่าว “เขาต้องอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ และชนมชนิตนี้เรียกว่า
ชนมเปี้ยะทองคำ มีก็เพียงแต่ที่เมืองตงซางและรอบๆ เมืองถึง
จะมี”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเรา...”

“คำนวณระยะเวลากับถนนหนทางที่แม่นางส่วยหลบหนีมา นาง
ไม่สามารถผ่านเมืองได้อย่างแน่นอน...เขาอยู่ที่เมืองตงซาง”

.....

เมืองตงซาง

“ท่านผู้เฒ่าข้าขอสอบถาม ละแวกนี้มีแม่น้ำภูเขามองไปก็เห็น
เลยหรือไม่”

“โอหยา มีเยอะมาก มีเขาหู่จ้าว น้ำพุหย่นปี เขาซู่เฟิง สระบัว
แม่น้ำหมิงจิ้ง...”

“ที่ข้าบอกคือ ภูเขาแม่น้ำที่อยู่ติดกัน”

“ภูเขากับแม่น้ำส่วนมากก็อยู่ติดกันหมดหนา...”

“ระหว่างกลางภูเขาแม่น้ำมีสถานที่ที่สามารถพักอาศัยได้ แต่ว่า
ไม่ใหญ่มาก ไม่ใช่หมู่บ้าน”

“ที่พักอาศัย...ดูเหมือนว่าตรงกลางระหว่างเขาซู่เฟิงและแม่น้ำ
หมิงจิ้ง จะมีวัดอยู่แห่งหนึ่ง”

“ขอบคุณ”

ไต้สือหลันก้าวเท้ายาวไปตามเส้นทางภูเขาชู๋ยเฟิง

ภูเขาชู๋ยเฟิงเป็นภูเขาเล็กๆ ในเมือง แม่น้ำเชื่อมต่อกับแม่น้ำสายหลักของเมืองตงซางทั้งเมือง ในเมืองมีภูเขา ไต้ภูเขามีวัดแห่งหนึ่ง ในวัดมี...

ในวัดไม่รู้ว่ามีอะไร

เดิมทีไต้สือหลันไม่ใช่คนที่ชอบยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจการของชาวบ้าน ทว่านับตั้งแต่หลังจากที่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับหนามโลกยะ นางคิดว่าบางครั้งบางครั้งอาจยุ่งสักหน่อยก็ไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร

เมื่อนางไปถึงคันทา จึงพบว่าทำไมคนถึงพูดคำว่า ‘ดูเหมือนว่า’

วัดหลังนี้ไม่ได้มีความรู้สึกว่ามีอยู่เลยแม้แต่หน่อย

ฝุ่นปี้เถ้าพัดโชย สกปรก กระเบื้องแตกหักสองสามแผ่น พระยาจกสีหารูป

ที่อยู่อาศัยที่ลำบากยากแค้นเช่นนี้ ยังสามารถซ่อนของล้ำค่าอะไรไว้ได้

นางเดินเข้าไปสืบกว่าก้าว เดินวนรอบวัดนี้หนึ่งรอบไปมา คิดใคร่ครวญว่าจะเคาะประตูหรือว่าแอบเข้าไป ที่จริงทั้งสองอย่างนี้ก็ไม่ได้มีอะไรต่างกัน เพราะว่ากำแพงรอบวัดนั้นได้แตกพังออก

มาข้างนอก ล้วนแต่เป็นรู

รู...

รู...

จู่ๆ ความคิดของนางก็หยุดตรงคำว่า 'รู' จ้องเข้าไปในรู ไม่ขยับ

ในรู จู่ๆ ก็มีศีรษะหนึ่งค่อยๆ ชะโงกออกมา

กลม ผมหานุ่ม ขาวละมุน หูใบเล็กที่อ่อนนุ่มติดอยู่ที่ข้างหัว สีชมพูอ่อนๆ ดวงตาโตและกลม แทบจะเป็นสีดำไปทั้งดวง ข้างในสีดำสนิทมีสีน้ำเงินเข้มบริสุทธิ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของเด็กเล็ก ริมฝีปากกระดกขึ้น และยังเป็นสีชมพูอ่อนนุ่ม นุ่มนวลจนทำให้คนอยากจะหยิก

ชั่วพริบตาไท่สื่อหลันก็คิดถึงบางอย่างที่โด่งดัง มาสคอตแมวน้อยหุพับ...

หัวของเจ้าแมวหุพับโผล่ออกมาข้างนอกรู มองซ้ายมองขวา เหมือนกับที่กำลังระแวงระวังดูให้แน่ชัดว่ารอบด้านไม่มีคน ไท่สื่อหลันยืนอยู่ที่มุมอับข้างกำแพงพอดี เขามองมาไม่เห็น

เมื่อพบว่ารอบด้านไม่มีคน เจ้าแมวหุพับก็ดูเหมือนว่าจะโล่งอก ทำปากขมขมขมิบ คลานออกมาจากรูอย่างเบามือเบาเท้า เดินออกมาข้างนอก

มือข้างหนึ่งของเขาแบกบางสิ่งเอาไว้ที่หลังอย่างลึกลับ แต่ว่าไท่

สื่อหล่นเห็นได้อย่างชัดเจน ที่มือเล็กๆ กำแน่นก็คือผักกาดขาว

เด็กผู้นี้ดูลักษณะแล้วน่าจะสองสามขวบ เสื้อผ้าที่สวมใส่ถึงแม้ว่าจะสกปรกเล็กน้อย แต่ยังมีความสว่างไสวของวัสดุเนื้อผ้าที่ล้ำค่าราคาสูงไหล่ออกมา คลับคล้ายว่าเป็นสีเหลืองที่เห็นได้น้อยอย่างยิ่ง

ไท่สื่อหล่นคิดอยู่สักระยะ รู้สึกว่าสีเหลืองนั้นเมื่อก่อนในยุคปัจจุบันเห็นอยู่บ่อยๆ ดังนั้นตอนนี้รู้สึกเห็นได้น้อยนัก ดูเหมือนว่าหลังจากที่ทะเลลูมิติมา ยังไม่เห็นใครใส่สีเช่นนี้มาก่อนเลย

เด็กคนนั้นค่อยๆ เดินออกมาที่ริมน้ำ เขาเดินเท้ายังคงสะเปะสะปะ เคลื่อนไหวเหมือนกับเท้าแมวนุ่มๆ ที่เดินอยู่บนพื้น

สองสามขวบแล้ว เหตุใดจึงเดินยังไม่คล่องขนาดนี้ มีความผิดปกติหรือไม่

อู๋ๆ ไท่สื่อหล่นก็คิดถึงเยาจีของนาง ตอนที่ยังเล็กก็เดินบนพื้นแบบนี้ ยังมีจวินเคอ หนึ่งขวบถูกอุ้มเข้ามาที่สถาบันวิจัย ตอนที่เดินได้ก็เหมือนกับเด็กคนนี้ หน้าซำยังชอบมากอดมาดิงขาของนาง

พอคิดแบบนี้ ขาของนางก็เดินออกไปโดยไม่รู้ตัว ตามเด็กคนนั้นไป

ริมน้ำอยู่ห่างจากวัดไม่นับว่าใกล้ ผู้ใหญ่เดินมายังได้ เด็กเล็กขนาดนี้ใช้ขาสั้นๆ เดินมาลำบากและเป็นอุปสรรคอย่างมาก ทำทางเตาะๆ ตะๆ นั้น อดไม่ได้ยกมือปาดเหงื่อ ไท่สื่อหล่นอยาก

รู้บ้างเล็กน้อย เป็นเรื่องสำคัญอะไรกันที่ทำให้เด็กคนนี้ตั้งใจยืน
หยัดแนวแน่เช่นนี้

ลูกบอลนั้นกลิ้งไปยังริมน้ำ หาสถานที่ที่มีสายน้ำแห่งหนึ่ง นั่ง
ยองลง ที่ตรงนั้นมีท่อนไม้ไผ่เล็กๆ วางอยู่เรียบร้อยแล้ว ปลาย
ท่อนไม้ไผ่มีเชือกผูกอยู่เส้นหนึ่ง ดูไม่ออกว่าเอามาใช้ทำอะไร

เด็กคนนั้นมองออกไปรอบๆ หยิบเอาผักกาดขาวหัวนั้นมาอย่าง
ลับๆ ล่อๆ มัดไปบนเชือก ออกแรงหยิบไม้ไผ่ขึ้น หย่อนเชือกลง
ไปในน้ำ...

“ติดเบ็ด...ปลาตัวน้อยติดเบ็ด...” เชือกลงน้ำ เขาตะโกนด้วย
เสียงของเด็กน้อย

ไต้สือหลันเปิดตากว้างในทันทีทันใด

หือ

ตกปลาริ

ผักกาดขาวตกปลาริ

.....

เด็กประหลาดมักเกิดขึ้นทุกปีก็จริง แต่ที่หนานฉีเหมื่อนจะเยอะ
เป็นพิเศษ

ไต้สือหลันเพิ่งมองเด็กประหลาดที่ใช้ ‘ผักกาดขาวตกปลา’ ผู้ นั้น

ได้นอนหลับลงไปแล้ว

นอนไปสักพักก็ลุกขึ้นมามองอีก ปลาติดเบ็ดผักกาดขาวแล้ว
หรือยัง

.....

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมงนางตื่นขึ้นมา ผั่งตรงข้าม เงาร่าง
น้อยๆ ยังอยู่ แต่อารมณ์คึกคักในตอนแรกได้เปลี่ยนเป็นการหด
ตัวเล็กลงเป็นก้อน มองไปไกลๆ หัวโตๆ ใบหนูนุ่มนึ่งที่แปะอยู่ข้าง
หู รูปร่างสั้นๆ...ที่แท้แล้วก็คือแมวหุพับที่ต้องการจะกินปลา

แน่นอนว่าเจ้าแมวหุพับไม่ได้อะไรกลับมา หน้าบุดเก็บ ‘อุปกรณ์
ตกปลา’ ขึ้นมา พลาญพูดเบาๆ “หนังสือหลอกลวง...พรงนี้ต้อง
เปลี่ยนผัก...”

.....

เจ้าแมวเหมียว วันหน้าใช้เป็นกระเทียมหรือไม่

ถึงเจ้าจะเปลี่ยนชนิดผักหมดทั้งวัดหรือแม้แต่ทั้งโลกใบนี้ ปลา
ก็ไม่สามารถเข้ามาอยู่ในขามข้าวได้หรอก...

แมวหุพับหันหลังกลับ เห็นไท่สื่อหลันที่ลุกขึ้นนั่งจากพื้นหญ้า
พอดี ไท่สื่อหลันยังไม่ทันได้คิดว่าจะแสดงท่าทีกับเด็กน้อยคน
นี้
อย่างไร จะเป็นปีศาจโหด*ยมดีหรือว่าเป็นซาเหมือน
ภูเขาน้ำแข็งดี เด็กน้อยคนนั้นกลับตกตะลึงก่อนแล้ว

อ้าปากกว้างจนกลมเหมือนกับลูกตา ดวงตากกลมสีดำเป็น
ประกายเต็มตา ใต้แสงอาทิตย์ สะท้อนหยดเหงื่อหลากสีแวววาว

“ผู้หญิง...” เจ้าแมวหุพับตาแวตาทปรากฏประกายประหลาด ครู่
ใหญ่ อ้าปากพึมพำราวกับเพ้อฝัน

ไท่สื่อหลันนึ่งเงียบจ้องมองเขา หิม เจ้าตัวเล็กนี้เป็นคนที่มีแนว
โน้มที่จะก่อคดีขมขื่นก่อนวัยอันควรหรือเปล่านะ นางไม่ได้ถือสา
เขา

“มีของกินแล้ว...” แมวหุพับเริ่มน้ำลายไหลออกจากปาก ลิ้นเล็ก
สีชมพูเลียอยู่ข้างริมฝีปาก

หิม กินอะไร

“กิน...” จู่ๆ รูปร่างสั้นป้อมของแมวหุพับก็พุ่งเข้ามาด้วยความเร็ว
ที่ทำให้ผู้คนประหลาดใจ โผเข้ามาทันใด

ไท่สื่อหลันตกตะลึง ชั่วขณะเดียวยังคิดอยู่ว่าจะอุ้มเอาไว้หรือจะ
วิ่งหนีไป

เสียงโครมดังขึ้นครั้งหนึ่ง ร่างสั้นๆ พุ่งเข้าไปในหน้าอกของนาง
เป็นที่เรียบร้อย เจ้าตัวเล็กเงยหน้าขึ้น อ้าปากกว้าง จับเข้าไปที่
หน้าอกของนาง

“กินนม!”

ตอนที่ 30 ปีศาจตื่นตกใจ

สายลมอ่อนพัดพลิ้วดังแผ่วเบา

แสงอาทิตย์สาดส่องลงมาแผ่วเบา

แมวหุพับสุดลมหายใจเข้าดังแผ่วเบา

นี่...นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของไท่สื่อหลันที่ตกใจจนแข็งนิ่ง

เด็กตัวน้อยยังคงอยู่ในอ้อมอกกุมและทุ่มแรงบุดคู้ยหน้าอกที่ไม่ได้นับว่ายิ่งใหญ่ของนาง นี่เหมือนกับอันธพาลในร่างทารกโดยกำเนิด พอรู้ว่าไม่มีนมให้ดื่มก็ยังคงไม่ละทิ้งเช่นเคย ในใจชื่นชอบอกผู้หญิง

ไท่สื่อหลันให้กุมจนความโกรธส่งผ่านออกมา นี่เป็นอันธพาลเด็กบ้านไหนกัน อันธพาลช่องโจรโรงเตี๊ยมที่ไหนสอนให้เป็นคนประหลาดไร้ยางอายที่สองขวบแล้วยังต้องดื่มนมติดผู้หญิงทำตัวหีนกาม

ดูก็รู้ว่าเป็นตัวสำรองคดีย่อมขึ้นคัดเลือกจากคดีอันธพาล รูปร่างหน้าตาของนางเป็นเพศกลางๆ เช่นนี้ เสื้อผ้าก็สวมใส่มิดชิด ตอนนี้ผมก็ยังเป็นผมสั้น คนที่โตแล้วพอมองก็ยังไม่ต้องเก็บไปคิดว่าเป็นเพศอะไร แต่เจ้าเด็กคนนี้พอมองก็มั่นใจแน่นอนว่านางเป็นผู้หญิง!

“อือๆ...” แมวหุพับยังคงดึ้นอยู่ในอ้อมอกของนาง ทุกครั้งที่ตื่นต่างก็ต้องถูไปบนส่วนที่นุ่มนวลที่สุดทั้งหมดบนร่างกายของนาง การกระทำคล่องแคล่วชำนาญ แสดงให้เห็นถึงความบริสุทธิ์

“ลุกขึ้น!” ไท่สื่อหลนยื่นมือหัวคอเสื้อของเขา เอาเขาออกไปจากหน้าอก

เจ้าแมวหูพับมองออกว่านางโมโห และก็ไม่ต้องต้าน ห้อยแขน ห้อยขาอยู่ในมือของนาง ห้อยศีรษะลงเหมือนกับแมวตาย

“ผู้ใหญ่บ้านเจ้าอยู่ที่ไหน” ไท่สื่อหลนอดทนแล้วอดทนอีก ตัดสินใจไม่ทะเลาะกับเด็กน้อย แต่จำเป็นจะต้องให้ผู้ใหญ่ที่บ้านเขารู้ว่าตนเองได้เลี้ยงสิ่งย่าเยอะอะไรก็ไม่ต้องออกมา!

แมวหูพับบ่นปาก ชี้ไปที่วัดเล็กๆ

ไท่สื่อหลนขมวดคิ้ว เด็กกำพร้าหรือ คนถูกเลี้ยงมาในวัดโดยปกติแล้วเป็นคนไร้พ่อไร้แม่ แต่ว่าวัดมีคำสอนลัทธิเต๋า จะสามารถเลี้ยงเด็กประหลาดเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

นางจับเจ้าแมวหูพับไว้ สิมไปแล้วว่าต้องหาสิ่งของล้ำค่า หันหลังกลับไปถึงหน้าประตูเคาะประตู ประตูเปิดออก พระสงฆ์ร่างเล็ก รูปหนึ่งชะโงกหัวออกมา มองเห็นแมวหูพับข้างกายนาง ชั่วพริบตาสีหน้าก็เรngerดีใจ

“โอ้ สีกา ในที่สุดโยมก็กลับมารับโยมเด็กไปเลี้ยงแล้ว ดีจริงๆ เอาเช่นนี้แล้วกัน โยมก็เอาเขากลับคืนไปเถอะ ไม่ต้องขอบคุณ เจ้าอาวาสหรอก ที่อาตมาเมตตาก็เพื่อแทนความอบอุ่นในอ้อมอก ที่ผ่านมามีทุกคนก็เหมือนกับลมเย็นๆ ที่พัดผ่านตา ไม่จำเป็นต้องเป็นกังวลหรอก โยมไปดีๆ ละ อาตมาไม่ออกไปส่งนะ”

‘ปัง’ ประตูบานใหญ่ปิดลงอย่างรวดเร็ว

ไต้สือหลันที่กำลังเตรียมคำตำหนิติเตียนและประโยคพุดเปิดที่คิดมาอย่างดีแล้ว ปลายจมูกเกือบจะถูกทับให้แบน...

“หิม” นางมอغبานประตูที่เต็มไปด้วยรูปปั้น ข้างในรูปปั้นให้เห็นเสื้อสีเทา พระร่างเล็กยังไม่เดินออกไป เหมือนกับที่กำลังใช้หลังดันบานประตูไว้ คล้ายกับกลัวว่านางจะพุ่งตัวเข้ามา

นางดูน่ากลัวเช่นนั้นเลยหรือ

ไต้สือหลันเอาหูแนบไปบนบานประตู ได้ยินพระข้างในถอนหายใจออกมายาว พึมพำกล่าว “โชคดีที่ไปได้แล้ว! คอยปรนนิบัติให้ไม่ไหวจริงๆ... รังไรเหล่าสีกาที่เข้ามาสักการะในวัดแล้วยังไปก่อวุ่นให้เกิดการฟ้องร้องคดี... ข้ายังต้องฆ่าสัตว์ตีมชูปปลา! หากยังให้เขาอยู่ต่อไปอีก วัดเล็กๆ ไม่ช้าก็เร็วต้องปิดตัวลง...” จู่ๆ ก็ตบไปที่ศีรษะ “อมิตตาพุทธ อาตมาอาจจะถูกโยมตำหนิติเตียนลับหลัง อาตมาจะไปนั่งสมาธิแผ่เมตตา...” พุดพลาญใส่กลอนประตู เดินอย่างกรายออกไปแล้ว ฝีเท้าทั้งเบาและเร็ว

ไต้สือหลันหันหน้ามาอย่างช้าๆ จ้องมองเจ้าแมวหูพับ

แมวหูพับเผยรอยยิ้มที่ไม่รู้สึกรู้สาและฟันหน้าที่หายไปทั้งสองซี่ออกมา

จู่ๆ ไต้สือหลันก็รู้สึกจึกจ๊ึกที่หน้าอก...

หลังจากนั้นมือของนางก็คลายออก แมวหุพับตกลงไปที่พื้น ไท
สื่อหลันไม่แม้แต่จะมองเขา หันหลังเดินกลับไป

สิ่งของล้ำค่านางไม่ต้องการแล้ว สำหรับสิ่งล้ำค่าชิ้นนี้ที่อยู่ตรง
หน้า ช่างมันแล้วกัน!

นางเดินก้าวยาวจนเกิดสายลม เดินตรงไปอย่างไม่มีอะไรขวาง
กั้น ออกมาจากวัดหลังเล็ก

ตึก ตึก ตึก...

เดินผ่านริมลำธาร

ตึก ตึก ตึก...

เดินขึ้นไปบนภูเขา

ตึก ตึก ตึก...

ผ่านไปสิบห้านาที ในที่สุดไทสื่อหลันก็หันหลังกลับมา มอง
อย่างเย็นชาไปยังเงาเล็กๆ ที่ยังตามติดอยู่ข้างหลังผู้นั้น

“เจ้าตามข้ามาทำไม”

เสื้อตัวยาวของแมวหุพับสกปรกยิ่งขึ้นไปอีก ใบหน้าเล็กๆ มี
เหงื่อไหลหยดลงมา เขายับขาสั้นๆ เดินตามไปอย่างสุดชีวิตไป
พลาง ใช้แขนเสื้อเช็ดหน้าอย่างลวกๆ ไปพลาง แขนเสื้อสกปรก

เช็ดจนใบหน้ายิ่งสกปรก สีเทาฝั่งหนึ่งสีฟ้าฝั่งหนึ่ง ยิ่งทำให้เหมือนแมวพันธุ์สก๊อตติชฟุพปีสีเทาประกายน้ำเงิน

ยากยิ่งที่จะคิด ขาสั้นๆ คู่ นั้นของเขาคงจะเดินตามฝีเท้าของไท่สือหลันทันได้อย่างไร แล้วยังตามมาไกลขนาดนี้โดยไม่ล้มลงเลย

ไท่สือหลันจำใจต้องยอมรับ เด็กคนนี้ถึงแม้ว่าจะไร้ยางอายเป็นอันพาลโดยกำเนิด แต่จิตใจที่แน่วแน่มั่นชั่งหาได้น้อยนัก

“กิน...” แมวหุพปีจ้องมองสายตาของไท่สือหลัน ไม่พูดคำว่า ‘นม’ ออกมาจากปากอย่างเฉลียวฉลาด เพียงแค่ทำปากพึมพำ อ้าแขนทั้งสองออกไปที่นาง

ไท่สือหลันจ้องมองมือสั้นๆ ทั้งสองข้างนั้น

แปลว่าอะไร

ต้องการให้อุ้มหรือ

ได้หรือ

พออุ้มเข้ามาที่อ้อมอก เจ้าอันธพาลคนนี้ก็จะต้องซุกหัวมาใกล้ และจับเข้ามาในทันทีไม่ใช่หรือ

แมวหุพปีเอียงคอสีสิบห่าองตามองนาง ตาโตมือน้ำตาคลอเบ้า ต้องการให้อุ้ม แก้มขานุ่มอมชมพูพองออก ความน่ารักน่าเอ็นดูที่ยากจะบรรยายไหลทะลักออกมา ผู้หญิงทั้งหมดบนโลกตอนนี้ต่างก็อาจจะปะทุอารมณ์ความเป็นแม่ข้างในตัวเรียกเด็ก

น้อยด้วยความเอ็นดูอุ้มเขาเข้ามายังอ้อมอก ความเข้าใจผิด
ทั้งหมดต่างอภัยให้ได้ ถูกจับเข้าไปสองคำก็รู้สึกว่าเป็นเด็กน้อย
ที่ช่างน่ารัก ถูกอุ้มลงไปที่สองที่ก็รู้สึกว่าเป็นเด็กที่เริ่มมีความคิด
ความอ่านเฉลียวฉลาดเกินอายุเสียจริงได้รับการศึกษาดียิ่งอ้อๆ

บังเอิญว่าเขาอยู่ดีไม่ว่าดีก็มาเจอกับไท่สื่อหลัน

สายตาเคร่งขรึมของไท่สื่อหลันมองลงมาที่ศีรษะของเขา หมุน
ตัว เดินออกไป

แมวหูพับปล่อยแขนลงนิ่งๆ ตกตะลึงอยู่ที่เดิมคิดใคร่ครวญอยู่
พักหนึ่ง ไม่เข้าใจว่าเหตุใดวันนี้ทำไมตายยอดเยี่ยมที่เอาชนะคู่
ต่อสู้ได้ถึงขัดข้อง เมื่อรู้สึกตัวว่าไท่สื่อหลันได้เดินออกไปไกล
แล้ว จึงจะเดินเตาะแตะตามไปอีกครึ่งหนึ่ง

ครั้งนี้ระยะห่างค่อนข้างไกล จึงวิ่งไปอย่างเร่งรีบ ไม่ก็ก้าวก็สะดุด
หิน ล้มลงไปกระแทกเสียงดังตึง

แต่เขากลับไม่ได้ร้องไห้ เพียงแค่เงยหน้าขึ้นมองแผ่นหลังของ
ไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันคล้ายว่าได้ยินแล้ว แต่ไม่ได้หันหลังกลับ แผ่นหลัง
ตรงดิ่งก้าวยาวออกไป ค่อยๆ หายไปบนนภเขา

แมวหูพับคอดก แสงอาทิตย์สาดส่องบนขนตาวาวๆ ของเขา มี
น้ำตาหยดเล็กๆ ที่ใกล้จะหยดลง

ทันใดนั้นเสียงฝีเท้าก็ดังขึ้น

แมวหุพับเงยหน้าขึ้นมาทันที

ไต้สือหลันไร้สีหน้าเย็นเจียบๆ อยู่ข้างหน้าเขา ไม่รอให้เขาปราคฏ
รอยยิ้มที่นางคิดว่า ‘น่าเกลียดอย่างมากไร้ยางอายอย่างมาก’
ออกมา นางก้มตัวลง ยื่นมือจับแมวหุพับ วางลงบนหลัง

“จับข้าแน่นๆ” นางกล่าว

มือเล็กหนึ่งคู่จับคอนางไว้แน่นอย่างเชื่อฟัง นิ้วมืออวบอ้วน
ประสานกันแน่น

ไต้สือหลันก้มลงมองนิ้วมือนั้น ทั้งขาวทั้งสั้น เหมือนกับอู้งเท้า
แมวนุ่มๆ คู่หนึ่ง

ทันใดนั้นนางก็ใจลอยออกไป

คล้ายว่ายังคงเป็นก่อนหน้าอายุสามขวบ ตัวเองก็เคยอยู่บนหลัง
ของแม่ จากหลังของนางเดินผ่านร้อนผ่านหนาว เดินผ่าน
สะพานลอยแล้วสะพานลอยเล่า เดินตรงเข้าไปถึงเมืองเย็นซิดที่
เป็นทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดแห่งนั้น

ตอนนั้นข้างซ้ายนางเป็นกระเป่าใหญ่หนึ่งใบ ข้างขวาเป็นพิณผุ
พังหนึ่งตัว นางอยู่ตรงกลาง กระเป่าใบใหญ่กระแทกขาของนาง
ตัวพิณแข็งๆ ทับไหล่ของนางจนเจ็บ

แต่นางจำได้ ในช่วงเวลานั้น มีความสุขมากๆ

ไต้สือหลันเอียงศีรษะมองเจ้าแมวหูพับ เด็กน้อยคนนั้นกลับไป
เรียบร้อยแล้ว เดินทางมาไกลเช่นนี้ เขาเหนื่อยหอบแล้ว ศีรษะ
เอียงชลลงที่ไหล่ของนาง กรนคร่อกๆ น้ำลายไหลย่อย

ไต้สือหลันเอียงหัว แสงอาทิตย์ส่องทางคิ้วนาง ตอนนี้อบอุ่น

นางวางมือขึ้นไปข้างบนแผ่วเบา รองแมวหูพับที่อยู่บนหลัง

.....

ไต้สือหลันไม่ได้ออกจากเมืองตงซางโดยเร็ว เพราะว่าแมวหูพับ
ประเดี๋ยวเดียวก็ตื่นขึ้นแล้ว เขาตื่นมาเพราะว่าหิว ไต้สือหลัน
ได้ยินเสียงเสียงดังโครกครากที่ท้องน้อยๆ ของเขาส่งออกมา
อย่างชัดเจน

ได้ยินเสียงนั้น ไต้สือหลันเองก็รู้สึกว่ตาของตัวเองเริ่มลาย
ตั้งแต่เมื่อคืนถึงตอนนี้นางยังไม่ได้กินอะไรเลย ทั้งวิ่งหนีมา
หลายถนนหนทาง แต่บนตัวนางไม่มีเงินสักเหรียญ ในกระเป๋า
หนังมีหยกทองไข่มุกที่เก็บมา แต่กลับอยู่ที่อันโจวอันไกลโพ้น

“ที่วัดนั้น” นางถามแมวหูพับ “ข้างในมีของล้ำค่าหรือไม่”

ตอนนี้นางคิดว่าการเลี้ยงเด็กคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย หรือจะไป
ขโมยของล้ำค่านั้นออกมาก่อนดี

ศีรษะสวยงามได้รูปของเจ้าแมวหูพับสายศีรษะรัวเป็นกลองป่อง
แป้ง

ไท่สื่อหลันคิดไปคิดมาก็จริงดังว่า วัดนั้นผู้พึ่งจนพระเจ้าไม่ปลื้ม
ตากชั้นในครั้งหนึ่งก็เห็นไปทั้งทั่วราชอาณาจักร จะไปมีของ
ล้ำค่าได้อย่างไรกัน ดูท่าแล้วจะถูกคนบ้านนั้นหลอกเอาแล้ว

ผู้หญิงที่หนานฉี เหตุใดก่อนตายถึงได้ชอบปั้นหัวคนเล่น

จู่ๆ แมวหูพับก็ถีบนาง

ไท่สื่อหลันก้มลงมอง ถึงจะสังเกตเห็นว่ารองเท้าเล็กๆ ของเขา
ถึงแม้ว่าจะเปราะเปื้อนไปด้วยดินโคลนคราบสกปรก แต่ก็ดู
เหมือน...สว่างไสวอย่างมาก เป็นประกายอย่างยิ่ง เต็มไปด้วย
อัญมณีมากมาย

ไท่สื่อหลันแกะแล้วแกะอีก แกะเอาหินหยกสีแดงเม็ดหนึ่งออก
มา คำนวณเม็ดที่เล็กที่สุดท่ามกลางอัญมณีจำนวนมากบน
รองเท้า ไท่สื่อหลันเอาไปแลกเป็นตัวเงินพันซั่งและเศษเงิน
จำนวนหนึ่ง

ดียิ่งนัก รองเท้าคู่หนึ่งก็เพียงพอที่จะเลี้ยงเด็กได้แล้ว

ไท่สื่อหลันที่กินอาหารอ่อนของเด็กก็รู้สึกที่ไม่เลว พอรู้สึกดีจึง
นึกขึ้นได้ถามเจ้าแมวหูพับ “ชื่ออะไร”

เจ้าแมวหูพับคล้ายรู้สึกดีอย่างมากกับน้ำเสียงที่สั้นกระชับตรง
ไปตรงมาของนาง เขายิ้มตาทียึดอดคองนาง “หลัน...หลัน...”

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็มองเห็นว่าบนแผงขายของมีกล่องป้อง
แป้งขาย ยื่นมือออกไปซื้อมาให้เจ้าแมวหูพับหนึ่งอัน เป็นกล่อง

ที่ทำขึ้นมาจากเครื่องเคลือบ ไม่นับว่าประณีตงดงาม ทั้งสอง
ด้านคลุมด้วยหนังแกะ แกะลายฉลุคำว่า ‘จิ้งไท่เพิงหลง’ สีดำ
นางคิดอยู่พักหนึ่งจึงคิดออก ตอนนี้ปีรัชสมัยที่หนานจู้รู้สึกว่าจะ
เป็นรัชสมัยจิ้งไท่

“เรียกว่าจิ้งไท่หั่นแล้วกัน” นางกล่าว รู้สึกว่าชื่อนี้จะสิ้นปาก ฟัง
แล้วเหมือนเด็กผู้ชายของนาง

นางไม่ชอบชื่อที่ซ้ำซ้อนกัน ‘หั่นหั่น?’ จีเง่าสันติ

อีกอย่างเด็กผู้ชายก็ไม่สามารถใช้ชื่อที่ให้ความรู้สึกว่าเป็นผู้หญิง
ได้ เมื่อโตขึ้นจะดูไม่ค่อยดี

ไท่สื่อหั่นกำลังคิดว่า ควรจะสอนตามความถนัดและให้คำ
แนะนำที่จริงจังอย่างไร สอนให้อัณธพาลตัวน้อยอยู่ในลู่วิ่งในทาง

...

แมวหูพับนั้นยอมรับชื่อใหม่นี้อย่างเจียบๆ เด็กคนนี้ดูสีหน้าออก
เป็นอย่างมาก รู้ว่าไท่สื่อหั่นเป็นคนที่เมื่อตัดสินใจแล้วจะไม่
ยินยอมให้เปลี่ยนอะไรง่ายๆ ดังนั้นจึงให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่

ไท่สื่อหั่นที่มีเงินแล้ว ก็พาจิ้งไท่หั่นไปพักชั่วคราวที่โรงเตี๊ยม
ขนาดใหญ่ที่สุดในพื้นที่ สั่งอาหารชั้นเลิศมาหนึ่งโต๊ะ ทั้งชุด
ใหญ่ทั้งชุดเล็ก เต็มรอบโต๊ะอาหาร กินจนไม่เงยหน้าขึ้นมา...
ซุปรปลาที่จิ้งไท่หั่นสั่งมาโดยเฉพาะ ก็ถูกเขาผู้เดียวดื่มจน
เกลี้ยง

กินเสร็จแล้ว จิ้งไท่หลันกินนอนแผ่ไม่สามารถขยับได้อีก ลูบพุง
น้อยๆ ที่กลมดิก ตะโกนว่าพองแล้ว พองแล้ว...

“สมน้ำหน้า” ไท่สื่อหลันเรียกพนักงานเอากับข้าวที่เหลื้อออกไป
ส่งน้ำร้อนเข้ามา ตักน้ำเตรียมจะล้างเท้าให้จิ้งไท่หลัน

เสื้อผ้าของจิ้งไท่หลันสกปรกเกินจะเยียวยา ไท่สื่อหลันคิดแล้ว
คิดอีก ก็ให้พนักงานไปซื้อเสื้อผ้าของเด็กมา ตนถอดเสื้อผ้าของ
จิ้งไท่หลันออก เตรียมจะเปลี่ยนและซักให้เบาทั้งชุด

จิ้งไท่หลันใกล้จะหลับแล้ว ไท่สื่อหลันไม่เกรงใจแม้แต่แต่น้อยบิด
แก้มเขาให้เขาตื่น เด็กน้อยคนนั้นร้องไห้ขี้ตา ร้องอยู่นานแต่ก็
ไม่มีน้ำตาไหลออกมา

ไท่สื่อหลันไม่ได้สนใจเขาโดยสิ้นเชิง ได้ยินเสียงประตูด้านนอก
ดังขึ้น อุ่มจิ้งไท่หลันเตรียมที่จะอาบน้ำ พลางเดินไปเปิดประตู

จิ้งไท่หลันเอาหน้าซุกไว้บนไหล่ของนาง หัวเราะคิกคัก ไม่รู้ว่ามี
ความสุขกับอะไร

มือของไท่สื่อหลันยังไม่ทันจะแตะบานประตู ประตูก็เปิดออก
แล้ว

แสงจันทร์สาดส่องผ่านเข้ามาตามประตูที่เปิดออก ส่องสะท้อน
คนที่ยืนอยู่หน้าประตู

คนผู้นั้นสง่างาม และยังเปล่งประกายระยิบระยับราวกับไข่มุกใต้
ดวงจันทร์

แต่การแสดงออกนั้นงั้นเล็กน้อย ไม่เข้ากันกับปีศาจที่งดงามเช่น
เขา

“เจ้า...” เขามองไท่สื่อหลัน แล้วก็มองจึงไท่หลัน เป็นครั้งแรกใน
ชีวิตที่เขาติดอ่าง “เขา...”

“ลูกชาย” ไท่สื่อหลันอุ้มจึงไท่หลันไว้อย่างสงบนิ่ง มองทรงฉู่ที่
ชั่วพริบตาสีหน้าดำไปครึ่งหนึ่งอย่างสงบนิ่ง “ของข้า”

ตอนที่ 31 พวกเราชอบขัดสีฉวีวรรณ

ทรงฉู่ยืนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์แว้งว้าง มองเห็นการแสดงออกบนใบหน้าไม่ชัดเจน ไท่สื่อหลันคล้ายรู้สึกว่าเขาเหมือนกับตกตะลึงอย่างมาก กระทั่งการแสดงออกที่เคยชินคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแข็งนิ่งอยู่ที่ริมฝีปาก รวากับสุนัขจิ้งจอกที่ฉู่ๆ ก็โง่งมขึ้นมากะทันหันตัวหนึ่ง

แต่เพียงแค่ช่วงพริบตาเดียวเขาก็ยิ้มแล้ว คาดไม่ถึงว่ายืนมือออกไปรับจึงไท่หลันอย่างเป็นธรรมชาติ “เอ๋ คลอดเร็วขนาดนี้เลยหรือ ให้ข้าดูสิว่าหน้าเหมือนใคร”

ไท่สื่อหลันสะบัดมือออก ทรงฉู่ใช้ช่วงเวลาที่นางสะบัดมือ ไกลตัวเข้ามาข้างในห้องราวกับปลาวายน้ำ ยิ้มน้อยๆ ให้นาง

ไท่สื่อหลันมองชายที่พูดเองเออเองผู้นี้อย่างเย็นชา ดูคำพูดคำจาของเจ้า ถ้าใครได้ยินเข้าก็คงคิดว่าเป็นลูกที่เกิดจากข้ากับเจ้า

ตั้งใจรีเปล่า

เร็วอย่างยิ่งไท่สื่อหลันก็รู้ว่าที่จริงแล้วเขาตั้งใจ เพราะว่าเด็กรับใช้เข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว ยิ้มดีอกดีใจพูดน้ำลายหกกล่าว “อูหยิน ข้าน้อยพาสามีของท่านมาหาท่านแล้ว” พลังเดินขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าว กระซิบเบาๆ ที่ข้างหูของนาง “อูหยิน หญิงผู้หนึ่งใช้ชีวิตข้างนอกไม่ถนัดนักหรอก ฟังข้าน้อยแนะนำท่านสักหน่อย อย่าทะเลาะกับผู้ชายของท่านอีกเลย...”

ทำไมถึงคิดว่านางเป็นหญิงสาวที่หนีออกมาจากบ้านเล่า

ไต้สือหลันมองเด็กรับใช้ผู้นั้นที่ทำเรื่องน่าชมหน้าตาเฉยยืนรอ
ด้วยลักษณะที่หวังจะเอาทิป นางพยักหน้า

เด็กรับใช้เพิ่งจะดีใจ

‘ป้ง’ บานประตูกระแทกใส่หน้าเขา ชนเอาจมูกของเขาแบน

.....

ข้างในห้องทรงฉู่ยืนปรบมือชื่นชมเครื่องเรือนรอบด้าน ทำตัว
ตามสบายเหมือนกับว่าเป็นนายหญิงของนายท่านทรงจริงๆ
ได้ยินเสียงนั้นดังขึ้นมา เสียงเอ๋อระเหยี่ยมกล่าว “อุหยินโปรด
ระงับโทสะ”

เสียงดังปลุกจึงไต้หลันตื่น เขาสะลึมสะลือเงยหน้าขึ้น

ทันใดนั้นร่างของทรงฉู่ที่สง่าผ่าเผยดูเป็นธรรมชาติก็แข็งนิ่งไป

นอกประตูปรากฏเงาคนขึ้นแวบหนึ่ง หัวหน้าทหารคุ้มกันของห
รงฉู่จ้าวสือซานรีบตามเข้ามา เขายืนอยู่ที่นอกประตู มองเห็นจึง
ไต้หลันโดยไม่ได้ตั้งใจ ชู่ๆ ร่างกายก็เอนเอียง เกือบจะชนเข้ากับ
ข้างประตู

ไต้สือหลันไม่ได้สังเกตความผิดปกติของพวกเขา อุ่มจึงไต้หลัน
ไปลองดูน้ำว่าอุ่นหรือยัง จึงไต้หลันจ้องมองทรงฉู่ บนใบหน้า
น้อยๆ ไม่ปรากฏสีหน้าที่แปลกประหลาดใจ สะบัดศีรษะทันที
ทั้งใบหน้าแสดงออกว่า ‘ข้าไม่รู้จักเจ้า’

ทรงฉม่อมจิ้งไท่หลัน ความประหลาดใจผ่านเข้ามาในแววตาแวบหนึ่ง

เมื่อไท่สื่อหลันหันหน้ากลับมา ชายหนุ่มคนเล็กคนโตทั้งสอง ก็ได้ทะเลาะกันผ่านสายตาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ทุกอย่างก็คืนสู่ปกติ

“เจ้าจะทำอะไร” ทรงฉม่อมอ๋างอาบนํ้าที่ดูแล้วสะอาดสะอ้านแต่ล้ำสมัยอย่างยิ่งนั้น แวตาทะเหมือกกับว่ากำลังหาอะไร “อาบนํ้าให้เขาริ ผงขัดตัวเล่า เครื่องหอม นํ้ามันบำรุงผิวละ ผ้าเช็ดตัวเหตุใดจึงมีแค่ผืนเดียว...”

ไท่สื่อหลันให้คำตอบแก่เขาโดยการปล่อยมือลง ทิ้งจิ้งไท่หลันลงไปในนํ้าดัง ‘ตุ้ม’

ละอองนํ้าที่กระเซ็นออกมาเกือบจะสาดเข้าไปบนใบหน้าของทรงฉม่อม

ใบหน้าของทรงฉม่อมดีขึ้นมาก...

ทหารคุ้มกันจ้าวสื่อซานที่ยืนอยู่นอกประตู อ้าปากค้าง ไม่สามารถพูดอะไรได้...

จิ้งไท่หลันกลับหัวเราะคิกคัก คล้ายว่ารู้สึกสนุกสนานอย่างมาก แต่กลับไม่รู้เรื่องคว่าขอบอ๋างอาบนํ้าไว้ แกว่งตัวเอียงไปเอียงมานํ้าลงไปในคอหลายอีกแล้ว

ทรงฉุ่งก้าวขึ้นมาข้างหน้าหนึ่งก้าวจะจับเขาไว้ทันที จ้าวสื่อซาน ลืมตัวยืนมือออกไป ไท่สื่อหลันจ้องมองจ้าวสื่อซานปราดหนึ่ง รู้สึกว่าชายร่างใหญ่ที่อยู่ตรงประตูผู้นี้ช่างขวางหูขวางตา เสียง ดังปังปิดประตูลงอีกครั้งหนึ่ง ในขณะเดียวกันก็จับไปโดนมือ ของทรงฉุ่งพอดี

“เจ้าจะทำอะไร” ทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกัน

“ให้/ช่วย เขาอาบน้ำ” แล้วก็พูดขึ้นพร้อมกับอีกครั้ง

เจียนกริบ ใบหน้าเย็นชามองกันและกัน

ครูใหญ่ ทรงฉุ่งสุดหายใจเข้า “เด็กคนนี้เพิ่งจะอายุได้สองขวบ เจ้าคิดจะให้เขาอาบน้ำด้วยตนเองหรือ จมน้ำขึ้นมาจะอย่างไร ”

“จมน้ำก็สมน้ำหน้า” คำตอบของไท่สื่อหลันเกือบจะทำให้ทรงฉุ่ง จุน “ผู้ชายอายุสองขวบ อาบน้ำเองไม่เป็นหรือ ไม่เป็นก็ต้อง เป็น!” นางชี้ไปที่จิ้งไท่หลัน “เกาะขอบอ่างน้ำ!”

จิ้งไท่หลันกินน้ำเข้าไปอีกใหญ่ เกาะอ่างไอค่อกแค็ก ใบหน้า เล็กๆ ที่เปียกชื้นมีความสับสนงุนงงเล็กน้อย ไท่สื่อหลันถามเขา “อาบน้ำเป็นหรือไม่”

จิ้งไท่หลันลังเลเล็กน้อย คล้ายกับกำลังคิดว่าที่จริงแล้วตัวเอง อาบได้หรือไม่ได้กัน ให้เหล่าพี่สาวอาบให้นับว่าตนเองอาบน้ำ เป็นหรือไม่

“เป็นผู้ชายก็ควรจะสามารถอาบน้ำด้วยตนเองได้” ไท่สื่อหลันจ้องมองทรงฉู่แวบหนึ่ง “แน่นอน คนที่คาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิดบางคน เป็นไปได้ว่าอายุยี่สิบแต่ยังอาบน้ำเองไม่เป็น เจ้าไม่ต้องไปเรียนรู้กับเขา”

จึงไท่หลันพยักหน้าหงิกๆ

คนบางคนที่ถูกโจมตี ยิ้มน้อยๆ อย่างคั่นฟัน “ผู้ชาย...อายุสองขวบรี”

“จึงไท่หลัน” ไท่สื่อหลันกล่าว “ให้พี่สาวเขาดูซิ ว่าเจ้าเป็นผู้ชายหรือไม่!”

จึงไท่หลันยิ้มแฉะๆ เกาะขอบอ่างยึดท้องเล็กๆ ตรงแนวอย่างไม่ค่อยสุภาพนัก

“.....” ทรงฉู่ถึงกับพูดไม่ออก

จ้าวสื่อซานที่เกาะขอบหน้าต่างด้านนอกประตุมองดู พลังชนหน้าต่าง...

ทรงฉู่ผู้ที่ถูกคนโจมตี สักพักใหญ่จึงจะตอบสนองการเรียกชื่อของไท่สื่อหลัน ดวงตาเองก็เริ่มเป็นประกาย จึงไท่หลันอย่างนั้นหรือ หืม

จึงไท่หลันกำลังเล่นจ๋อมแจ๋มอยู่ในน้ำสักพัก กินน้ำเข้าไปหลายอีก ค่อยๆ คุ่นเคยแล้ว เล่นน้ำอย่างมีความสุข แน่แน่นอนว่าพูดไม่ได้ว่าเขาอาบน้ำเป็น ไท่สื่อหลันก็ไม่ได้สนใจเขา รอจนน้ำเริ่มที่

จะเย็นลง ก็ดึงจิ้งไท่หั่นขึ้นมาจากน้ำ ห่อไว้ในผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ ถูตั้งแต่หัวจรดเท้า เสร็จเรื่อง

การกระทำรวดเร็ว ใช้ฝีมือลวกๆ หรงฉู่เช็ดคางมอง สายตาดึงมองก็ยิ่งสนใจ จ้าวซือซานเกาะช่องหน้าต่างมอง แสดงท่าที่ยิ่งดูก็ยิ่งเจ็บแค้น

จิ้งไท่หั่นถูกถูจนจึกจี้ทั่วทั้งตัว หัวเราะคิกคัก โผเขาไปยังหัวไหล่ของไท่ซือหั่นขับไปที่คอของนาง ไท่ซือหั่นผลักเขาออกไป “ยีนดี!”

หรงฉู่มองคอที่แดงขึ้นเล็กน้อยแล้วของนาง

หึม ไวต่อความรู้สึกหรือ

จิ้งไท่หั่นที่อาบน้ำเสร็จแล้ว หน้าแดงอ่อนยวบยิ่งเหมือนลูกแมวหน้าตาบ้องแป้วที่เพิ่งจะออกจากคอกตัวหนึ่ง ขนตาวาวตกลงมา ดูเหมือนจะว่างแล้ว ไท่ซือหั่นอุ้มเขาไปที่เตียง ไม่แม้แต่หันหน้ากลับ ออกคำสั่งกับหรงฉู่ “เทน้ำ”

คนข้างหลังไม่พูดเสียงใด ไท่ซือหั่นหันกลับมา หรงฉู่ก็ยังคงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มองคอของนาง กล่าว “ข้าว่าสีแดงเลือดฝาดนี้ ถ้าหากว่าย้ายขึ้นมาอยู่บนใบหน้าของเจ้า ไม่รู้ว่าจะมีลักษณะเป็นเช่นไร”

“อยู่บนหน้าของเจ้าคงจะดูดีกว่า” ไท่ซือหั่นเอาจิ้งไท่หั่นยัดใส่เข้าไปในผ้าห่ม “แค่หมัดเดียวก็ได้แล้ว”

“ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าเมื่อไหร่เจ้าจะอ่อนโยนลงกว่านี้ได้ หรือว่า...” หรงฉู่คล้ายว่าพูดกับตัวเองอยู่ข้างหลัง ออกคำสั่งในทันทีทันใด “สื่อซาน เหน้!”

จ้าวสื่อซานเข้ามาเหน้ อดไม่ได้ที่จะแอบมองจึงไ้หันที่อยู๋บนเตียง

จึงไ้หันห่อตัวกับผ้าห่มเข้ามาใกล้ไ้สื่อหัน ทำตัวน่าสงสาร ฤไธนาง “นอนเป็นเพื่อน...นอนเป็นเพื่อน...” ฤไ้สื่อหันใช้ฝ่ามือผลักออกไปอย่างเมินเฉย

จ้าวสื่อซานแสดงอาการโกรธแค้นมากกว่าเดิม...ยกอ่างที่เต็มไปด้วยน้ำขึ้นมือเดียวออกไปอย่างโกรธแค้น หรงฉู่สั่งอยู่ข้างหลัง เขา “แล้วเอน้ำมาอีกหนึ่งอ่าง นำผงขัดตัว สบู่ เครื่องหอม เามาให้หมด”

จ้าวสื่อซานรับคำสั่งออกไป ในใจของไ้สื่อหันคิดว่าถึงเขาจะมีน้ำจิตไมตรีแล้วจะมีประโยชน์อันใด นางก็ไม่ได้คิดที่จะใช้ของของเขาอาบนน้ำอยู่แล้ว

เวลาผ่านไปหนึ่งเค่อ จึงไ้หันนอนหลับลงไปเรียบร้อยแล้ว ท่าทางของเขาไม่น่างดงามนัก ตอนแรกก็นอนอยู่ดี ๆ ค่อย ๆ เริ่ม ถีบผ้าห่ม วางมือออก นอนกางแขนกางขา ผ้าห่มทั้งหมดกองกันอยู่ทีมุมกำแพง

หรงฉู่ยืนมือออกไปจับผ้าห่ม ฤไ้สื่อหันจับไว้อีกครั้ง

“ทำอะไร” อีกครั้งที่พูดขึ้นพร้อมกัน

ทรงฉู่สุดหายใจหนึ่งครา “เจ้าคงจะไม่คิดว่า การห่มผ้าห่มไม่ใช่ผู้ชายใช่ไหม?”

“ไม่เกี่ยวกับผู้ชาย ทุกคนต่างก็ต้องรับผิดชอบต่อเรื่องของตัวเอง” ไท่สื่อหลั่นพูดเบาๆ

“เกี่ยวอะไรกับความรับผิดชอบ เขาเพียงจะสองขาบ ไม่ห่มผ้าก็จะไม่สบายได้”

“ป่วยครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็จะรู้ ว่าเวลานอนไม่สามารถถึบผ้าห่มออกได้” ไท่สื่อหลั่นไม่แม้แต่จะมองหน้าเขา “มือของข้าไม่ได้เอาไว้ห่มผ้าห่มให้เขาไปจนโต”

“ถ้าอย่างนั้นมือของเจ้ามีไว้ทำอะไรไปจนโตเล่า” น้ำเสียงของทรงฉู่เบามาก คล้ายกับโมโหเล็กน้อย

“เพื่อถ่ายทอดทักษะในชีวิต สอนเขาทำ ไม่ใช่ทำแทนเขา” ไท่สื่อหลั่นหลับตาลง “รสชาติของชีวิตบนโลกมนุษย์ ต้องลิ้มรสด้วยตนเองถึงจะรู้”

นางไม่พูดอะไรอีก คิดว่าการพูดเรื่องความคิดด้านการศึกษา เรียนรู้กับคนโบราณหนึ่งคนเป็นเรื่องที่เสียเวลา วัฒนธรรมความคิดที่ไม่เหมือนกันสิ่งที่ได้รู้จักก็แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ไม่มีทางที่จะพูดเพียงแค่นี้ก็ประโยคแล้วจะจบลงได้ง่ายๆ

คนที่มีทรัพย์สินเงินทองและยศถาบรรดาศักดิ์อย่างเช่นเขา ตั้งแต่เด็กก็ถูกประจบประแจง ความรู้ด้านลำดับชั้นและความคิด

ที่ได้รับซึมเข้าไปในไขกระดูกเขาตั้งนานแล้ว ในสายตาของเขา
แน่นอนว่านางกำลัง ‘โหดร้าย’ กับอิงไท่หลัน

แล้วอย่างไรเล่า ถึงอย่างไรเด็กก็เป็นของนาง

คนข้างๆ ก็ไม่ได้พูดอะไรแล้วเช่นกัน นางกำลังคิดว่าเขาโกรธขึ้น
มาแล้วจะเดินออกไปด้วยความโมโหหรือไม่ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียง
เบาๆ ของเขา ราวกับอยู่ในความฝันกล่าว “เช่นนั้น เจ้าชิม
รสชาติของชีวิตมากน้อยเท่าไรแล้ว”

ทันใดนั้นนิ้วมือของเขา ก็ตกลงบนข้อศอกที่ยังไม่หายเป็นปกติ
ดีของนาง ปิดผ่านเบาๆ ดังลมเย็นไม่รู้ว่าตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ

ในใจของไท่สื่อหลันตกตะลึงนิ่ง หรงฉู่เองก็ไม่พูดอะไรอีก ตอน
นี้ได้ยินเสียงน้ำในอ่างที่ถูกดึง ไอร้อนไผ่เข้ามาที่หน้าา จ้าวสื่อ
ซานกล่าวทูล “นายท่าน ทั้งหมดเตรียมไว้แล้ว”

“ดี ออกไปเสีย”

ไท่สื่อหลันไม่ยับยั้ง ตัดสินใจที่จะคัดค้านการกระทำของเขา คิด
ไม่ถึงว่าหรงฉู่จะไม่พูดจากับนางอย่างสิ้นเชิง ดูเหมือนจะเดิน
ก้าวออกไป หลังจากนั้นนางก็ได้ยินเสียงน้ำ ราวกับกำลัง
ทดสอบดูว่าน้ำอุ่นหรือยัง ผ่านไปชั่วขณะหนึ่ง เสียงเบาๆ พัก
หนึ่ง คล้ายกับเสียงของเสื้อผ้าที่ตกลงบนพื้น

ในที่สุดไท่สื่อหลันก็ทนไม่ได้ เปิดตาขึ้น จ้องมอง เห็น...ผู้ชาย
ร่างเปลือย

แผ่นหลังเปลือยของผู้ชาย

ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่หงฉู่ก็เข้าไปอยู่ในอ่างเรียบร้อยแล้ว อาบน้ำ
อย่างไม่ทุกข์ร้อนสบายอกสบายใจ ผมยาวสีดำเงาเปียกชื้นพาด
อยู่บนหลัง ผมยาวปกปิดเห็นหัวไหล่รางๆ เป็นเส้นเงาที่ประณีต
งดงาม เส้นตรงบริเวณเอวแน่นขมวด และผิวที่บริสุทธิ์ขาวสะอาด
เปล่งเป็นประกาย แสงไฟสีเหลืองอ่อนจัดวางขึ้นไป ราวกับการ
เคลือบบนเครื่องเคลือบ ไปมุกสะท้อนแสงจันทร์ เปล่งประกาย
เต็มดวงตา

ผิวกายเช่นนี้ทำให้คนตกตะลึง จากนั้นก็เกิดอาการอิจฉาริษยา
อย่างบ้าคลั่ง

หน้าตาสુંสบานเล็ก ผำโปร่งบางสีเขี้ยวอมรกต แสงเทียนส่อง
เป็นสีเข้ม แสงจันทร์ครึ่งเสี้ยว สายลมอ่อนๆ คนงามกำลังอาบ
น้ำ น้ำกระเซ็นสายหนึ่งเปโระเปื้อนผ้าม่าน

งามดั่งกลอนบนภาพวาดพู่กันจีนหนึ่งภาพ แต่กลับถูกเสียง
ตวาดเย็นชาที่ทำให้เสียบรรยากาศของไท่สื่อหั่นทำลายความ
สวยงามทั้งหมดนั้น

“เจ้าทำอะไร” การซักถามครั้งที่สามในคำคืนนี้

“ก็อย่างที่เจ้าเห็น” คนงามหันหลังกลับมามอง ลมเบาๆ พัด
อย่างต่อเนื่อง “อาบน้ำ”

“ออกไป”

“ตระกูลทรงบางคน ปีนี้ยี่สิบมีสองคน สามารถอาบน้ำได้”

ไท่สื่อหลันตกตะลึงไปพักหนึ่ง จึงจะนึกออกมาว่า ประโยคนี้นี้
เสียดสีประโยคนั้นของนาง ‘มีอยู่ว่าบางคนที่คาบซ้อนเงินซ้อน
ทองมาเกิด เป็นไปได้ว่าอายุยี่สิบแต่ยังอาบน้ำเองไม่เป็น’

ที่อาบน้ำอยู่เบื่อนหน้าอย่างหน้าไม่อายนี้ ก็เพื่อที่จะพิสูจน์สิ่งนี้
หรือ

“ข้าก็เป็นผู้ชายคนหนึ่ง” ทรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ดุจดอกไม้งามมอง
สายน้ำให้นาง “เจ้าต้องการให้ข้าพิสูจน์ให้ดูไหมเล่า”

ตอนที่ 32 ทุกคนมามุงดูพร้อมกัน

เขายิ้มคล้ายกับว่ากำลังขำๆ ไท่สื่อหลันปรายตามองเขาปราด
หนึ่ง ลุกขึ้นจากข้างเตียง เดินตรงเข้ามา

ทรงฉู่เองก็มีอาการตกตะลึงชั่วแวบหนึ่ง

ไท่สื่อหลันเดินเข้ามา เดินมาที่อ่างอาบน้ำ...เดินผ่านอ่างอาบน้ำ
ไป

เปิดประตูออก ผ่านจั่วสือซานที่ตาก้างจ้องมองนาง ลงบันได

ครั้งนี้ทรงฉู่หันเริ่มกลับมาสนใจ หมอบอยู่ตรงขอบอ่าง ยิ้มแย้ม
มองดูนางว่าที่ สุดแล้วต้องการจะทำอะไร

แน่นอนว่าไม่ใช้การวิ่งหนีไป ถึงแม้ว่าจะรู้จักได้เพียงแค่นี้ไม่นาน

แต่บุคลิกลักษณะของผู้หญิงคนนี้เห็นได้ชัดราวกับหมึกสีดำที่อยู่บนกระดาษสีขาว คิดจะไม่เข้าใจก็ไม่ได้ แต่ไหนแต่ไรมีเพียงนางบังคับขู่เบียดคนอื่นให้หลีก ไม่มีนางหลีกให้ใคร

ผ่านไปครู่หนึ่ง บันไดส่งเสียงดังตึงๆ ไท่สื่อหลันขึ้นมาแล้ว เคลื่อนย้ายแผ่นไม้ขนาดใหญ่หนึ่งแผ่นมองดูแล้วรู้สึกคุ้นตา

เด็กรับใช้คนหนึ่งเดินตามหลังนางมา ยิ้มยิงฟันหาบสีที่ใช้ทาผนังหนึ่งคาน

“มาช่วยหน่อย” ไท่สื่อหลันเรียกจ้าวสื่อซาน เรียกเขาอย่างเป็นทางการเหมือนกับที่ทรงฉู่เรียก

จ้าวสื่อซานอยากจะปฏิเสธอยากจะถลึงตาใส่ แต่เพราะการแสดงออกตั้งภูเขาน้ำแข็งของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้าคนนั้น จู่ๆ ก็คิดว่าต่อให้ปฏิเสธอย่างไรล้วนแต่ก็เป็นการแสดงออกถึงความคิดเติกๆ จึงจำใจต้องเข้าไปช่วยอย่างเชื่อฟัง

เขาช่วยไท่สื่อหลันแบกแผ่นไม้ขึ้นมา ไม้กระดานที่อยู่ในมือหนักอย่างมาก จ้าวสื่อซานยิ่งมองก็ยิ่งจ้องตาเป็นมัน ทันใดนั้นเขาก็ถึงบางอ้อ นี่ไม่ใช่โต๊ะกระดานของเจ้าแก็ร้านที่ชั้นข้างล่างหรอกหรือนางนำโต๊ะกระดานของคนอื่นมาหักลงเพื่ออะไร

ทรงฉู่ตัวเปียกชุ่มเกาะขอบอ่าง ยิ่งมองก็ยิ่งสนใจ น้ำที่คิดจะอาบก็ลืมนั่งแล้ว

จ้าวสื่อซานและเด็กรับใช้แบกกระดานไม้กันคนละฝั่งมาวางเสร็จแล้ว ไท่สื่อหลันหยิบพู่กันขนาดใหญ่ด้านหนึ่ง จุ่มสีน้ำมันเขียน

ตัวอักษรลงไปบนแผ่นไม้กระดาน

เขียนเสร็จแล้วก็ทิ้งเอาไว้ในแห้ง ชี้นิ้วสั่งเหล่าเด็กรับใช้ให้นำแผ่นไม้แบนไว้ที่กระดานชั้นบนของอาคาร ด้านหนึ่งหันออกไปยังทั่วทุกสารทิศ คนข้างล่างเมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็สามารถมองเห็นได้ และยังให้เด็กรับใช้แบนโคมไฟดวงเล็กสองดวง ส่องแผ่นไม้นั้น

ที่ตั้งของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ตั้งอยู่ในเมือง ข้างล่างเป็นเมืองตงชาง ยามค่ำคืนที่เต็มไปด้วยความจ่อแจ ชั้นสองสามารถมองเห็นฝูงชนข้างล่าง ช่วงเวลากลางคืนเป็นช่วงที่คึกคักอย่างมากที่สุด ผู้คนผ่านเข้ามาอย่างคึกคักประกอบกิจกรรมต่างๆ

พอแผ่นกระดานและโคมไฟแบนขึ้นไป ก็มีผู้คนให้ความสนใจในทันที เริ่มที่จะชี้ไม้ชี้มือ ผู้คนที่หยุดดูค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น หลายต่อหลายคนเงยหน้าขึ้น ร้องด้วยความตกตะลึง ตาปรากฏเป็นประกาย

จ้าวซือซานประหลาดใจ เข้าไปมองดูใกล้ๆ จากนั้น ก็ยืนแข็งทื่ออยู่กลางสายลม...

ทรงฉู่เองก็เริ่มรู้สึกประหลาดใจแล้วเช่นกัน

เขาอยากจะลุกขึ้น แต่จู่ๆ ตอนนี้มีคนกลุ่มหนึ่งโผล่ออกมา ในมือมีเครื่องไม้เครื่องมือ เร่งรีบเอาประตูและหน้าต่างทั้งหมด ถอดออก

ประตูและหน้าต่างทั้งหมดหล่นลงมา...

ดังนั้นทรงฉุฉึงทำได้เพียงแค่แช่อยู่ในน้ำ

เพราะว่าห้องห้องนี้เป็นห้องติดวิวทิวทัศน์ ใจกลางส่วนด้านหน้า ถูกทำด้วยไม้ไผ่ทั้งหมด บานหน้าต่างสูงใหญ่เรียงกันทั้งสี่ด้าน ห้องทั้งหมดอยู่ในลักษณะเปิดกว้าง ตอนนี้น้ำต่างหลักถูก ถอดลง ก็เท่ากับว่าห้องแห่งนี้ถูกเปิดเผยต่อหน้าสาธารณะชน ทั้งหมด

ไท่สื่อหลันเคลื่อนย้ายเก้าอี้ นั่งอยู่ข้างหลังป้ายโฆษณาหิมะ แผ่นนั้น ในมือถือมองไว้ เริ่มต้นตีฆ้อง

เสียงสนั่นดังขึ้น ทว่าทุกสารทิศก็หันมา สายตาผู้คนทั้งถนน หนทางล้วนแต่ถูกดึงดูดความสนใจ

จากนั้นพวกเขาก็มองเห็นอาคารเล็กๆ ที่หน้าต่างทั้งสี่ด้านถูก เปิดออก

มองเห็นป้ายโฆษณาใหญ่ยักษ์ที่เต็มไปด้วยตัวอักษรสีแดง

มองเห็น ‘โฆษณา’ ร่องรอยตัวอักษรที่ทรงพลังนั้นบนป้าย โฆษณา

“ยินดีต้อนรับสู่โรงเตี๊ยมกับของขบัณสูงสุดพิเศษ คนงามออกมา อาบน้ำ ชมได้ไม่คิดเงิน!”

ด้านล่างยังมีตัวอักษรเล็กๆ เขียนอยู่อีกหนึ่งบรรทัด “เชิญ อัจฉริยะกวีมาต่อบทกลอน ผลงานล้ำเลิศจะนำไปแขวนแสดง

ข้างในหน้าต๋างร้านเราโดยไม่เสียเงิน ให้ประชาชนชาวตงซางม
องด้วยความเคารพ โต้งดั่งภายในชั่วข้ามคืน ไม่ใช่ฝันของท่าน
อีกต่อไป!”

มองเห็นกระจกใหญ่ในตึกสูง บนตึกมีอ่างอาบน้ำ ในอ่างอาบน้ำ
มีคน เป็นคนงาม!

“โห” ผู้คนส่งเสียงดังสะท้อน

อาบน้ำบนถนน!

ให้ผู้คนดู!

ฝูงชนที่รุ่มรวยหลังไหลเข้ามาทั่วทุกสารทิศ เบียดบังกับเป็นชั้นๆ
ยึดคอเขย่งเท้าเหมือนกับห่านซื้อบื้อ คนที่อยู่ข้างหน้าใช้สายตา
เหลือบมองอย่างสุดชีวิต คนข้างหลังทนไม่ได้ใช้มือแยกไหล่
ของคนข้างหน้าออก “ไหนไหนไหนอยู่ไหนกัน” “นี่พี่ชายเจ้า
ควรจะพอได้แล้วไหม” “ขอทางหน่อย! ขอทาง!” “อะไรเนี่ย อ้วน
ขนาดนี้แล้วมาขวางทางข้า!” ‘โครม!’ ‘ปัง!’

ในคำคืนนี้รัฐตงซางจะต้องประทับตรารับพิจารณาคดีนอกเวลา
เรื่องความสงบเรียบร้อยในสังคมที่เกิดการทะเลาะเบาะแว้งทุบตี
เหยียบกัน เปรียบเทียบกับเวลาเดียวกันของปีที่แล้วเพิ่มขึ้นเป็น
สามร้อยในร้อยละ

ไท่สื่อหลันยิ้มเยาะ ที่จริงแล้วในทุกๆ เรื่องต่างก็มีหลักการ ไม่ว่า
จะเป็นอดีตหรือปัจจุบันต่างก็เหมือนกันหมด นี่ก็เหมือนกับงาน
มอเตอร์โชว์ในปัจจุบัน สาวสวยนุ่งน้อยห่มน้อยมากเท่าไร คน

ก็จะยิ่งเยอะมากขึ้นเท่านั้น ใช้วิธีการเดียวกัน

ถ้าแก่อายุอีกฝั่งหนึ่งยิ่งกว้างจนเห็นฟันตาทึบ ไท่ล้อหล่นให้เขา
ใช้แรงใช้คน แผ่นโตะกระดานที่หักหน้าที่พังต่างก็ไม่ได้ให้เงิน
เพียงแค่ว่าบอกเขา นี่เรียกว่าการโฆษณา รับรองว่าเขาทำเช่นนี้
แบกจะต้องไหลทะลักเข้ามาแน่นอน เงินทองไหลมาเทมา จาก
วันนี้เป็นต้นไปจะกลายเป็นโรงเตี๊ยมอันดับหนึ่งที่มีชื่อเสียงลือ
ลั่นไปทั่วเมืองตงซาง

แท้ที่จริงแล้วคำพูดนี้ก็ไม่ได้เป็นเท็จ

ถ้าแกเองก็ร้อนใจแล้วว่าผู้ที่มาชมได้พบว่าคนที่อยู่ใน
อ่างอาบน้ำเป็นผู้ชายจะหนีออกไปไม่จ่ายเงินหรือไม่ แต่ว่าไท่
ล้อหล่นยืนยันกับเขาว่า ‘สบายใจได้ ที่จริงแล้วผู้หญิงบ้าคลั่ง
ความสวยความงามยิ่งกว่าผู้ชายเสียอีก’

ความจริงพิสูจน์ให้เห็น ไท่ล้อหล่นเฉลี่ยฉลาดเช่นนี้ตลอด

หลังจากที่ชายผู้ที่อยู่ข้างหน้าสุดพบว่าคนที่อยู่ในอ่างน้ำดู
เหมือนจะเป็นผู้ชาย ก็ตะโกนออกมาด้วยความไม่พอใจเดินออก
ไป แต่ไม่นานนักก็มีผู้หญิงชี้ไปที่จ้าวสื่อซานพูดด้วยเสียงแหลม
เบา “อา! ทหารคุ้มกันผู้นั้น ข้าเพิ่งจะเห็นเขาพาชายผู้หนึ่งเข้ามา
ในโรงเตี๊ยม ชายผู้นั้น...ชายผู้นั้น...” ชั่วพริบตาแวตาก็ปรากฏ
เป็นประกายระยิบระยับ

ถ้าแกยิ้มขึ้นอีกครั้ง

มองไปที่ประตูหน้าฝูงชนหญิงสาวหลังไหลเข้ามาแล้ว!

ในอ่างอาบน้ำ หรงฉู่ที่ชั่วพริบตาถูกฝูงชนโอบล้อมมุงดู ไม่ได้
อึดอัดและก็ได้ไม่ได้เสียหน้า ค่อยๆ พิงไปที่ขอบอ่าง “เจ้าใจกว้าง
เกินไปแล้ว ข้าเพียงจะให้เจ้าดูแค่คนเดียว”

“สนุกอยู่คนเดียวไม่เท่าสนุกไปกับอีกหลายๆ คน” ไท่สื่อหลัน
ตอบ ไม่แม้แต่จะมอง

กล้าได้เจ้าก็กล้าไปเถอะ กล้าแค่ไหนก็อยู่ข้างในไม่ยอมออกมา
อย่างดีที่สุดก็เข้าไปจนเนื้อเปื่อยยุ่ยนั้นแหละ

นางยืนหลังตรง ก้าวยาวไปยังข้างเตียง นอนลง หลับ

นางเองไม่ได้กังวลใจว่าหรงฉู่จะออกมาอย่างไร ถึงอย่างไร
ก็ตามประตูและหน้าต่างก็แตกกระจายหมดแล้ว เขาไม่มีทางที่
จะออกมาได้ ยากที่จะเสี่ยงไม่ให้ถูกเหล่ากองทัพนางฉาง
ล่างที่พุ่งเข้ามาเห็น

อยากโดนมองหรือ ถ้าอย่างนั้นก็เชิญโดนมองไปให้เต็มที่แล้ว
กัน

ไท่สื่อหลันพลิกตัวอย่างสบายใจ หันหลังให้กับหรงฉู่ ได้ยิน
เสียงเสียงน้ำจ๋อมแจ๋ม ออกมาแล้วหรือ

นางรอคอยเสียงกรีดแหลมจากด้านล่าง

ยังไม่ทันได้ยินเสียงกรีดร้อง กลับเห็นแสงของมิด

แสงของมิดไม้ได้พุ่งตรงเข้ามาหานาง แต่ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของนาง รวากับยอดเขาสูงที่มีน้ำแข็งห้อยย้อยลงมาภายในชั่วพริบตาเดียวก็ถูกลมพัดให้สั่นไหว แตกกระจายออกมาเป็นหยกงดงามนับพันก้อน ดุจดั่งพระอาทิตย์ยามรุ่งอรุณที่ค่อยๆ ลอยขึ้นมาหลังเขาสีเขียวชอุ่ม เพียงปราดเดียวแสงสะท้อนก็ข้ามผ่านออกมา แผ่คลุมทุกๆ ปรากฏการณ์บนโลก

บนผนังทั่วทุกด้านต่างก็ถูกแสงสว่างโชติช่วงนั้นสะท้อนเข้า ไท่สื่อหล่นปิดตาลงอย่างช่วยไม่ได้

พอปิดตาลง จู่ๆ ก็รู้สึกว่าร่างของตัวเองตกลงไป!

นางเปิดตาขึ้นในทันที รู้สึกว่าทั่วทั้งห้องเหมือนกับจะจมลงไปได้ยินเสียงคล้ายกับเสียงร้องตกตะลึงแว่วๆ นางอุ้มจึงไท่หล่นที่หลับสนิทไว้ในอ้อมอก

ตอนที่ตกลงมาเป็นระยะเวลาสั้นๆ เสียงดัง ‘โครม’ ร่างของนางกระเด็นกระดอน ครั้งนี้ได้ยินเสียงแหลมกรีดร้องอยู่ที่ใต้ร่างกาย

ใต้ร่างกายรี...

นางก้มหน้าลง เห็นเตี๋ยงของตัวเองไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ร่างอยู่บนเตี๋ยงที่มีลักษณะเหมือนกันอีกเตี๋ยงหนึ่ง ชายหญิงคู่หนึ่ง ‘ใต้เตี๋ยง’ ร้องเสียงแหลมอย่างสุดชีวิตขึ้นพร้อมกัน

บนเพดานมีฝุ่นและสนิมตกลงมา ทันใดนั้นก็มียเสียงเบาๆ หล่นลง นางเห็นอ่างอาบน้ำของทรงฉู่ หล่นลงมาซ่าๆ

อ่างอาบน้ำของเขาล่นลงมาตรงกลางห้อง น้ำไม่สาดกระเซ็น
ชุดนอนสีขาวละมุนลอยลงมาจากด้านบน หรงฉู่มองรับอย่าง
ช้าๆ ก้าวออกจากอ่าง

น้ำสาดกระเซ็น ไท่สื่อหลันหันหน้ากลับไป

ชายหญิงผู้โชคร้ายใต้เตียงเอาแต่กรีดร้อง ไหนเลยจะสนใจชาย
คนสวยที่ออกมาจากอ่างอาบน้ำ

เลื่อนอนเบาบางดังก่อนเมฆ สบัดขึ้นรอบหนึ่งก็ไปอยู่บนตัว
ของหรงฉู่เรียบร้อยแล้ว เอวยาวตรงเป็นธรรมชาติของเขาหัน
กลับมายิ้มให้ไท่สื่อหลัน

ไท่สื่อหลันรู้สึกเพียงแต่ว่ารอยยิ้มนี้ดูไม่เข้าตาอย่างไม่มีอะไรจะ
เทียบได้

นางมองขึ้นไปข้างบน กระดานชั้นบนของตึกได้มีรูใหญ่ปรากฏ
ขึ้นสองรูแล้ว อันหนึ่งเป็นสี่เหลี่ยม อีกอันเป็นวงกลม

จากเมื่อครู่ หรงฉู่เอามีดออกมา ทำลายกระดานชั้นบนของเตียง
และอ่างอาบน้ำให้ตกลงมาจากชั้นสองร่วงลงไปที่ชั้นหนึ่งหรือ

นี่คือวิธีที่เขาออกมาจากอ่างอาบน้ำหรือ

ทันใดนั้นไท่สื่อหลันก็คิดว่า ชายผู้นี้ดูงดงามใช้ชีวิตแบบตามใจ
ตัวเอง ใบหน้าเจ้าเล่ห์ ที่จริงแล้วระดับความรุนแรงของการก
ระทำ ไม่ได้ต่างไปจากนางลักเท่าไร

“ท่านทั้งสอง” หรงฉู่พูดเสียงนุ่มกับคู่เปิดวนยางในชานเมือง “ข้าอยากเปลี่ยนห้องกับพวกเจ้า ได้หรือไม่”

เขาฟังเพดานห้องคนอื่น อ่างอาบนํ้าหล่นลงไปในพื้นที่ห้องคนอื่น เตียงหล่นลงมาบนยอดศีรษะคนอื่น ยังจะถามพวกเขาอีกว่า ‘ได้หรือไม่’

แน่นอนว่าคนพวกนั้นตอบว่า “จะทำอะไรก็ทำ เอาที่สบายใจ!”

ชั่วพริบตาสหายใต้เตียงต่างก็ไม่พูดอะไรสักนิดรีบร้อนหนีออกไป ไท่สื่อหล่นลุกขึ้นนั่ง มองลงไปที่หรงฉู่

หรงฉู่เงยหน้าขึ้น มองหญิงสาวที่ห้อยขายาวๆ ทั้งสองข้างลงมา จากขอบเตียง รู้สึกว่าแม้คำพูดของนางจะแข็งกระด้าง แต่ที่จริงแล้วรูปทรงองค์เธอก็ยังอ่อนโยน

“ต้องการให้ข้ารับไว้หรือไม่” เขายิ้มน้อยๆ กางแขนทั้งสองข้าง ออกไปหาไท่สื่อหล่น

คำตอบของไท่สื่อหล่นคือการอุ้มจึงไท่หล่นกระโดดลงมา

แมวหุพับแปลงร่างเป็นหนูทดลอง หมุนไปหมุนมาขนาดนี้ยังคงหลับอยู่เหมือนเดิม

หรงฉู่มองดูการกระทำของไท่สื่อหล่น เห็นได้ชัดว่าไม่เป็นยุทธ แต่เห็นชัดว่าร่างกายสอดรับประสานกันและพื้นฐานเนื้อในที่เกินกว่าคนปกติทั่วไปอย่างยิ่ง ไม่ได้มีมาตั้งแต่กำเนิด แต่เป็นการขยันฝึกฝนในภายหลังถึงจะทำได้ มือของนางไม่ได้ละเอียด

เกลี้ยงเกลา ระหว่างนิ้วมือต่างก็ด้านหยาบ

ความแปลกประหลาดนี้ยากที่จะพูดว่าดีหรือไม่ และหญิงสาวที่มีบุคลิกความสามารถเหมือนกับผู้ชาย ที่จริงแล้วนางมาจากที่ใดกันแน่

ไต้สือหลันอุ้มจึงไต้หลันออกประตูไปเปลี่ยนห้อง ฐใหญ่สองฐในห้องนี้ หรงฉูชอบใจก็ให้อยู่ต่อไปคนเดียวแล้วกัน

ห้องข้างบนไม่มีเหลือแล้ว ไต้สือหลันนับว่านี่เป็นการลั้มรสกรรมที่ตามสนองในสิ่งที่นางทำกับหรงฉู หญิงสาวเหล่านั้นที่วิ่งไล่ตามขึ้นมา อยู่กันเต็มห้องละแวกรอบข้างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ผู้หญิงที่สามารถหาที่พักค้างคืนข้างนอกได้อย่างอิสระ แน่نونว่าล้วนแต่เป็นหญิงขายศิลปะที่เดินทางไปทั่วสารทิศ คินนี้ทั้งคินของไต้สือหลันได้ยินแต่เสียงเหยียบพื้นปึงปึงจากเพดานข้างบน และเสียงร้องแหลมก้องดังอย่างพร้อมเพรียงกันของแมวป่าเหล่านั้นเข้าไปเข้ามา แต่ว่ากลับไม่ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวใดๆ ของหรงฉูผู้ที่อยู่ทางฝั่งนั้น

ถึงแม้ว่านี่จะทำให้นางรำคาญเป็นอย่างยิ่ง แต่ว่าภายในใจก็รู้สึกไม่เลวเลย เพราะว่าหรงฉูคงจะรำคาญมากกว่านางเสียอีก

ฆ่าคนตายไปหนึ่งพันคน แต่ตัวเองกลับเหลือคนอยู่แค่แปดร้อย บางคนก็บอกว่าไม่คุ้มค่า แต่ไต้สือหลันไม่ได้คิดเช่นนั้น ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตามคนที่ตายก็ตายเยอะกว่าสองร้อยคน

ไต้สือหลันนอนสะสมสะสมพลิกตัวอย่างสบายอกสบายใจ เมื่อ

ครุ่นนางฝันเห็นทรงฉัตรกนกหึงชราร่างอ้วนน้ำหนักสามร้อยชั่งทับ
ตัว รู้สึกดีอย่างยิ่ง

หลังจากนั้นนางก็รู้สึกคล้ายกับว่ามีบางสิ่งบางอย่างโอบล้อม
หน้าอกของนาง

นางไม่ได้สนใจ คิดว่าจึงไท่หลั่นหนาว ก็เลยเอาเขาเข้ามาโอบ
กอดไว้

ทันใดนั้นนางก็รู้สึกเจ็บนิดๆ ที่ด้านหน้าของหน้าอก...

“จึงไท่หลั่น!” นางดีดตัวขึ้นมา ยกอัมธพาลตัวน้อยคนนั้นขึ้น

อัมธพาลน้อยนอนสะลึมสะลือ ห้อยอยู่บนตัวของนางไม่ปล่อย
ปาก ส่งเสียงดุนนมจ๊วบๆ “หิว...ข้าหิวแล้ว...”

ไท่สือหลั่นยกจึงไท่หลั่นขึ้นมา ตั้งท่าหนึ่งร้อยแปดสิบองศา
เตรียมที่จะส่งเขาเข้าไปในห้องขึ้นไปบนเตียงนุ่ม นางไม่ควรหวัง
ดี กลัวว่าเขาตกลงจากเตียงนอนด้วยกันกับเขา!

ก่อนเนื้อกลมที่เพิ่งจะถูกยกขึ้นหันตัวมา ยังไม่ทันจะยิงส่งออกไป
ไป จู่ๆ นางก็เบ็งทื่อ

ตรงหน้า บนเตียงเดียว คนผู้นั่งใช้มือข้างหนึ่งหนุนแก้มไว้
นอนราบอยู่อย่างสบายอกสบายใจ ยิ้มน้อยๆ มองนาง

พูดด้วยเสียงนิ่มนวล “ข้าเองก็หิวแล้ว”

ตอนที่ 33 ความในใจ

ตอนนี้เวลานี้ ไม่มีอะไรที่มีพลังทำลายล้างได้เท่าประโยคนี้อีกแล้ว

สายตาที่ไต้สือหลันยิงออกมาชั่วพริบตาเดียว เปลี่ยนเป็นกระสุน เพียงพอที่จะฆ่ากองทัพเป็นพันภายในวินาทีเดียว

ที่จริงแล้วท่าทางที่ดูขี้เกียจหมอบเบาๆ อยู่บนเตียงใต้แสงจันทร์ ช่างดูยั่วชวนัก กลับดอกไม้ซ่อนกลิ่นที่ตกลงบนบนเสื่อนอนสี ขาวดูจืดจางมีกลิ่นอายศิลปะอย่างยิ่ง พระจันทร์เสี้ยวข้างหน้า หน้าต่างส่องแสงกระทบกับรอยยิ้มบนริมฝีปากของทรงฉู่แล้วงดงามอย่างยิ่ง

น่าเสียดายคนที่ไม่เข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกอย่างไต้สือหลัน หวังเพียงแต่ว่าจะยกเขารวมถึงเสื่อนอนเตียงนุ่มของเขาไปยังที่พักเล็กๆ

แต่ว่าทางเลือกในท้ายที่สุดของนางก็คือการเอาอัมณฑาลตัวน้อยในมือ โยนออกไปยังอ้อมอกของอัมณฑาลตัวโต

“หิวแล้วใช่ไหม” นางเผยรอยยิ้มนิ่งเย็นไปยังจิ้งไต้หลันที่อยู่ในที่สุดก็ถูกทำให้ตื่นขึ้น ชี้นิ้วไปที่ทรงฉู่ “กินเขาสี!”

“.....” ทรงฉู่นิ่งเงียบ

จ้าวสือซานเฝ้าอยู่นอกประตู ลูบอกอย่างเงียบๆ...

ไท่สื่อหลั่นก้าวยาวออกประตูไป ถอนหายใจออกยาว ครั้งนี้
ตัดสินใจเปลี่ยนห้องลงไปข้างล่าง ไปที่ไกลๆ ออกห่างจากคน
บ้าสองคนนั้น!

เดินไปได้ไม่กี่ก้าว จู่ๆ นางก็หยุดลง

ดูเหมือนทรงฉุ่จะตั้งใจทำให้นางโกรธ

เขาต้องการจะทำอะไร

เขาต้องการให้นางโกรธและเดินออกไป เพื่อที่จะได้อยู่กับจึงไท่
หลั่นโดยลำพังหรือ

ตอนนี้ไท่สื่อหลั่นควบคุมอารมณ์ให้เย็นลงแล้วคิดย้อนกลับไป
เริ่มที่จะสังเกตเห็น ท่าทางที่ทรงฉุ่มีต่อจึงไท่หลั่นผิดปกติ

เหมือนกับว่าเขา...รู้จักเด็กคนนี้

รู้จัก แล้วทำไมถึงไม่ยอมรับเล่า ซ้ำยังต้องการขับไล่เธอให้ออก
ไปแล้วค่อยยอมรับรี แท้ที่จริงแล้วจึงไท่หลั่นมีฐานะอะไรกันแน่

อีกอย่างเอาเด็กสองขวบนั้นทิ้งไว้ข้างกายทรงฉุ่โดยลำพังเช่นนี้
...

ทันใดนั้นไท่สื่อหลั่นก็หันตัวกลับ ยิ่งเดินก็ยิ่งเร็วขึ้น แต่ว่าใน
ตอนที่ใกล้จะไปถึงห้องชั้นบนในอาคารเล็กๆ หลังจากนั้นนางก็หยุด
ฝีเท้าลง

ท่ามกลางแสงสียามราตรี มีเงาคนปรากฏขึ้นแวบหนึ่งแล้วก็หายไป

มองดูให้ละเอียดอีกครั้ง ห้องอาคารเล็กๆ ชั้นบนทั้งห้อง บนหลังคา ห้วม ในเงามืด ทั่วทุกสถานที่ที่เป็นมุมอับ ต่างก็มีเงาดำคล้ายกับหินศิลาอยู่เลือนราง นิ่งไม่ขยับ แต่ละคนอยู่ตามจุดทุกมุมในห้อง

ทั้งหมดนี้เป็นทหารคุ้มกันของเขาใช้หรือไม่

นางเดินออกมาแล้ว และก็ไม่ได้คิดที่จะเข้าไปง่ายๆ อีก ถึงแม้ว่าจะเข้าไป ก็ไม่ได้ยินสิ่งที่อยากได้ยิน

ไท่สือหลันหยุดเท้า คิดไปคิดมา นั่งลงบนที่นั่งชั้นล่าง ที่นี่เป็นเส้นทางที่ลงบันไดมาแล้วต้องผ่าน ถ้าหากว่าทรงฉุ่คิดจะพาจึงไท่หลันไป นางก็สามารถที่จะรู้ได้

นางฟังกำแพงที่เย็นเฉียบ จ้องมองดวงดาวตาไม่กะพริบ

บนหลังคา ทันใดนั้นจ้าวสื่อชานก็ชะโงกหัวออกมามองนาง สีนํ้าท่าทางประหลาดใจ

.....

แน่นอนว่าข้างในห้องมีการสนทนากันเกิดขึ้น

พอไท่สือหลันไป ทรงฉุ่ก็นำจึงไท่หลันในอ้อมอกวางไว้บนเตียง พลังหันตัวในทันทีทันใด

จึงไต่ห้อยที่ตีนเตี้ยตาดีแล้วจู่ๆ ก็ยืนขาเล็กๆ ต้อยน้อยออกไป
ขวางท่าทางของทรงฉู่ที่ก้มตัวลง

“กง...กง...” เขากล่าวอย่างพึมพำ “ไม่เอา...”

ทรงฉู่จ้องมองเขาคูหาญใจ ถอนหายใจ นั่งลงไปข้างๆ ภายเขา
กล่าว “พวกเราแลกกัน ดีหรือไม่”

จึงไต่ห้อยส่ายหัวเป็นกลองปองแป้งในทันที

ทรงฉู่ถอนหายใจอีกครั้ง “แม่นมผู้หนึ่ง ถึงแม้ว่าจะขายร่างกาย
สมรู้ร่วมคิดกับองครักษ์หนีออกมาจากพระราชวัง อย่างไรก็ตามก็ไม่มี
ทางที่จะพาท่านออกมาด้วยได้ ที่แท้...ที่แท้แล้วยังมีความช่วยเหลือ
ของท่านอีก” เขาคุกเข่าลง ห่อผ้าห่มคลุมตัวให้จึงไต่ห้อย
“พวกเราต้องกลับไป ท่านมีหน้าที่ของท่าน ท่านเป็น...”

หัวโตๆ ของจึงไต่ห้อยส่ายจนเกือบจะหลุดออกมาแล้ว

ทรงฉู่มองดูจนเวียนหัว ยืนมือข้างหนึ่งออกไปจับหัวโตๆ ของ
เขาให้อยู่นิ่ง จึงไต่ห้อยใช้จังหวะนี้โผล่เข้าไปอยู่ในอ้อมอกของ
เขา เล่นส่วนบนของเสื้อเขา พุดพึมพำ “ไม่...อยากเล่น”

“กลับไปเล่นก็ได้”

“กลับไปไม่มี...” จึงไต่ห้อยเงยหน้าขึ้น เอียงคอสีสิบห่าองศา
เดียยัดตั้งเทวดาตัวน้อยเข้าไปเข้ามา “ไม่มีใครเล่นเป็นเพื่อนข้า
...”

“ที่ท่านเกิดมาก็ไม่ได้เกิดมาเพื่อที่จะเล่น” หรงฉู่ส่ายหน้า “ตอนนี้ข้าวยังไม่ได้แพร่สะพัดออกไป แต่นี้เป็นเรื่องที่ปิดบังคนอื่นไว้ไม่อยู่หรอก เมื่อถูกคนรู้แล้ว ไม่รู้ว่าจะผ่านหูคนจำนวนมากน้อยเท่าใด มีหน้าซ้ำ ไทเฮายัง...”

จึงไท่หลันฟังคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจมาโดยตลอด แต่เมื่อเขาเอ่ยถึงไท่เฮากลับส่ายหัวอย่างสุดชีวิต เบิกตาโตไอน้ำคลอขึ้นมาหนึ่งชั้นอย่างรวดเร็ว “ไม่ใช่...ไม่ใช่...”

“อะไรไม่ใช่” หรงฉู่เลิกคิ้วขึ้น

“นางไม่ต้องการข้า...” จึงไท่หลันโผล่เข้ามาที่อ้อมอกของหรงฉู่ หัวโตๆ แนบแน่นเข้ากับหัวไหล่

หรงฉู่กอดเขาไว้ ตกตะลึงไปเล็กน้อย เด็กคนนี้ ถึงแม้ว่าจะยังเด็กอยู่ แต่เขากลับมีสายตาที่เคยชินท่ามกลางสิ่งของล้ำค่า อยู่บนบัลลังก์สูง หลังจากกันเรื่องรองที่สูงแต่ไกลลิบ ตั้งแต่ไหนแต่ไรไม่เคยคิด ว่าเขาจะมาอยู่ในอ้อมอกของเขาในวันนี้

ตอนที่อ้อมจึงไท่หลันเช่นนี้เอาไว้ หรงฉู่สัมผัสไปที่ข้อมือเขา ชุ่มๆ ก็ตกตะลึง

ทันใดนั้นข้อมือเขาก็พลิกขึ้น จับไปที่ชีพจรของจึงไท่หลัน จับไปที่เส้นเลือดอย่างตึงอกตั้งใจ สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

ผ่านไปพักหนึ่งเขาปล่อยมือลง จึงไท่หลันหลับน้ำลายไหลยืด คาหัวไหล่ไปเรียบร้อยแล้ว หรงฉู่ตบมือเบาๆ กล่าว “ไปเชิญ

หมอมือชื่อเสียงที่ดีที่สุดในตงซางเข้ามา”

“ขอรับ”

หมอมือชื่อเสียงถูกเชิญเข้ามาอย่างรวดเร็ว และยังออกมาอย่างรวดเร็ว ตอนที่ออกมาสีหน้ามืดบึ้ง กล่าวกับทรงฉู่ “ร่างของท่านชายป่วยเป็นโรคแปลกประหลาด เหมือนกับจะต้องยาพิษ คนแก่อายุเข้าไม่สามารถ...”

“อืม” ทรงฉู่พยักหน้า “ไม่เป็นไร คนตายไม่จำเป็นต้องมีความสามารถมากหรอก”

หมอตกตะลึงไป ยังไม่ทันจะตอบสนองอะไรกลับมา จู่ๆ บนศีรษะก็หนักอึ้ง เหมือนกับฟ้าทั้งผืนที่จู่ๆ ก็กดทับลงมา ท้องนภามืดดับลงชั่วพริบตา

เขาล้มลงเบาๆ ไร้เสียงใด ล้มลงไปในมือของจ้าวสื่อซาน ตายไปแล้วยังไม่รู้ว่าตายได้อย่างไร

“จัดการให้เรียบร้อย ชำระค่าชดเชยให้กับคนในครอบครัวเขา” ทรงฉู่สั่งอย่างเย็นชา

“ขอรับ”

ศพของหมอถูกจัดการอย่างรวดเร็ว เมืองตงซางมีประชาชนที่หายไปโดยไม่มีโอกาสที่จะตามหาจนพบได้อีกตลอดไปเพิ่มมาอีกหนึ่งคน

ผู้ที่อ่อนแอพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะมีชีวิตอยู่ แต่ไม่
อาจต่อต้านการกำจัดตามอำเภอใจของผู้ที่แข็งแกร่งท่ามกลาง
การสะบัดแขนเสื้อได้

จ้าวสื่อซานยืนทำความเคารพอยู่ข้างหลังทรงฉู่

“นายท่าน...” เขามีท่าทีที่ลังเล ไม่แน่ใจที่ทำอาณัติของทรงฉู่
ในตอนนี้

“เจ้าคิดหรือไม่ว่า นี่เป็นโอกาสที่ดี” ทรงฉู่ไพล่มือยื่นนั่งเงยบอยู่
เป็นเวลานาน ครู่ใหญ่จึงถามขึ้นด้วยเสียงเบาๆ

“ขอรับ” จ้าวสื่อซานไม่ได้เสียงตอบ “หลังจากที่ไทเฮากุม
อำนาจ ก็เป็นอุปสรรคขัดขวางท่านอย่างยิ่ง หากว่าคว้าโอกาส
ครั้งนี้ไว้... อาศัยทหารวิญญูณมังกรในมือของท่าน พลังอำนาจ
สหายเก่าในกองทัพของกั๊กกง รวมถึงอำนาจยุทธภพของผู้การ
ใหญ่ห่อหุ้มทั้งวงศ์ตระกูลก็จะมีอะไรเทียบได้ เรียกใช้จากคน
เพียงคนเดียว คนนักรบก็ยินดีจะตอบโต้อย่างแน่นอน เพียง
พอที่จะ...”

ทรงฉู่สะบัดแขน จ้าวสื่อซานก็ไม่พูดต่อในทันที

“เรื่องที่เขายู่งานนี้” ทรงฉู่หันหลังมองจึงไท่หลัน “ปกปิดความ
ลับนี้เอาไว้ อย่าให้แพร่งพรายออกไป”

สายตาของจ้าวสื่อซานปรากฏความปิติยินดี นายท่านรู้ความลับ
นำต้นตระกูลอย่างยั่งยืนแล้ว แต่กลับไม่ส่งคนกลับไป กระทั่ง
ปิดบังความลับ ใช่ว่าแฝงอะไรบางอย่างเอาไว้หรือไม่ เขาเองก็มี

ความคิดและแผนการที่จะแย่งชิงตำแหน่งอันสูงส่งอยู่เหมือนกันหรือ

“อย่าคิดเยอะไปนัก” ทรงฉม่อมที่เขাপราดหนึ่ง ตอบกลับอย่างไม่ทุกขร้อนใจ “ข้าเพียงแค่อออยู่ ให้แน่ใจว่าที่จริงแล้วจงเจ้ญอยู่มีความคิดอะไรอยู่”

ในพระราชวังเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้ ผ่านไปก็หลายวันหลายคืนแล้ว ไม่ว่าอย่างไรก็ตามไทเฮาจงเจ้ญก็ควรจะทราบดีเรียบร้อยแล้ว แน่นอนว่าควรจะรู้ไปถึงชานกง แต่ว่าตอนนี้ เห็นได้ชัดว่าในราชสำนักไม่มีผู้ใดที่รู้เรื่องนี้

ถ้าหากว่าไม่ใช่ความสามารถที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไปของลูกน้องเขา ทำให้ได้ทราบข่าวรวดเร็วมากเป็นพิเศษ เขาเองก็คงจะถูกปิดบังอยู่ในกะลาเหมือนเดิม

จงเจ้ญอยู่ต้องการจะทำอะไร

คิดไปถึงพิษบนร่างกายของจิ้งไท่หลัน ท่าที่ตอนที่เขาเอ่ยถึงไทเฮา แวตตาของทรงฉม่อมก็ยั้งดิ่งลึกลงไป

มองเห็นสีของขอบฟ้าใกล้จะสว่าง เขาให้จิ้งไท่หลันนอนพัก ตนเองก็เดินออกมาจากประตู เพิ่งจะเดินออกมาจากอาคารหลังเล็ก ทันใดนั้นก็ตกตะลึง

ใต้กำแพงลายดอกไม้ชั้นล่าง ไท่สื่อหลันนั่งอยู่บนที่นั่ง คิริชะห้อยตกลงมา กลับไปเรียบร้อยแล้ว

ทรงฉุ่ยหยุดอยู่ข้างๆ ก้มลงมองนาง

นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นใบหน้าของนางตอนหลับ ท่ามกลางแสงเงินแสงทองยามเช้าส่องสะท้อนลงมา ริมฝีปากงอนขึ้นเล็กน้อย ไม่เหมือนตอนที่ตื่นอยู่ก็มักจะปิดปากเย็นชา ทันใดนั้นสายตาเฉียบแหลมเคร่งขรึมก็ลดทาลายลงไป กลายเป็นความอ่อนโยนนุ่มนวล

ตอนนี้เข้าเฟิ่งจะพบ ท่ามกลางความประทับใจที่เขารู้สึกเสมอว่ารูปร่างหน้าตาของนางเบี่ยงกระด้าง ที่จริงแล้วเพียงแต่เข้าใจผิดแท้ที่จริงเค้าโครงใบหน้าอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม มีบางส่วนที่รูปงามเหมือนชายหนุ่มและก็เหมือนหญิงสาวอย่างที่เขาได้เห็นน้อยนัก คิ้วดำสนิทยกขึ้นเล็กน้อย มีความคลุ้มคลั่งและดุร้าย ริมฝีปากอ่อนนุ่มบางเบา งดงามดังลูกอ๊องใต้แสงอรุณ

หญิงผู้นี้ เมื่อไม่เปิดตาไม่อ้าปาก ก็ดูดีไม่น้อยเลย...

ถ้าหากว่ายืมขึ้นมา จะต้องมียุทธลักษณะที่เด่นเป็นพิเศษอย่างแน่นอน หรืออาจจะพอเรียกได้ว่าเป็นโฉมสะคราญ...

ทรงฉุ่ตกตะลึงจ้องมองใบหน้าของไท่สื่อหลั่นอย่างไม่ละสายตา ทันใดนั้นเขาก็ค่อยๆ ยื่นปลายนิ้วออกไปหานางอย่างไม่รู้ตัว...

ตอนที่ 34 กุหลาบมีหนามห้ามเก็บ

ทันใดนั้นเขาก็อยากจะดึงรอยยิ้มบนใบหน้าที่อ่อนโยนหาได้ยากนั้นดู

ดูว่าจะพบเจอความสวยงามที่สามารถลุ่มแคว้นลุ่มเมืองหรือไม่

ทว่าก่อนวินาทีที่ปลายนิ้วกำลังจะสัมผัสถูกผิวของนาง ก็หยุดลง
ทันที ปลายนิ้วหดกลับไป

ตอนนี้ดอกไม้หอมกำลังดี และนางเองก็กำลังหลับอย่างสงบ น่า
จะตกอยู่ในความฝันอันแสนหวาน หญิงสาวผู้นี้ยากที่จะมีช่วง
เวลาที่สงบ อีกอย่าง...อย่าไปรบกวนเลย

นิ้วมือของเขาหันกลับไปที่พักคอเสื้อของตนเอง ปลดเสื้อคลุม
ออก คลุมเบาๆ ไปที่ร่างของไท่สื่อหลั่น

การกระทำของเขาเบาอย่างถึงที่สุด คนที่ไม่มีวิทย์ยุทธ์ไม่มีทาง
รู้สึกได้ แต่ไท่สื่อหลั่นกลับเปิดตาขึ้นในทันทีทันใด!

ทรงฉุบมวดคิ้วจ้องมองนาง

น้อยนักที่จะเห็นคนที่เพิ่งตื่นขึ้นแต่สายตาสดใสคมกริบเหมือน
กับแสงมิด หญิงผู้นี้ใช่คนธรรมดาหรือ

“เจ้าทำอะไร” ไท่สื่อหลั่นเบิกตาโต ดึงเสื้อคลุมออก ยัดใส่ไปใน
มือของเขาโดยที่ไม่แม้แต่จะมอง “หอมจนฉุน!”

ทรงฉุบเล็กคิ้วขึ้น ทำให้ด้วยความหวังดีแต่กลับกลายเป็นความ
เกลียดชัง ยากที่จะเลี่ยงอาการโมโห

พอโมโหขึ้นมาแล้ว เขากลับยิ้ม

“ข้าทำอะไรหรือ” เขากล่าว “คลุมตัวให้เจ้า ลมพัดเช่นนั้นนอนหลับไปก็จะหนาวได้”

“ขอบคุณที่เป็นห่วง” ไท่สื่อหลันหันหันตัวกลับ “ไม่จำเป็น”

“เจ้าไม่ได้ต้องการเสื้อผ้า เจ้าต้องการการนอนพัก” หรงฉู่กล่าวขึ้นข้างหลังนาง “นอนไม่พอก็จะยิ่งอารมณ์ร้อน ดูแล้วน่าเกลียดยิ่ง”

“ไม่อยากดูเจ้าก็ออกไปได้นะ”

“แต่ข้าไม่อยากไป” หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ “เจ้าไปนอนพักจะดีกว่า”

“ข้าไม่...” ไท่สื่อหลันยังพูดไม่ทันจบ จู่ๆ ทั้งร่างพลันนิ่งชา

จากนั้นนางก็ถูกคนยกตัวขึ้นด้วยนิ้วชี้ นิ้วเดียว

หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ ยกนางฟ้าอวดดีอย่างไท่สื่อผู้เย่อหยิ่งเดินผ่านอาคารหลังเล็กไปอย่างสง่างาม สบายอกสบายใจ และคล้องแคล่วเป็นธรรมชาติเข้าไปในห้อง หยุดอยู่หน้าเตียงนอนลดนิ้วชี้ลง

‘ตึง’ หน้าของไท่สื่อหลันแนบชิดติดกับเครื่องนอน

หรงฉู่ยืนอยู่ที่หัวเตียง คิดในใจว่าถ้าหากไม่ใช่เพราะเขาจี้จุดตรงท้ายทอยของนาง ตอนนี้นางจะตอบสนองกลับมาอย่างไร จะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า ‘ไสหัวออกไป’ หรือไม่

ไต่ยีนแล้วก็ไม่มีความสุข ไม่ได้ยีนก็คล้ายกับว่าขาดบางสิ่งไป

จิ้นกั่วงงлубหน้าอกอย่างเศร้าใจเล็กน้อย ไม่รู้ว่าสิ่งที่ตนทำเมื่อ
ครุ่นนี้เรียกว่า ‘ต่ำช้า’

เขามองร่างของไท่สื่อ่หลั่นที่อยู่บนที่นอน รู้สึกว่าผู้หญิงที่ผ่าน
การออกกำลังกายมาเป็นเวลานานแต่ไร้วิทยายุทธเป็นสิ่งที่
ดีแล้ว มองไปที่รูปร่างนี้แล้วรู้สึกเหมาะสมพอดีเป็นอย่างยิ่ง ทั้ง
ไม่เหมือนหญิงสาวในตระกูลร่ำรวยคนอื่นๆ ที่พอมบางอ่อนแอ
เกินไป และก็ไม่ถึงขนาดที่ว่าเหมือนกับหญิงแกร่งแห่งยุทธภพ
ไหล่ทั้งสองผสมผสานกันอย่างละครึ่ง อิมเอิบและเต็มเปี่ยมไป
ด้วยพลัง เอวคอดบางเป็นเส้นโค้ง เป็นความประณีตงดงาม
ที่แท้จริง

เอ้...นางกำลังทำอะไร

ทันใดนั้นทรงฉู่ก็พบว่าร่างกายของไท่สื่อ่หลั่นดูเหมือนจะแปลก
ประหลาด ก้มหน้าลง มองเห็นฝ่ามือของไท่สื่อ่หลั่นหันลง ใน
ฝ่ามือมีของอะไรบางอย่างค่อยๆ หนุนขึ้นมา

ทรงฉู่ดึงเครื่องนอนออก หรีตาลงมอง

จากนั้นเขาก็จับไปที่มือของไท่สื่อ่หลั่น ค่อยๆ แกะดอกกุหลาบ
ดอกหนึ่งออกมาจากฝ่ามือนาง

ดอกกุหลาบดอกหนึ่งที่ควรจะไปอยู่บนรอยแตกระหว่างผนัง
ไม่รู้ว่าไปซ่อนหลบอยู่ในฝ่ามือตั้งแต่เมื่อไหร่ ถูกแขนเสื้อของไท่
สื่อ่หลั่นปกปิดไว้ ตอนที่นางตกลงมาโดยปกติควรจะทับดอกไม้

หักสะบั้น แต่ตอนนี้ ดอกไม้ดอกนี้อยู่ครบถ้วนสมบูรณ์ไม่เสียหาย หนามทุกๆ ท่อนต่างก็แข็งตั้งตรง รอที่จะทิ่มแทงคน

สายตาของทรงฉู่หรี่เล็กลงอย่างถึงที่สุด

หนามบนดอกกุหลาบดอกนี้ซ่อนอยู่ในฝ่ามือ วางแผนที่จะทิ่มแทงเขาตรงตำแหน่งไหนหรือ

ทันใดนั้นทรงฉู่เริ่มที่จะเจ็บขึ้นมาเบาๆ ในบางจุด...

ฉีก...

หญิงดुर้าย*ยมโหดผู้นี้...

ก้มลงมองฝ่ามือของไท่สื่อหลันอีกครั้ง นางคินสภาพดอกกุหลาบ เป็นธรรมดาที่ฝ่ามือของตนเองจะโดนทิ่มให้บาดเจ็บก่อน

หญิงดुर้าย*ยมโหดผู้นี้เพื่อที่จะฆ่าคนให้ตายเป็นหมื่นไม่เสียดายที่จะสูญเสียคนของตัวเองแปดพันคน!

ทรงฉู่โกรธอย่างถึงที่สุดแต่กลับยิ้ม ดีดนิ้ว เสียงดัง ‘ป๊อก’ ดอกกุหลาบทะลุเข้าไปในท่อน ทิ่มไปที่ข้างแก้มของไท่สื่อหลัน ห่างจากปลายจมูกของนางเพียงแค่เส้นยาแดง

จากนั้นเขายกมือขึ้น ตบลงไปทีสะโพกของไท่สื่อหลันหนึ่งฝ่ามือเต็มๆ ไม่เกรงใจเลยแม้แต่น้อย

“ต่อหน้าข้า สงบนิ่งลงสักหน่อย!”

‘เพียะ’

เสียงดังกังวาน ไม่หนัก แต่ร่างของไท่สื่อหลั่นเพียงแค่ชั่วพริบ
ตาก็กระเด็นอยู่บนไม้กระดานของเตียงอย่างคาดไม่ถึง

ชั่วแวบเดียวนางหันกลับมาอง ในแวตาเป็นเปลวไฟที่ไม่อาจ
เชื่อถือ มีความโกรธแค้น เกลียดชัง อยากฆ่าคน เผาไหม้ไปบน
ใบหน้าของทรงฉู่

ข้าจะฆ่าเจ้า!

ข้าจะฆ่าเจ้า

.....

สายตาของไท่สื่อหลั่นโหด*ยิ่งกว่าการประหารชีวิตด้วยการ
ตัดมือตัดเท้า รอยยิ้มของทรงฉู่อบอุ่นยิ่งกว่าลมในฤดูใบไม้ผลิ

ความรู้สึกที่มีมือไม่เลวเลย หึๆ

ความรู้สึกที่มีมือไม่เลว ดังนั้นความรู้สึกในใจก็ไม่เลวเลยเช่นกัน
เขาหาอย่างอ่อนเพลีย รู้สึกว่าเมื่อคืนนี้ตนไม่ได้พักผ่อนดีนัก
นอนลงไปข้างนางอย่างเป็นธรรมชาติ สั่งคนให้นำยารักษา
บาดแผลมา ดึงมือที่ถูกหนามทิ่มแทงของนางมา ทาลงไปเป็น
ชั้นบางๆ ดึงผ้าห่มครึ่งหนึ่งมาปิดอย่างสบายใจ พุดขึ้น “นอน
เถอะ”

ท่าทางการพูดนั้น ตามแต่ใจเหมือนกับสามีภรรยาที่อยู่กินกันมาสามสิบปี

“อ้อ เช่นนี้เจ้าอาจจะนอนไม่สบายเท่าไรนักนะ” หรงฉู่มองนางเหมือนกับเพิ่งจะเห็นว่าท่าทางของนางขยับไม่ได้ พูดขึ้นอย่างไม่แน่ใจ

ไท่สื่อหลันตื่นเต้นยินดี ก่อนที่นางจะหันตัวกลับ มือข้างหนึ่งจับดอกกุหลาบเอาไว้ มืออีกข้างจับแน่นไปยังหนามโลกยะในแขนเสื้อของตน น่าเสียดายที่หรงฉู๋ยื่นมือออกมาเร็วเกินไป นางไม่ทันได้แทงไปที่เขา ตอนนี้ขอเพียงแค่หรงฉู๋เคลื่อนไหวตัวนางนางก็จะมีโอกาสดึงมือออกมา

คิดไม่ถึงว่าหรงฉู๋ยื่นมือออกมา ดึงหน้าของนาง เพียงไม่ให้ผ้าห่มปิดอีก ไม่ได้เคลื่อนไหวตัวนางให้นอนราบโดยสิ้นเชิง เขาดึงหน้าของนางและยังตั้งใจดึงให้หันมาทางเขา ยกหน้าของนางมองซ้ายมองขวาอย่างสบายใจ ปรับให้อยู่ในมุมที่เขา มองแล้วเห็นว่าดูดีที่สุดในใจจะพูดขึ้นอย่างพอใจ “ผู้คนบอกกันว่าหญิงที่รูปร่างหน้าตาสวยงามเป็นอาหารตา ที่จริงแล้วความสวยความงามก็สามารถสะกดจิตได้ด้วย”

เป็นผู้ที่ทำนิสัยเฉาหัวงอนเคยชิน ท้ายที่สุดก็รับรู้ว่ารสชาติการถูกคนตรงหน้าทำให้โกรธจนหน้าดำหน้ามืดครั้งแรกเป็นอย่างไร

หรงฉู๋ได้สวมเสื้อนอนเข้าไกลำตัวของนาง กลับไปเรียบร้อยแล้ว

เมื่อครู่เป็นเขามองดูสีหน้าตอนนอนของไท่สื่อหลัน ตอนนี้เป็น

ไต้สือหลั่นมองใบหน้าของเขาดอนนอน

เขามองลงมาที่ไต้สือหลั่นจากมุมสูง ไต้สือหลั่นมองเขาจากมุมเงย มองเห็นขนตาที่ตกโค้งลงมาเป็นมุมพอดี อ่อนโยนนิ่มนวล มุมปากปรากฏรอยยิ้มจางๆ จมดิ่งอยู่ในฝัน

ดูผิวเผินแล้วช่างดีจริงๆ

ดังนั้นพระเจ้าจึงมีความยุติธรรม ความดูดีที่ผิวเผินเข้าคู่กับอาการคลื่นไส้

สายตาของไต้สือหลั่นเย็นนิ่ง คิดใคร่ครวญถึงความสามารถในการฟื้นคืนสภาพสิ่งของ ควรจะใช้วิธีใดจัดการกับเขา ต้องให้เขาออกไปแบบเปลือยๆ หรือไม่ ต้องให้เขาออกไปพูดต่อหน้าศาลพระราชวังว่าเขาได้เคยทำเรื่องที่สกปรกโสรมที่สุดเลวทรามต่ำช้าที่สุดหรือไม่ ต้องให้เขาเป็นบ้าอยู่กลางลานงานเฉลิมฉลองไหม...

...นางค่อยๆ กลับไป

.....

แสงอาทิตย์สาดส่องเข้ามายามตื่นนอน ข้างกายตอนนี้ไม่มีใครแล้ว ไต้สือหลั่นดีอกดีใจ พลิกตัวลุกขึ้นนั่ง ทันใดนั้นก็พบว่านางขยับได้แล้ว

ทรงฉุไปแล้วหรือ

ยังไม่ทันจะดีใจ สายตานางก็หันกลับไป มองเห็นจิ้งไท่หลันนั่งอยู่ข้างเตียง จ้าวสื่อซานย่อตัวกึ่งคุกเข่า ยกถ้วยโฉกถ้วยหนึ่งป้อนเขา เหมือนว่าจิ้งไท่หลันไม่ชอบกินโฉก เบือนหน้าอย่างสุดชีวิตผลักถ้วยออกไปทางอื่น จ้าวสื่อซานพูดหวานล่อมเสียงเบา เอาช้อนยื่นไปที่ริมฝีปากของเขา

อีกฝั่งหนึ่ง เด็กรับใช้กำลังปรนนิบัติล้างมือให้ทรงฉู่ คาดไม่ถึงว่าหมอนั้นจะเปลี่ยนเสื้อผ้าอีกแล้ว ใส่เสื้อคลุมตัวยาวสีม่วงอ่อนคละเคล้าด้วยสีหมอก ผ้าคาดเอวสีเงินประดับด้วยช่อดอกไม้ระยิบระยับ ทำให้คนประหลาดใจกับศิลปะอันงามหยาดเยิ้มและล้ำค่าราคาแพง สิ่งมหัศจรรย์อย่างยิ่งเช่นนี้สามารถไปอยู่บนตัวคนๆ เดียวได้อย่างไรกัน

เขายื่นมือออกมาอย่างขี้อึงอาย เหล่าเด็กรับใช้ใช้ผ้าไหมเช็ดมือให้เขาจนแห้ง

จากความแค้นที่ฝังแน่น ไท่สื่อหลันมองไปที่ความฟุ้งเฟ้อที่ได้รับนี้ สายตาก็นิ่งเงียบ กระโดดลงมาจากเตียงก้าวยาวไปที่ข้างกายของจ้าวสื่อซานอย่างรวดเร็ว หยิบถ้วยวางลงไปยังเก้าอี้ข้างโต๊ะตรงหน้าเขา ยัดช้อนเข้าไปในมือของเขา

“เจ้าเป็นผู้ชายอายุสองขวบ” นางพูด “กินด้วยตัวเอง”

จิ้งไท่หลันมือไม้แก้งก้างคว้าช้อนไว้ มองนางนิ่ง มือทั้งสองของไท่สื่อหลันทอดอก มองดูอย่างเย็นชา

ครูใหญ่ จิ้งไท่หลันพ่ายแพ้ถอยร่นให้กับสายตาที่ไม่มีทางประนีประนอมของไท่สื่อหลัน ทำปากเบะ จับช้อนเริ่มต้นกินโฉก

เขาใช้ช้อนไม่เป็น ช้อนเปียไปเปียมาอยู่บนโจ๊ก ช้อนที่อยู่ทางทิศตะวันออกกระเด็นไปทางทิศตะวันตก โจ๊กสาตกระเซ็นไปทั่วทิศ หยดลงบนโต๊ะ โจ๊กในถ้วยหกไปมากกว่าครึ่งถ้วย กินเข้าไปได้ไม่กี่คำ แล้วยังไหลย้อยลงมาที่คาง

ไท่สื่อหลันมองดูอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้ยื่นมือเข้าช่วย จ้าวสื่อซานคิดจะเข้ามาหลายต่อหลายครั้ง แต่ล้วนถูกสายตาเย็นชาของนางบังคับขู่เบี่ยงให้ถอยไป

ทรงฉู่สั่งให้เด็กรับใช้ออกไปเรียบร้อยแล้ว มองการสั่งการสอนของไท่สื่อหลัน อดทนแล้วอดทนอีก จึงจะพูดขึ้น “เจ้าจะสอนเขาก็ได้ แต่อย่างน้อยก็ทำให้เขาดูเป็นตัวอย่างก่อนครั้งหนึ่ง มีที่ไหนครั้งแรกก็บังคับให้เขากินด้วยตัวเองเลย”

“สอนอย่างไร” ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะหันหน้ากลับไป “เหมือนทหารของเจ้า คุณเข่าลงข้างหน้าเขา ยกช้อนขึ้น กินเข้าไปในปากของตัวเองหรือ ก็ขুবเขาถึงจะสามารถเรียนรู้ได้ ครึ่งชีวิตหรือทั้งชีวิตหรือ”

“เวลาที่ควรจะเป็นก็จะทำได้ไปตลอด เพียงแค่กินข้าว”

“เวลาที่ควรจะเป็นก็จะทำได้ไปตลอด เพียงแค่ให้คนอื่นทำให้” ไท่สื่อหลันไม่หันกลับไปมอง น้ำเสียงเสียดสีประชดประชัน “ดูที่เจ้าพูด ไม่ว่าใครก็ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้ตั้งแต่เด็ก เวลาที่ควรจะเป็นก็จะทำได้ไปตลอด”

“กินหมดแล้ว” จึงไท่หลันไม่เข้าใจที่คนทั้งสองแข่งกันเล่นคำ เขาลงมือ ‘บุด’ โจ๊กในถ้วยด้วยความยากลำบากเสร็จแล้ว

หัวเราะคิกคักเงยหน้าที่เปราะเปื้อนไปด้วยไฉ้กขึ้น มองไต้สื่อ
หลันเหมือนกับได้ความดีความชอบจากความสำเร็จของผู้อื่น

ดวงตาโตสีดำนินทของเขาคเต็มไปดว้ความต้งการจะเอาใจและ
ดื่อกดีใจ ไม่ว่าใครที่มองในใจต้งกิต้องอ่อนโยนเป็นแม่น้้าที่
ไหลรินในฤดูใบไม้ผลิ แวตาของไต้สื่อหลันเองก็ดูอ่อนลง มอง
ไปที่ถ้วยไฉ้ก “กินอ้มแล้วหรือ อยากกินอีกถ้วยไหม”

จ้งไต้หลันล้งเลเล็กน้อย หากกินอ้มก็ไม่สามารถกินได้แล้ว ที่
จริงแล้วเขายังไม่ได้กินไฉ้กเข้าไปเลยสักคำ แต่เขาไม่ชอบกิน
ไฉ้ก และก็ไม่ชอบการขุดไปขุดมาเช่นนี้ พยั๊กหน้าลงอย่างสุด
ชีวิต

“ดี” ไต้สื่อหลันพยั๊กหน้าเบาๆ “เช่นนั้นเจ้าค่อยกินตจนถึงเวลา
อาหารเที่ยง” พุดจบก็กล่าวต่อ “เจ้าควรจะล้งหน้าได้แล้ว”

จ้าวสื่อซานให้เด็กรับใช้น้้าเข้ามาทันที ยกไปที่ด้านหน้าของ
จ้งไต้หลัน คุกเข่าลงข้างเดียว พับแขนเลื้อขึ้น กำลังจะล้งหน้า
ให้เขา ไต้สื่อหลันยื่นมือออกไปขวาง

“เจ้าทำอะไร” ครั้งนี้ไม่รอให้ทรงฉู่พุด จ้าวสื่อซานทนไม่ได้อีก
ต่อไป พุดขึ้นอย่างโกรธเคือง “แม้แต่ล้งหน้าเจ้าก็ย้งจะให้เขา
ล้งด้วยตัวเองริ นี่ไม่เกินไปแล้วหรือ”

ไต้สื่อหลันไม่สนใจเขา คุกเข่าลง ถ้ามจ้งไต้หลัน “อยากหอมข้
ไหม”

สุนัขจ้งจอกจ้งไต้หลันตัวน้อยแวตาเป็นประกายขึ้นในทันที

ทันใด พยักหน้าอย่างสุดความสามารถ

จึงไต่หั่นไม่ได้กินนมมาหนึ่งวันเต็มรู้สึกคันปาก ทั้งวันที่ไม่ได้แตะเล็มชาดที่แก้มก็คันปาก แต่ว่ามารดาคนใหม่ช่างเย็นชา ใจดวงน้อยๆ ของเขาไม่รู้ว่าอะไรสามารถก่อกวนได้บ้าง อะไรไม่สามารถก่อกวนได้ แน่แน่นอนว่าไม่กล้าหอมแก้มตามใจชอบ วันนี้มารดาเปิดปากอนุญาตอย่างง่ายดาย อัมธพาลตัวน้อยก็ดีใจอย่างมากในทันที

“หน้าของแม่เจ้าถูกโจ๊กของเจ้าทำสกปรกหมดแล้ว” ไท่สื่อหล่นชี้ไปบนใบหน้าที่โจ๊กกระเด็นไปโดน “จึงไต่หั่น เจ้าล้างหน้าข้าให้สะอาด แล้วก็ล้างหน้าของเจ้า”

“หอม...หอมหน้า...” อัมธพาลตัวน้อยจดจำคำนี้เอาไว้

“เช็ดหน้าให้ข้า ไม่อย่างนั้นไม่ได้หอม”

“อ้อ” จึงไต่หั่นถึงบางอ้อในทันที ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้น หัวเราะคิกคักเช็ดใบหน้านางอย่างสะเปะสะปะ

ไท่สื่อหล่นได้ลองดูน้ำแล้วว่าอุ่นหรือร้อนไหม ไม่กลัวว่าเขาจะโดนลวก แน่แน่นอนว่าจึงไต่หั่นล้างหน้าไม่เป็น และก็ไม่รู้ว่าบิดผ้าเช็ดมือยังไ้ ผ้าเช็ดหน้าที่เปียกชุ่มแปะลงไปบนใบหน้าของนางหน้าเต็มไปด้วยน้ำ ผิวหน้าทนความร้อนได้ไม่เท่าส่วนบริเวณมือปรากฏเป็นรอยของเส้นเลือดสีแดงจางๆ ในทันที

แต่มุมปากของนางกลับยกขึ้น ส่งสายตาให้กำลังใจ

ทันใดนั้นทรงฉู่ก็เดินเข้ามา กอดอกฟิงไปบนตูด จ้องมองนาง

แววตาของเขาดูให้เห็นความประหลาดใจเล็กน้อย

ที่แท้แล้วเวลาที่นางยิ้ม เป็นอย่างนี้เอง...

บางเบาอย่างมาก เย็นลงน้อยๆ แต่กลับทำให้คนรู้สึกถึงความ
อ่อนโยนจากความเย็นจางๆ นี้ เหมือนกับทะเลทุ่งหญ้าภายใต้
หิมะหนาๆ สีขาวโพลนขึ้นมา เห็นเป็นยอดหญ้าสีเขียวอ่อน

จู่ๆ หัวใจก็เต้นรัว คล้ายกับว่าแสงในฤดูใบไม้ผลิส่องลงมายัง
พื้นดินอันกว้างใหญ่ในชั่วพริบตา เรียกหายอดหญ้าในฤดูใบไม้
ผลิที่ใกล้โผล่พื้นแปลงดิน

ทว่ายอดหญ้าในฤดูใบไม้ผลินี้เพิ่งจะต่อสู่ดินร่นที่จะออกมาจาก
ดินโคลนได้เพียงครึ่งหนึ่ง จู่ๆ ก็ถูกไฟส่องหล่นปล่อย ‘สายฟ้า’
แตกหักพังทลาย

ตอนที่ 35 เจ้าคำหนึ่งข้าอีกคำหนึ่ง

“จิ้งโหดลั่น” หญิงสาวที่ได้รับการล้างหน้าในบางส่วนจาก
ลูกชายระหว่างทาง น้ำไหลเปียกชุ่มดวงตาที่ปิดลง “เจ้าจงจำไว้
เจ้าต้องเป็นผู้ชายที่ใจกว้าง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักเกรงใจ และ
ต้องดูแลผู้หญิงได้ เหมือนอย่างวันนี้ที่เจ้าล้างหน้าให้ข้าเช่นนี้
ครึ่งหน้าที่ข้าเดินมาเหนื่อยๆ เจ้าต้องช่วยข้าล้างเท้า ถึงแม้ว่าผู้
หญิงจะไม่ได้ต้องการการดูแลของเจ้า แต่นี่ก็เป็นคุณธรรมของ
ผู้ชาย ผู้ชายเกินครึ่งที่นี้ไม่มีคุณธรรมนี้ ข้าหวังว่าเจ้าจะมี”

จึงไต่หั่นพยับหน้าถึๆ หัวเราะอ่าๆ เข้าไปจับนางหนึ่งที่น้ำลาย
หยดลงมาตึงๆ แสดงถึงความมุ่มมันตึงใจ

‘ตึง’ จ้าวสื่อซานเป็นลมล้มตึง ก่อนหน้านี้นิ่งงพิมพำคำว่า “
ล้าง...ล้างเท้า...”

ไต่สื่อหลันมองเขาด้วยความประหลาดใจ ข้าสอนให้ลูกข้าล้าง
เท้าให้ข้า เจ้าจะเสียใจอย่างกับมีใครตายไปเพื่ออะไร

ทรงฉู่ยืนมือออกไปพยุ่งจ้าวสื่อซาน จ้องมองไปที่ไต่สื่อหลัน
อย่างประหลาดใจ หายใจเข้าลึก เหมือนกับว่ากำลังอดทนอะไร
อยู่ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดขึ้น “เจ้ากำลังสอนเขาหรือกำลังทำร้าย
เขา”

“หืม”

“ล้างเท้าให้ผู้หญิง...” สีหน้าของทรงฉู่ดูไม่ดีนัก จ้องมองไปที่
เท้าของนาง ถ้าหากว่าหลังจากนี้เขาคิดที่จะแต่งงานกับนาง ก็
ต้องล้างเท้าให้นางด้วยใช่หรือไม่

“ทำไมเล่า” ไต่สื่อหลันจ้องเข้าด้วยสายตาเย็นชืด “รู้สึกขายหน้า
รี เลวทรมาริ สร้างความอับอายแก่เกียรติยศอันสูงส่งของผู้ชายรี
”

ทรงฉู่ไม่ตอบ

ไต่สื่อหลันรู้โดยทันทีว่าการที่เค้าไม่พูดก็คือการยอมรับโดย
ปริยาย และก็รู้เรื่องสังคมคักดินาที่ผู้ชายเป็นใหญ่ ความคิดของ

นางจึงได้เรียกว่าสันสะเทือนโลก แต่แล้วอย่างไรเล่า

“รู้จักเกรงใจผู้หญิง ไม่สามารถทำลายเกียรติยศของผู้ชายได้
หรือ ล้างเท้าให้มารดาเองก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าอายอย่างแน่นอน”
นางกล่าวเบาๆ “เพียงแค่สามารถสอนให้เขามีจิตใจกว้างขึ้น
เรียนรู้ที่จะเข้าใจผู้อื่น อ่อนโยน มีน้ำใจ และเห็นใจผู้อื่น”

นางอุ้มจิ้งไท่หลันขึ้น เช็ดน้ำที่เปียกชุ่มบนใบหน้าที่ถูกเขาเช็ด
อย่างสะเปะสะปะ อุ้มเขาออกไป

“ผู้หญิงที่รู้จักเคารพบนอบ เคารพชาติพันธุ์ทุกๆ ชีวิต จึงจะ
เป็นชาติพันธุ์ที่เฉลียวฉลาดและมีพลังชีวิตที่สุด”

เสียงของนางทิ้งไว้ไกลๆ หรงฉูผู้ที่อยู่ข้างในห้องไม่ขยับตัว
ขมวดคิ้วเข้าหากันเล็กน้อย

ถึงแม้ว่ายังไม่สามารถที่จะยอมรับทั้งหมดได้ แต่เขาจะไม่
ยอมรับก็ไม่ได้

นางช่างพิเศษจริงๆ

พิเศษมากๆ

.....

กินอิ่มแล้วแน่นอนว่าไม่สามารถนอนหลับได้ จิ้งไท่หลันเรียก
ร้องเสียงดังว่าจะไปเดินเล่น ไท่สือหลันสอนเด็กน้อยให้ยัดมัน
ในหลักการ ‘ไม่ตึงไม่หย่อน เกร็งครัดและเมตตา’ เสมอ ใจดีพา

เขาออกมา ตอนที่ออกมาก็ได้พบว่า เมื่อคืนได้ยินเสียงลมมากับ
นกขมิ้นนกนางแอ่น เช้าวันนี้กลับไม่เห็นสักตัว บรรยากาศรอบ
ด้าน ข้างนอกดูสบายข้างในดูกดดัน และก็ไม่ว่าถูกทรงฉู่ใช้วิธี
ใดทำลายความวุ่นวายออกไป

ทรงฉู่ผู้นี้ ดูแล้วเหมือนกับสบายๆ ที่จริงแล้วมีการคุ้มกันที่เข้ม
งวด ทุกที่ที่เขาไป เกรงว่าจะไม่มีผู้ใดสามารถสอดแนมได้

ทรงฉู่กลับไม่ได้สนใจเรื่องที่จะออกไปเดินเล่น เพียงแค่ส่ง
หมวกฟางให้นางหนึ่งใบ ไท่สื่อหลั่นกลัวแสงแดด ไม่อยากใส่ก็
จำต้องใส่ ทรงฉู่เปลี่ยนเป็นวิธีเล่นกลหยิบเอาหน้ากากออกมา
ให้จิ้งไท่หลั่น แนนอนว่าจิ้งไท่หลั่นชอบใจเอามาสวมไว้ในทันที

ไท่สื่อหลั่นปรายตามองทรงฉู่ นี่คือนางแผนที่จะปิดบังใครกัน
และท่านกั๋วกงยังเดินตามนางทุกฝีก้าว ว่างมากรี

เป็นอย่างที่คิด บนถนนกลุ่มคนเหล่านี้ก็ยังเดินตาม เพียงแต่
ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่หน้ากาก กระจายตัวเข้าไปอยู่ท่ามกลาง
ฝูงชน ดูแล้วต่างก็เหมือนคนธรรมดาทั่วไปอย่างที่ไม่สามารถที่
จะธรรมดาไปได้มากกว่านี้อีก จ้าวสื่อซานจ้องมองนางอย่างไม
คลาดสายตา กลัวอย่างมากกว่านางจะทำพิษใส่จิ้งไท่หลั่น เพิ่งจะ
ออกจากโรงเตี๊ยมก็เดินมาอ้อมจิ้งไท่หลั่น “ข้ามาอ้อม”

“ให้เขาเดินด้วยตัวเอง” ไท่สื่อหลั่นกางแขนออกไปขวาง

จิ้งไท่หลั่นเลยจำใจต้องเดินด้วยตัวเอง เดินไปได้ไม่กี่ไกลก็เห็น
น้ำตาลปั้นวางขายอยู่ ตะโกนร้องจะเอา จ้าวสื่อซานล้วงเงินออก
มาทันที ชื่อน้ำตาลปั้นกลับมา ไท่สื่อหลั่นยื่นมือออกไป รับเอา

น้ำตาลปั้นมา

ภายใต้ทุกๆ สายตาที่จ้องมอง ไท่สื่อหลั่นกัดน้ำตาลปั้นเข้าไป
หนึ่งคำอย่างสงบเยือกเย็น เสียงดัง ‘กรุบ’ หัวของน้ำตาลปั้น
หายไปแล้ว...

จ้าวสื่อซานตัวสั้นเต็ม จิ้งไท่หลั่นเบะปากกำลังจะร้องให้

ไท่สื่อหลั่นชูน้ำตาลปั้นขึ้น กัดไปพลางพุดอย่างเนิบนาบกับจิ้ง
ไท่หลั่นไปพลาง “เจ้าบอกข้าว่าเจ้ากินอิ่มแล้ว ดังนั้นข้าก็เลยคิด
ว่าเจ้าไม่จำเป็นต้องกินขนมนี้”

“ข้าไม่อิ่ม...” จิ้งไท่หลั่นเอียงคอสีสิบห่าองคาน้ำลายสอตาโต
เป็นเทวดาตัวน้อยเงยหน้ามอง พยายามที่จะใช้พลังเปลี่ยนให้
นางยอมจำนน

“ไม่อิ่มนั่นหมายความว่าเจ้าโกหก ผู้ชายที่โกหกใครๆ ก็ฆ่าเอาได้
ข้าไม่ฆ่าเจ้า แต่จะลงโทษห้ามเจ้ากินขนม” ไท่สื่อหลั่นกล่าว

แสงสว่างจากเทวดาตัวน้อยที่เอียงคอสีสิบห่าองศา ค่อยๆ มอด
ดับลง ชั่วพริบตาจิ้งไท่หลั่นก็เปลี่ยนเป็นแมวน้อยพเนจรตัวกลม
ที่มุกถนน

จิ้งไท่หลั่นผู้ได้รับการสั่งสอนอบรม ตอนที่กำลังทานข้าวเที่ยง
เรียนรู้ที่จะกินข้าวด้วยตนเองได้แล้วอย่างเหนือความคาดหมาย
ซ้อนคันเล็กใช้ได้ดี ถึงแม้ว่าจะยังเสี่ยงให้ข้าวไม่ไหลย้อย
ลงมาที่คางได้ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ตามโจ๊กหนึ่งถ้วยก็กินไปได้
มากกว่าครึ่ง และยังมีชุปปลาไปไม่น้อยเลยด้วย เด็กน้อยตัว

เล็กจับช้อนกินข้าวได้อย่างดูดี หยอกเย้านักรบหญิงแห่งยุทธ
ภพและภรรยาของเจ้าแกล้งร้านค้าที่เดินผ่านเข้ามา ใบหน้ารูปอ้วน
กลมภายใต้หน้ากากครึ่งหนึ่งของจิ้งไท่หลันถูกจับหลายต่อ
หลายครั้ง ภรรยาเจ้าแกล้งดราดาข้าวให้เศษหนึ่งส่วนสาม

จ้าวสื่อซานตื่นตระหนกอยากจะรีบโผล่เข้ามาหาจิ้งไท่หลันที่ถูก
จับอยู่หลายครั้งหลายครา แต่ล้วนถูกสายตาของทรงฉู๋จับจ้อง
ไท่สื่อหลันเองไม่ได้เห็นเหตุการณ์นี้

เพราะว่าโฉมหน้าที่งดงามของจิ้งไท่หลัน ทำให้ได้ลดราคา
อาหาร จึงได้รับรางวัล ไท่สื่อหลันให้จิ้งไท่หลันขออะไรก็ได้หนึ่ง
อย่าง จิ้งไท่หลันจมน้ำตาลป็นได้ไม่ลืม พุดขึ้นในทันที “น้ำตาล
ป็น!”

“เข้าไปซื้อให้!” จ้าวสื่อซานหายวับไปกับตา เร่งรีบชูน้ำตาลป็นที่
ใหญ่กว่าปกติเข้ามา ใหญ่จนปิดใบหน้ากว้างๆ นั้นของเขา จิ้งไท่
หลันหัวใจผลิบาน แต่รอยยิ้มบนใบหน้าเล็กๆ นั้นที่เพิ่งจะเบ่ง
บานได้ครึ่งหนึ่ง ถูกมือข้างหนึ่งรับน้ำตาลป็นออกไปอย่างเย็น
ชาอีกครั้ง

“ข้ารับปากแล้วหรือว่าจะให้ชื่อน้ำตาลป็น” ไท่สื่อหลันชูน้ำตาล
ป็นขึ้น ‘กรบ’ กัดหัวครึ่งหนึ่งของน้ำตาลป็นหมดไป

จิ้งไท่หลันเอามือทั้งสองข้างปิดหู ไม่พอใจและปฏิเสธที่จะฟัง
เสียงเคียวกรบกรอบอันโหดร้าย

“เรื่องนี้ขอบอกเจ้าไว้” ไท่สื่อหลันพูดอย่างสงบนิ่งกับเด็กน้อย “
เรื่องที่แม่เจ้าพูดนี้เป็นเรื่องที่เชื่อถือได้ คำพูดของคนอื่นที่ข้าไม่

เห็นด้วยล้วนแต่เป็นลมที่พัดผ่าน”

จ้าวสื่อซานกระอักโลหิตอยู่เจียบๆ

“ข้าขอบอกเจ้าอีกเรื่องหนึ่ง” ไท่สื่อหลันกัดน้ำตาลปั้นต่อไป “ชายที่ชอบกินขนมไม่ใช่ผู้ชายที่ดี...”

‘กรุบ’

จู่ๆ หรงฉู่ก็เดินเข้ามาใกล้ กัดหัวน้ำตาลปั้นอีกครั้งที่เหลือไป

“เรื่องนี้ข้าจะบอกเจ้า” หรงฉู่นั่งยองลง มองจิ้งไท่หลันนิ่งๆ “สิ่งที่นางพูดไม่ใช่ว่าจะถูกเสมอไป ข้าเองก็ชอบกินขนม ข้าเองก็กินขนม แต่ข้าก็ยังเป็นชายที่เพียบพร้อมอยู่เหมือนเดิม”

‘กรุบ’ ไท่สื่อหลันกัดไปที่มือข้างหนึ่งของน้ำตาลปั้น ยิ้มเยาะ “เพียบพร้อมหรือ ก็เหมือนน้ำตาลปั้นอันนี้”

‘กรุบ’ หรงฉู่กัดเข้าไปที่มืออีกข้างหนึ่ง ยิ้มน้อยๆ ให้ไท่สื่อหลัน “ไม่ว่าจะมองอย่างไร น้ำตาลปั้นก็ล้วนแต่หวาน โดยเนื้อแท้ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

‘กรุบ’ ไท่สื่อหลันกินเลื้อยผ้าของน้ำตาลปั้น “หวานมากๆ ก็จะทำให้เสียฟัน ก็เหมือนกับคนบางคน เสียฟัน!”

‘กรุบ’ หรงฉู่กัดขาข้างหนึ่งของน้ำตาลปั้น ยิ้มตาหยีแหล่มองไท่สื่อหลัน “เจ้าดูสิ หญิงสาวพูดจาอีกอย่างหมายความว่าอีกอย่างตลอด ปากพวกนางก็บอกว่าเลี่ยน แต่ก็ยังคงกินอย่างหวาน

หอมได้เช่นเดิม”

จึงไท่หลันที่ถูกสั่งสอนทางความคิดจากคนที่ถกเถียงกันไปมา จนเวียนหัว เขายืนอยู่ที่เดิมบนพื้นกัณฑ์นี้ จ้องมองน้ำตาลปั้นที่ถูกคนทั้งสองผลัดกันกินทีละคำจนค่อยๆ หายไปเรื่อยๆ ในที่สุดก็ทนไม่ได้ ตะโกนเสียงดัง “หวานไม่หวาน เลี่ยนไม่เลี่ยน อย่างน้อยก็เหลือไว้ให้ข้าสักคำสิ...”

ตอนที่ 36 ก่อนอิฐทรงพระเจริญ

คนทั้งสองที่ได้เถียงกันอย่างสนุกสนาน จู่ๆ ก็นิ่งไป

มองจึงไต่หั่น มองดูน้ำตาลปั้นที่กินจนมีรูปร่างไม่สมประกอบ
แล้วก็มองไปที่คนตรงข้าม

ต่างคนต่างหันหน้าหนี...

ท้ายที่สุดไท่สื่อหลันซื้อขนมปังอบถั่วเขียวเป็นรางวัลแก่จึงไท่หลัน เด็กน้อยยิ้มมีความสุขขึ้นในทันทีทันใด ถือกล่องขนมปังอบเลิยริมฝีปาก เหมือนแมวจอมตะกละ หรงฉุ่มองเด็กน้อยที่ทำตะกละตะกลาม คิดถึงเมื่อก่อนตอนที่เขาโยนของหวานที่ตั้งวางอยู่เป็นชั้นๆ เต็มหัวโต๊ะทิ้งด้วยความไม่พอใจ เทียบกับการเลียขนมปังอบถั่วเขียวสามชั้นราคาถูกก่อนหน้านี้อย่างเอร์ดิอ่อยในวันนี้ มองไปยังสองมือที่กอดอกใบหน้าของผู้ให้รางวัลอย่างไท่สื่อหลันอีกครั้ง อดไม่ได้ที่จะถอนหายใจออกมายาวๆ

ไม่รู้ว่าควรถอนหายใจให้กับผู้ที่เสียอำนาจแล้วโดนคนอ่อนแอ
กดขี่ดี หรือถอนหายใจกับคนที่มิניสยโหดร้ายทำให้คนอื่นต้อง

พลอยลำบากไปด้วยดี

“แย่ง...แย่ง...” จู่ๆ จิ้งไท่หลันก็ตะโกนเสียงดังขึ้นมา

ทั้งสองที่จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเพิ่งจะสังเกต ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ที่เด็กอ้วนแทรกผ่านเข้ามา แย่งเอาขนมปังอบถั่วเขียวในมือของจิ้งไท่หลันวิ่งหนีไป

เพราะว่าคนที่เข้ามาใกล้เป็นเด็ก เหล่าทหารคุ้มกันไม่ได้ระวัง เห็นว่าที่ถูกแย่งเอาไปเป็นขนมปังอบถั่วเขียว ก็ไม่ได้ใส่ใจ นายท่านปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญ ของที่ถูกแย่งเอาไปซื้อใหม่ได้

แต่ไท่สื่อหลันกลับเลิกคิ้วขึ้นในทันทีทันใด ดึงจิ้งไท่หลันที่ร้องไห้กใหญ่ ร้องตามไป

“เจ้าทำอะไร” ทรงฉู่ตะโกนเสียงดัง ในใจก็คิดว่าหญิงผู้นี้จะสงบ บ้างซักพักไม่ได้เลยหรือ

ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะสนใจ ทรงฉู่ทำได้เพียงแต่สั่งเหล่าทหารคุ้มกันตามไปอย่างเงียบๆ ล้อมกันเป็นวง เห็นไท่สื่อหลันพาจิ้งไท่หลันไปประจันหน้ากับเด็กอ้วนคนนั้นเรียบร้อยแล้ว

นางกลับไม่ได้บุกเข้าไปข้างหน้า เพียงแค่ปิดปากทางเข้าซอย สองมือกอดอก ยกคางของจิ้งไท่หลันขึ้น

“จัดการ!”

จิ้งไท่หลันลังเลเล็กน้อย

“ลูกผู้ชาย ถูกแย่งเอาของของตนไปไม่กล้าแย่งกลับคืนรี”
สายตาของไท่สื่อหลันจ้องมอง หันหลังเดินกลับไป

จึงไท่หลันพุ่งตรงเข้าไปที่เด็กอ้วนทันที ไ่สื่อหลันตะโกนเสียง
ดังอยู่ข้างหลังเขา “ที่พื้นมีก้อนอิฐ!”

จ้าวสื่อซานที่เพิ่งตามมาถึงเอามือทาบหน้าอก...

จึงไท่หลันเก็บก้อนอิฐขึ้นมาอย่างกล้าหาญ แรกกำลังไม่
สามารถขยับเขยื้อนก้อนอิฐได้สักนิด หยิบก้อนหินขึ้นมาขว้างปาไป
ไม่ถึงคู่ต่อสู้ เด็กอ้วนผู้นั้นเห็นผู้ใหญ่มิ่สออดมือเข้ามา ก็เปลี่ยน
ท่าทีขี้อลาดตาขาว กระโดดไปกระโดดมา หัวเราะเสียงดัง “เข้า
มาสิ เข้ามาสิ!”

“ฮึกกก” จู่ๆ จึงไท่หลันก็ตะโกนอย่างบ้าคลั่งวิ่งเข้าไป ชนเอา
เด็กอ้วนล้มลง

เด็กอ้วนตกใจกระโดดหนี หลังจากที่ถูกจึงไท่หลันทับไว้ชัด
เข้าไปหนึ่งหมัดเพิ่งจะตอบสนองกลับมา อย่างไรก็ตามเสียเขาโตกว่า
สองสามขวบ มีพลังกำลัง พลิกตัวกลับจับจึงไท่หลันดึงลงมา
เงือกำปั้นชกออกไป จึงไท่หลันถูกต่อยไปสองสามหมัด ร่างกาย
ของเขาแข็งแกร่งเหนือคนธรรมดา ไม่นานนักก็พลิกตัวกลับมา
เด็กทั้งสองรวมอายุกันแล้วยังไม่เกินแปดขวบ พลิกไปกลิ้งมา
กันอยู่บนพื้น เจ้าอู๋บนบ้น้อยอยู่ล่าง ต่อยกันจนซ้ำเลือดซ้ำหนอง
ฝุ่นตลบไปทั่วบริเวณ

“นี่...นี่มัน...” จ้าวสื่อซานมองดูจึงไท่หลันอันธพาลตัวน้อยคล้าย

กับชกต่อยกับผู้อื่นจนเป็นก้อนกลมๆ ก็มีท่าทีที่จะเป็นลมไปอีก
ครั้ง โบกมือเรียกเหล่าทหาร “เหล่าน้องพี่ จัด...”

“เจ้าทำอะไร”

จ้าวสื่อซานจ้องมองไท่สื่อหลัน หญิงผู้นี้พูดเป็นอยู่แค่ประโยค
เดียวใช้หรือไม่

“เขา...เขา...” จ้าวสื่อซานหายใจหอบ ชี้นิ้วไปยังจิ้งไท่หลันที่ตบ
ต่อยจนฝุ่นตลบเต็มศีรษะ ค่อยๆ ได้เปรียบขึ้นมา

“ดีมาก” ไท่สื่อหลันกล่าวอยากเยือกเย็น “ลักษณะที่แท้จริงของ
ลูกผู้ชาย ทำไม เจ้าต้องการเข้าไปช่วยหรือ”

“ก็ใช่นะสิ!”

“คิดจะช่วยอย่างไร รุมหมูรี สู้เดี่ยวรี กับเด็กอายุสามสี่ขวบนะ
หรือ”

จ้าวสื่อซานตกตะลึง

“เลื่อนขั้นในสงครามเรียกกล้าหาญ หนึ่งต่อกองทัพเป็นพัน
เรียกเด็ดเดี่ยว ยิ่งใหญ่แต่เด็กเรียกเฉลียวฉลาด” ไท่สื่อหลันไม่
ได้มองเขาแม้แต่บ่อย เดินผ่านบริเวณที่จิ้งไท่หลันที่ได้โอกาส
ขึ้นมา “คนตัวโตที่รังแกคนตัวเล็กเรียกคนโง่”

จ้าวสื่อซานเหงื่อไหลเต็มหัว ร่างกายชวนเซ หรงฉู๋ยิ้มเยาะมอง
เขา

“เจ้าพูดเกลี้ยกล่อมนางไม่ได้” เขามองใบหน้าด้านข้างที่แน่วแน่
ของไท่สื่อหลั่นแวบหนึ่ง ทรงฉุก็ยิ่งแปลกใจ

อา หญิงสาวบางคน ก็ไม่ควรจะถูก ‘พูด’ เกลี้ยกล่อม

.....

‘ปิง’ จึงไท่หลั่นคร่อมไปบนร่างของเด็กอ้วน ชกหมัดที่แรงไม่
มากแรงเหวี่ยงไม่น้อยไปที่เขา

“ดีมาก” ไท่สื่อหลั่นชื่นชมใหญ่ “จึงไท่หลั่น นี่เป็นหมัดที่เจ้า
ชนะแล้ว เจ้าสามารถลงโทษเขาได้ เจ้าคิดที่จะลงโทษอย่างไร?”

จึงไท่หลั่นเงยใบหน้าดูจเมวลายพยับขึ้นมองนาง ดวงตากลม
โตเต็มไปด้วยคำถาม

“ใช้ความกล้าหาญไล่ล่าศัตรู!” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “เจ้าตัดสินใจ
เอง!”

จึงไท่หลั่นคิดแล้วคิดอีก มองดูกล่องขนมปังอบถั่วเขียวที่อยู่ใน
สภาพไม่สมบูรณ์ข้างเด็กอ้วน หยิบเอาขึ้นมา

‘ตึง’

เขาเอากล่องไม้หนักๆ คว่ำลงที่หัวของเด็กอ้วน

ไท่สื่อหลั่นชมเสียงดัง จึงไท่หลั่นภูมิใจอย่างยิ่ง ไท่สื่อหลั่นใจดี

ให้จิ้งไท่หลั่นปีค่อ แล้วยังซื้อขนมปังอบถั่วเขียวอันใหม่ให้จิ้งไท่หลั่น จิ้งไท่หลั่นตะโกนเสียงดังกินขนมปังอบถั่วเขียวอย่างมีความสุขอยู่บนไหล่ของไท่ลื่อหลั่น เศษแป้งขนมปังอบหล่นลงเต็มหัวไท่ลื่อหลั่น ไท่ลื่อหลั่นไม่ได้สนใจแม้แต่หน่อย มารดาบุตรทั้งสองเดินปีค่อตัวสูงกันไป

ทรงฉู่และจ้าวลือซาน มองดูแผ่นหลังของแม่ลูกที่ได้รับชัยชนะ

“เจ้ารู้สึกไหมว่า” ทรงฉู่พูดอย่างไตร่ตรอง พูดกับผู้ใต้บังคับบัญชาที่ชื่อสัตย์ “เขาเปลี่ยนไปแล้วบางส่วน”

“ฮืม” จ้าวลือซานคิดว่าหญิงผู้นี้เพี้ยนไปแล้วจริงๆ

“นางเหมือนกับว่าแม้แต่บทบาทหน้าที่ของบิดาก็ยังทำได้” ทรงฉู่กล่าวขึ้นอีก

“เอ๋!” จ้าวลือซานคิดว่าเรื่องในวันนี้จะนำไปสู่การตายของคนในราชสำนักมากมายเท่าไรกัน

“นี่คงไม่กลายเป็น...” ทรงฉู่เงยคางขึ้น พูดออกมาอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว “เช่นนั้นตำแหน่งของข้าจะไปอยู่ที่ไหนเล่า...”

“หา!” จ้าวลือซานพินคินสติ จ้องมองนายท่านด้วยความงงงัน “ท่านพูดว่าอะไรนะ”

“หืม” ทรงฉู่ก็พินคินสติแล้วเช่นกัน สีนํ้าตกตะลึง “คิดอะไรนะ ไปคุ้มกัน!”

“หือ เอ่อ คุ่มกัน!”

.....

ไท่สื่อหลันที่แบกจิ้งไท่หลันไว้ได้เดินออกไปไกลแล้ว เดินผ่านถนนมุมหนึ่ง เป็นรอบนอกของตลาดนัดแห่งหนึ่งที่ใหญ่ที่สุดในเมืองตงซาง ได้ยินเสียงตีฆ้องดังลั่น และยังมีคนกลุ่มหนึ่งล้อมรอบ คล้ายกับกำลังมุงดูใบประกาศเรื่องอะไรสักอย่าง ไท่สื่อหลันไม่ชอบความคึกคัก อยากจะเดินอ้อมผ่านไป แต่บนหัวตัวของจิ้งไท่หลันกลับลุกชู ดื่อกดีใจขึ้นไปทีผู้คนร้องเรียกเสียงดัง วันนี้ไท่สื่อหลันคิดที่จะเลี้ยงฉลองเขา จึงเดินไป เบียดเสียดเข้าไปในฝูงคน

อ่านดูใบประกาศ ตาของนางเริ่มจะหริ่ง

“กองทัพสุริยันเขตตะวันตกเฉียงใต้เขตที่ยี่สิบห้าเปิดรับสมัครหนุ่มสาวผู้มีความสามารถเหนือผู้อื่นได้หล้า...” นางอ่าน รู้สึกว่า ‘กองทัพสุริยัน’ ชื่อนี้ได้รับความนิยมอย่างมาก คิดอยู่พักใหญ่ จึงคิดออก เหมือนจะเป็นสถานที่ที่ไอ้ชื่อเทาต้องการจะไป

ทรงฉู่เชียนชวนด้วยตัวเอง อันโจวจัดการประลองทักษะทางด้านการทหารคัดเลือกไอ้ชื่อเทาไปแค่เพียงผู้เดียว เห็นได้ชัดอย่างยิ่งว่าเป็นกองทัพที่รวบรวมบุคคลผู้มีความสามารถยอดเยี่ยม ในหลายต่อหลายรัฐต่างก็มีการจัดตั้งเช่นนี้ในทำนองเดียวกัน หรือสามารถพูดได้ว่าเป็น โรงเรียนนายร้อยหวงผู้ของหนานฉี

ข้างล่างใบประกาศมีศิระคนผมงามนั้นสองคน เป็นชายวัยกลางคนใส่เสื้อคลุมยาวนั่งพาดขาไขว่ห้างเบี่ยงเท้ากำลังแทะเม็ด

แตงโม ไม่มีท่วงท่าสง่างามของท่านอาจารย์ ‘โรงเรียนนายร้อย
หลวงปู่ของหนานฉี’ เลยแม้แต่หน่อย ชาวบ้านกลุ่มหนึ่งล้อมวงเข้า
มาดู แคะจุกแกวแกวหัวแกรกๆ ดูแล้วไม่มีความเคารพเลื่อมใสใน ‘
โรงเรียนนายร้อยหลวงปู่ของหนานฉี’ เลย

กลุ่มคนที่มีไฟตรงขมับแปะสิ่งลวงหลอกคน สามใส่เสื้อผ้าไหม
รัดรูปเหมือนกันหมด ไม่เหมือนทหารเหมือนพวกวัยรุ่นมี
อิทธิพลในท้องถิ่น แจกจ่าย ‘ใบปลิว’ ไปทั่วทุกหนทั่วแห่ง ดู
ออกว่าคนพวกนั้นมีเงินทองฟุ่มเฟือย ใบปลิวพิมพ์ออกมาเป็น
สมุดเล่มเล็กสวยงาม หน้ากระดาษพิถีพิถัน ผู้คนมากมายต่างก็
รับเอาไว้ คนบางกลุ่มเอามาใช้สั่งซื้อในทันที บางคนเอามาห่อ
ปกหนังสือ และป่าบางกลุ่มเบียดเสียดเข้ามา ไม่นานนักก็
กอบโกยกระดาษกองหนึ่งออกมา พูดอย่างตื่นเต้นดีใจว่าจะเอา
กลับไปทำแผ่นแบบร่างรองเท้า

คนแจกใบปลิวเคี้ยวลูกกวาด ยัดกระดาษใบหนึ่งเข้ามาในมือ
ของไท่สื่อหลัน “กองทัพเขตยี่สิบห้าที่ดีเลิศที่สุดในเขตเชญชวณ
หนุ่มสาวผู้มีความสามารถเหนือผู้อื่น! เมฆลมใต้ฟ้าพัดพาพวก
เรามา รับเพียงยี่สิบห้าคนรีบสมัคร!”

ไท่สื่อหลันทางออกอ่าน ละเอียดย่างที่คิดไว้ ก่อนอื่นมีการ
แนะนำประวัติอันยาวนานของกองทัพสุริยันและภูมิหลังอันโชติ
ช่วง แม้แต่สถาบันการศึกษาระดับสูงที่ยาวนานเป็นอย่างยิ่งใน
ประวัติศาสตร์ทั่วทั้งแผ่นดินหนานฉี มีชื่อเสียงเท่ากับโรงเรียน
ต้าเยียนหลิงอวี่น จวนตงถั่งเทียนฉี ใช้ชื่อร่วมเป็นมหาวิทยาลัย
สามแห่งในสมัยปัจจุบัน ข้างหน้าเป็นโรงเรียนในราชสำนัก
เหมือนกับโรงเรียนต้าเยียนหลิงอวี่น เริ่มแรกรับสมัครเพียงแต่
ลูกเจ้าขุนมูลนายระดับสูงในราชวงศ์และเป็นบุตรชายของ

ขุนนางระดับสามในเมืองหลวงขึ้นไป ลำดับแรกจากด้านดนตรีสู่
ความสำเร็จรุ่งโรจน์มีชื่อเสียงในหนานฉี เป็นมหาวิทยาลัยอายุ
น้อยที่สุดที่เปิดวิชาทางด้านความสามารถทางการทหาร
วรรณกรรม บริหาร

ห้าปีก่อนจิ้นกั้วกงทรงฉู่ยื่นหนังสือ ขอให้เปิดรับหนุ่มสาวที่มี
ความสามารถเหนือผู้อื่นให้กว้างขวาง ยกเลิกการจำกัด
ครอบครัวที่มีอำนาจราชศักดิ์ ดึงดูดให้บุตรชายของชาวบ้าน
ธรรมดาที่มีความสามารถยอดเยี่ยมทั่วทุกหนทุกแห่งสนใจเข้า
เรียน การตัดทอนครั้งนี้ภายหลังได้ถูกยอมรับความแตกต่าง
กองทัพสุริยันแห่งเมืองหลวงปักกิ่ง ยังคงรักษามาตรฐานการรับ
สมัครนักเรียนแต่เดิมไว้ หลังจากที่ทรงฉู่ขึ้นเป็นผู้นำ ก็ได้จัดตั้ง
เขตกองกำลังกองทัพสุริยันทั่วพื้นที่ในทันที เป็นกรณีประจักษ์ให้ผู้
ที่ยากจน สนับสนุนการคัดเลือกบุคคลผู้มากความสามารถ ทุกๆ
เขตกองกำลังล้วนแต่ใช้ชื่อกองทัพสุริยัน เพียงแค่อิงตามระยะ
เวลาที่จัดตั้งตามลำดับ ใช้ตัวเลขในการตั้งชื่อ ที่แห่งนี้เป็นกอง
ทัพสุริยันเขตที่ยี่สิบห้า และก็เป็นเขตสุดท้ายที่จัดตั้ง แต่เขตที่
ไถชื่อเหาไปตั้งอยู่ในเขตที่สองแห่งเมืองซีหลิง เป็นหนึ่งในเขต
ที่ใหญ่ที่สุด แข็งแกร่งที่สุด

บนใบปลิวจัดลำดับผู้ที่มีความสามารถในกองทัพหลวงจากทุกๆ
ที่อย่างละเอียด ข้างบนสุดใช้ตัวอักษรที่ใหญ่เป็นพิเศษสีทอง
แวววับเขียนชื่อของทรงฉู่เอาไว้ ข้างหลังเป็นหมายเหตุ ผู้นำได้
หล้าแม่ทัพกิตติมศักดิ์แห่งเขตกองทัพสุริยัน

ไต่สือหลันชั่งน้ำหนักใบปลิวในมือ มุมปากกระตุกเล็กน้อย

แม่ทัพกิตติมศักดิ์หรือ เป็นชื่อเสียงที่แปลกจริงๆ มีอำนาจ

เคลื่อนย้ายทหารหรือ มีอำนาจบุคลากรหือ มีอำนาจทางการเงิน หรือ ต่างก็ไม่มีนี้ คนที่มีเวลาว่างขนาดนี้ตอนที่เตรียมสงคราม ทำสงครามจะต้องมีกองกำลังหนุนยอดเยี่ยมของกองทัพหน้าใหม่ อ่องแต่จะยอมให้เขาเข้ามายุ่งเกี่ยวหรือ ตลกนะ

ก้มลงไปอ่านดูเงื่อนไขการเข้าเรียนในเขตยี่สิบห้าที่แบ่งออกเป็นข้อๆ แวดตาของนางก็เป็นประกายอย่างหาได้ยากยิ่ง

บนโลกมีเรื่องดีๆ เช่นนี้อยู่จริงๆ!

เรียนฟรี!

อาหารสามมื้อ แต่ละมื้อจะมีเนื้อสัตว์สามอย่างและผักสามอย่าง !

หอพักส่วนตัว สองชั้นอย่างต่ำ มีสวนดอกไม้ มีโรงจอดรถรับส่ง (รถม้า) !

จัดสรรห้องซักผ้า สนามแข่งม้า สนามซ้อมรบส่วนรวม หอชมทิวทัศน์ (กลางคืนเท่านั้น) โดยเฉพาะ!

ตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำหมีจิ้ง ใกล้กับเขาชู่เฟิง บรรยากาศงดงาม การคมนาคมสะดวก สิบวันพักได้หนึ่งวัน ออกไปไหนได้อิสระ ออกไปเที่ยวนอกเขตกองทัพมีรถรับส่ง!

สรุปแล้ว กองทัพสุริยันแห่งนี้ก็คือการมีที่พักให้พัก เที่ยวนเล่น และเข้าเรียนได้รับความสนุกสนานในประโยชน์แสนพิเศษ จากการเรียน ใช้ชีวิต กำลังวังชา ซึ่งกำลังรอการพิจารณาของเจ้าถึง

สถานที่ที่มีการจัดเตรียมการบริการระดับสูงดีเลิศที่สุดอยู่!

ไต้สือหลันเริ่มที่จะพลิกไปพลิกมาหาเงื่อนไขการรับสมัคร หาอยู่นานมาก...หาไม่เจอ

มองไปที่ฝั่งนั้นอีกครั้ง กลุ่มคนที่น่ารังเกียจกำลังต่อแถว เปลือยท่อนบนบ้าง ใส่กางเกงครึ่งเข้าบ้าง เท้าเปล่าบ้าง ซีดเขียวพอมเห็นบ้าง ทำตัวคล่องแคล่วหลอกลวงคนบ้าง สักมังกรเก้าตัวบนแบนบ้าง...

เงื่อนไขที่ดีเลิศเช่นนี้ ไม่ได้จัดที่ตั้งรับสมัครหรือ

ไต้สือหลันกำลังไตร่ตรองความเป็นจริงและระดับความน่าเชื่อถือของอาหารที่หล่นลงมาจากฟ้าเช่นนี้ สาตาเหลือบมองไปเห็นทหารของทรงฉู่ที่มาถึงแล้ว รีบยับใบปลิวไว้ในหน้าอก ดันหัวจึงไต้หลันบุตรของนางกลับโรงเตี๊ยมไป

เดินมาได้ครึ่งทางก็มีคนบอกให้ทราบ โรงเตี๊ยมเปลี่ยนไปเป็นอีกแห่งหนึ่ง ไต้สือหลันไม่ได้แสดงความเห็น พาจึงไต้หลันเดินเลี้ยวไปวนมาอยู่หลายทางโค้งก็กลับมาถึงโรงเตี๊ยมแห่งใหม่ในที่เปล่าเปลี่ยว ภายในใจลึกๆ ได้ตัดสินใจเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ตอนที่ 37 ล้มลงในอ้อมอก?

การรับประทานอาหารในคืนนั้น ทรงฉู่จัดเรียงอาหารไว้เต็มโต๊ะในห้องของตน อาหารอันล้ำค่าอย่างยิ่งบนโต๊ะ ปลาตุ๋นอันโด่งดังและหายากบริเวณปากแม่น้ำมณฑลหนึ่งเจียงหนานฉีในฤดูนี้ คัดสรรแต่เพียงท้องปลามูลค่าสูงที่สุด พ่อครัวชื่อดังปรงร

เหนียวนุ่มละมุนลิ้นบำรุงสุขภาพ ใต้แสงไฟสีเหลืองทอง
แพรวพราว อาหารทะเลสดใหม่ล้ำค่ายากที่จะหาได้ในเขต
ภูมิภาคที่ไม่ติดทะเล กุ้งหอยแช่อยู่บนน้ำแข็งแวววับ ราดสุรา
และมะนาวกลิ่นหอมโชย สดใหม่ราวกับว่าเพิ่งเอาขึ้นมาจาก
ทะเล สุราองุ่นชื่อดังในแก้วใส สุราสีแดงเข้มข้นสะท้อนกับแววตา
อันนุ่มนวลแผ่รอยยิ้มของทรงฉู่ กลิ่นหอมคละคลุ้งทำให้คนทั่ว
ห้องอยากจะทำสุรา

จึงไต่หลังร้องดีใจ กระโดดขึ้นโต๊ะพร้อมที่จะลงมือ มือข้างหนึ่ง
พาเขาออกไป แนนอนว่าเป็นไต่สื่อหลัง

นางพาจึงไต่หลังมาข้างๆ โต๊ะตัวเล็ก ตบมือ เรืออย่างยิ่งอาหาร
เด็กของจึงไต่หลังก็ส่งออกมาจากห้องครัว ไข่ตุ๋นเนื้อสับนิ่มๆ
หนึ่งถ้วย แอมนึ่งเนื้อนุ่มหนึ่งถ้วย เต้าหู้ยี้กลิ่นกุหลาบหนึ่งจาน
ข้าวต้มผักหนึ่งชาม

จึงไต่หลังลูกตาดำโตมองแล้วมองอีก มองไปที่โต๊ะตัวนี้ แล้วก็
มองไปที่โต๊ะตัวนั้น ทันใดนั้นไหล่ก็ตกลง น้ำใสๆ ในแววตาสอง
ร่วงลงมาสองหยดอย่างน่าเวทนา

ไต่สื่อหลังยังคงไม่ขยับ สะบัดตะเกียบครั้งหนึ่ง “กินข้าว”

จึงไต่หลังไม่กล้าพูดจา สูดหายใจเข้า ยกตะเกียบขึ้นมาอย่าง
เชื่องช้า กินหนึ่งคำ มองไปที่ปลาตุ๋ก กินหนึ่งคำ มองไปที่กุ้งแช่
สุรา กินหนึ่งคำ มองไปที่ไก่แช่สุรา...สูดกลิ่นหอมกรุ่นของที่วาง
ระหว่างโต๊ะ ทานข้าวต้มและๆ ของตนเอง

จ้าวสื่อซานยืนอยู่ที่ระเบียงทางเดิน หน้าตาโกรธแค้น ช่วงนี้เขา

ล้วนแต่เก็บกตอาวมณความข่มขืน หลายครั้งที่เขาก้าวขาออกไป เหมือนกับคิดจะพาจึงไท่หล่นไปที่โตะใหญ่โตะนั้น แต่สองวันมานี้เขาเองก็ไม่อาจขัดไท่สือหล่น ได้แต่นิ่งเงียบไม่กล้าลงมือ

ทรงฉู่อยู่ที่หัวโตะผู้เดียว ดื่มสุราเข้าไปสองอีกอย่างไม่รับรสไม่รู้กลิ่น ดื่มอีกหนึ่ง มองไปที่โตะเล็ก มองไปยังเด็กน้อยผู้นั้นอ้าปากรับประทานข้าวต้ม น้ำตาคลออยากร้องไห้ มองไปที่หญิงผู้นั้นที่ไม่มีจิตใจตั้งใจรับประทานอาหารดื่ม น้ำ แล้วก็นั่งมือเล็กๆ ของจึงไท่หล่นที่ดูเย็นชืดเล็กน้อย แล้วมองไปยังใบหน้าที่ไร้การแสดงออกของไท่สือหล่นอีกครั้ง ฉู่ๆ ก็วางแก้วสุราลงไป

ใช้ปลายก้นจานชามเครื่องเคลือบเคาะโตะไม้เสียงดังฟังชัด จึงไท่หล่นเงยหน้า ไท่สือหล่นไม่ขยับเขยื้อน

“ถ้าหากว่าเจ้าโอรธ ก็มาทำกับข้า โยต้องทรมานเด็ก”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ไท่สือหล่นจึงเงยหน้า มองสีหน้าที่ไม่พอใจของทรงฉู่

ชัดเจนว่าเขาคิดว่าในใจนางโอรธแค้นไม่กล้าลงกับเขา จึงไประบายอารมณ์กับเด็กอย่างนั้นรี

ของบนโตะนั้น ท้องปลาปากที่จะย่อย อาหารทะเลที่หมักสุรา ครึ่งค่อนชีวิต ไก่แซ่สุราหมักเกลือ... แล้วยังมีสุรา เขาคิดว่าเด็กจะทานได้หรือ

ในใจของเขา นางเป็นคนที่ขี้บลาดทำได้แค่ระบายความโกรธกับเด็กรี

ไท่สื่อหลั่นหันสายตาออกมา มองไปที่ซามและตะเกียบ ถ้ามึง
ไท่หลั่น “กินอิมหรือยัง”

จึงไท่หลั่นรู้กฎระเบียบของนาง รับประทานอาหารต้นของตนเองจน
หมดในทันที พักหน้าอย่างเชื่อง

“ดีมาก” ไท่สื่อหลั่นกล่าว “เมื่อครูเจ้าคิดอยากจะกินกับข้าวบน
โต๊ะใหญ่เป็นอย่างยิ่งใช่หรือไม่”

จึงไท่หลั่นล่งเล ไท่สื่อหลั่นพูดขึ้นมาทันที “ผู้ชายไม่โกหก!”

“ใช่!”

“เจ้าได้กลิ่นกับข้าวบนโต๊ะใหญ่หอมอย่างมาก โกรธเคืองใช่
หรือไม่”

“ใช่!”

“โกรธแล้วทำอะไร”

“โกรธแล้ว...” แวตาโตเหลือบแล้วเหลือบอีก เต็มไปด้วยความ
งุนงงสงสัย “...ทำอะไรหรือ”

“แน่นอนว่าต้องไม่ให้ธพาลที่ครอบครองอาหารหอมกรุ่นทั้ง
โต๊ะเพียงคนเดียวกินได้สำเร็จ” ไท่สื่อหลั่นกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็น
ชา “ใครทำให้ข้าไม่สบายใจ เขาผู้นั้นก็อย่าคิดที่จะสบายใจ ถูก
หรือไม่”

“ถูก!” จิ้งไท่หลันพยักหน้าในทันที ใช้มือทั้งสองยกพุงขึ้น “ข้าอยากฉี”

“ไปสิ” ไท่สื่อหลันกล่าวตอบ

ของเหลวสีเหลืองพุ่งตรงไปบนโต๊ะตัวใหญ่ ไหลนองกองเป็นแอ่ง หลังจากนั้น ฝนฟ้าก็ตกลงมาทั่วทั้งบริเวณ

หลังจากทรงฉู้ได้ยินคำว่า ‘ข้าอยากฉี’ สามคำนี้ ชั่วพริบตาเขาก็ไปอยู่ที่มุมห้องด้วยไหวพริบสติปัญญาอันดีเลิศแล้ว เลียงน้ำปัสสาวะของเด็กผู้ชาย แต่จ้าวสื่อซานที่วิ่งเข้ามาเตรียมที่จะเติมสุราให้เขา อยู่ดีไม่ว่าดีกลับเปียกไปทั่วทั้งตัว...

บรรยากาศภายในห้องเงียบสงบขึ้นมาทันใด...

“จิ้งไท่หลัน” ไท่สื่อหลันทำเหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น เช็ดทำความสะอาดให้จิ้งไท่หลัน “ทำเช่นนี้ที่จริงแล้วไม่ถูกต้อง ถึงแม้ว่าก๊วกงจะไม่รู้เรื่องราว คิดจะให้เจ้าทานอาหารขยะเป็นผลเสียต่อกระเพาะเหล่านี้ แต่เจตนาเขาก็ไม่นับว่าเลวร้าย เจ้าไม่ควรจะปัสสาวะรดอาหารของเขา หรือรดลงไปแค่จานเดียวก็เพียงพอแล้ว”

จ้าวสื่อซานสุมใบหน้าอย่างเงิบๆ ในใจของเขาบอกตัวเองหลายต่อหลายครั้งนี่เป็นปัสสาวะของเด็กผู้ชาย ปัสสาวะของเด็กผู้ชาย เป็นปัสสาวะของเด็กชายผู้ล้ำค่า มีเกียรติ มีวาสนาร่างกายสมบูรณ์ อย่าตีเขา อย่าตีเขา...

“บออภัย...” พักนี้จึงไท่หลันเริ่มมีความคิดความอ่านมากขึ้น ยิ้มหวาน

“ดีมาก ขอโทษก๊วกงและอาจ้าวสื่อซาน”

“กง...กง...ขอโทษ” บนตาที่ตกลงของจึงไท่หลัน ใบหน้าเต็มไปด้วยความจริงใจ หันไปที่จ้าวสื่อซาน

จ้าวสื่อซานเร่งรีบวิ่งหนีออกไปอย่างตกใจ โบกมืออย่างสุดชีวิต ถลึงตาโกรธแค้นใส่ไท่สื่อหลัน “ทำอะไร จะทำอะไร ไม่เอา ไม่เอา! ทำเกินกว่าที่ข้าควรจะได้รับ!”

“ก๊วกงเป็นคน เจ้าเองก็เป็นคน ในสายตาของข้า ทั้งหมดเท่าเทียมกัน” ไท่สื่อหลันหันศีรษะไปลูบหัวจึงไท่หลันเบาๆ “ไม่มีผู้ใดอยู่สูงกว่าผู้ใด เข้าใจหรือไม่”

หัวโตๆ ของจึงไท่หลันพยักหน้าถี่ๆ

จ้าวสื่อซานตกตะลึงอยู่ตรงนั้น สีหน้าของทรงฉู่เคร่งขรึม ดูเหมือนกำลังครุ่นคิด

เขาเริ่มที่จะรู้สึกว้าเด็กผู้นี้หากยังตามไท่สื่อหลันต่อไป ถึงแม้ว่าจะสามารถเติบโตไปเป็นชายชาตรีที่แตกต่าง แต่ผลที่ตามมาภายหลังก็จะก่อให้เกิดสิ่งที่คาดไม่ถึงอย่างแน่นอน ถึงเวลานั้น ไท่สื่อหลันและจึงไท่หลัน เก่งว่าล้วนจะรับมือไม่ไหว

“จึงไท่หลัน” ในที่สุดเขากล่าวขึ้น “วันพรุ่งนี้เจ้าตามข้ากลับปักกิ่ง”

ไท่สื่อหลั่นมองเขาปาดหนึ่ง ที่แท้แล้วก็รู้จักกับจิ่งไท่หลั่น

“ไม่!” จิ่งไท่หลั่นตะโกนลั่นฟ้าสะเทือนดิน กอดรัดต้นขาของไท่สื่อหลั่นเอาไว้ “ไม่!”

“เจ้าต้องการอาจารย์ที่ดีผู้หนึ่ง ไม่ใช่อันธพาลหญิงสาว” หรงฉู่ยิ้มน้อยๆ

“ไม่!”

“ตัดสินใจตามนี้แล้วกัน”

“ไม่...” จิ่งไท่หลั่นสายศิระะไปมาในอ้อมอกของไท่สื่อหลั่น ศิระะชนเข้ากับหน้าอกของนาง ชุกเข้าไปอย่างสุดชีวิต “ข้าจะตายได้ ข้าจะตายได้...”

หรงฉู่ตกตะลึง สีหน้าเปลี่ยน ไท่สื่อหลั่นเงยหน้าขึ้นทันทีทันใด จ้องมองสีหน้าเคร่งขรึมของหรงฉู่

“ที่เจ้าพูดนั้นไร้ประโยชน์” ครูใหญ่ นางอ๋มจิ่งไท่หลั่นขึ้นมา เดินผ่านหน้าหรงฉู่ไปอย่างสบายใจ “ถ้าหากว่าเจ้าโกรธ ก็มาทำกับข้า โยจะต้องทรมานเด็ก”

นางเอาคำพูดของหรงฉู่เมื่อครู่นี้โต้ตอบกลับ เดินออกประตูไปอย่างไม่มีไยดี พอประตูเปิด เหล่าทหารก็ปิดกั้นทางเข้าประตู

“ถ้าหากว่าคณีนี้อาจสามารถพาเขาออกไปต่อหน้าข้าได้ ข้าก็จะ

“ไม่พาเขากลับปักกิ่ง” หรงฉู่ผู้ที่ยืนอยู่ด้านหลังกำลังยิ้ม น้ำเสียงอ่อนโยน

“อาศัยลูกสมุนรังแกแม่หม้ายและบุตรหรือ” ใบหน้านางเย็นชา ฟังไม่ออกว่าโกรธเคือง

หรงฉู่สะบัดมือ ทหารหลีกทาง ข้างหน้าประตูมีลมเย็นและพระจันทร์สว่างไสว เส้นทางยาวไกลแผ่ขยายออกไป

“คำพูดเมื่อครู่พูดคำไหนก็คำนั้นเช่นเดิม” เขายิ้ม “ข้าผู้เดียวก็เพียงพอแล้ว”

ไท่สื่อหลันไม่ได้เดินออกไปข้างหน้า อุ่มจึงไท่หลัน นั่งลงบนขอบธรณีประตู

“กลับปักกิ่ง หรือจะตามข้าไป เลือกเอง”

จึงไท่หลันกอดคอนางแน่น ตะโกนด้วยเสียงแบบเด็กๆ “ถึงตายก็ไม่กลับปักกิ่ง!”

“ดีมาก” ไท่สื่อหลันพยักหน้าอย่างพอใจ “คิดจะตามข้าไป ก็จำเอาไว้ เชื่อฟังข้าตลอดไป เชื่อข้า”

“ฮึ่ม”

“ดี” นางจับมือจึงไท่หลันไปทางด้านหน้า ปิดกั้นขอบเขตสายตาของหรงฉู่ ขยับแขนเสื้อหนึ่งครั้ง หนามโลกยะก็ตกลงในฝ่ามือของจึงไท่หลัน นางสร้างทำเป็นจัดแขนเสื้อให้จึงไท่หลัน

เอาแขนเสื้อของเขาลงมาปิดหนามโลกยะ ทันใดนั้นก็กำชับเบาๆ
สองสามประโยคที่ข้างหูของเขา

คราวนี้จึงไต่ห้อยไม่ได้พยักหน้า กะพริบตาให้นาง ไต่ห้อยห้อย
ลูปศีรษะเขาอย่างชื่นชม เด็กผู้นี้ฉลาดจริงๆ เหมือนกับนาง

เสร็จแล้วนางก็ผลักจิ้งไต่ห้อยครึ่งหนึ่ง พุดเบาๆ “ทรงฉุ่ ข้ารู้ว่า
เจ้าอยู่ที่นี่ ข้าออกไปไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว แต่ว่าข้าก็คิดที่จะลอง
ดูสักครั้ง”

ทันใดนั้นนางก็ดึงผ้าคาดเอวลงมา แขนไว้นบอบประตุ ผูกมัด
อย่างรวดเร็ว ยกเท้าเขี่ยเก้าอี้ไม้เข้ามา กระโดดขึ้นไปศีรษะสอด
เข้าไปใกล้ข้างใน

“เจ้าทำอะไร!” เสียงตะโกนด้วยความโกรธของทรงฉุ่และเงา
ร่างกายของเขาเกือบจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ร่างกายแหลบ
ผ่านเกิดเสียงลมที่รุนแรง พัดเอาขนของจิ้งไต่ห้อยผู้ที่อยู่ข้างๆ
ลุกตั้ง

เสียงแควดดังหนึ่งครั้ง เขาใช้มือหนึ่งฉีกผ้าคาดเอวผืนนั้น ยื่น
มือคว่ำคนบางคนที่เขาหันตัวขึ้นไปต่อหน้าลงมา เสียงตบดังขึ้น
หนึ่งครั้ง ไต่ห้อยห้อยหล่นลงไปในห้องของเขาคือ พริบตาเดียว
กลางหน้าอกก็มีกลิ่นหอมจางๆ และบางอย่างอ่อนนุ่มเฉียดผ่าน
ไป จมูกตันกราม ทั้งหมดคล้ายกับว่าในชั่วพริบตาได้พบกับหยก
อ่อนเมฆนุ่ม หัวใจเขาเต้นแรงขึ้นมา

ทันใดนั้นไต่ห้อยห้อยก็กางแขนทั้งสองข้างออก กอดลำคอของ
เขา! สิ้นหน้การแสดงออก! เข้าไปใกล้กับริมฝีปาก!

ตอนที่ 38 แทะเข้าตรง

ในช่วงเวลาสั้นๆ นี้ แม่ฟ้าผ่าลงมา ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้หรงฉู่ ตกตะลึงเช่นนี้ได้ เขาหยุดนิ่งในช่วงพริบตา!

ภูเขาน้ำแข็งหลอมละลาย... แคว้นล่มสลาย... ไก่ตัวผู้วางไข่ได้... ไก่ตัวเมียขันได้... ไท่สื่อหล่นมอบจูบให้!

ภายใต้สายตาที่ตกตะลึง ไม่นับว่างดงามแต่กลับบางเบาและอ่อนโยน ริมฝีปากชมพูระเรื่อเปิดกว้างขึ้นเรื่อยๆ...

ขณะที่ริมฝีปากนั้นห่างจากปากของหรงฉู่อีกแค่ 0.000001 กงเฟินกลับหยุดลงในฉับพลัน เสียงดังรุนแรงดังขึ้นครั้งหนึ่ง ‘ฉีก!’

ทว่าทันใดนั้น หรงฉู่ได้สติแล้ว ร่างกายโฉบไปด้านหลัง แต่ไท่สื่อหล่นกลับกอดเขาเอาไว้แน่น ที่จริงแล้วเขาต้องการที่จะดันให้หลุดจากการกระทำง่ายๆ ของนาง ไม่รู้ว่าเหตุใด เขาไม่ได้สลัดออก

ภายในเวลาชั่วพริบตา จึงไท่หล่นที่รออยู่ก่อนแล้วตรงอีกฝั่งหนึ่ง ยกแขนขึ้น ตะโกนออกมา “ฮีบ!”

หนามโลกยะสีขาวยเงิน ทิ่มอย่างรุนแรงที่หรงฉู่ที่กึ่งนั่งยองเข้าตรง...สะโพก

ร่างกายของหรงฉู่แข็งทื่อ แวตาค่อยๆ พร่าลง

ไต้สื้อหลันเร่งรีบหลบไปทางด้านหลัง ฝ่ามือผลักออก ผลักจิ้นกั้วกงผู้สูงศักดิ์ล้มลงอย่างรวดเร็ว

“แทบหายใจไม่ออกตาย!” นางเร่งรีบเอาเสื้อคลุมยาวของทรงฉู่เช็ดมือ ลำคอ ไขหน้าตนเอง... ยื่นมือออกไปอุ้มจิ้งไต้หลันขึ้น “ไป!”

นางเดินออกประตูอย่างเป็นกังวลใจเล็กน้อย แต่กลับไม่มีทหารมาล้อมไว้ แม้แต่จ้าวซือชานก็ไม่ได้ปรากฏตัว ในขณะที่ไต้สื้อหลันดีใจในความโชคดี ก็กลัวอยู่ลึกๆ ว่าทรงฉู่จะสั่งให้ตามมาจับ

แสงจันทร์ส่องสว่าง เส้นทางคดเคี้ยว เงาร่างใหญ่และเล็กเดินออกไปไกล เสียงสนทนาตกลงบนถนนที่ไร้ผู้คน

“จิ้งไต้หลัน เมื่อครูที่แทงไปนั้นเจ้าแทงหนักไปแล้ว ข้าสงสัยว่า แม้แต่พวกเราเป็นใครเขาก็คงลืมไปแล้ว”

“ดีจริง...ดีจริง...” น้ำเสียงตลกดีใจ

“ต้องทิ้งรอยแผลไว้เป็นแน่” น้ำเสียงไม่ได้มีอะไรที่รู้สึกผิด

“เจ้าก็รักษาเขาสิ” น้ำเสียงไม่ได้ใส่ใจ

“ดูอารมณ์ก่อน” น้ำเสียงบางเบา

“เหตุใดถึง...แทงสะโพก” น้ำเสียงมีความฉงน

“เป็นหนี้ข้า อย่างไรก็ต้องกลับมา” น้ำเสียงหน้าตาดุร้าย

.....

“นายท่าน...” ในโรงเตี๊ยม ครูใหญ่ จ้าวซือซานยืนอยู่บนธรณีประตู มองนายท่านที่ผิดแปลกไปเล็กน้อยด้วยสายตางุนงง

แวตางงวยเล็กน้อยของทรงฉู่ค่อยๆ ตั้งสติได้ กล่าวเบาๆ “เมื่อครู...เกิดอะไรขึ้น”

จ้าวซือซานไม่กล้าพูดจา คิดในใจว่าข้าเองก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ท่านปล่อยสองคนนี้ออกไปได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้

แต่ว่าคำพูดที่ส่งลงมาของนายท่านผู้ใดก็มีกลิ่นฝ่าฝืน พี่น้องทุกคนทำได้เพียงแค่มองสองคนเดินออกไปอย่างมาดมั่น ก่อนไปหญิงผู้นั้นยังยกนิ้วมือนี้ขึ้นหนึ่งขึ้นมา ไม่รู้ว่าหมายความว่าอย่างไร

ทรงฉู่ยืนนิ่งเงียบอยู่ที่เดิม รวากับว่าค่อยๆ เรียงลำดับเหตุการณ์ คืบมวดเข้าหากันช้าๆ ทันใดนั้นเขาก็ลुบไปที่...สะพานของตนเอง

แสงร้อนนิดหน่อย เอ้

ผู้ใดทางสะพานของข้าหรือ

เขาหลับตาลง รวบรวมสมาธิ เหตุการณ์ข้างหน้าผ่านไปอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกที่แตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยค่อยๆ รวบรวม

เข้าด้วยกัน

เงาคนแวบผ่าน...ผ้าคาดเอวที่โยนไว้บนขอบประตู...ปากสีชมพู
ระเรื่อที่เข้ามาเรื่อยๆ...

ในสมองเหลือเพียงแต่ฉากขาดๆ หายๆ สามฉากนี้ แต่กลับไม่
ชัดเจนอย่างยิ่ง เขายืนนิ่งไม่ขยับเป็นเวลานาน นานมาก ค่อยๆ
ค่อยๆ ตะไปบนริมฝีปากของตนเอง

“เป็นหนี้ข้าแล้ว” เขากล่าวช้าๆ “อย่างไรเจ้าก็ต้องกลับมา”

.....

ไท่สื่อหลันกลับไป ‘สถานที่รับสมัครกองทัพสุริยันเขตที่ยี่สิบ
ห้า’

จำได้ว่าตอนกลางวันใบปลิวกล่าวไว้ว่ายังมีเวลาอีกยี่สิบชั่วโมง
ในการรับสมัครผู้เข้าเรียน ตอนนี้องค์ผู้ก็ยังมีคนอยู่จริงๆ คนหัว
รั้งนุ่งเหยิงผู้หนึ่งพบอยู่ที่โต๊ะ กรนเสียงดังสนั่นลั่นฟ้า

ที่แปลกคือในเวลาเช่นนี้ คนที่มาสมัครดูเหมือนว่าไม่น้อยเลย
ข้างหน้าโต๊ะมีกลุ่มคนต่อแถว ถึงแม้ว่าจะน่ารังเกียจ แต่ไม่ว่า
อย่างไรก็ตามต่างดูเป็นภาพที่ครึกครื้น

ปกติไท่สื่อหลันเป็นเด็กดีรักษากฎระเบียบ (ที่จริงเพียงแค่ไม่
ชอบเบียดเสียดกับคนให้เหงื่อออก) นางพาจึงไท่หลันไปต่อ
แถว ใครจะรู้ว่าเพิ่งจะยืนต่อแถวอยู่ข้างหลังกลุ่มคน ทันใดนั้น
คนข้างหน้าก็แหวกทางให้ราวกับเป็นทะเลแดงอย่างรวดเร็ว

“เจ้าก่อน! เจ้าก่อน!”

โตะริมสุด ขุนนางฝ่ายสอบคัดเลือกที่สะสมสะสมก็เงยหน้าขึ้นมา ขยี้ตาที่เต็มไปด้วยขี้ตา มองเห็นไต้สือหลันแวบหนึ่ง ทำทางขี้เกียจเข็ดหน้าเข็ดตาให้สะอาด สายตาเผยประกายความดีอกดีใจออกมา

“ท่านผู้นี้...” เข้าพิจารณาอยู่ครู่ใหญ่ ในที่สุดก็มั่นใจว่าไต้สือหลันคือผู้หญิง “แม่นาง! เชิญเลย! เชิญเลย!”

ไต้สือหลันเดินผ่านท่ามกลางฝูงชน รู้สึกถึงสายตาแปลกประหลาดที่ตกลงบนร่างอย่างลับๆ ล่อๆ ตอนที่นางสังเกตเห็นก็مينสะบัดหนีไปอย่างรวดเร็ว

นางก้าวยาวผ่านไป ตบเบาๆ ไปที่ใบปลิวครึ่งหนึ่ง ถ้าม “ผู้หญิงได้หรือไม่”

“ได้ ได้”

“พาลูกมาด้วยได้หรือไม่”

“ได้ ได้”

“ไม่มีหนังสือรับรองไม่มีคนรับรองไม่ได้เอาทะเบียนบ้านมาได้หรือไม่”

“ได้ ได้!”

“เป็นเรือนพักส่วนตัวหรือ”

“ต้องเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว!”

“ค่าเรียนค่าอาหารค่าที่พักทั้งหมดไม่มีค่าใช้จ่ายใช่หรือไม่”

“แน่นอน แน่นอน!”

ไท่สื่อหลันจ้องมองคนหัวรั้งนกนั้น สายตาคนผู้นั้นสะท้อนเป็นประกายด้วยความจริงใจ ปีกจุมุกขยับเข้าออกด้วยความดีอกดีใจ มองตาของนางราวกับสุนัขที่หิวมาแล้วสามวันจ้องมองขามุม

ไท่สื่อหลันหันตัว ถ้ามเหล่านี้ ‘ผู้สมัคร’ อีกฝั่งที่มีสายตาเป็นประกายเช่นเดียวกัน

“เขตที่ยี่สิบห้านี้มีอยู่จริงใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว”

“ความรู้อาจารย์มากแขนง ครูฝึกทหารไม่มีผู้ใดเทียบได้ใช่หรือไม่”

“แน่นอน แน่นอน!”

“สวัสดิการพิเศษทุกด้าน ไม่มีคำพูดเท็จแม้แต่คำเดียวเลยใช่หรือไม่”

“ใช่แล้ว ใช่แล้ว!”

‘ผู้สมัคร’ ทุกคนพยักหน้าราวกับไก่จิกข้าวเปลือก มองตานาง เหมือนกับขอทานพบพระเจ้า

“ดี!” ไท่สื่อหลันดึงสมุดออกมา เขียนชื่อตนลงไปอย่างรวดเร็ว “ข้าสมัคร!”

“ผู้ช่วยชีวิต...” คนหัวรั้งนกผู้นั้นกระซิบออกมาอย่างตื่นเต้นดีใจ

“หืม” ไท่สื่อหลันเหลือบตา

“เอ่อ ข้าพูดว่า คิษย์น้อง...” คนหัวรั้งนกลากเสียงยาว พุดเสียง ประจบประแจง “คิษย์น้อง เช่นนั้นพวกเราไปกับเถิด”

“เจ้าไม่รับสมัครต่อแล้วรี”

“มีเจ้าก็เพียงพอแล้ว!”

รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนเข้ามา เคลือบเงาสีดำทอง ล้อสีเหลืองทอง หน้าต่างบานใหญ่เปิดออก อึม...งามสง่า

“เชิญคิษย์น้องขึ้นรถ” คนหัวรั้งนกโค้งตัวลง

“พวกเขาไม่ได้ไปด้วยกันหรือ” ไท่สื่อหลันหันหน้ามองไปที่ ‘ผู้สมัคร’ กลุ่มนั้น

“สักครู่เดียวพวกเขาก็ตามมา”

ไท่สื่อหลั่นอ๋มจิ่งไท่หลั่นขึ้นไปบนรถ นางไม่กลัวคนปองร้าย
คนจนไม่มีค่าราคา ที่ตัวไม่มีสิ่งของที่เป็นประโยชน์ หากเกิด
อากรรมชั่วรูป จะสามารถถูกปองร้ายอันใดได้เล่า

“ไป!” คนหัวรั้งนกปิดประตูรถเสียงดังครั้งหนึ่งด้วยความดีอก
ดีใจ กระโดดขึ้นรถ หวดม้าออกไป

.....

ฝูงคนมองรถม้าเคลื่อนที่ออกไปจากสายตา ร้องดีใจพักหนึ่ง
ไหลทะลักกันเข้าไปที่ผู้รับสมัครที่เหลือตรงโต๊ะที่กำลังย้ายออกไป
ตรงนั้นทันที

“เอาเงินมา!”

“ให้ร้องดีใจหนึ่งตำลึงเงิน ต่อแถวสองตำลึงเงิน ยืนยันความ
จริงสามตำลึงเงิน กรอกใบสมัครสามตำลึงเงิน วันนี้ข้าให้ร้องไป
สิบครั้ง ต่อแถวเจ็ดครั้ง ยืนยันความจริงสามครั้ง กรอกใบสมัคร
หกครั้ง รวมแล้วห้าสิบเจ็ดตำลึงเงิน เอามา!”

“ควรจะเพิ่มเงิน! ปีนี้พวกเจ้ารับสมัครไม่ถึงห้าร้อยคน จะต้องถูก
ยุบกองทัพ พอยุบ ขุนนางหมวกดำก็ไม่มีอะไรทำ คนกลุ่มหนึ่ง
ตกงาน นี่เป็นเรื่องใหญ่เสียยิ่งกระไร ไม่ว่าอย่างไรพวกเราช่วย
เจ้ารวบรวมคนให้เต็มแล้ว เพิ่มเงิน เพิ่มเงิน!”

กลุ่มสนับสนุนขุนนางและทหารเรือเถียงกันเสียงดังครึกโครม

ชายร่างใหญ่ใบหน้าสีแดงล่ำมียรอยแผลเป็นผู้หนึ่งล้วงกระเป๋าเงิน ใบหนึ่งออกมา เหนือแตกทวามศีรษะนับเงินแจกจ่าย พลังพูด กระซิบ “มารตามันเถอะ หลอกคนให้มาสมัครยังไม่เท่าไร แต่ ขนาดผู้หญิงก็ยังต้องการ! กลุ่มคนแก่เหล่านั้น ช่างปวดหัวเสียจริง!”

“กองทัพเบตยี่สิบห้าของเราตกอันดับลงทุกปี เบตยี่สิบห้านี้ไม่ เพียงแต่ระยะเวลาการจัดตั้งเป็นอันดับท้ายสุด ยังเป็นที่ที่มี ศักยภาพร้ายที่สุด พ่ายแพ้มาหลายครั้ง คนใกล้เคียงต่างก็รู้ ถึงชื่อเสียงที่ย่ำแย่ ไม่มีผู้สมัคร ทำให้จำนวนคนตั้งแต่ต้นจนจบ มีไม่ถึงเกณฑ์ต่ำสุด หมดหนทางต้องถูกยุบ ผู้หญิงแล้วอย่างไร ละ ไม่ว่าอย่างไรตอนนี้ก็คือผู้ช่วยชีวิต” ข้างกายเขาใบหน้ายาว ดั่งกิ่งหลิวพอมหลังค่อมผู้หนึ่งให้กำลังใจเขาอย่างดี

“ผู้หญิงไปแล้วอย่างไรเล่า สามารถปกป้องชะตาของกองทัพ พวกเราได้จริงหรือ สอบขึ้นมาอย่างไรก็แพ้มิใช่รี” ชายหน้าคล้ำ ป้ายน้ำลายชุ่มนับเงินที่ละใบ ยังคงโกรธแค้นไม่หาย

ชายหลังค่อมเองก็นิ่งเงียบ คล้ายกับเป็นเพราะว่าอนาคตที่ไม่รู้ แน่ชัดและความกลัดกลุ้ม ครูใหญ่กล่าวขึ้น “ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าจะ ชนะเบตอื่น แต่ก็ไม่ชนะค่ายใหญ่ปักกิ่ง และค่ายใหญ่ปักกิ่งก็ไม่ ชนะจวนตงถึงเทียนจี ทุกครั้งต่างก็ขายหน้าอย่างรุนแรง ได้ยิน ว่าไทเฮาออกคำสั่งแล้ว ถ้าหากว่ายังแพ้ให้กับตงถึง จากนั้น เป็นต้นไป การมีอยู่ของกองทัพสุริยันก็ไม่จำเป็นแล้ว จิ้นกั๋วคง ได้ส่งหนังสือคำสั่งลงมาแล้ว กล่าวว่าปีนี้จำเป็นต้องชนะ ไม่เช่นนั้นพวกเรา...” เขาถอนหายใจ กล่าวเบาๆ “ดังนั้นเจ้าไม่จำเป็นต้องโมโหไป อย่างกล่าวว่าพวกเราปกป้องกองทัพสุริยันเบตยี่สิบ ห้าไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นกองทัพสุริยันปักกิ่งเองก็เหมือนกับว่าหลัง

จากปีนี้ไปต้องยุบ”

“ยุบกียุบ!” ชายร่างใหญ่คิดอยู่ครู่หนึ่ง ถอนหายใจ สายตาอ่อนโยนมองไปทางชายหลังค่อม “ต้าเจียง หากกองทัพหลวงต้องยุบจริงๆ ข้าและเจ้าจะออกเดินทางไปจนสุดขอบฟ้า!”

“เสี่ยวจยา เจ้าวางใจเถิด ข้าสามารถดูแลเจ้าได้อย่างดี...” ต้าเจียงชายหลังค่อมโอบกอดหน้าอกที่กว้างและหนาของเสี่ยวจยาชายหน้าค้ำ...

.....

รถม้าเคลื่อนออกไปข้างหน้า ไท่สื่อหลันผู้ที่ไม่ได้ยินบทสนทนาสั้นๆ นี้ อึ้งจึงไท่หลันที่ได้กลับไปเรียบร้อยแล้วเอาไว้

นางรู้สึกว่ตนเองกลับไปนานมาก เพราะว่กกลางทางจึงไท่หลันตื่นขึ้นมาก็ร้องหิวตลอด เกือบจะจู่โจมที่หน้าอกอีกครั้ง นางและคนหวัรงนกต้องแบ่งขนมให้จึงไท่หลันกินแล้วลับต่อ ตลอดทางลับจนกระดุกชา แม่น้ำหมิงจิงและเขาชู่ยเฟิงไม่ได้ยู่ถัดจากนอกเมืองสิบกว่เมตรหรือ ริ่งมาไกลขนาดนี้ได้อย่างไร ทันใดนั้นก็ได้ยินคนหวัรงนกพูดอย่างดีอกดีใจ “ถึงแล้ว!”

ไท่สื่อหลันแหวกม่านรถ ภาพข้างหน้า ทึ่มแทงดวงตาที่ไร้แสงสะท้อนของนางอย่างรุนแรงในทันที

ตอนที่ 39 กองทัพเขตที่ยี่สิบห้า

คนมากมาย...

ดอกไม้มากมาย...

มหาสมุทรดอกไม้สด มหาสมุทรใบหน้าที่ยิ้มแย้ม มหาสมุทรที่โหล่งด้วยความดีใจ

ผู้คนร้องรำทำเพลง ใบหน้าที่ยิ้มแย้มราวกับดอกทานตะวันหันหาพระอาทิตย์ทั้งหมดหันมาที่นาง ดอกไม้สดในมือแกว่งไกวไม่หยุดหย่อน

“ยินดีต้อนรับ! ยินดีต้องรับ!”

ชายหนุ่มหญิงสาวหน้าตาเป็นมิตรกลุ่มหนึ่ง มือถือดอกไม้สด เข้าแถวเป็นขบวนยาว เต็มใจอย่างสนุกสนานออกมา บุรุษสวมชุดสีเหลืองแถวหนึ่ง ทุ่มเทพธิดากำลังตีกลองอยู่ด้านข้าง กล้ามเนื้อที่แข็งแรงบนแขนสะท้อนกับแสงอาทิตย์อันโชติช่วง ‘ตง ตง ตง ตง แซ่!’

คนหัวรั้งนกกระโตนลงจากรถ คนแก่น้ำตาลคลอเบ้ากลุ่มหนึ่งเข้ามาทำการต้อนรับ คนหัวรั้งนกมีท่วงท่าราวกับขุนนางผู้มีคุณูปการและผู้ช่วยชีวิต ยิ้มน้อยๆ อย่างจริงใจ โค้งตัวเล็กน้อย ผายมือไปที่รถม้า

ข้างหน้าไท่สื่อหลันชั่วพริบตาปรากฏให้เห็นภาพทหารอายุน้อยสมัยใหม่ยืนเรียงรายสองฝั่งถนนต้อนรับนำพาไปสำรวจ หรือว่าเป็นขบวนพาเหรดงานกีฬา...

ในหัวสมองชั่วพริบตาเกิดเสียงพากย์ฉากรหนึ่งดังขึ้น ‘...ตอนนี้
ขบวนที่กำลังเดินเข้ามาทางพวกเราคือทีมฟุตบอลชายแห่ง
ประเทศจีน เหล่าสมาชิกในทีมมาจากทั่วทุกมุมในประเทศ พุด
ได้ว่าเป็นผู้มีผลงานอันยอดเยี่ยมในประเทศ ก็คือการ ‘ลัมฟาวล์’
‘ลัมฟาวล์’ ลือชื่อไปทั่วโลก ดูลิ พวกเขาแต่ละคนดูกระตือรือร้น
อีกเหมิมีพลัง เดินมุ่งไปสู่ความพ่ายแพ้ในสนาม คำขวัญของ
พวกเขาคือ ‘ปีสองพันเริ่มต้นการแข่งขันฟุตบอลทุกครั้งพนันให้
พวกเราแพ้ รับรองว่าเจ้าจะเป็นมหาเศรษฐีไปสิบปี!’...’

.....

ไท่สื่อหลันลู่บดาง

พุดตามตรง นางเป็นคนที่ทำได้ดีกับการเตรียมพร้อมที่จะเผชิญ
หน้าความแตกต่างอันยิ่งใหญ่ในความคิด อย่างเช่นมองเห็น
อาคารเรียนชำรุดทรุดโทรม อย่างเช่นนางต้องจ่ายค่าเล่าเรียน
จำนวนมหาศาล อย่างเช่นไม่มีครูอาจารย์ผู้เป็นเลิศหรือ
เทคโนโลยีที่ทันสมัยโดยสิ้นเชิง ตามที่โฆษณาในยุคปัจจุบัน
ชวนเชื่อ คุยโม้โอ้อวดมากเท่าไร้ ความเป็นจริงก็หลอกลวงมาก
เท่านั้น นางเตรียมพร้อมที่จะถูกหลอกลวงมาอย่างดีแล้ว

เป็นอย่างที่คิดความเป็นจริงมักจะไกลจากสิ่งที่นางจินตนาการ
...

นางยังไม่ได้สติกลับมา จึงไท่หลันก็ได้ยืนขึ้นมาอย่างเข้าถึง
สถานการณ์อย่างยิ่งเรียบร้อยแล้ว เตาะเตะๆ ยืนพุงน้อยๆ
คลานลงมาจากรถ เดินไปพลางโบกมือไปพลาง

เยียมยอดอย่างมาก น่านับถืออย่างมาก

ไต้สือหลันจ้องมองแผ่นหลังของจิ้งไต้หลัน จู่ๆ ในใจก็เกิด
ปฏิกิริยาให้เดินก้าวยาวออกไป เรื่องที่มีความผิดปกติต้องมีการ
หลอกลวง นางพาจิ้งไต้หลันมาเข้าเรียนที่นี่ ก็เพื่อวางแผนจะอยู่
ในที่ห่างไกลหลบซ่อนตัวชั่วคราวสะบัดทรงฉู่ผู้ก่อการออกไป
แต่ไม่คิดว่าต้องทำตัวเป็นจุดสนใจใช้ชีวิตไปแต่ละวันภายใต้
สายตาของทุกคน

“จิ้งไต้หลัน” นางกระโดดไปข้างหน้าหนึ่งก้าว เตรียมที่จะอุ้มจิ้ง
ไต้หลันที่เดินเข้าไปและกำลังจะเอ่ยปากพูดขึ้นมา ริ่งหนีไป
อย่างรวดเร็วราวกับใช้จิตวิญญาณ ทันใดนั้นหางตาเห็นเงาร่าง
สูงใหญ่แวบหนึ่ง

เงาร่างนั้นดูคุ้นเคยและลึกซึ้งเช่นนี้ ทั้งยังทำให้นางประทับใจ
เช่นนี้ เป็นอีกครั้งที่คิดไม่ถึงว่าจะสามารถพบเห็นได้ในที่แห่งนี้

นางตกตะลึง ยังตั้งสติกลับมาได้ไม่ทัน เหล่าผู้อาวุโสหนึ่งกลุ่มก็
เข้ามาข้างหน้าแล้ว ไม่รอให้พูดจาใดๆ พานางเข้าประตูโรงเรียน
ไป นางพยายามมองหาเงาคนที่เหมือนใช้เหมือนไม่ใช่ในฝูงชน
แต่ไหนเลยจะหาเจอได้

“ทานเม็ดแดงโม”

ไต้สือหลันเรียกจิ้งไต้หลัน หยิบเม็ดแดงโมหนึ่งวางไว้ข้างหน้า
เขา

จิ้งไต้หลันหัวเราะอ่าๆ หยิบเม็ดแดงโมขึ้นมา ฟันน้อยๆ บนและ

ล่างกระทบกันครั้งหนึ่งอย่างชำนาญ ‘กรุบ’

เมล็ดอ่อนข้างในหล่นลงมา มือเล็กๆ ของจิ้งไท่หั่นรับไว้ วางไว้
อย่างระมัดระวังในจานเคลือบอีกใบ ในนั้นเต็มไปด้วยเม็ด
แตงโมสีอ่อนเต็มจาน

ไท่สือหั่นนอนอย่างสบายอกสบายใจ บ่อยครั้งยื่นมือหยิบเม็ด
แตงโมลงในจานกินหลายเม็ด

มีความสุขอย่างยิ่ง

“ศิษย์น้องไท่สืออยู่ไหม พวกเรามาหาเจ้า” หญิงสาวหนึ่งกลุ่ม
หัวเราะด้วยความสนุกสนานกรูกันเข้ามา ทุกคนที่เห็นภาพ ‘บุตร
กตัญญูมารดาขี้เกียจ’ นี้ต่างก็พากันแสยะปาก

เด็กน้อยแสนฉลาดน่ารักเช่นนี้ คนเป็นแม่ผู้นี้คาดไม่ถึงว่าจะ
ยอมใช้ลูกเยี่ยงทาสได้!

ความไม่รู้สึกรู้สาของใบหน้านี้ ไร้ยางอาย

ไท่สือหั่นรู้ว่าพวกนางคิดอะไร ศีรษะยังขี้เกียจจะยกขึ้นมา

พวกนางจะเข้าใจอะไร

นางเสียดสละส่วนตัวให้ส่วนรวมทั้งหมด เพื่อสังคมชายเป็นใหญ่
ในยุคสมัยศักดินา เลี้ยงดูสั่งสอนสิ่งมีชีวิตบนโลกให้เป็นสุภาพ
บุรุษเพียบพร้อมผู้แรกที่ยึดเคารพและดูแลผู้หญิง

นี่คือการมองการณ์ไกลอันยอดเยี่ยมของคุณประโยชน์แห่งยุคสมัยใหม่ที่เพียบพร้อม เป็นการท้าทายที่รุนแรงต่อมุมมองความคิดที่ล้าสมัยเรื่องชายเป็นใหญ่หญิงเป็นรองในปัจจุบัน ประกาศสงครามเงียบๆ ต่อความเป็นจริงของอำนาจสูงสุดความตระหนักถึงสังคมชายเป็นใหญ่ครั้งแรก

บุตรของนาง นางรับผิดชอบได้

ไต้สือหลันไม่แสดงสีหน้า ลุกขึ้น

จึงไต้หลันวิ่งเข้ามาอย่างดีใจทันที ยืนอึ้งมือต๋นน้อยๆ ออกไป ถวายการประคองแด่ไต้เฮาไต้สือ ขานขึ้นครั้งหนึ่ง “ขอรับ”

เหล่าหญิงสาวถอนหายใจอย่างแฉ่ง**ยาว

ไต้สือหลันมองพวกนางปราดหนึ่ง ที่กองทัพเขตยี่สิบห้าแห่งนี้ น่าเบื่อเสียจริง

น่าเบื่อจริงๆ นางมาได้สามวันแล้ว ยังไม่เห็นท่านอาจารย์สักคน

ที่จริงนางแยกพักในอาคารเล็กๆ ที่เป็นเรือนเดี่ยวส่วนตัวมีสวนดอกไม้ที่จวดรรับส่ง ที่จริงมีชั้นบนและล่างอาหารสามมื้อต่อวัน มีคนซักผ้ามีคนส่งข้าว คาดไม่ถึงว่าทุกอย่างจะเหมือนกับที่บอกไว้บนใบปลิวจริงๆ นอกจากสถานที่ที่บอกว่า ‘ใต้เขาชู่เฟิง ริมแม่น้ำหมิงจิ้ง’

ใต้เขาชู่เฟิง...ภูเขาสูงนั้นอันแสนไกล หากจากเมืองตงซางร้อย
ลี้

ริมแม่น้ำหมีงจึง...แม่น้ำหมีงจึงไม่รู้ว่าสายที่เท่าไรที่ไหลมาเป็น
ธารน้ำสายเล็กๆ สายหนึ่ง

อาคารรอบด้านอยู่ข้างในเป็นระยะสิบสี่ ไม่มีบ้านเรือนอื่น เรียก
ได้ว่าทุกสิบวันหยุดหนึ่งวันสามารถไปเที่ยวได้ตามใจชอบ ส่วน
ใหญ่ทำได้แค่เพียงอยู่ในเรือนของตนเล่นกับหนู

แต่ไท่สื่อหลันสามารถเล่นกับจิ้งไท่หลันได้

นางยังใจกว้างให้จิ้งไท่หลันแก่เหล่าหญิงสาวร่วมโรงเรียนยืม
เล่น กองทัพเบตยี่สิบห้าเพื่อที่จะรวบรวมจำนวนคน ผู้หญิงก็รับ
สมัคร แต่ว่าบนสมุดรายชื่อ เพศของหญิงสาวเหล่านี้เป็นเพศ
ชาย

ผู้หญิงที่สามารถเข้ากองทัพยี่สิบห้าได้ โดยทั่วไปไม่สามารถมี
ฐานะสังคมที่ดีได้ ตกต่ำไปตลอดชีวิตบ้าง พึ่งพาผู้อื่นไม่ได้
บ้าง จนชั้นเทียบเท่าโสเภณีบ้าง... และด้วยเหตุนี้ ผู้ตกต่ำตลอด
ชีวิตถูกผู้พึ่งพาบุตรไม่ได้ ผู้พึ่งพาบุตรดูหมิ่นโสเภณี โสเภณี
ในช่องนางโลมที่อายุมากกำลังถดถอยดูแคลนคนสองประเภท
นั้นที่โอ้อวด ต่างฝ่ายต่างไม่ลงรอยกัน แบ่งแยกแบ่งฝ่าย

ทว่าผู้หญิงอยู่ในจุดที่รักเด็กเล็ก กลับมีความทะเยอทะยาน
เหมือนกัน นี่จึงเป็นช่วงเวลาที่พวกนางสามารถรวมตัวพร้อม
กันได้

“ข้าอ๋ม!”

“ข้าอ๋ม!”

“มือหยาบๆ ที่วิ่งขายศิลปะไปทั่วทุกหนแห่งนั้นของเจ้า ระวังจะแปดเปื้อนใบหน้าจึงไท่หลั่น!”

“เจ้ารู้อะไรถึงจะมาอ๋มเด็กน้อย ตั้งแต่เด็กจนโตเจ้าเคยถูกอ๋มมาแล้วรึ”

“เจ้าเข้าใจอะไร แบนดุจหยกสองข้างของเจ้า ไม่ใช่ว่าเป็นได้แค่หมอนให้คนหนุนรึ”

“.....”

ภายในเรือนทะเลาะกันเป็นฝักฝ่าย ไท่สื่อหลั่นไม่แสดงสีหน้า ทานเม็ดแดงโม จึงไท่หลั่นยืนอยู่กลางฝูงคน ส่งสายตาแรงกล้าไปทั่วทุกสารทิศและอ้าแขนทั้งสองกว้างหัวเราะชอบใจ ยิ้มให้จนความรักที่เพศแม่มีต่อบุตรอันโชติช่วงเ่อล้นออกมาในชั่วพริบตา ท้าวทั้งเรือนต่างก็ ‘จึงไท่หลั่น จึงไท่หลั่น มาหาข้า มาทางนี้ ข้าอยู่นี่!’

อันธพาลตัวน้อยมองไปทางซ้าย มองไปทางขวา น้ำลายไหลลงเดินเตาะเตาะไปยังหญิงที่นั่งเงียบที่สุดในนั้น ยิ้มแย้มมีความสุข ชุกโครในอ้อมอกของคนผู้นั้นทีหนึ่ง ร้องเสียงเจื้อยแจ้ว “หอม..หอม...”

หญิงผู้นั้นรีบยกมือโอบล้อมไว้ ดีใจจนใบหน้าล้วนแดงชาน

แต่ใบหน้าของไท่สื่อหลั่นกลับเขียวจัด

หอมอะไร! เห็นชัดเจนว่ามองไปยังคนที่หน้าอกใหญ่ที่สุด!

คิดว่าพาเขาเข้ากองทัพบกขี้นห่า อย่างไรก็ตามสามารถอบรม
เลี้ยงดูบุตรชายของนางให้มีจิตใจเด็ดเดี่ยว ใครจะรู้กลับกลายเป็นเข้ามาในตึกอวิหิง* ข้าเลื่องมองอันธพาลตัวน้อยขโมยหอม
ไปทั่วทิศทางอย่างสนองความต้องการและอิมเอนใจ

โรคนี้ต้องรักษา!

จู่ๆ จึงไต่หลังก็สั่นระริกอยู่เจียบๆ...

“พรงนี้ต้องเริ่มฝึกแล้ว” หญิงแต่งหน้าหนาอย่างยิ่งผู้หนึ่งกล่าว
ขึ้นทันใด

“ไม่รู้ว่าคุณฝึกทหารหลิจะมาได้หรือไม่” หญิงคิ้วกว้างอีกคนหนึ่ง
แหวตาเป็นประกาย

“เกรงว่าจะไม่ได้กระมัง ครูฝึกหลิไม่ใช่ครูฝึกทหารเฉพาะใน
กองทัพบ แต่ไหนแต่ไรมาแล้วแต่เป็นเทพมังกรเห็นศิระะ ไม่เห็น
หาง” อีกนางหนึ่งน้ำเสียงเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

ข้าเลื่องมองรอบด้านชั่วพริบตาเดียวแหวตาหญิงสาวเป็น
ประกาย ไต่สือหลังรู้ทันที โรคชนิดหนึ่งที่เรียกว่า ‘อาการเดือด
พล่านของเซลล์เม็ดเลือดที่เพิ่มสูงขึ้นในต่อมหมวกไตชั่วพริบตา’
รวมกลุ่มกำเริบขึ้นอีกครั้งแล้ว

เรียกง่ายๆ ว่า ‘โง่งมในความรัก’

มาที่นี่ได้สามวัน ได้ยินชื่อ ‘ครูฝึกหลี’ นี้นหูเปื่อย ชายหนุ่มรูปงาม ความสามารถเก่งกาจ ถ่อมตัวมีมารยาท อ่อนโยนเกลี้ยงเกลา ปฏิบัติอย่างเท่าเทียมต่อนักเรียนในกองทัพไม่ว่าจะจนหรือรวย...สั้นๆ คือ เป็นชายหนุ่มดีเลิศที่สุดแห่งยุค ท่านชายเยี่ยมยอดไม่เป็นสองรองใคร

ครูฝึกหลีท่านนี้ เป็น ‘ครูฝึกพิเศษ’ ที่ว่าจ้างโดยเฉพาะในกองทัพ ระบบทหารกองทัพเบตยีสิบห้าเหมือนกันกับระบบทหารกองทัพสุริยันอื่นๆ ชื่อเรียกถึงแม้ว่าจะเป็นระบบทหาร แต่ว่าการจัดการไม่เหมือนกับกองทหารทางการ ยังเป็นการเน้นระบบวัฒนธรรมและการศึกษาเป็นหลัก ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่สูงที่สุดเรียกว่าจ๋องย่วน เบื้องล่างมีอิงฟู่*และครูฝึกทหาร แยกกันรับผิดชอบงานเบ็ดเตล็ดในกองทัพและงานด้านการเรียนการสอน การเรียนการสอนแบ่งละเอียดอย่างยิ่ง ‘อาวุธ ทักษะ ศิลปะ ภาษา’ สี่วิชาหลัก แต่ละวิชาหลักยังแบ่งออกเป็นวิชารองมากมาย อย่างเช่นอาวุธในด้านการประดิษฐ์คลังแสงอาวุธทางการทหาร ในนั้นมีดหอกกระบี่ง้าวแยกประเภทกันออกไป ทักษะด้านทางการทหาร แบ่งอีกเป็นกำลังภายในภายนอกอาวุธ ลับลู่กรณูทักษะต่างๆ ศิลปะก็ผสมผสานกับงานฝีมือทุกแขนง แม้แต่ห้องครัวอาหารต่างก็มีหนึ่งสาขาวิชา ภาษาแน่นอนว่าเป็นการถ่ายทอดวิชาความรู้ที่ได้ศึกษามาทั้งหมดของกลุ่มวัฒนธรรมและการศึกษา

‘ครูฝึกทหารพิเศษ’ พอๆ กับเหล่าอาจารย์พิเศษมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน โดยทั่วไปในแต่ละด้านล้วนแต่เป็นผู้เชี่ยวชาญในทักษะความสามารถ มาสอนและแนะนำในบางครั้งคราว ไม่ได้อยู่ในกองทัพทหาร ไม่ได้เงินเดือนในกองทัพ แต่เพราะว่าตำแหน่งที่

เหนือความสามารถอันโดดเด่น แต่ไหนแต่ไรมาได้รับการเคารพ
อย่างมากจากอาจารย์และศิษย์ในกองทัพ

ในกองทัพอดิชาเรียนเยอะเช่นนี้ เป็นธรรมดาที่นักเรียนไม่
สามารถเก็บได้ทุกส่วน ดังนั้นกองทัพเบตยีสิบห้ายังมีการคัด
เลือกบุคคลที่มีความสามารถหรือระบบที่ตนคัดเลือกเอง คัด
เลือกนักเรียนที่เหมาะสมที่สุดในการเรียนที่ชำนาญโดยเฉพาะ
ของแต่ละวิชาการศึกษา

ถึงแม้ว่าไท่สื่อหลันจะเข้าใจการแบ่งตามแขนงวิชาสมัยใหม่
อย่างละเอียดครบถ้วน จะไม่ยอมรับก็ไม่ได้ การทหารกองทัพ
สุริยันครบถ้วนอย่างมากทันสมัยอย่างมาก อยู่เหนือยุคสมัยใน
โลกนี้

ว่ากันว่านี่ก็เป็นคุณูปการของทรงฉู่ เขาริเริ่มก่อตั้งสถานที่เขต
กองทัพสุริยันด้วยมือ ตอนที่ก่อตั้งระบบทหารสมบูรณ์เช่นนี้
อายุเพียงแค่สิบเจ็ดปี และในตอนนั้น เขาก็ทำสงครามใน
สนามรบ ออกรบมานับไม่ถ้วน นี่ทำให้ไท่สื่อหลันแปลกใจอยู่
บ้าง ระบบทหารก้าวหน้า แบ่งแยกละเอียด ใช้ความสามารถได้
เป็นประโยชน์เพียงนี้ สถาบันการศึกษาด้านการทหารและ
วัฒนธรรมระดับสูงเป็นระเบียบราบรื่น เหตุใดทุกปีถึงแพ้ให้กับ
ตงถังเล่า ตงถังก้าวหน้ากว่าหรือ

ไท่สื่อหลันยังคงครุ่นคิด ประตูกี้ถูกเคาะเสียงดัง เปิดประตูออก
คนอ้วนคล้ำใบหน้ามีรอยแผลและคนหน้าขาวหลังค่อมอายุน้อย
ยืนอยู่ที่หน้าประตู

สายตาของไท่สื่อหลันตกลงบนแขนที่พวกเขากำลังยกเอาไว้

ทันไดนั้นหันออกไป

“มีธุระรี”

*ตีกอวิหิง เป็นที่พักอาศัยของเป่าอวี ตัวละครหลักในเรื่องความฝันในหอแดง

*อิงฟู ตำแหน่งเทียบเท่ายศพันตรีในปัจจุบัน

ตอนที่ 40 กฎไต้หล้า รุนแรงจำต้องทำลาย!

สองคนนั้นที่รับผิดชอบการรับสมัครนักเรียนกองทัพเขตที่ยี่สิบห้า รู้จักความเย็นชาของศิษย์น้องมาใหม่ผู้นี้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ไม่ถือสาเลยแม้แต่น้อยยังคงอมยิ้มอยู่ ชายที่หน้ามีรอยแผลเป็นเริ่มแนะนำตัวก่อน “สวัสดิศิษย์น้องไต้สือ ข้าคือสยงเสี่ยวจยา”

“ศิษย์น้องไต้สือ ข้าคือเซียวต้าเจียง” ชายหน้าขาวหลังค่อมยิ้มแป้น “พวกเรานำใบเลือกวิชามาส่งให้เจ้า”

ไต้สือหันชำเลืองมองเสี่ยวจยาโซ่ว*ที่เบี่ยงแครงตั้งภูเข และต้าเจียงกง*ชายที่บอบบางจุดต้นหลิว ถอนหายใจให้กับการหลอกลวงของพระเจ้าเจียบๆ...

ใบเลือกวิชาส่งเข้ามา มีเพียงแค่กระดาษหนึ่งใบ บนนั้นเรียงลำดับรายชื่อวิชาที่สามารถเลือกได้ไปจนถึงชื่อครูฝึกทหาร ไต้สือหันมองปราดหนึ่ง ถามขึ้น “เหตุใดถึงมีแค่อาวุธ ศิลปะสองวิชา เหตุใดวิชาการบัญชาการ วิชารูปแบบการสู้รบ สองวิชา

“นี่จึงถูกปิดออก วิชาที่เหลือเล่า”

“วิชาที่เหลือพวกเราไม่สามารถเรียนได้” หญิงคิ้วกว้างเดินเข้ามา
“ลูกหลานลำดับที่หนึ่งเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์เรียน”

“ลูกหลานลำดับที่หนึ่งรี”

“นักเรียนแบ่งเป็นสามลำดับ บุตรหลานขุนนางท้องถิ่นขึ้นสี่ขึ้นไป
ไปเรียกว่าลำดับที่หนึ่ง บุตรหลานขุนนางขึ้นสี่ลงมาขึ้นหกขึ้นไป
เรียกลำดับที่สอง บุตรหลานขุนนางขึ้นหกถึงเก้าเรียกลำดับที่
สาม

“เอ๋ เช่นนั้นพวกเราเล่า”

“พวกเราไม่เข้าลำดับชั้น” สาวคิ้วกว้างตอบนิ่งเงียบอย่างมาก

“ไม่เข้าลำดับชั้น ดังนั้นไม่สามารถร่ำเรียนทักษะและภาษาได้
หรือ ตลอดจนวิชาที่สำคัญในวิชาอาวุธและศิลปะรี”

“ทักษะการทหารกับวัฒนธรรมและการศึกษา พวกเราคนชั้นล่าง
เช่นนี้ไม่จำเป็นต้องเรียน การบัญชาการและรูปแบบการสู้รบ ก็
ไม่เหลือให้พวกเราเรียน” หญิงผู้นั้นกล่าว “พวกเราสามารถ
เรียนได้อย่างเช่นการขนส่ง ทำอาหารในกองทัพ หลอมโลหะ
วิชาที่ไม่ต้องใช้ศิลปะวิชาชีพต่างๆ หากวันหน้าเข้าสนามรบก็ไป
เป็นทหารฝ่ายขนส่ง ทหารฝ่ายครัว หรือว่าทหารหลอมโลหะ ถ้า
ไม่อยากเข้าสนามรบ สามารถเรียนการสืบสวนจับกุม หลังจบไป
สามารถเป็นนักการในศาลได้”

ไท่สื่อหลั่นมองไปรอบๆ ทุกคนต่างเจียบสงบอย่างมาก บังเอิญ
มีคนเผยสีหน้าโกรธเคืองเล็กน้อย แต่ทันใดนั้นก็รีบสงบนิ่ง ดู
แล้วลั่นแต่แบกรับโชคชะตาเช่นนี้มาตั้งนานแล้ว

“อืม” นางพยักหน้า นำใบปลิววางลง “ขอบคุณมาก”

“เช่นนั้นเจ้าเลือก...”

“ครูฝึกทหารที่รับผิดชอบการเลือกวิชาของนักเรียนคือใคร”

“คืออาจารย์เจิ้ง” หญิงคิ้วกว้างกล่าว “ตระกูลเจิ้งเป็นนายทุน
เบื้องหลังของกองทัพเบตยี่สิบห้า ตำแหน่งสำคัญในกองทัพ
เบตยี่สิบห้าส่วนใหญ่ต่างก็เป็นคนตระกูลเจิ้ง อาจารย์เจิ้งอวี้ก็
คือญาติห่างๆ ของตระกูลเจิ้ง”

ก่อนหน้านี้ไม่กี่วันไท่สื่อหลั่นทราบเรียบร้อยแล้ว สำหรับการ
หมุนเวียนกองทัพสุริยันแต่ละเขต ทรงฉุ่เลือกใช้รูปแบบที่ค่อนข้าง
ทันสมัยรูปแบบหนึ่ง เนื่องจากบุคคลที่มีอำนาจในท้องถิ่น
ให้เงินสนับสนุน จึงยินยอมให้ผู้สนับสนุนดำรงตำแหน่งใน
กองทัพสุริยัน หลังจากราชสำนักคัดเลือกคน ก็สามารถคัดเลือก
บุคคลากรที่เหลือได้อย่างอิสระ กองทัพเบตยี่สิบห้าอาศัยตระกูล
เจิ้งผู้ร่ำรวยเป็นอันดับหนึ่งของตงซางออกทุนให้การสนับสนุน

การกระทำเช่นนี้ถึงแม้ว่ายากที่จะเลี่ยงให้เห็นวงศ์ตระกูลฉ้อโกง
จากการยึดกุมอำนาจ แต่โชคดีที่คนรับผิดชอบยังคงมาจากการ
แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งจากราชสำนัก และยังไม่จำเป็นต้องยืม
เงินการคลังของราชสำนัก และเป็นเพราะว่าไม่จำเป็นต้องใช้เงิน
ของราชสำนัก กลุ่มอำนาจที่ไม่แข็งแกร่งนักของกองทัพสุริยัน

แต่ละเขตจึงสามารถดำเนินต่อไปได้

ทรงฉุ่ผู้เลื่องชื่อว่าเฉลียวฉลาดตั้งแต่อายุน้อย ความสามารถ
เก่งกล้าเด็ดขาดเป็นที่ชื่นชม ไท่สื่อหลันรู้สึกว่ ดูจากการก่อตั้ง
กองทัพสุริยัน แท้จริงแล้วอย่างน้อยที่สุดสามารถมองแนวคิด
อันกว้างไกลและการใช้ชีวิตอันกล้าหาญของคนผู้นี้ออก ยิ่งไป
กว่านั้น ตอนนีที่นางมองเห็นตรงหน้าก็คือภูเขาน้ำแข็งเสี้ยว
หนึ่ง บางทีเบื้องหลังของกองทัพสุริยันนี้ ยังมีจิตใจที่ลุ่มลึกของ
เขาที่มีอาจรู้ได้

นั่นต้องรอเวลาพิสูจน์

“ดี” นางพยักหน้าลงเล็กน้อย จูงจึงไท่หลันเดินไป

ทันทีทันใดนักเรียนทั้งหมดก็ทลายออกว่านางต้องการจะทำอะไร
เชียวต้าเฉียงกล่าวขึ้นอย่างรีบร้อน “นี่ อย่าทำทลายกฎในกองทัพ
ง่าย ๆ...”

“กฎรี” ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะหยุด “กฎไ้หล้า รุนแรงจำต้อง
ทำลาย”

จิตใจของเหล่านักเรียนสับสนมองหน้ากันคราหนึ่ง เดินตาม
ออกไปพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ในประวัติศาสตร์กองทัพเขตยี่สิบห้า มีคนไม่พอใจการแบ่งแยก
ชนชั้นเช่นนี้ตลอด เมื่อก่อนมีการทำทลาย ทว่าแต่ไหนแต่ไรมาไม่
เคยมีผู้ใดชนะ

อย่างอื่นไม่พูดถึง จำนวนคนตอนแรกก็ไม่ได้เปรียบ บุตรหลาน
ผู้ยากจนล้วนแต่ต้องออกมาต่อสู้ดิ้นรนกับชีวิตเนิ่นนานก่อน
แล้ว ถึงแม้ว่ากองทัพเบตยีสิบห้าให้สวัสดิการตามเงื่อนไขพิเศษ
ชาวบ้านธรรมดาที่ไม่ยอมปล่อยแรงงานแข็งแกร่งแต่ละคนมา
เข้าเรียนสามปีห้าปีง่ายๆ ได้ ยิ่งไปกว่านั้นลำดับชั้นที่เข้มงวด
ประโยชน์และตำแหน่งหลังจากสำเร็จการศึกษา ก็ตกทอดไปสู่
บุตรหลานชั้นสูง เมื่อไม่ใช่บุตรหลานยากจนที่ดีเด่น ก็ยากที่จะ
ไพล่หัวพันดินในกองทัพสุรียัน ท้ายที่สุดก็ไม่พ้นการเป็นทหาร
ต่ำต้อยหรือนักการคนหนึ่ง ดังนั้นแต่ไหนแต่ไรมากองทัพสุรียัน
ถึงแม้ว่าจะเปิดประตูออกกว้าง แต่ยังมีเอาบุตรหลานคนชั้นสูง
เป็นหลักเหมือนเดิม จำนวนคนอันตรายส่วนหนึ่งต่อสาม

วัฏจักรเลื่อมโทรม คนต่ำต้อยยิ่งต่ำต้อยมากขึ้นไปอีก คนสูงส่ง
ก็สูงส่งไปตลอดกาล

ไท่สื่อหลันเดินไปตามทางข้างหน้า กลุ่มคนข้างหลังดึงดูดทุก
คนอย่างรวดเร็ว หลังจากกระซิบกระซาบสอบถามพักหนึ่ง บุตร
หลานตระกูลยากจนทุกคนต่างให้ความสนใจ นักเรียนผู้หนึ่งที่
เพิ่งเข้ามาเรียน และยังเป็นหญิงสาว จะกล่าวร้องเรียกกฎกองทัพ
เบตยีสิบห้าโดยตรงหรือ

ขบวนยิ่งตามมาก็ยิ่งยาว หนึ่งแถวใหญ่ทรงพลัง ไปถึงลานหน้า
ตึกเรียน ไท่สื่อหลันเงยหน้ามองป้ายคำว่า ‘ธุรการ’ ข้างล่างป้าย
ยังเขียนตัวอักษรไว้สองบรรทัด ‘ต้องเคาะเรียก นักเรียนห้ามเข้า’

ไท่สื่อหลันมองแล้ว ผลักประตูออก

ประตูเปิดออก คนทั้งห้องเงยหน้าขึ้นมา

อาจารย์วัยกลางคนร่างผอมซูบนั่งอยู่กลางห้อง หนวดยาวสองข้างคล้ายหนวดหนูตัวโตขึ้นเปล่งประกาย คนที่เหลื่อล้วนหนุ่มอย่างยิ่ง ดูเหมือนเป็นนักเรียน มีเด็กหนุ่มทาผมเป็นมันทาแป้งบนหน้าผู้หนึ่ง นั่งยกขาอยู่ตรงข้ามอาจารย์ ในมือมีใบเลือกวิชาหนึ่งแผ่น สั่นด้วยความตื่นเต้น

“ท่านอาสาม ข่าเรียนอะไรดี ครูฝึกหลิทิมเกินไป ครูฝึกหวังเขลาเกินไป ครูฝึกฮวา (ดอกไม้) ไม่เลว เหมือนกับดอกไม้ดอกหนึ่ง เช่นนั้นนางแล้วกัน อีกอย่าง ได้ยินว่าครูฝึกหลิผู้นั้นช่วงนี้จะกลับมาแล้วหรือ วิชาของเขาข่าเรียนหมดเลย!”

“คุณชายสี่ นั้นเป็นชายชาติตรี เจ้าจะต้องการเขาไปทำอะไร” มีคนยิ้มอย่างประจบสอพลอ

“เขาเป็นผู้ชาย แต่ได้ยินว่าวิชาสอนของเขาล้วนแต่เป็นของผู้หญิง” เด็กหนุ่มหัวเราะใหญ่ “นักเรียนผู้หญิงเหล่านั้น ต่างก็เบียดเสียดเข้าเรียนวิชาเขา ท่านอย่าพูดไป” เขาตื่นเต้นจนเขยิบเข้าไปใกล้ด้านหน้าคนที่อยู่ข้างกาย “พวกเราบุตรหลานชั้นสูง ไม่มีนักเรียนหญิง มีก็แต่ตระกูลยากจนถึงจะมี กลุ่มคนข้างถนนเหล่านั้น คนค้าเนื้อ รสเข้มข้น! กินแล้วมีกำลัง! หามเร่ขายของแล้วยังรับเงินจากค่าบริการโสเภณีอีก อ่าๆ”

“อ่าๆ” หัวเราะอย่างกำเริบเสิบสาน

อาจารย์หรีตาลง ยิ้มประจบประแจง

“มารดาเจ้าสิถึงจะหาบเร่ขายของ!” ทันใดนั้นเสียงแหลมตะโกน

ดังคราหนึ่ง ทำลายช่วงเวลานี้ตามอำเภอใจ

คนในห้องและนอกห้องต่างก็ตกใจสะดุ้งคราหนึ่ง ยังคิดว่าเป็น
ไต้สือหลันที่เปิดปาก ไม่คิดว่าหันหน้าไปมองแวบหนึ่ง จะเป็น
หญิงสาวคิ้วกว้าง สีหน้าแดงจัดพับแขนเสื้อขึ้น เปิดปากว่ากล่าว

“เล่นเหมยฮวา!” เด็กหนุ่มเสื้อเขียวตนหนึ่งในห้องตะโกนด้วย
ความโกรธ “เจ้ากล้าไม่เคารพต่อคุณชายสี!”

“ซิ่วถั่ง เจ้าถั่งโคลน!” เล่นเหมยฮวาสะยะปากเหยียดหยาม “
เจ้ามันชั่วช้าอกตัญญูไร้ยางอาย! ได้ยินว่าเจ้าไม่รู้สึกอายริ
มารดาเจ้าก็มีฐานะเป็นคนหาบเร่ขายของ! เจ้าลูกหลานตระกูล
ยากจนผู้หนึ่ง เกาะแข็งเกาะขาดคุณชายตระกูลเจิ้ง สบายแล้วริ มี
ความสุขแล้วริ รู้สึกว่าตนกินอิ่มสมบูรณ์แล้วริ เจ้านายเจ้าดีต่อ
เจ้าริ ชื่นชมเจ้า เหลือข้าวให้ทานหรือไม่”

“เจ้า!” เด็กหนุ่มเสื้อเขียวนั้นถูกนางประชิดประชันอย่างขมขื่น
จนใบหน้าเป็นสีม่วง ถกแขนเสื้อขึ้น พลักแก้อีฟุ้งออกมา

“เหล่าพี่สาวกันให้ที!” เล่นเหมยฮวาริ่งเร็วมากยิ่งขึ้น หนีมาข้าง
หลังของไต้สือหลันอย่างรวดเร็ว หลบไปทางนั้นทางนี้กระโจน
ออกจากฝูงคน ริ่งหนีไปเหลือไว้เพียงควัน...

หนีแล้ว หนีแล้ว หนีแล้ว...

จึงไต้หลัน ส่งเสียง ‘โฮ’ ครั้งหนึ่ง บนใบหน้าเล็กๆ เขียนเต็มไปด้วย
ด้วยคำว่ำนับถือ ริ่งได้เร็วอย่างมาก! หน้าอกสั่นไหวอย่างดุเดือด
!

แม้แต่หางตาของไท่สือหลันยังจ้องมอง นางกำลังจะชื่นชมในความเล็ดร้อนของแม่นางผู้นี้เจียบๆ รอที่จะได้ดูการทะเลาะจิกกัด...

ซิวถั่งรับมือกับสถานการณ์ไม่ทัน กำลังจะปะทะมาทางจึงไท่หลัน สายตามองเห็นว่ามีความเป็นไปได้อย่างมากที่จะตบไปที่ศีรษะจึงไท่หลันฉาดใหญ่

ทันใดนั้นเงาร่างหนึ่งก้าวออกมา

คนผู้นี้นยืนอยู่ข้างจึงไท่หลัน ตอนที่ออกมาบังหน้าเขาพอดี แขนยกขึ้นขัดมือของซิวถั่ง มืออีกข้างคว้าข้อมือของซิวถั่ง หักข้อมือฝ่ายตรงข้ามครึ่งหนึ่งอย่างรุนแรง

“โอ๊ย!” ซิวถั่งร้องอย่างเจ็บปวด คนผู้นั้นยังไม่หยุด คว้าข้อมือของเขา ยกมือรื้อกลับไปกลับมาตบหน้าเขาเจ็ดแปดรอบ!

‘เพี้ยะ เพี้ยะ เพี้ยะ เพี้ยะ เพี้ยะ!’

เสียงตบหน้าดังชัดเจน ได้ยินจนหัวคิ้วของคนสั้นระริก คนผู้นั้นลงมือรวดเร็ว แรงมือ*ยมโหดยิ่งขึ้น รื้อมือไปพลาংกล่าวเสียงแหบแห้งไปพลาং “ข้าตีเจ้าแทนเหล่าหญิงสาวทั้งหลาย รวมถึงมารดาเจ้าที่ขายของหาบเร่!”

น้ำเสียงของนางเบาอย่างมาก ฟังยากอย่างยิ่ง ราวกับถูกทำลายลำคอ

เป็นหญิงสาวนิ่งเงียบที่หน้าอกใหญ่ที่สุดเมื่อครู ดังนั้นจึงถูกจิ้ง
ไท่หลั่นกั้มหัวซุกเข้าไปในอก

เห็นว่าเป็นนาง ชิวถึงกลับไม่กล่าววาจา ดูเหมือนจะมีบางส่วนที่
เป็นกังวล บุตรหลานตระกูลยากจนข้างนอกเบียดเสียดเข้ามา
เยอะมากยิ่งขึ้น แต่ทั้งหมดกลับเว้นระยะออกจากไท่สื่อหลั่น
และพวกนาง ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีความกล้าหาญ ลุกขึ้นมาต่อต้าน
กับพวกที่ใช้อำนาจบาตรใหญ่

เพราะว่ายิ่งเข้าไปเกี่ยวพันมาก ก็หมายความว่าเจ้าเสียแรงเปล่า
กระทั่งสามารถร้อนและกลายเป็นศัตรูกับตระกูลร้ายรายทั้งหมด
ได้ ถูกปิดแข้งปิดขาไม่เว้นแต่ละวัน ค่อยๆ ถูกกดทับกระดูกสัน
หลังที่โค้งงอ จนกระทั่งไร้เรี่ยวแรงระดับประคอง คุณเข้าหมอบ
ข้างหน้าเทวรูปที่ใหญ่มหึมาและไม่อาจเคลื่อนไปมาได้

“นางใบ้ซู่ ดีเสร็จแล้วหรือยัง” บุตรหลานลำดับที่หนึ่งกลุ่มนั้น
เดิมยกขามองดูละครตลก แต่ตอนนี้ได้ยินเสียงตบดังลั่น รวากับ
ถูกรัวอยู่บนใบหน้าตนเอง สีหน้าค่อยๆ อึมครึมลง คุณชายสี่
ตระกูลเจ้ผู้้นั้นบ๊ยะปาก ทันใดนั้นเด็กหนุ่มหน้าขาวก้าวขึ้นมา
ข้างหน้า กางแขนขวางหญิงผู้้นั้น จ้องมองนางอย่างแรงกล้า

“ข้าชื่อซู่ย่า” หญิงผู้้นั้นเงยหน้ามองเขา น้ำเสียงแหบแห้ง

“นางใบ้ซู่ อย่าคิดว่าเจ้ามีพลังเล็กน้อยแล้วจะสามารถ
แสดงท่าทีหยาบคายได้ กองทัพเขตยี่สิบห้านี้ เจ้าไม่มีสิทธิ์!”

“ข้าชื่อซู่ย่า”

“ออกไป! นางใบ้ซู่!”

เจียบบสงัด

ชายอ้อมทิตที่มองจากบนลงล่าง และหญิงสาวที่ดื้อรั้นเงยศีรษะ
ใช้น้ำเสียงยากจะฟังบอกชื่อของตนซ้ำๆ

ในห้องนอกห้อง ตระกูลยากจนตระกูลร่ำรวย ต่างคนต่างนั่ง
เจียบ ต่างกันราวฟ้ากับเหว

“อะแอ่ม” ภายใต้สถานการณ์ที่ไม่มีใครยอมใคร อาจารย์เจิ้งอวี
ผู้นั้นในที่สุดก็เอ่ยปาก “พวกเจ้าทั้งสอง เข้ามาที่ที่ทำการ
โรงเรียนโดยไม่ได้รับอนุญาต มีเรื่องอันใดรี”

คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งและคนอื่นๆ ยื้มออกมาอย่างพอใจ คิดว่า ‘
เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต’ ประโยคนี้ใช้ได้ดีจริงๆ

“เข้ามาเลือกวิชา” ไท่สื่อหลั่นก้าวขึ้นมาข้างหน้า ดึงเอาใบเลือก
วิชาจากบนโต๊ะมาแผ่นหนึ่ง กล่าว “ข้าต้องการเรียนวิชาด้าน
ทักษะและวิชาภาษา”

“กฎกองทัพบกเขตยี่สิบห้าเจ้าไม่เข้าใจรี” เจิ้งอวีจ้องมองไท่สื่อ
หลั่นอย่างเกลียดชังปราดหนึ่ง “นั่นไม่ใช่วิชาที่เจ้าต้องเรียน”

“ไม่ใช่วิชาที่ข้าต้องเรียน...” แวตาทาไท่สื่อหลั่นหันมา ชี้ไปที่
คุณชายสี่ตระกูลเจิ้ง “ให้คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งที่ทำเป็นเพียงแค่
เล่นกับผู้หญิงนี้เรียนรี”

“เจ้า...”

“หรือว่า” นางชี้ไปยังชายที่จับชูย่าไว้ “ให้สุนัขรับใช้คนรวยเรียนรู้อะไร”

“เจ้า!”

“หรือว่า” คางของนางเซย์ไปยังชีวถังที่หน้าบวมเป็นหัวหมู “ให้คนต่ำทรามที่บิดามารดาตนเองต่างก็ไม่ใช่คนรวย รู้จักเพียงเงินทองนี่เรียนรู้อะไร”

“ไท่สื่อหลัน!” ใบหน้าของเจิ้งอวี้ชักสีหน้าแล้วชักสีหน้าอีก ทำหน้าตาองอาจ “เจ้ากำลังสบประมาทเพื่อนของเจ้า และยั่วยุเกียรติภูมิของอาจารย์กองทัพเขตยี่สิบห้า!”

“เกียรติภูมิของอาจารย์หรือ” ไท่สื่อหลันถลึงตาครั้งหนึ่ง “เจ้าเหมาอะไร เจ้าไม่ใช่สุนัขของตระกูลเจิ้งอวี้”

“เจ้ามันเหลว!” เจิ้งอวี้ยืนขึ้นในทันทีทันใด ร้องเสียงดังก้องดุจฟ้าร้อง

ไท่สื่อหลันไม่แม้แต่จะมอง พลิกใบเลือกวิชาบนโต๊ะไปมา หาหัวข้อที่ตนสนใจ

“ออกไป!”

“เจ้าว่าทักษะยิงปืนเป็นอย่างไร” ไท่สื่อหลันถามชูย่า

“ออกไป”

ซูย่าสายหน้า ทำท่าทางว่าครูฝึกทักษะยังไม่ดี

“ทักษะการยิงธนูเล่า”

“ดูเหมือนว่าจะไม่ค่อยเหมาะสม”

ทั้งสองคนปรึกษาหารือเริ่มที่จะเลือกวิชา สายตาอาจารย์เจิ้ง เปลี่ยนเป็นสีฟ้า มือหนึ่งกุมอก ร่างกายโซนเซ

“ข้าต้อง...ข้าต้องรายงานอิงฟู ข้าต้องรายงานทั้งกองทัพ ข้า ต้องประกาศว่าเจ้าไม่เคารพอาจารย์!” อาจารย์เจิ้งคว้าเด็กรับใช้ ในห้องผู้หนึ่งไว้ “ไปรายงานอิงฟู”

“พวกเราออกไปรอดูการแสดงดีกว่า” คุณชายสี่ตระกูลเจิ้งได้ยื่น อาจารย์เจิ้งรายงานอิงฟู สะบัดศีรษะทีหนึ่ง พาคนที่เหลือออกไป แต่กลับเดินไปไม่ไกล หัวเราะเยาะอยู่ในสวน

ตระกูลยากจนฝั่งหนึ่ง ตระกูลชั้นสูงฝั่งหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างอยู่ ไกลๆ ไม่ติดกัน คนด้านหน้าสีหน้าเป็นทุกข์ คนด้านหลังมี สีหน้าถากถางเหน็บแนม

‘ปัง’ ไม้สือหลันรอให้คนออกไป ยกมือปิดประตูทีหนึ่ง

“เจ้าจะทำอะไร” เจิ้งอวีตกตะลึง ทันใดนั้นก็หัวเราะเยาะ “สำนึก ผิดแล้วรี ออยากจะขอขมาข้าอย่างล้นๆ รี สายไปแล้ว! ตอนนี้เจ้า ออกไป คุณเข่าลงขอขมาข้าต่อหน้าทุกคน ข้าก็ไม่...ไ้อหยา”

ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกเจ็บที่สะโพก ก้มหน้าลงมอง เด็กน้อยรูปงาม
เงยหน้ายิ้มแย้มนำเอ็นดูให้เขาพอดี ในมือถือหนามรูปร่างแปลก
ประหลาด หนามแหลมสีเงินเปล่งแสงแพรวพราวในมือ

“นี่มัน...” จิตใต้สำนึกเลื่อนลอยเล็กน้อย การพูดของเขาเองก็
คลุมเครือเล็กน้อย ขณะที่สะลึมสะลือ ก็รู้สึกเจ็บที่ขา มองไปอีก
รอบ รอยยิ้มเด็กน้อยที่งดงามน่ารักไร้เดียงสา นั้น มือพลิกหนึ่ง
ครั้งแทงเข้าไปที่เขาอีกครา ครั่งนี้สีของหนามแหลม สีฟ้าดู
ทอประกาย

“เหตุใดจึงแปลกประหลาดเช่นนี้...” ความคิดนี้เพียงแค่ผ่านเข้า
มาในหัวแวบหนึ่ง ทันใดนั้นเขาก็มองเห็นฝั่งตรงข้าม สองมือ
ของไท่สื่อหล่นยันโต๊ะ สายตาเย็นชามองเขาจากบนลงล่าง เอ๋
ถาม

“ฝันเปียกครั้งแรกก็ขบ เทียวช่องโสเภณีก็ครั้ง ช่วยตนเองมา
แล้วก็ครั้ง ผู้มีอำนาจท่านไหนในกองทัพที่น่ารำคาญที่สุด”

*เสี่ยวจยาโซ่ว เป็นการเล่นคำว่าเสี่ยวโซ่วหมายถึงชายผู้เป็นรัก
ในความสัมพันธ์แบบชาย-ชาย ส่วนต้าเจียงกง เป็นการเล่นคำ
ว่าต้ากงซึ่งหมายถึงชายผู้เป็นรัก

ข้อมูล
ส่วนตัว

ทรงฉู่

ฐานันดร: กิ่งกง

3 คำอธิบายตัวผม

“ งดงาม เปี่ยมเสน่ห์
มากเล่ห์ ”

สีตา: สีดำ
สีผม: สีดำ

ชอบ: แกล้งคน / ถูกกระทำ
ไม่ชอบ: ความสกปรก

สูงภาพ

เจ้าเล่ห์

เจ้าสำอาง

รูปโฉม

วิชาบู๊

วิชาบู๊

จู้จุกจิก